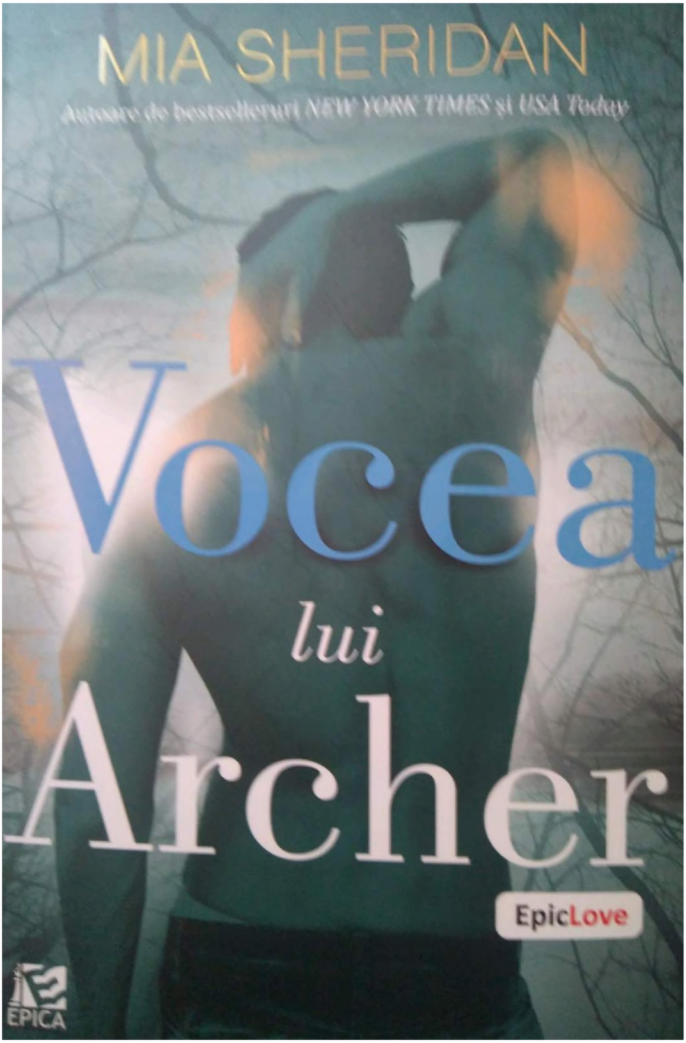
MIA SHERIDAN
Autoare de bestselleruri NEW YORK TIMES și USA Today
Vocea
lui
Archer
EpicLove
EPICA

Vocea *lui* Archer

Traducere din limba engleză și note de
ADINA PINTEA

EPICA

Această carte este dedicată fiilor mei, Jack, Cade și Tyler. Lumea are nevoie de cât mai mulți bărbați buni. Sunt mândră că am crescut trei. Frați până la capăt.

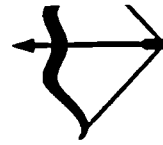

Legenda lui Chiron

Centaurii, ca popor legendar, erau cunoscuți ca fiind ostili cu oamenii, dedați beției lor, scandalurilor și desfrâului. Chiron, însă, nu era ca toți ceilalți. El era numit „Centaurul cel bun" și „Vindecătorul rănit" și era mai înțelept, mai bun și mai drept decât cei din neamul său.

Din nefericire, a fost rănit din greșeală de Hercule în genunchi cu o săgeată otrăvită atunci când Hercule se lupta cu ceilalți centauri. Chiar dacă era cunoscut drept vindecător, el nu și-a găsit leac niciodată pentru propria durere, și, pentru că era nemuritor, durerea era veșnică. Astfel, a cerut zeilor să-l facă muritor și să-i curme suferința.

În cele din urmă, Chiron l-a întâlnit pe Prometeu, care și el trăia o durere insuportabilă. Prometeu fusese condamnat de zei la chinuri eterne și a fost legat de stânci unde, în fiecare dimineață, un vultur era trimis să-i mănânce ficatul, care, seara, îi creștea la loc.

De bunăvoie, Chiron a vrut să renunțe la nemurire în schimbul vieții lui Prometeu, reușind astfel să se elibereze amândoi de chinurile veșnice. Astfel, Chiron a căzut mort la picioarele lui Prometeu. Datorită bunătății și sacrificiului său, Zeus i-a redat nemurirea lui Chiron, oferindu-i drept recunoștință o constelație, cea a Centaurului (Săgetătorului), pentru ca frumusețea sa să poată fi admirată mereu.

Rana lui Chiron simbolizează puterea tămăduitoare a suferinței, modul în care durerea personală, fie ea fizică sau emoțională, poate deveni sursa unei extraordinare forțe morale și spirituale.

CAPITOLUL UNU

Archer, șapte ani
Aprilie

— Prinde-mă de mână! Te țin bine, am spus cu multă blândețe, în timp ce elicopterul se ridica de la pământ și, în același timp, Duke îl prinse de mână pe Ochi de Șarpe.

Încercam să fac cât mai puțină gălăgie în timp ce mă jucam, fiindcă mama era din nou supărată și nu voiam s-o trezesc, dormea, sus, la ea în cameră. Îmi spusese să mă uit la desene animate în pat, lângă ea, și făcusem asta o vreme, dar când am văzut că adormise, am coborât să mă joc cu figurinele G.I. Joe.

Elicopterul ateriză și oamenii mei săriră și se refugiară sub scaunul pe care așezasem un prosop ca să-l transform într-un buncăr subteran. Am luat elicopterul de jos și l-am ridicat în aer făcând *vâj, vâj, vâj*. Mi-am dorit să pot pocni din degete și să-mi transform elicopterul într-unul adevărat. Apoi aș urca-o pe mama în el și am pleca departe, departe de el, de ochi învinețiți și de lacrimile mamei mele. Nu mi-ar păsa unde am ajunge, atâta timp cât am fi departe, cât mai departe.

Am intrat de-a bușilea înapoi în buncăr și, câteva minute după aceea, am auzit cum se deschide și închide ușa de la intrare, după care cineva se îndreptă cu pași greoi prin hol, pe

coridor, spre locul în care mă jucam eu. Mi-am ițit capul și am zărit o pereche de pantofi negri, strălucitori și manșetele unor pantaloni, care știam că erau de uniformă.

Am ieșit cât ai zice „unchiule Connor", iar el se lăsă pe vine și mă aruncă în brațele lui, cu grijă, să nu mă lovesc de locul în care-și ținea pistolul și lanterna de polițist.

— Salut, micuțule, îmi zise și mă strânse la piept. Ce mai face eroul meu?

— Bine. Vezi ce fortăreață subterană am construit? l-am întrebat, dându-mă într-o parte și arătând mândru cu degetul peste umăr fortul pe care îl făcusem sub masă din pături și prosoape.

Era chiar fain.

Unchiul Connor zâmbi și-și aruncă privirea peste umărul meu.

— Sigur că văd. Ai făcut o treabă grozavă, Archer. N-am mai văzut până acum o fortăreață care să pară atât de nepătruns ca aceasta, după care îmi făcu șmecherește cu ochiul și zâmbi larg.

Am început să rânjesc.

— Te joci cu mine? l-am întrebat.

Îmi ciufuli părul, zâmbind.

— Nu chiar acum, prietene. Mai târziu, bine? Unde e mama ta?

M-am schimbat la față.

— Hm, nu se simte prea bine. Stă întinsă.

L-am privit direct în față pe unchiul Connor, direct în ochii lui căprui deschis. Deodată, îmi veni în minte imaginea unui cer înainte de furtună: întunecat și cam înfricoșător. M-am dat ușor un pas înapoi, dar la fel de rapid se limpezi și privirea unchiului Connor și mă trase din nou la el în brațe, strângându-mă cu putere.

— E în regulă, Archer, e în regulă.

Mă așeză apoi în fața lui, mă prinse de brațe și privirea lui îmi iscodi chipul. Am surâs și el mi-a zâmbit la rândul său.

— Ai zâmbetul mamei tale, știi?

Fața mi se înseninâ de bucurie. Îmi plăcea zâmbetul mamei mele: era blând și minunat și mă făcea să mă simt iubit.

— Dar semăn cu tata, i-am răspuns, mutându-mi privirea în pământ. Toată lumea îmi spunea că am ceva din aerul lui Hale.

Mă privi țintă, cu ochii larg deschiși, ca și cum nu era sigur dacă să spună ceva sau nu, dar se răzgândi apoi.

— Ei bine, amice, asta e un lucru bun. Tatăl tău e un tip arătos.

Îmi zâmbi, însă surâsul nu-i ajunse în priviri. Îl priveam dorindu-mi să semăn cu unchiul Connor. Mama îmi zise odată că era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse în viața ei. Păruse apoi foarte vinovată, de parcă nu ar fi trebuit să spună așa ceva. Poate fiindcă nu era tatăl meu, m-am gândit eu. Și-apoi, unchiul Connor era ofițer de poliție, un erou. Când mă făceam mare, aveam să fiu la fel ca el.

Unchiul Connor se ridică în picioare.

— Mă duc să văd dacă mama ta s-a trezit. Joacă-te în continuare cu eroii tăi și cobor imediat înapoi, bine, amice?

— Bine, am dat din cap.

Îmi ciufuli din nou părul, după care se îndreptă spre scări. Am așteptat vreo două minute, apoi m-am dus tiptil după el. Am ferit fiecare treaptă care scârțâia ținându-mă de balustradă ca să înaintez. Știam cum să păstrez liniștea în casa aceea.

După ce am ajuns în capul scărilor, m-am postat în fața ușii de la camera mamei mele ca să ascult. Ușa nu era decât puțin întredeschisă, dar era destul cât să aud.

— Sunt bine, Connor, vorbesc serios! se auzi vocea blândă a mamei.

— Nu ești deloc bine, Alyssa, izbucni el printre dinți, într-o voce atât de puternică încât m-am speriat. Dumnezeule! Îmi vine să-l omor. Nu mai pot, Lys. Nu mai suport atitudinea asta de martir. Poate că tu ai impresia că meriți așa ceva. Însă *Archer Nu Merită*, zise în continuare, rostind atât de apăsat ultimele trei cuvinte, încât mi-am dat seama că avea gura încleștată, la fel cum îl mai văzusem și altădată. De regulă când era tata prin preajmă.

Preț de câteva minute nu am auzit nimic altceva decât plânsul înfundat al mamei mele, apoi vocea unchiul Connor, care vorbi din nou. De data aceasta cu o voce seacă, parcă fără nicio emoție.

— Vrei să știi unde e acum? A plecat de la bar acasă cu Patty Nelson. I-o trage cu foc de trei zile, de duminică, la ea în rulotă. Am trecut pe acolo și i-am auzit chiar din mașină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Connor! se auzi vocea gâtuită a mamei. Vrei să mă faci să mă simt mai rău?

— Nu, tună vocea lui și am tresărit ușor. Nu, spuse din nou, mai blând. Încerc să te fac să înțelegi că e destul. *Destul.* Dacă ai impresia că trebuia să ispășești vreun păcat, gata, s-a terminat! Nu îți dai seama? Nu a fost cazul să gândești așa, dar să zicem că e așa, de dragul discuției. Ți-ai plătit toate păcatele! De mult! Acum plătim și noi! Dumnezeule! Vrei să știi cum m-am simțit când am auzit zgomotele din rulota aceea? Îmi venea să dau buzna peste ei și să-l omor în bătaie pentru că te umilește în halul ăsta și pentru că nu te respectă deloc. Și partea a naibii de frumoasă e că ar trebui să fiu fericit că e cu altcineva și nu cu tine, cu oricine altcineva și nu cu femeia care mi-a intrat în suflet, și de acolo nu pot s-o mai scot oricât de mult aș încerca. În schimb, m-am simțit ca naiba. Ca naiba, Lys. Pentru că nu se poartă cu tine cum ar trebui să se poarte, cu toate că, dacă lucrurile ar sta așa, asta ar însemna că nu ai mai fi a mea niciodată.

Din încăpere nu se mai auzi niciun sunet câteva minute și am vrut să arunc o privire înăuntru pe furiș, dar nu am făcut-o. Nu auzeam decât plânsul înăbușit al mamei și foșnete ușoare.

În cele din urmă, unchiul Connor vorbi din nou, de data aceasta mai blând, cu o voce duioasă.

— Lasă-mă să te duc de aici, iubito, te rog, Lys. Dă-mi voie să vă protejez, pe tine și pe Archer. Te rog.

Am putut ghici ceva în vocea lui, dar nu mi-am dat seama ce anume. Am tras ușor aer în piept. Voia să ne ducă undeva departe de aici?

— Cum rămâne cu Tori? întrebă mama în șoaptă.

Trecură câteva secunde până când unchiul Connor îi răspunse:

— O să îi spun lui Tori că o părăsesc. Va trebui să știe. Oricum căsnicia noastră nu mai merge de câțiva ani. Va trebui să înțeleagă.

— Nu va înțelege, Connor, îi răspunse mama, părând speriată. O să se răzbune. Întotdeauna m-a urât.

— Alyssa, nu mai suntem copii. Nu discutăm de un rahat de competiție. Vorbim de viața noastră. De faptul că te iubesc. Că meritățm o viață împreună. Este vorba despre mine, despre tine și despre Archer.

— Și Travis?

Liniște.

— O să rezolv asta cu Tori, zise el. Nu trebuie să-ți faci griji.

După o tăcere și mai lungă, mama zise:

— Ce se va întâmpla cu serviciul tău, cu cei din oraș...

— Alyssa, spuse unchiul Connor cu o voce blajină. Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Dacă nu te am lângă mine, nimic nu mai contează. Nu ți-ai dat seama până acum? O să-mi dau demisia, o să vând pământul. Vom avea viața noastră. Vom fi

fericiți. Departe de aici, departe de locul acesta. Un loc pe care să-l putem numi al nostru. Iubito, nu vrei asta? Spune-mi că da.

Se lăsă din nou liniște, nu se auzeau decât niște sunete imperceptibile, ca și cum se sărutau. Îi mai văzusem sărutându-se când mama nu știa că îi urmăream pe furiș, așa cum făceam și acum. Știam că era ceva greșit, că mamele nu ar fi trebuit să se sărute cu bărbații care nu erau soții lor. Dar știam și că tații nu trebuiau să vină acasă băuți și să-și pălmuiască soțiile, iar mamele nu trebuiau să-i privească pe unchi cu acea privire blajină pe care o recunoșteam în ochii mamei mele ori de câte ori unchiul Connor venea pe la noi. Totul era încâlcit și neclar, iar eu nu mai știam ce să mai pricep. De aceea îi urmăream pe furiș, ca să înțeleg.

În cele din urmă, după ceea ce păru o eternitate, mama spuse ceva în șoaptă, că abia-abia am auzit.

— Da, Connor, du-ne de aici. Du-ne departe, cât mai departe. Eu, cu tine și cu Archer. Haide să fim fericiți. Vreau asta. Te vreau pe tine. Doar pe tine te-am dorit întotdeauna.

— Lys... Lys... Lys a mea..., l-am auzit pe unchiul Connor, rostind cuvintele printre respirații dese și greoaie. M-am îndepărtat pe furiș, înapoi, pe scări, ocolind treptele care scârțâiau, mișcându-mă fără să scot un sunet, în liniște deplină.

CAPITOLUL DOI

Bree

Mi-am aruncat rucsacul pe umăr, am luat cușca pentru transportat câini de pe scaunul din dreapta și am închis portiera de la mașină. Am rămas în picioare nemișcată pentru un minut doar ca să aud cântecul din zori al greierilor, răsunând în jur, acoperind, dar nu în întregime, foșnetul ușor al copacilor ce fremătau în vânt. Cerul de deasupra mea era de un albastru viu și am reușit să zăresc în depărtare, printre cabanele din fața mea, luciul unui lac ce strălucea în lumina soarelui. Am aruncat o privire spre căsuța albă, cea care încă avea în geamul din față semnul „De închiriat". Se vedea că era mai veche și cam dărăpănată, însă avea un farmec ce mă cuceri pe loc. Mă și vedeam stând seara, pe verandă, uitându-mă la copacii din jur, legănându-se în briza serii, în timp ce luna se ridica din lacul din spatele meu, simțind parcă în aer mirosul de pin și de apă de lac. Am zâmbit în sinea mea. Speram ca și interiorul căsuței să aibă același aer fermecător sau, dacă nu, măcar unul *curat*.

— Ce părere ai, Phoebs? am întrebat încet.

Phoebe pufni aprobator din cușca de transport.

— Da, și eu cred la fel, i-am răspuns.

Un Sedan vechi opri lângă Volkswagenul broscuță și din el coborî un bărbat în vârstă, care veni spre mine.

— Bree Prescott?

— Eu sunt.

Am zâmbit și am făcut câțiva pași în întâmpinarea lui, întinzându-i mâna.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim așa din scurt, domnule Conninck.

— Spune-mi George, te rog, îmi răspunse zâmbind și am pornit amândoi spre căsuță, ridicând praf și ace uscate de brad cu fiecare pas. Nu e nicio problemă să ne vedem. Sunt pensionar, așa că nu am un program de care să mă țin. E numai bine.

Am urcat împreună cele trei trepte de lemn până la verandă și el scoase din buzunar un inel cu chei și începu să o caute pe cea potrivită.

— Gata, zise băgând cheia în ușă și deschizând-o.

Mă întâmpină mirosul de praf, combinat cu un iz de mucegai. Am început să mă uit în jurul meu.

— Soția vine aici cât de des poate ca să șteargă praful și să mai curețe pe cât posibil, dar, după cum vezi, i-ar prinde bine o ferchezuială bună. Norma nu se mai descurcă așa cum o făcea pe vremuri, are probleme cu șoldul, cu artrita. Casa a stat nelocuită toată vara.

— E în regulă.

I-am zâmbit, am așezat cușca lui Phoebe lângă ușă, apoi m-am dus să văd bucătăria. Era nevoie de mai mult decât de puțină curățenie, mai degrabă o lustruială serioasă. Dar mi-a plăcut pe loc. Avea un aer vechi și era plină de farmec. În momentul în care am ridicat câteva pânze ce acopereau mobilierul, am remarcat că acesta era vechi, dar elegant și de bun-gust. Podelele din lemn erau late și erau încântător de rustice, iar culorile în care erau vopsiți pereții erau subtile și liniștitoare.

Aparatele din bucătărie erau vechi, dar oricum nu aveam să folosesc prea multe lucruri în bucătărie. Nici măcar nu eram sigură dacă mai voiam să gătesc vreodată.

— Dormitorul și baia sunt în spate, începu să spună domnul Connick.

— O iau, l-am întrerupt, apoi am început să râd și să dau din cap. Bineînțeles dacă mai este disponibilă și dacă sunteți de acord, o iau.

El începu să râdă pe înfundate.

— Păi, da, e grozav. Aduc acum contractul de închiriere din mașină și rezolvăm totul acum. Am trecut acolo ca avans chiria pe două luni, dar ne înțelegem noi, dacă asta este o problemă.

Am dat din cap.

— Nu e nicio problemă. Totul e în regulă.

— Bine, atunci. Vin imediat, zise în timp ce se îndrepta spre ușă.

Am profitat de minutul în care ieși în curte și m-am plimbat puțin pe hol ca să arunc o privire prin dormitor și baie. Amândouă încăperile erau micuțe, dar îmi erau de ajuns, așa cum bănuisem. Un lucru îmi atrase atenția, însă, geamul imens din dormitor care dădea spre lac. Nu m-am putut stăpâni să nu zâmbesc în timp ce-mi desfătam privirea cu imaginea micului doc care ducea spre apa liniștită, ca oglinda, de un albastru ce strălucea uimitor în lumina caldă a dimineții.

În depărtare se vedeau două bărci, nu mai mari decât două puncte negre la orizont.

Și cum stăteam și priveam apa, am avut dintr-odată strania senzație că îmi venea să plâng, dar nu de supărare, ci de *bucurie*. Senzația mă părăsi la fel de discret cum mă copleșise, lăsându-mă pradă unei nostalgii de neînțeles.

— Gata, strigă domnul Connick, și am auzit cum ușa se trânti în urma lui.

Am ieșit din cameră ca să semnez actele pentru ceea ce urma să numesc de acum înainte, cel puțin pentru o bucată de

vreme, casa mea, sperând totuși că acela avea să fie locul în care puteam să mai găsesc puțină liniște.

Norma Connick lăsase în căsuță toate produsele pentru curățenie, așa că după ce mi-am scos valiza din mașină și am pus-o în dormitor, m-am apucat de treabă. Trei ore mai târziu, mi-am dat la o parte o șuviță umedă de păr și mi-am admirat rezultatele muncii. Podelele din lemn erau acum curate și fără urmă de praf, mobila era descoperită în întregime și toată casa strălucea de curățenie. În dulapul de pe hol găsisem așternuturi de pat și prosoape pe care le-am spălat și le-am uscat în mașina de spălat și uscătorul stivuite lângă bucătărie, apoi am făcut patul. Bucătăria și baia erau curate și dezinfectate și am deschis toate geamurile ca să las să intre briza caldă de vară ce adia dinspre lac. Nu aș fi vrut să mă obișnuiesc prea mult cu locul acesta, dar deocamdată eram mulțumită.

Am despachetat câteva articole de toaletă pe care le aruncasem în geamantan, le-am așezat în dulăpiorul de medicamente, apoi m-am răsfățat cu un duș lung, făcând să se șteargă toate orele de curățenie și mai multe orele de călătorie, odată cu apa. Făcusem drumul de șaisprezece ore de acasă din Cincinnati, Ohio, în două etape de câte opt ore, petrecând o noapte într-un motel mic de la marginea drumului și continuând apoi drumul ca să ajung aici dis-de-dimineață. Mă oprisem cu o zi înainte la un internet café în New York și am căutat online chiriile disponibile în orașul spre care mă îndreptam. Orășelul din Maine pe care îl alesesem ca destinație era o atracție turistică binecunoscută, așa că, după mai bine de o oră de căutări, cea mai bună variantă pe care am găsit-o a fost proprietatea de pe malul lacului, în acest orășel care se numea Pelion.

După ce m-am uscat, am luat pe mine o pereche de pantaloni scurți și un tricou curat, apoi am sunat-o pe cea mai bună

prietenă a mea, Natalie. Mă sunase de mai multe ori după ce îi trimisesem mesajul în care îi spuneam că plec și nu îi răspunsesem decât prin mesaje. Îi datoram să ne auzim cum se cuvenea la telefon.

— Bree? răspunse Nat, care abia se auzea din cauza vocilor din fundal.

— Salut, Nat, poți vorbi?

— Stai puțin să ies. Acoperi apoi cu mâna telefonul și spuse cuiva ceva, apoi reveni. Sigur că pot vorbi! Abia am așteptat să pot vorbi cu tine! Am ieșit la prânz cu mama și cu mătușa mea. Pot să aștepte câteva minute. Am fost îngrijorată, zise pe un ton ușor acuzator.

Am oftat.

— Știu și îmi pare rău. Sunt în Maine.

Îi spusesem că acolo aveam de gând să merg.

— Bree, nu-mi vine să cred că ai plecat pur și simplu. Dumnezeule! Ai reușit măcar să-ți împachetezi ceva?

— Câteva lucruri. Suficiente.

Oftă din tot sufletul.

— Bine. Și, când te întorci acasă?

— Nu știu. Mă gândeam că aș putea să rămân aici o vreme. Oricum, Nat, nu ți-am spus asta, dar cam rămân fără bani. Tocmai ce am cheltuit o sumă importantă pentru chirie. Trebuie să-mi găsesc ceva de lucru, cel puțin pentru următoarele două luni, ca să câștig suficient să mă pot întoarce acasă și să-mi acopăr cheltuielile câteva luni odată ce sunt înapoi.

Nat făcu o pauză.

— Nu mi-am dat seama că e atât de grav. Dar Bree, draga mea, ai o diplomă. Vino acasă și folosește-te de ea. Nu e nevoie să-ți duci viața ca un vagabond într-un oraș în care nu cunoști pe nimeni. Deja îmi e dor de tine. Lui Avery și lui Jordan le e dor de tine. Dă-le voie prietenilor tăi să te ajute să-ți recâștigi

viața, te iubim. Îți pot trimite eu bani dacă asta înseamnă că te întorci mai repede acasă.

— Nu, nu, Natalie. Serios. Am... am nevoie de răstimpul acesta, înțelegi? Știu că mă iubești. Știu asta, am spus mai mult șoptit. Și eu te iubesc. Doar că trebuie să fac asta.

Tăcu din nou.

— E din cauza lui Jordan?

Mi-am mușcat buzele pentru o clipă.

— Nu, nu numai din cauza lui. Adică, poate că a fost picătura care a umplut paharul, dar nu, nu fug de Jordan. Pur și simplu era ceva ce am simțit nevoia s-o fac, înțelegi? Totul începuse să devină... prea mult.

— Of, draga mea, ai ajuns la limită. Așadar, neașteptata excursie dă deja roade?

Mi-am dat seama că zâmbea.

Am râs și eu încet.

— Poate că da, din unele puncte de vedere. Din altele, nu încă.

— Deci nu au dispărut încă? mă întrebă blând.

— Nu, Nat, nu încă. Dar am un sentiment plăcut față de locul acesta. Vorbesc serios, am zis, încercând să par binedispusă.

Nat făcu din nou o pauză.

— Draga mea, nu cred că e din cauza locului.

— Nu asta am vrut să spun. Ziceam doar că pare să fie un loc bun în care să evadezi pentru o vreme... Of, Dumnezeule, trebuie să închizi. Mama și mătușa ta te așteaptă. Mai putem vorbi despre asta altă dată.

— Bine, zise șovăind parcă. Așadar ești în siguranță?

Am ezitat ușor. Nu m-am simțit niciodată în deplină siguranță. Se va întâmpla, oare, vreodată?

— Da, iar aici este foarte frumos. Am găsit o căsuță chiar pe malul lacului.

Am aruncat o privire pe geamul din spatele meu, desfătându-mă încă o dată cu imaginea apei în depărtare.

— Pot veni în vizită?

Am zâmbit.

— Stai să-mi pun și eu ordine în lucruri. Poate înainte să mă întorc?

— În regulă, așa facem. Chiar îmi e dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine. Te sun din nou în curând, bine?

— Bine. Te pup, draga mea.

— Te pup, Nat.

Am închis telefonul, m-am dus la geamul mare și am tras draperiile din noul meu dormitor, apoi m-am urcat în patul proaspăt făcut. Phoebe se instală la picioarele mele. Am adormit în secunda în care am pus capul pe pernă.

Mă trezi ciripitul de păsărele și sunetul îndepărtat al apei ce se lovea de mal. M-am rostogolit și m-am uitat la ceas. Era trecut de șase după-masa. M-am întins și m-am ridicat, încercând să-mi dau seama unde eram.

M-am dat jos din pat, cu Phoebe bălăbănindu-se pe lângă mine și m-am spălat pe dinți în baia micuță. După ce m-am clătit, m-am uitat cu atenție în oglinda dulăpiorului. Cearcănele de sub ochi se mai vedeau, chiar dacă nu mai erau atât de adânci după cele cinci ore de somn pe care le apucasem. M-am ciupit de obraji ca să le dau puțină culoare, mi-am zâmbit în oglindă, mai degrabă am rânjit penibil și fals, după care am dat din cap.

„Totul va fi bine, Bree. Ești puternică și vei fi fericită din nou, ai auzit? Locul acesta are o energie bună. Simți asta?" Am înclinat capul într-o parte și m-am mai privit cu atenție preț de un minut. Mulți oameni se încurajează în fața oglinzii. Este cât se poate de normal. Am pufnit în râs și am dat ușor din cap.

M-am spălat pe față, apoi mi-am prins rapid părul într-un coc lejer la ceafă.

Am intrat în bucătărie și am deschis frigiderul în care pusesem mâncarea congelată pe care o adusesem în gheață, în lada frigorifică de mașină. Nu prea avusesem ce să iau cu mine, doar niște lucruri pe care le aveam acasă în frigider: mâncare semipreparată pentru microunde, lapte, unt de arahide, pâine și niște fructe. Plus o jumătate de sac de mâncare de câini pentru Phoebs. Dar ar fi trebui să ajungă câteva zile, până găseam un magazin în zonă.

Am trântit rapid o tăviță cu paste în cuptorul cu microunde de pe blat și am mâncat apoi cu o furculiță de plastic, din picioare. M-am uitat pe geam în timp ce mâncam și am observat o femeie în vârstă, într-o rochie albastră și cu părul scurt, alb, ieșind din căsuța de lângă și îndreptându-se spre veranda mea cu un coș în mână. Când am auzit ciocănitul ei surd în ușă, am aruncat la gunoi tăvița goală și m-am dus să deschid.

În prag stătea o doamnă în vârstă care îmi zâmbea afectuos.

— Bună, draga mea. Mă numesc Ann Cabbott. Se pare că ești noua mea vecină. Bine ai venit în cartier!

I-am zâmbit și eu și am luat coșul pe care mi-l oferise.

— Bree Prescot. Mulțumesc. E frumos din partea dumneavoastră.

Am ridicat un colț al prosopului cu care era acoperit coșul și mirosul de brioșe cu mure mi-a dezmierdat nările.

— Vai, miros delicios, i-am spus. Doriți să intrați?

— De fapt, aveam de gând să te întreb dacă ți-ar plăcea să bei cu mine niște ceai cu gheață pe verandă. E proaspăt făcut.

— Ah, am ezitat, bine, sigur că da. Lăsați-mă o secundă să mă încalț cu ceva.

Am intrat înapoi în casă, am lăsat brioșele pe blatul din bucătărie, apoi m-am dus în dormitor, unde îmi aruncasem șlapii.

Când am revenit, Anne mă aștepta stând pe marginea verandei.

— E o seară atât de frumoasă. Încerc să ies în fiecare seară și să mă bucur de aerul curat. În curând o să mă plâng că e prea frig.

Am pornit spre căsuța ei.

— Locuiești aici tot timpul anului? am întrebat-o aruncându-i o privire fugară.

Încuviință printr-o mișcare a capului.

— Majoritatea dintre noi, cei care locuim pe partea aceasta a lacului, suntem rezidenți permanenți. Turiștii nu sunt interesați de oraș, așa cum este acum. Uite acolo — făcu din cap un semn spre marginea îndepărtată a lacului, care abia se zărea în depărtare — acolo sunt toate atracțiile pentru turiști. Celor mai mulți oameni din oraș nici nu le pasă, ba chiar le place. Evident că totul are să se schimbe. Cea care are majoritatea afacerilor din oraș, Victoria Hale, are în plan să dezvolte niște proiecte care să aducă turiști și aici.

Oftă în timp ce urcam treptele verandei ei și se așeză într-unul din scaunele de răchită. Eu m-am așezat în leagănul de două persoane și m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de perne.

Veranda ei era minunată și intimă, plină de scaune din răchită albă cu perne albastre-deschis și galbene. Unde te uitai vedeai numai ghivece cu flori: petunii și iasomie cățărătoare se revărsau pe margini în adevărate cascade.

— Ce părere ai despre faptul că vrea să aducă turiști aici?

Se încruntă ușor.

— Ei bine, mie îmi place orășelul nostru liniștit. Eu zic să-i lăsăm să stea în cealaltă parte. Și așa, pentru gustul meu, avem parte de destui turiști. În plus, îmi place aerul de oraș de provincie pe care îl degajă. Dacă presupunem că aici se vor construi apartamente, atunci nu vor mai exista căsuțe pe malul lacului.

M-am încruntat.

— Of, îmi pare rău, i-am zis, dându-mi imediat seama că, de fapt, îmi spunea că trebuia să se mute.

Dădu nepăsătoare din mână.

— Voi fi în regulă. Mă îngrijorează mai mult faptul că se vor închide afacerile din oraș din cauza extinderii.

Am dat din cap, tot încruntată. Am rămas amândouă tăcute pentru o clipă, apoi i-am spus:

— Veneam în vacanțe cu ai mei în partea aceea a lacului, când eram mică.

Ridică ceainicul de pe măsuță, turnă în pahare și îmi întinse unul.

— Da? Și ce te aduce înapoi acum?

Am luat o înghițitură de ceai, trăgând intenționat de timp. În cele din urmă, i-am răspuns:

— Am venit pentru puțin timp. Acum ceva vreme, vara, am petrecut clipe foarte fericite aici.

Am ridicat din umeri. Am încercat să zâmbesc, dar faptul că vorbeam despre familia mea tot îmi provocă inima să mi se strângă în piept. M-am mulțumit să zâmbesc plăcut.

Mă privi cu atenție o clipă în timp ce luă o înghițitură din ceaiul ei. Apoi dădu din cap.

— Ei bine, draga mea, cred că e un plan bun. Și mai cred că dacă locul acesta ți-a adus odată fericire, îți poate aduce din nou. Cred că unele locuri chiar sunt pe sufletul oamenilor.

Îmi zâmbi cu căldură și i-am zâmbit și eu. Nu i-am spus că celalalt motiv pentru care eram aici era că acesta fusese ultimul loc în care familia mea fusese cu adevărat fericită și lipsită de griji. Mama a fost diagnosticată cu cancer la sân imediat după ce ne întorseserăm din acea călătorie. A murit șase luni mai târziu. De atunci, nu am mai rămas decât eu și tata.

— Cât timp te-ai gândit să stai? mă întrebă Anne, trezindu-mă din reverie.

— Nu sunt sigură. Nu am un plan. Va trebui totuși să-mi găsesc ceva de lucru. Știi cumva pe cineva care face angajări?

Își așează paharul pe masă.

— Chiar știu. Restaurantul-vagon din oraș are nevoie de o chelneriță pentru programul de dimineață. Programul lor e pentru micul-dejun și amiază. Am fost pe acolo zilele trecute. Fata care lucra acolo a născut și s-a hotărât să rămână acasă cu bebelușul. Este chiar pe strada principală, Restaurantul lui Norm. Nu ai cum să nu-l vezi. E un loc plăcut și mereu aglomerat. Spune-le că te-a trimis Anne, îmi zise și îmi făcu cu ochiul.

— Mulțumesc, i-am zâmbit. Așa am să fac.

Am rămas așa, fără să ne mai spunem nimic, sorbind din ceai, în cântecul greierilor ce se auzea în fundal și în bâzâitul țânțarilor ce îmi treceau pe la ureche. Din depărtare se auzeau vocile celor care erau cu bărcile pe lac, pregătindu-se probabil să se îndrepte spre mal și să încheie încă o zi, și clipoceala leneșă a apei ce atingea malul.

— E liniște aici.

— Draga mea, sper să nu mă consideri prea îndrăzneață, dar am impresia că ți-ar prinde bine o doză zdravănă de liniște.

Am oftat adânc și am început să râd.

— Te pricepi să citești oamenii, i-am zis. Nu te înșeli deloc.

Râse și ea.

— Întotdeauna am știut să-i deslușesc, ca pe o carte deschisă. Bill al meu mereu spunea că nu putea să ascundă nimic de mine și să fi încercat. Bineînțeles că se întâmplă asta și când iubești pe cineva și petreceți mult timp împreună. Ajungi într-un punct în care cealaltă persoană devine practic o parte din tine și nu te poți ascunde de tine însăți. Deși, presupun, că unii se pricep la asta.

Am înclinat ușor capul.

— Îmi pare rău. De cât timp nu mai e soțul tău printre noi?

— Oh, sunt zece ani deja. Însă tot îi simt lipsa.

Melancolia îi străbătu precum o umbră trăsăturile, înainte să-și îndrepte umerii și să facă un semn din cap spre paharul meu. Îi plăcea să-și pună puțin whiskey în ceai. Îl făcea mai jucăuș. Evident că nu mă supăram. Îl făcea să zâmbească și nu-mi lua mult timp.

Tocmai luasem o înghițitură de ceai și mi-am dus rapid mâna la gură ca să nu-l scuip. După ce am înghițit, am început să râd, iar Anne îmi zâmbi larg.

După o secundă am dat din cap.

— Presupun că așa sunt bărbații.

Anne zâmbi.

— Noi, femeile, învățăm asta de tinere, nu-i așa? Pe tine te așteaptă vreun băiat, acolo acasă?

Am dat din cap.

— Nu. Am câțiva prieteni dragi, dar nu mă așteaptă nimeni.

În timp ce cuvintele mi se rostogoleau din gură, realitatea propriei singurătăți pe lumea aceasta mă izbi precum o lovitură sub centură. Nu era nicio noutate, dar rostirea acelor cuvinte mă făcu să le înțeleg adevărata însemnătate. Am golit paharul încercând să înghit nodul care mi se pusese în gât din pricina emoțiilor.

— Ar trebui să plec, i-am zis. Mulțumesc foarte mult pentru ceai și pentru companie.

I-am zâmbit și ea mi-a întors zâmbetul, în timp ce se ridica de pe scaun.

— Oricând, Bree. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, indiferent de ce, știi unde sunt.

— Îți mulțumesc, Anne. Ești tare drăguță. Vai! Chiar trebuie să ajung la o farmacie. E vreuna prin oraș?

— Da. Se numește Haskell. Te întorci spre oraș pe drumul pe care ai venit și ai s-o vezi pe partea stângă. Este chiar înainte de semafor. Nu ai cum s-o ratezi.

— Perfect, minunat! Mulțumesc, din nou, i-am zis coborând scările și făcându-i cu mâna.

Anne clătină din cap, zâmbinându-mi și-mi făcându-mi și ea cu mâna.

În timp ce mă întorceam să-mi iau poșeta din casă, am zărit în curte o păpădie albă, singuratică, plină de puf. M-am aplecat s-o rup și am dus-o în dreptul buzelor, închizându-mi ochii și amintindu-mi cuvintele lui Anne. Un minut mai târziu, am șoptit *tihnă*, apoi am suflat și am urmărit puful cum se înalță și dispare în văzduh, sperând că, poate, vreuna din semințele ce-mi purtau șoapta să poată ajunge la acel ceva sau cineva care avea puterea să transforme dorințele în realitate.

CAPITOLUL TREI

Bree

Cerul tocmai începea să se întunece când am intrat în Pelion, o zonă liniștită a orașului, aproape încremenită în timp. Majoritatea afacerilor păreau să fie de familie sau ale micilor antreprenori și copacii înalți împrejurau trotuarele largi, pline de trecători care se plimbau în aerul proaspăt al crepusculului de vară târzie. Îmi place la nebunie momentul acesta din zi. Are ceva magic, ceva plin de *speranță*, ce pare să spună *nu credeai că o să mai apuci, dar uite că ai mai prins încă o zi.*

Am zărit Haskell și am parcat într-un loc din parcarea aflată în partea dreaptă a magazinului.

Nu aveam nevoie de mâncare, cel puțin deocamdată, însă aveam mare nevoie de niște produse de primă necesitate. Era motivul pentru care ieșisem, de fapt, din casă. Deși apucasem să dorm vreo cinci ceasuri, mă simțeam obosită și eram nerăbdătoare să mă cuibăresc din nou în pat cu o carte.

În zece minute am intrat și am și ieșit din Haskell, îndreptându-mă spre mașină în lumina crepusculară tot mai adâncă. Luminile de pe stradă porniseră să scânteieze cât am stat în magazin și aruncau acum o strălucire magică în parcare. Mi-am tras poșeta pe umăr și am dat să mut plasa de plastic dintr-o mână în alta, când fundul acesteia s-a rupt și tot ce cumpărasem

ajunse pe asfalt, rostogolindu-se mai departe de cât puteam eu să le prind.

„Rahat!" am înjurat printre buze în timp ce mă aplecam să-mi ridic lucrurile de pe jos.

Mi-am deschis poșeta încăpătoare și am început să arunc în ea șamponul și balsamul pe care mi le cumpărasem, când am observat pe cineva cu coada ochiului și am tresărit. Mi-am ridicat privirea tocmai când un bărbat se aplecă, puse un genunchi pe asfalt și îmi întinse sticluța cu Advil care se rostogolise și ajunsese, se pare, exact în fața lui. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Era tânăr, cu un păr castaniu, ciufulit, lung, ușor ondulat, ce avea mare nevoie de o vizită la frizer și cu o barbă ce părea mai degrabă neîngrijită decât aranjată să pară așa. Poate era chiar chipeș, dar nu prea aveai cum să-ți dai seama cum arăta la față cu toată barba aceea și părul care îi cădea pe frunte. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu un tricou albastru care stătea să-i plesnească peste pieptul larg. Tricoul avusese cândva imprimat un mesaj, însă acum era atât de șters și de uzat, încât oricine putea doar să-și imagineze ce fusese odată scris acolo.

Am băgat de seamă toate acestea în cele câteva secunde de care avusesem nevoie ca să iau din mâna lui întinsă cutia cu medicamente, moment în care privirile parcă ni s-au încrucișat. Căutătura lui era una profundă, cu irizații de culoarea coniacului și umbrită de gene lungi, negre. Era *frumos*.

Cum nu-mi puteam lua ochii de la el, mi s-a părut că un schimb de energii avusese loc între noi, de parcă ar fi trebuit să întind mâna și să apuc aerul care ne înconjura corpurile, ca și cum degetele mele ar fi putut cuprinde ceva tangibil, ceva moale și cald. M-am încruntat, tulburată, fără să îmi pot dezlipi ochii de la el, de îndată ce el și-a retras privirea. Cine era acest bărbat ciudat și de ce am rămas încremenită în fața lui? Am scuturat ușor din cap și m-am trezit din reverie.

— Mulțumesc, i-am zis luându-i cutia de medicamente din mâna încă întinsă.

A rămas tăcut și mi-a evitat privirea.

„Rahat", mi-am zis din nou în șoaptă, întorcându-mi atenția asupra cumpărăturilor pe care le scăpasem pe jos.

Am făcut ochii cât cepele când am observat cutia de tampoane care se deschisese și conținutul se împrăștiase cât colo. „Omoară-mă acum!"

El ridică o parte din ele, mi le întinde, iar eu le îndes rapid în poșetă în timp ce îi arunc o privire pe furiș exact în momentul în care se uită și el la mine. Totuși, pe fața lui nu citesc nicio reacție. Din nou, privirea lui se mută fulgerător în altă direcție. Simt că mi se colorează obrajii, așa că încerc să fac puțină conversație în timp ce el îmi tot întinde din tampoane, pe care eu le înhăț rapid ca să le fac pierdute în geantă. Încerc din răsputeri să-mi înnăbuș hohotele de râs.

— Sacoșe afurisite, am spus pe nerăsuflate, vorbind repede, oprindu-mă apoi ca să trag aer adânc în piept și să continui de data aceasta mai rar. După ce că nu sunt bune pentru mediu, nici nu te poți baza pe ele.

Bărbatul îmi întinse un baton de marțipan Almond Joy și un tampon, pe care le-am luat și le-am aruncat în geantă, bombănind în sinea mea.

— Am încercat să fiu fată bună și să folosesc plasele mele refolosibile. Mi-am cumpărat unele chiar foarte simpatice, cu modele haioase... *paisley* sau cu buline, însă mereu le uit în mașină sau acasă, zic dând din cap, băgând în geantă și ultimul tampon cules de pe jos.

Am dat din nou din cap când bărbatul mi-a întins încă două batoane de marțipan Almond Joy.

— Mulțumesc, i-am zis. Cred că mă descurc cu restul.

Mi-am fluturat mâna spre celelalte patru batoane care zăceau împrăștiate. M-am uitat din nou la el, cu obrajii aprinși.

— Erau la reducere, am început să-i explic. Nu că aș avea de gând să le mănânc pe toate.

Nici măcar nu se uită la mine când ridică batoanele, dar pot să jur că am văzut o mișcare abia sesizabilă în colțul buzelor. A dispărut într-o clipă. M-am uitat la el cu coada ochiului în timp ce îi luam batoanele de marțipan din mână.

— Îmi place să am dulciuri la îndemână, ca să mă mai răsfăț din când în când. Astea ar trebui să-mi ajungă vreo două luni.

Minteam. Tot ce cumpărasem îmi ajungea pentru două zile, *poate nici atât*. Poate aveam să mănânc câteva din ele chiar în mașină, în drum spre casă.

Bărbatul s-a ridicat în picioare. M-am ridicat și eu și mi-am potrivit poșeta pe umăr.

— În regulă, mulțumesc pentru ajutor, pentru că m-ai salvat pe mine... și chestiile mele personale... și ciocolata cu nucă de cocos și... marțipanul.

Am început să râd scoțând niște sunete sfioase și jenate, dar apoi m-am încruntat ușor.

— Știi, m-ar ajuta foarte mult dacă ai spune ceva și nu m-ai mai lăsa să mă perpelesc toată aici.

M-am hlizit la el, dar am redevenit serioasă imediat ce i-am văzut fața lungă pe care o făcuse și ochii lipsiți de strălucire, trădând o privire goală, care o înlocuia pe cea plină de căldură pe care puteam să jur că o zărisem cu câteva clipe mai devreme.

S-a răsucit pe călcâie și a început să se îndepărteze.

— Stai, așteaptă! am strigat pornind după el.

M-am oprit, însă, încruntându-mă, în timp ce el s-a îndepărtat cu mișcări grațioase, parcă, spre stradă. Un straniu sentiment de pierdere m-a năpădit de îndată ce nu l-am mai putut vedea.

M-am urcat în mașină și am stat nemișcată câteva clipe, pusă pe gânduri de întâlnirea bizară. Când, în cele din urmă, am pornit motorul, am observat ceva pe parbriz. Am vrut să pornesc ștergătoarele, însă m-am oprit și m-am aplecat ca să mă uit mai de-aproape.

Pe tot parbrizul era împrăștiat puf de păpădie și, când o pală de vânt începu să adie, se lăsă în voia curentului de aer, ridicându-se de pe parbriz și, dansând lin după ce își luă zborul, îndepărtându-se de mine, în direcția în care se îndreptase bărbatul.

A doua zi de dimineață, m-am trezit devreme, m-am dat jos din pat, am deschis jaluzelele de la geamul din dormitor și am privit în depărtare lacul peste care se revărsau razele de soare, care îl făceau să pară de un auriu orbitor. O pasăre mai mare și-a luat zborul și tot ce puteam zări era o singură barcă, în apropierea malului îndepărtat. „Da, m-aș putea obișnui cu asta."

Phoebe a sărit din pat și a venit să mi se așeze la picioare.

— Ce părere ai, fetițo? i-am șoptit.

Ea a început să caște.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să mă adun.

— Nu în dimineața aceasta, am șoptit. În dimineața aceasta ești bine.

M-am îndreptat agale spre duș, relaxându-mă cât de cât, simțind speranța care îmi înflorea în suflet cu fiecare pas. Când m-am întors însă să îmi iau spray-ul, lumea din jurul meu se stinsese, iar apa de la duș devenise sunetul stropilor de ploaie răpăind pe acoperiș. Mă cuprinse groaza și am încremenit când bubuitul unui tunet îmi sparse urechile și am simțit senzația rece a metalului trecut peste sânii mei goi. M-au înfiorat atingerile bruște ale armei care îmi trasa conturul sfârcurilor, transformându-le în pietricele, în timp ce lacrimile mi se rostogoleau cu repeziciune pe obraji. În cap îmi vuia sunetul strident al

scârțâitului unui tren ce frâna brusc pe șinele de metal. *Ah, Dumnezeule! Ah, Dumnezeule!* Mi-am ținut respirația, așteptând ca arma să se descarce în timp ce fiori de groază reci ca gheața îmi curgeau prin vene. Am încercat să mă gândesc la tatăl meu care zăcea în propriul său sânge în camera de dincolo, însă propria-mi frică mă mistuia într-atât că nu mă puteam concentra la nimic altceva. Am început să tremur fără să mă pot controla, iar ploaia continua să bată în...

Portiera unei mașini se trânti și mă aduse la realitate, acolo și atunci. Stăteam în picioare în fața dușului curgând, iar apa se adunase băltoacă acolo unde perdeaua era dată la o parte. Pe gât îmi năvăli voma și am reușit să mă întorc la timp spre vasul de toaletă. Am stat așa minute în șir, respirând greu și tremurând, încercând să-mi controlez corpul. Lacrimile amenințau să șiroiască, dar nu le-am lăsat. Am închis ochii strâns și am numărat înapoi de la o sută. Când am ajuns la unu, am mai tras o dată adânc aer în piept, m-am ridicat în picioare clătinându-mă și am înșfăcat un prosop ca să șterg balta de apă care se făcea tot mai mare în fața dușului.

M-am dezbrăcat de haine și am intrat sub jetul de apă caldă, lăsându-mi capul pe spate și închizând ochii, încercând să mă relaxez și să revin în prezent, încercând să-mi controlez tremuratul.

„Ești bine, ești bine, ești bine", am început să-mi spun sacadat, înghițindu-mi sentimentele puternice, vina, în timp ce corpul îmi tremura încă. „O să fiu" bine. Știam asta, dar mereu aveam nevoie de puțin timp ca să scap de sentimentul că eram din nou *acolo*, în acel loc, în acel moment de suferință și teroare de neînchipuit, pentru ca apoi să mai treacă poate alte câteva ore până să mă părăsească și tristețea, dar nu de tot.

Amintirile îmi reveneau în fiecare dimineață și în fiecare seara mă simțeam mai puternică. În fiecare dimineață, în zori, aveam speranța că *acea* nouă zi va fi ziua care mă va elibera și pe

care voi reuși să o trec fără să trebuiască să îndur din nou durerea noaptea, care mereu va separa *atunci* de *acum*.

Am ieșit de la duș și m-am șters. Privindu-mă în oglindă, m-am gândit că arătam mai bine decât am arătat în majoritatea dimineților de până acum. În ciuda faptului că amintirile continuau să mă terorizeze și aici, dormisem bine, ceea ce nu se mai întâmplase în ultimele șase luni și am simțit un soi de mulțumire pe care am pus-o pe seama lacului pe care îl vedeam de la geamul dormitorului meu. Ce putea fi mai liniștitor decât sunetul apei ce se lovește lin de malurile de nisip? Eram sigură că ceva din asta mi se va strecura în suflet sau, cel puțin, îmi va liniști atât de necesarul somn din timpul nopții.

M-am dus înapoi în dormitor, am tras pe mine o pereche de pantaloni scurți kaki și un tricou negru cu nasturi și cu mâneca foarte scurtă. Aveam de gând să merg în oraș la acel restaurant de care pomenise Anne și voiam să fiu prezentabilă dacă tot mă interesam despre postul care speram să fie încă liber. Începusem să rămân fără bani. Aveam nevoie de o slujbă cât mai repede.

Mi-am uscat părul cu föehnul și l-am lăsat liber, apoi mi-am pus un minimum de machiaj. M-am încălțat cu sandalele negre și am ieșit pe ușă, simțind cum aerul cald îmi dezmierda pielea în timp ce încuiam ușa.

Zece minute mai târziu, am oprit mașina în fața restaurantului lui Norm. Arăta ca un restaurant clasic, tipic orașelor mici. M-am uitat prin geamul mare de sticlă și am văzut că deja era pe jumătate plin într-o zi de luni, dimineața la opt. Semnul pe care scria „angajăm personal" era încă în geam. *Super! Excelent! Da!*

Am deschis ușa și mă întâmpină mirosul de cafea și cel de șuncă prăjită, împreună cu murmurul pălăvrăgelilor și râsetelor celor din separeuri și de la mese.

M-am dus drept înainte și m-am așezat la tejghea lângă două femei în pantaloni scurți de blugi, decupați și în maiou, care, evident, nu intrau în rândul celor care se opreau acolo pentru micul dejun în drum spre birou.

În momentul în care m-am așezat pe taburetul rotitor acoperit cu vinil roșu, femeia care stătea acum lângă mine mă privi și îmi zâmbi.

— Bună dimineața, i-am spus, zâmbind și eu.

Am luat meniul din fața mea și chelnerița, o femeie mai în vârstă, cu păr cărunt, care stătea în picioare lângă geamul de la bucătărie se uită peste umăr la mine și zise:

— Vin imediat, scumpo!

După cum își răsfoia carnețelul pentru comenzi, părea să fie epuizată. Locul nu era decât pe jumătate plin, dar era clar că era singură și că abia de mai făcea față. Clienții care veneau de dimineață voiau să fie serviți cât mai repede ca să poată ajunge la timp la serviciu.

— Nu e grabă, i-am spus.

Câteva minute mai târziu, după ce duse comanda câtorva clienți și veni la mine, mă întrebă absentă:

— Cafea?

— Te rog. Pari terminată. Nu o să-ți dau de lucru și o să comand numărul trei, așa cum scrie aici.

— Să-ți dea Dumnezeu sănătate, scumpo! Începu să râdă. Se pare că știi ce înseamnă să fii chelneriță.

— De fapt, am zâmbit și i-am înapoiat meniul, chiar știu și mai știu că nu e poate cel mai nimerit moment, dar am văzut semnul „angajăm personal" în geam.

— Vorbești serios? mă întrebă. Când poți să începi?

Am început să râd.

— Cât mai curând posibil. Pot să vin mai târziu să completez o cerere sau...

— Nu e nevoie. Ai experiență de chelneriță, ai nevoie de o slujbă, ești angajată. Întoarce-te mai târziu ca să completăm actele necesare, dar Norm e soțul meu. Am autoritatea să mai angajez încă o chelneriță și tocmai te-am angajat pe tine.

Mi-a întins mâna:

— Eu sunt Maggie Jensen, apropo.

Am zâmbit larg.

— Bree Prescott. Îți mulțumesc tare mult.

— Tocmai mi-ai înveselit dimineața, îmi strigă în timp ce se îndreaptă să umple cănile de cafea ale celor care stăteau la tejghea.

Ce să mai spun, a fost cel mai simplu interviu la care am fost vreodată.

— Ești nou-venită în oraș? mă întrebă tânăra care stătea lângă mine.

M-am întors spre ea zâmbind.

— Da, tocmai ce m-am mutat aici ieri, de fapt.

— În cazul acesta, bine ai venit în Pelion. Eu sunt Melanie Scholl, iar ea este sora mea, Liza.

Fata din dreapta ei se aplecă înainte și îmi întinse mâna. I-am strâns și eu mâna și i-am spus:

— Mă bucur de cunoștință.

Am observat șnururile de la costumele de baie ce se vedeau din maiouri și le-am întrebat:

— Sunteți aici în vacanță?

— Ah, nu! începu Melanie să râdă. Noi lucrăm pe malul celălalt. Suntem salvamari în următoarele săptămâni, când timp sunt turiștii în zonă, apoi ne întoarcem să lucrăm în pizzeria pe care o deține familia noastră.

Am dat din cap, sorbind din cafea. Păreau de vârsta mea. Poate Liza să fi fost ceva mai tânără. Semănau mult, amândouă aveau părul șaten-roșcat și ochi albaștri, la fel de mari.

— Dacă ai vreo întrebare despre oraș, putem să te ajutăm, spuse Liza. Este treaba noastră să știm tot ce mișcă, spuse și-mi făcu cu ochiul. Îți putem spune și cu cine să îți dai întâlniri sau pe cine să eviți. Îi știm pe toți, din ambele orașe, ca pe buzunarul nostru, suntem un car de informații!

Am râs.

— Perfect! Voi ține minte! Mă bucur mult că v-am întâlnit, fetelor.

Am dat să mă întorc, când îmi veni o idee.

— Stați așa, că totuși am o întrebare legată de cineva. Mi-au căzut din plasă ieri niște lucruri în parcare, lângă farmacie, și un tânăr s-a oprit să mă ajute să le ridic. Înalt, subțirel, nu a scos un cuvânt... și avea o barbă mai lungă...

— Archer Hale, sări Melanie. Sunt șocată însă că s-a oprit să te ajute. De obicei, nu prea bagă în seamă pe nimeni, zise, după care făcu o pauză. Și nimeni nu-l prea bagă în seamă pe el.

— Mă rog, nu cred că a avut de ales. Lucrurile mele s-au rostogolit practic la picioarele lui.

Melanie ridică din umeri.

— Tot nu e firesc. Crede-mă. Oricum, cred că e surd. De aceea cred că nici nu vorbește. A avut un accident în copilărie. Noi aveam doar cinci sau șase ani când s-a întâmplat, chiar la ieșirea din oraș, pe autostradă. Au murit atunci părinții lui, dar și șeful poliției din oraș, unchiul său. Cred că atunci și-a pierdut și auzul. Stă în capătul drumului Briar. Pe vremuri, locuia cu celălalt unchi al său, care l-a educat acasă, dar a murit și el acum câțiva ani, așa că acum locuiește acolo singur. Până să moară unchiul său, nici măcar nu ieșea în oraș. Acum îl mai vedem din când în când. Dar e un singuratic.

— Uau! am exclamat încruntându-mă. E atât de trist.

— Da, interveni Liza, mai ales că ai văzut ce corp are! Bineînțeles că asta e din familie. Dacă n-ar fi atât de sălbatic, m-aș cam da la el.

Melanie își dădu ochii peste cap, iar eu mi-am acoperit repede gura cu mâinile ca să nu mi se reverse cafeaua.

— Mă lași, fufo, i-o întoarse Melanie, te-ai băga în seamă cu el și numai dacă s-ar uita o dată în direcția ta.

Liza rămase o clipă pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Mă îndoiesc că are habar ce poate face cu corpul acela al lui. Mare păcat!

Melanie își dădu din nou ochii peste cap, apoi privi rapid spre ceasul de deasupra geamului unde se dădeau comenzile.

— Fir-ar să fie, trebuie să plecăm, dacă nu, întârziem.

Își scoase portmoneul și strigă spre Maggie:

— Îți las banii pe tejghea, Mags!

— Mulțumesc, scumpo! strigă și Maggie în timp ce mergea grăbită, cu două farfurii în mână.

Melanie scrise repede ceva pe un șervețel și mi-l întinse:

— Acesta este numărul nostru de telefon. Vrem să organizăm cât de curând o seară a fetelor, în partea cealaltă a lacului. Poate vrei să vii?

Am luat șervețelul.

— Ah, bine, sigur, poate voi veni, am zis zâmbind.

Am mâzgălit și eu numărul meu de telefon pe un șervețel și i l-am dat.

— Mulțumesc mult. E drăguț din partea voastră.

Eram surprinsă de cât de însuflețită începusem să mă simt după ce discutasem cu cele două fete de vârsta mea. Poate că de asta aveam nevoie, m-am gândit, să îmi amintesc că eram o tânără care avea prieteni și o viață până a intervenit cruntul destin. Era atât de ușor să simt că întreaga mea existență începuse și se sfârșise în ziua aceea îngrozitoare. Dar asta nu era

adevărat. Aveam nevoie să-mi reamintesc lucrul acesta cât se putea de des.

Bineînțeles că prietenii mei de acasă încercaseră să mă scoată în oraș de câteva ori în lunile ce urmară după ce tata murise, însă nu avusesem dispoziția potrivită. Poate că era mai bine dacă ieșeam cu niște oameni care nu știau nimic despre tragedia prin care trecusem. La urma urmei, nu era acesta rostul călătoriei mele? O evadare pentru o perioadă de timp? Nădejdea că un loc nou ar putea însemna posibile vindecări. Apoi, aș putea găsi puterea să iau din nou viața în piept.

Liza și Melanie se îndreptară grăbite spre ușă în timp ce făceau cu mâna și vorbeau cu cei care erau în restaurant. După un minut, Maggie îmi așeză farfuria în față.

În timp ce mâncam, mă gândeam la ceea ce îmi spuseseră despre Archer Hale. Era cât se putea de clar: era surd. Mă mir cum de nu m-am gândit la asta până acum. De asta nu spusese nimic. Era clar, însă, că putea citi pe buze. Reușisem chiar să-l insult atunci când i-am spus că era cazul să spună ceva. Din cauza asta făcuse fața aceea lungă și plecase imediat. Mi se strânse stomacul.

„Bravo, Bree", mi-am spus încet în timp ce am mușcat din felia de pâine prăjită.

Devenise misiunea mea să-mi cer iertare când aveam să îl întâlnesc data viitoare. Mă întreb dacă știe cumva limbajul semnelor. O să-i spun că eu îl știu, în caz că vrea să vorbească vreodată cu mine. Cunoșteam bine limbajul semnelor. Tatăl meu a fost surd.

Era ceva anume la Archer Hale ce mă intriga, ceva ce nu puteam identifica. Ceva mai presus de faptul că nu putea să audă, să vorbească sau că eram mai mult decât obișnuită cu o astfel de dizabilitate. M-am gândit bine la asta preț de mai multe minute în șir, însă nu am reușit să găsesc vreun răspuns.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

CAPITOLUL PATRU

Bree

Am început să lucrez la restaurant a doua zi dis-de-dimineață. Norm muncea și el prin bucătărie și cam era cu capsa pusă, așa că bombănea nemulțumit și nu-mi vorbea prea mult, însă l-am surprins aruncându-i lui Maggie niște priviri care nu pot fi descrise altfel decât pline de adorație. Mi-am dat seama că de fapt era un sentimental; nu eram intimidată câtuși de puțin. Mai știam și că eram o ospătăriță pricepută și că nivelul de stres al lui Maggie scăzuse semnificativ la o oră după ce am început să lucrez, așa că mi-am dat seama că eram bine și în ochii lui Norm.

Restaurantul fremăta de atâta lume, sarcinile nu erau complicate, iar localnicii care mâncau acolo erau agreabili. Nu mă puteam plânge. Primele zile au trecut rapid și totul mergea ca pe roate.

Miercuri, după ce am ieșit de la serviciu, m-am dus acasă, am făcut un duș, m-am schimbat într-un costum de baie, o pereche de pantaloni scurți de blugi și un maiou alb cu intenția să mă duc la lac și să explorez împrejurimile. I-am pus lui Phoebe lesa și am încuiat ușa în urma mea.

În timp ce mă pregăteam să plec, am auzit-o pe Anne strigându-mă din curte, unde își uda tufele de trandafiri. M-am îndreptat spre ea zâmbind.

— Cum te-ai acomodat? mă întrebă, lăsând din mână stropitoarea și apropiindu-se de gardul în dreptul căruia stăteam.

— Bine. Am vrut să vin până la tine și să-ți mulțumesc pentru că mi-ai zis de postul disponibil de la restaurant. Am obținut slujba și acum sunt chelneriță acolo.

— Ah, minunat! Maggie e o comoară. Nu-l lăsa pe Norm să te intimideze. Doar gura e de el.

Am început să râd.

— Mi-am dat repede seama de asta, îi zic, făcându-i cu ochiul. Nu m-am speriat, a fost în regulă. Voiam să merg cu mașina până la lac și să mă plimb puțin pe acolo.

— Aha, foarte bine. Pe pontoanele de aici nu te prea poți plimba, sunt sigură că ți-ai dat seama deja. Dacă mergi pe drumul Briar poți urmări indicatoarele ca să ajungi la plaja cea mică.

Mi-a dat câteva indicații, apoi a spus:

— Dacă vrei, am o bicicletă pe care nu o mai folosesc. Nu mă mai pot ține bine de ghidon din cauza artritei și nu mă simt în siguranță pe ea. E ca nouă și are chiar și un coșuleț pentru cățelușa ta.

Coborî privirea către cățelușa în discuție.

— Salut, cum te cheamă? o întrebă pe Phoebe, zâmbind.

Phoebe pufăi zgomotos fericită, învârtindu-se de câteva ori în jurul cozii.

— Salută frumos, Phoebe, am spus zâmbind.

— Ce fetiță drăguță ești tu, zise Anne aplecându-se puțin, cât să o lase pe Phoebe să-i lingă mâna.

Se ridică apoi și spuse:

— Bicicleta este în dormitorul pe care nu-l folosesc. Vrei să o vezi?

Am rămas tăcută timp de o clipă.

— Ești sigură? Vreau să spun că mi-ar plăcea mult mai mult să merg la lac cu bicicleta decât cu mașina.

— Sigur, sigur, mi-a spus, în timp ce mă îndemna s-o urmez. Mi-ar plăcea să văd că o folosește cineva. Pe vremuri, mergeam cu ea la cules de mure. Cresc pe toate coclaurile. Ia cu tine vreo două plase să le pui în coșuleț după ce le umpli. Faci prăjituri?

— Hm, am început eu în timp ce o urmam în casă. Obișnuiam să fac asta, mai demult. Dar nu am mai făcut prăjituri de ceva vreme.

Îmi aruncă o privire peste umăr.

— În cazul acesta, poate că murele te vor inspira să pui din nou mâna pe un șorț de bucătărie. Zâmbi în timp ce deschise ușa unei camere chiar de lângă sufragerie.

Căsuța ei era modest decorată, cu mobilă învechită, acoperită cu huse, cu tot felul de fleacuțețe și fotografii înrămate. În aer plutea un miros de eucalipt. M-am simțit imediat confortabil și fericită.

— Uite aici, îmi zice, scoțând bicicleta afară din camera în care intrase cu câteva secunde mai devreme.

Nu mi-am putut ascunde rânjetul de pe față. Era una din acele biciclete de modă veche, cu un coș mare în față.

— Ah, Doamne! Este fantastică! Ești sigură că vrei s-o folosesc eu?

— Nimic nu m-ar face mai fericită, dragă! De fapt, dacă îți place, poți s-o păstrezi.

I-am zâmbit și am scos bicicleta pe verandă.

— Îți mulțumesc foarte mult. E tare drăguț din partea ta. Chiar... îți mulțumesc mult.

M-a condus până în fața casei, ajutându-mă s-o cobor pe scări.

— Cu plăcere. Mă bucur să văd că va fi folosită cu plăcere.

Am zâmbit din nou, admirând bicicleta, când mi-a venit deodată o idee.

— Ah. Pot să te întreb ceva? M-am întâlnit cu cineva în oraș și altcineva, cu care tot așa m-am întâlnit, mi-a zis că locuiește în capătul drumului Briar. Archer Hale. Îl cunoști?

Anne se încruntă, căzând pe gânduri.

— Da, am auzit lucruri despre el, de fapt. Chiar vei trece pe lângă proprietatea lui în drum spre plajă. Nu ai cum să o ratezi, este singura proprietate de pe terenul acela.

Păru să cadă din nou pe gânduri, după care adăugă:

— Da, Archer Hale... Mi-l amintesc de când era un băiețel dulce. Nu mai vorbește acum, oricum. Presupun că e din cauză că nu aude.

Mi-am înclinat capul.

— Știi cumva ce i s-a întâmplat?

Am șovăit puțin.

— A fost un accident la ieșirea din oraș cam în perioada în care Bill a primit diagnosticul. Nu cred că am dat atenție prea mare detaliilor, așa cum au făcut-o ceilalți din oraș. Dar am suferit împreună cu ei. Știu doar că părinții lui Archer și unchiul lui, Connor Hale, șeful poliției și proprietarul orașului, au murit în ziua aceea și că indiferent ce îl tulbură pe Archer are legătură cu ceva ce s-a întâmplat atunci. Hm, acum lasă-mă să mă gândesc...

Tăcu pentru câteva momente.

— S-a dus să locuiască la celălalt unchi al său, Nathan Hale. Dar acesta a murit acum trei sau patru ani, parcă din cauza unui cancer din câte îmi aduc aminte.

Privi în gol câteva secunde, parcă prin mine:

— Unii din oraș spun că nu e în toate mințile. La Archer mă refer. Dar nu știu ce să zic despre asta. Poate că doar a preluat personalitatea unchiului său. Sora mea mai mică a fost colegă

de școală cu Nathan Hale și niciodată nu a părut să fie în regulă. Extrem de deștept, dar mereu destul de ciudat. Și după ce a venit acasă din armată, s-a purtat și mai... diferit.

Am privit-o încruntându-mă.

— Și cu toate acestea au trimis un băiețel să locuiască cu el?

— Păi, ce să zic? Presupun că s-a prezentat bine în fața oficialităților din oraș. Și, oricum, din câte știu eu, el era singura rudă pe care o mai avea băiatul.

Tăcu din nou pentru o clipă.

— N-am mai vorbit despre băieții din familia Hale de mulți ani. Mereu au reușit să creeze vâlvă în jurul lor. Hmmm.

Tăcu din nou pentru câteva secunde.

— Acum că mă gândesc mai bine, chiar că este tristă situația tânărului Hale. Câteodată, în orașele mici, oamenii care se știu de prea multă vreme devin oarecum... parte din decor. În timp ce toți din oraș încercau să treacă peste tragedia petrecută, Archer cred că s-a pierdut tot mai mult printre ceilalți. Mare păcat!

Anne căzu din nou pe gânduri, prinsă parcă în trecut, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să plec.

— Bine atunci, am spus zâmbind, mulțumesc pentru informații. Trec mai târziu pe la tine.

Anne se lumină la față și păru să revină cu picioarele pe pământ.

— Da, mi-ar plăcea. Să ai o zi bună!

A zâmbit, s-a întors cu spatele la mine și a luat stropitoarea pe care o lăsase pe scările verandei în timp ce eu ieșeam cu bicicleta pe poartă.

Am așezat-o pe Phoebe în coșuleț și, în timp ce am urcat pe bicicletă și am început să pedalez ușor spre drumul Briar, m-am gândit la ce îmi povestise Anne despre frații Hale și despre Archer Hale. Parcă nimeni nu mai știa ce se întâmplase cu Archer. Sau era posibil să fi fost uitate detaliile. Eu știam ce înseamnă

să-ți pierzi ambii părinți, e drept, nu dintr-o singură lovitură. Cum ar putea cineva să facă față unei asemenea situații? Oare îți dă voie mintea să procesezi fiecare pierdere în parte? Nu cumva ți-ai pierde mințile de câtă durere îți inundă dintr-odată inima? Erau zile când simțeam că abia îmi mai puteam controla sentimentele ce mă copleșeau de la o secundă la alta. Presupun că ne-am descurcat fiecare în felul nostru: durere și tămăduire, sentimente binecunoscute celor care le-au trăit.

Vederea casei lui m-a trezit la realitate. Totul era înconjurat de un gard înalt și nu reușeai să vezi nimic peste vârfurile copacilor mult prea deși și prea numeroși. Mi-am lungit gâtul ca să văd cât de mult se întindea gardul, însă nu puteai să îți dai seama de pe șosea și pădurea se întindea și de o parte și de alta a drumului. Mi-am întors privirea spre poarta gardului, unde am văzut un zăvor, dar acesta era încuiat.

Nu eram sigură de ce stăteam acolo în picioare, uitându-mă la gard, în bâzâitul țânțarilor. După câteva minute, însă, Phoebe a lătrat ușor și am continuat să merg de-a lungul drumului până la intrarea pe plajă, așa cum mă îndrumase Anne.

Am petrecut câteva ore pe malul lacului, înotând și încălzindu-mă la soare. Phobe stătea întinsă pe un colț de prosop, la umbră, dormind mulțumită. Era o zi fierbinte de august, însă briza care bătea dinspre lac și umbra copacilor din spate o făceau suportabilă. Mai erau niște oameni mai în jos, pe bucata de plajă mai mică, dar în rest era pustiu. M-am gândit că poate era așa din cauză că în partea aceea a lacului veneau doar cei de prin partea locului. M-am întins pe prosopul pe care îl adusesem și priveam în sus spre vârfurile copacilor care se legănau în bătaia vântului și spre peticele de cer albastru senin, ascultând ritmul apei ce se lovea de mal. După câteva minute am închis ochii, cu intenția să mă relaxez, însă am adormit.

L-am visat pe tata. Doar că de data aceasta nu murise chiar ɔe loc. S-a târât în bucătărie cât să apuce să îl vadă pe bărbatul :are a țâșnit pe ușa din spate.

— Trăiești! am spus încercând să mă ridic de pe podea, de ınde mă lăsase bărbatul acela.

Încuviință dintr-o mișcare a capului, zâmbind cu blândețe.

— Te simți bine? l-am întrebat, împleticindu-mă, cu teamă.

— Da, îmi răspunse și am tresărit, fiindcă tata nu își folosise niciodată vocea, doar mâinile.

— Poți să vorbești, am șoptit.

— Da, îmi răspunse râzând ușor. Bineînțeles.

Am zărit apoi, însă, că buzele nu i se mișcau.

— Te vreau înapoi, tati, i-am zis cu ochii plini de lacrimi. Mi-e atât de dor de tine.

Fața îi redeveni serioasă și părea că distanța dintre noi spo-rea cu toate că niciunul dintre noi nu se mișca din loc.

— Îmi pare atât de rău că nu ne poți avea pe amândoi, micuță Bee, îmi spuse folosindu-mi numele de alint.

— Pe amândoi, am șoptit perplexă, urmărind cum distanța dintre noi creștea și mai mult.

Dintr-odată, se făcu nevăzut și m-am trezit singură. Plân-geam și ochii îmi erau închiși, dar simțeam o prezență deasupra mea.

M-am trezit tresărind, simțind cum lacrimi calde îmi alune-cau pe obraji, franjurii visului transformându-se în ceață. Și cum stăteam acolo, încercând să-mi discern sentimentele, jur că am auzit sunetul făcut de cineva care se îndepărta, prin pădurea din spatele meu.

Am intrat în restaurant a doua zi dimineață, devreme. Deși dormisem bine, am avut parte în dimineața aceea de un flashback

cu adevărat îngrozitor și nu am reușit deloc să scap de starea de tristețe profundă ce mă apăsa.

Am plonjat în agitația de dimineață fără să atrag atenția și m-am concentrat să iau comenzile clienților, să le aduc mâncarea și să le umplu cănile cu cafea. Pe la nouă, când localul a început să se golească, mă simțeam deja mai bine, mai senină.

Tocmai reumpleam sticluțele cu condimente de pe tejghea când s-a deschis ușa și un tânăr îmbrăcat în uniformă de polițist a intrat în restaurant. Și-a dat chipiul jos, și-a trecut mâna prin părul castaniu, scurt și ondulat înainte să-i facă un semn lui Maggie care i-a răspuns cu un zâmbet și l-a strigat pe nume:

— Trav!

Privirea i s-a mutat asupra mea în timp ce s-a îndreptat spre tejghea și ochii ni s-au întâlnit pentru o fracțiune de secundă. Fața i s-a luminat de un zâmbet ce i-a dezvăluit dinții perfecți, alb strălucitori în timp ce s-a așezat pe un scaun în fața mea.

— Ei bine, presupun că tu ești motivul pentru care Maggie e cu zâmbetul pe buze în dimineața aceasta, spuse întinzându-mi mâna. Eu sunt Travis Hale.

Ah, încă un Hale. I-am zâmbit și i-am dat mâna.

— Bună, Travis. Bree Prescott.

Se așeză pe scaun, aranjându-și picioarele lungi sub tejghea.

— Îmi pare bine să te cunosc, Bree. Ce te aduce în Pelion?

Mi-am ales cu grijă cuvintele, nevrând să par un nomad ciudat. Deși asta eram, dacă era să fiu sinceră cu mine însămi.

— Ce să-ți spun, Travis, tocmai am terminat școala și am hotărât să-mi iau puțin lumea în cap, am zâmbit. Așa am ajuns aici, în minunatul vostru oraș.

Zâmbi.

— Să explorezi cât poți, zise el, îmi place ideea. Îmi doresc să fi făcut și eu mai mult asta.

I-am zâmbit și i-am întins meniul exact în momentul în care Maggie a apărut în spatele meu. A înfășcat meniul și l-a aruncat pe tejghea.

— Travis Hale îl știe deja pe dinafară, îmi zise, făcându-mi cu ochiul. Vine aici de când trebuia să-l așezăm în scaun înălțător ca să ajungă la masă. Că tot veni vorba, ce mai face mama ta?

El zâmbi.

— Ah, bine. Știi cum e, tot timpul ocupată cu ceva și nelipsită din cercurile ei de prieteni. În plus, acum este ocupată până peste cap cu planurile de dezvoltare a orașului.

Maggie a strâns din buze, dar a răspuns:

— Să-i transmiți că o salut, zise ea și zâmbi cu amabilitate.

— Așa voi face, spuse Travis, întorcându-se din nou spre mine.

— Așadar te cheamă Hale, i-am zis. Înseamnă că ești rudă cu Archer Hale.

Travis se încruntă ușor și, pentru o secundă, păru încurcat.

— Archer? Da, e vărul meu. Îl știi?

— Ah, nu, i-am răspuns scuturând din cap. L-am întâlnit în oraș zilele trecute și doar am întrebat... Părea mai...

— Ciudat? îmi termină Travis propoziția.

— Diferit, l-am corectat, cugetând. Am dat din mână. Nu am întâlnit decât câțiva oameni, el fiind unul dintre ei și... adică nu am făcut cunoștință cu el, de fapt, dar...

Am înșfăcat cana din aparatul de făcut cafea și am ridicat-o, uitându-mă la el întrebător. El a dat din cap și am început să-i torn în ceașcă.

— E dificil să faci cunoștință cu cineva care nu vorbește, zise Travis.

A căzut pe gânduri o fracțiune de secundă.

— Am încercat și eu să vorbesc cu el în toți acești ani, dar nu reacționează prea bine la amabilități. El e în lumea lui. Regret că a făcut parte din comitetul tău de întâmpinare. Oricum, mă bucur să te avem printre noi, a zis, după care a zâmbit și a luat o gură de cafea.

— Mulțumesc, i-am răspuns. Așadar, ești ofițer de poliție aici în Pelion?

L-am întrebat ceva ce era deja evident, dar făceam conversație.

— Da, răspunse.

— În curând șeful poliției, ne-a întrerupt Maggie. La fel ca tatăl lui. I-a făcut cu ochiul, în timp ce s-a îndreptat spre măsuța de lângă tejghea pe care o foloseam în pauze.

Travis a ridicat din sprâncene și a zâmbit.

— Vom vedea, zise el, dar nu păru deloc neîncrezător că nu va fi așa.

I-am zâmbit și mi-a surâs și el. Nu i-am mai spus că Anne îmi povestise despre tatăl lui, care presupuneam eu, a fost Connor Hale. M-am gândit că i s-ar fi părut ciudat să afle că mă interesasem deja de familia lui. Ori despre natura tragediei prin care trecuseră cu toții.

— Unde stai? mă întrebă.

— Ah, chiar lângă lac, i-am răspuns. Pe Rockwell Lane.

— Într-una din casele de închiriat ale lui George Connick?

Am dat afirmativ din cap.

— În cazul acesta, Bree, mi-ar plăcea să-ți arăt împrejurimile, într-o zi dacă ai timp.

Ochii de culoarea whiskey-ului mă măsurară în întregime. Am zâmbit, studiindu-l cu atenție. Arăta bine, nu era nicio îndoială. Eram convinsă că îmi dăduse o întâlnire, nu era doar prietenos. Din păcate, însă, în momentul acela nu era chiar o idee grozavă să ies la întâlniri.

— Îmi pare rău, Travis, lucrurile sunt destul de... complicate în momentul acesta.

M-a privit fix câteva secunde și obrajii au început să-mi ardă de atâta intensitate.

— Sunt un tip cât se poate de simplu, Bree, spuse el, făcându-mi cu ochiul.

Am început să râd, fericită că detensionase situația. Am pălăvrăgit cât se poate de relaxați în timp ce și-a băut cafeaua și eu am umplut recipientele cu condimente de pe tejghea și am făcut curățenie.

Norm a ieșit din bucătărie exact când Travis s-a ridicat să plece.

— Flirtezi cu noua mea chelneriță? mormăi Norm.

— Trebuie, răspunse Travis. Din nu știu ce motiv, Maggie nu te părăsește ca să fim împreună.

Travis i-a făcut cu ochiul lui Maggie, care ștergea o masă de lângă tejghea.

— Cred totuși că o să se dea pe brazdă într-una din aceste zile. Nu pot decât să sper.

Norm a pufnit în râs și și-a sters mâinile de șorțul plin de pete de grăsime ce-i atârna peste burta rotundă.

— Ia uite la ce se întoarce în fiecare seară, zise el. De ce ar vrea să fie cu tine?

Travis a chicotit și s-a întors să plece, dar nu înainte de a-i striga lui Maggie:

— Vino la mine după ce te saturi de clonțosul ăsta crizat!

Maggie râdea, în timp ce își netezea buclele scurte și cărunte, iar Norm o dădea înainte cu bombănitul în drumul lui înapoi în bucătărie. Când ajunse în dreptul ușii, Travis se întoarse spre mine și îmi zise:

— Oferta este încă valabilă, Bree.

I-am zâmbit și el a închis ușa în urma lui.

— Ai grijă, îmi zise Maggie. Cu arma lui, băiatul ăsta îți ajunge direct sub fustă.

Dar a zâmbit când a spus asta.

Am râs, scuturând din cap și privind pe geam cum Travis Hale se urcă în mașina de poliție și se îndepărtează de bordură.

În seara aceea, mi-am luat bicicleta, am coborât din nou spre drumul Briar și am cules mure de pe marginea drumului. După ce am umplut geanta pe jumătate și vârfurile degetelor îmi erau deja pătate cu mov închis, am pornit spre casă. La întoarcere, m-am proptit pe bicicletă la marginea drumului prăfuit, în fața proprietății lui Archer și mă uitam la gardul din față, fără niciun motiv — sau cel puțin fără vreun motiv pe care mi l-aș fi putut explica. După câteva minute, am pedalat înapoi spre casă.

În noaptea aceea am visat că stăteam întinsă pe malul lacului. Chiar simțeam nisipul pe pielea dezgolită, granule aspre ce-mi mușcau din carne în timp ce mă tăvăleam deasupra lor, întâmpinând cu plăcere o binevenită apăsare a unui bărbat. Nu era vorba despre teamă, nu era vorba despre suferință, voiam ca el să fie acolo. Apa îmi urca pe picioare precum un văl mătăsos, revigorant, dezmierdându-mi pielea și calmând iritația provocată de nisipul aspru.

M-am trezit gâfâind, cu sfârcurile pietrificate frecându-se dureros de tricou în timp ce-mi simțeam sângele pulsând ritmic între picioare. M-am zvârcolit pe toate părțile până când am reușit să adorm, înspre ziuă.

CAPITOLUL CINCI

Bree

Eram liberă a doua zi. Când m-am trezit și m-am uitat la ceas, era opt și șaptesprezece minute. Am tresărit ușor. Nu mă mai trezisem atât de târziu de luni și luni de zile, însă am presupus că era din cauză ca nu dormisem bine în noaptea aceea.

M-am ridicat încet în capul oaselor și camera a început să prindă contur. M-am simțit greoaie și buimacă în momentul în care am pus picioarele pe podea. Nici nu mi s-a limpezit bine capul, când am auzit un zgomot ce venea de afară, probabil că nu era decât o creangă căzută sau sunetul unui motor de barcă ce dădea rateuri în depărtare, dar creierul meu l-a înregistrat și m-a catapultat direct într-un coșmar cât se putea de real, de prezent: am înghețat și spaima mi-a luat în stăpânire mușchii, în timp ce creierul a început să strige.

Priveam prin geamul micuț de sticlă din ușa care mă separa de tata. El mă văzuse cu coada ochiului și începuse să-mi spună încontinuu, în limbajul semnelor, *ascunde-te*, în timp ce bărbatul striga la el să nu-și mai miște mâinile. Tata nu-l putea auzi, iar mâinile lui continuau să se miște doar pentru mine. Corpul mi se zgudui când am auzit împușcătura. Am strigat și mâna mi-a zburat la gură ca să înăbușe sunetul ce voia să iasă în timp ce mă împleticeam, mergând cu spatele, cuprinsă dintr-odată de șoc și groază.

M-am împiedicat de marginea unei cutii și am căzut pe spate, trăgându-mi picioarele sub mine, încercând să mă fac cât se putea de mică. Nu aveam telefon acolo în spate. Ochii îmi parcurseră razant încăperea, căutând ceva după care să mă ascund, un loc în care mă puteam târî. Acela a fost momentul în care ușa s-a izbit de perete.

Realitatea deveni tot mai prezentă pe măsură ce lucrurile din jurul meu începeau să prindă contur și am simțit cearșaful între degetele încleștate. Am oftat, cu răsuflarea întretăiată, ridicându-mă nesigură pe picioare și grăbindu-mă să ajung la toaletă. *Dumnezeule, nu puteam să fac asta la nesfârșit.* Totul trebuia să se oprească. *Nu plânge, nu plânge.*

Phoebe stătea jos, la picioarele mele, gemând ușor.

După câteva minute, m-am liniștit.

— E în regulă, fetițo, i-am spus, mângâind-o pe cap ca să o îmbărbătez. Pe ea, dar și pe mine.

M-am îndreptat împleticindu-mă spre duș și douăzeci de minute mai târziu, după ce mi-am tras pe mine costumul de baie, pantalonii scurți și un tricou bleumarin, m-am simțit mai bine. Am tras adânc aer în piept, am închis ochii și m-am adus înapoi la realitate. Eram bine.

După un mic dejun rapid, mi-am pus sandalele, am înșfăcat cartea și prosopul, am strigat-o pe Phoebe și am ieșit în aerul cald, înăbușitor, cu țânțarii ce începuseră deja să îmi dea târcoale și un broscoi ce orăcăia undeva, prin apropiere.

Am luat o gură zdravănă de aer proaspăt, umplându-mi plămânii cu mirosul de pin și de apă proaspătă de lac. Doar după ce m-am urcat pe bicicletă, cu Phoebe în coșulețul din față, am fost în stare să-mi reglez respirația.

Am coborât din nou pe drumul Briar, ca să stau pe plaja pe care am mers cu câteva zile înainte. M-am cufundat în lectura romanului pe care îl luasem cu mine și, fără să îmi dau seama,

am terminat, și cele două ore parcă zburară. M-am ridicat, m-am întins, privind în depărtare luciul calm al apei, strângând din pleoape ca să văd bărcile și jet schiurile care agitau apa în cealaltă parte a lacului.

Mi-am împăturit prosopul și m-am gândit la norocul pe care l-am avut când am nimerit pe partea asta a lacului. Liniștea și pacea de aici erau exact ceea ce aveam eu nevoie.

Am așezat-o pe Phoebe înapoi în coșuleț și am început să împing bicicleta la deal, spre drum, pedalând apoi relaxată spre gardul lui Archer Hale.

Am tras pe marginea drumului, când, pe lângă mine a trecut un camion de poștă. Șoferul mi-a făcut cu mâna. Cauciucurile au ridicat atâta praf că am început să tușesc și să dau la o parte cu mâna aerul plin de nisip în timp ce mă întorceam pe șosea.

Am mai mers vreo treizeci de metri, am tras pe dreapta și m-am uitat din nou la gard. Astăzi, datorită felului în care soarele lumina pieziș, am observat în lemn mai multe urme pătrate, deschise la culoare, ca și cum acolo au fost atârnate mai demult niște plăcuțe, dar care apoi au fost date jos.

Când eram pe cale să pornesc din nou la drum, am observat că poarta era ușor întredeschisă. M-am oprit și m-am uitat lung la ea o clipă. Probabil că poștașul făcuse o livrare aici și o lăsase deschisă.

Am tras bicicleta mai în față și am sprijinit-o de gard, apoi am deschis mai mult ușa și am vârât capul înăuntru.

Am inspirat adânc, bucurându-mi privirea cu minunata alee pavată cu pietre ce ducea spre o casă mică, albă, cam la treizeci de metri de unde stăteam eu. Nu știam la ce ar fi trebuit să mă aștept, dar sigur nu la ceea ce vedeam. Totul era aranjat, curat și bine îngrijit, un colț verde smarald, iarbă proaspăt cosită zărindu-se printre niște copaci, într-o parte a aleii, și o grădină mică, pe paleți de lemn, direct în partea stângă.

M-am tras înapoi, gata să închid ușa, când Phoebe a sărit din coșul de la bicicletă și s-a strecurat prin deschizătura îngustă.

— *Rahat!* am bolborosit în barbă. *Phoebe!*

Am deschis din nou poarta, doar puțin, și m-am ițit înăuntru. Phoebe stătea la capătul aleii și se uita la mine, gâfâind.

— Câine rău ce ești, i-am șoptit. Vino înapoi!

Phoebe m-a privit, și-a întors coada și a tulit-o mai departe. Am oftat adânc. *Ei bine, la naiba!* Am intrat pe poartă, lăsând-o ușor deschisă în urma mea, strigând-o în continuare pe Phoebe, care, probabil, s-a gândit că pot să o pup oricât sub coada ei de patruped, că tot n-avea de gând să mă asculte.

M-am apropiat tot mai mult și am observat o verandă construită din piatră și o alee amenajată de o parte și de cealaltă și decorată cu vase pline de verdeață.

În timp ce ochii mei măsurau împrejurimile, am devenit tot mai conștientă de sunetul unui bubuit ce se auzea puternic la interval de câteva secunde. Tăia cumva cineva lemne? Oare asta se auzea?

Phoebe a tulit-o după casă și s-a făcut nevăzută.

Mi-am înclinat ușor capul ascultând, lăsându-mi greutatea când pe un picior, când pe celălalt. Ce ar fi trebuit să fac? Nu o puteam lăsa pe Phoebe aici. Nici nu puteam să mă întorc la poartă și să strig după Archer să vină să deschidă, nu m-ar fi auzit.

Trebuia să mă duc după ea. Archer era acolo. Nu eram o fată dispusă să se arunce în situații periculoase. Nu că nu aș mai fi făcut-o; totuși, pericolul dăduse oricum peste mine. Dar chiar și așa. Nu mi-era totuna să mă plimb pe teren necunoscut. *La naiba, cățel mic și obraznic.*

Cum stăteam acolo și analizam situația, adunându-mi curajul să plec după Phoebe, gândul mi-a zburat la Archer. Instinctele îmi spuneau că nu era periculos. Asta ar fi trebuit să conteze.

Aveam să-l las pe acest bărbat ciudat să mă facă să-mi pun la îndoială propriile instincte pentru tot restul vieții?

M-am gândit cum mi se făcuse pielea de găină când auzisem clopoțelul de la ușa de la intrare în seara aceea. Ceva, în interiorul meu, știuse atunci, iar acum, ceva în interiorul meu îmi spunea că nu eram în pericol. Picioarele mele au făcut un pas înainte.

Mergeam agale pe alee, adulmecând mirosul înțepător de grădină proaspăt săpată și de iarbă tunsă, strigând-o în continuare pe Phoebe.

Am luat-o pe aleea de piatră ce înconjura casa, plimbându-mi degetele peste lemnul pictat. M-am uitat pe furiș în spatele casei și l-am văzut, stând cu spatele dezgolit spre mine, în timp ce ridica un topor deasupra capului, cu mușchii încordându-i-se atunci când l-a rotit și l-a coborât despicând, exact la mijloc, un buștean așezat în picioare, făcând să zboare toate cele trei bucăți pentru ca apoi să aterizeze pe jos, în praf.

S-a aplecat să le adune și să le așeze într-o stivă de lemne aranjate cu grijă, sub un copac, și acoperite într-o parte cu o prelată.

Când s-a întors spre buturuga pe care tăia bucățile mai mici de lemn, m-a văzut, a tresărit și a rămas nemișcat. Am încremenit amândoi, uitându-ne unul la celălalt, eu cu gura ușor căscată, el cu ochii mari. O pasăre și-a slobozit trilurile undeva în apropiere și răspunsul a răsunat de undeva dintre copaci.

Am închis gura și am zâmbit, dar Archer a mai rămas câteva secunde fără să clipească, apoi mă măsură din priviri din cap până în picioare oprindu-se pe fața mea, de data aceasta încruntându-se.

Ochii mei zăboviră și ei puțin asupra lui, pe pieptul său bine definit, tot numai mușchi acoperiți de o piele fină și un abdomen sculptat. Nu mai văzusem niciodată „pătrățele", până în

momentul acela, atât de aproape. Mă gândeam că până și cei mai excentrici și taciturni pustnici nu sunt scutiți de un fizic excepțional. *Bravo lui!*

Era îmbrăcat în ceva ce părea să fie o pereche de pantaloni militari, tăiați la genunchi și legați în talie cu... *chestia aceea era cumva o sfoară?* Mi-am coborât privirea spre bocancii pe care îi avea în picioare, apoi am ridicat-o din nou. El își înclină capul într-o parte în timp ce ne studiam unul pe celălalt, dar expresia feței era aceeași: precauție.

Barba îi era la fel de nepieptănată ca prima dată când ne întâlnirerăm. După câte îmi dădeam seama, talentul său de a aranja grădina nu includea și părul de pe față. Care chiar ar fi avut nevoie de un tuns serios. La cât de mare era, probabil că o avea de ceva vreme, câțiva ani, probabil.

Mi-am dres vocea.

— Bună. I-am zâmbit și m-am apropiat ca să poată să-mi citească bine de pe buze. Regret că, hm, te deranjez. Câinele meu a intrat aici. Am strigat după ea, dar nu m-a ascultat.

Am privit în jur, nici urmă de Phoebe.

Archer își dădu la o parte părul mult prea lung de pe ochi și se încruntă la cuvintele mele. Se întoarse, ridică toporul și îl priponi în buturugă, apoi se întoarse spre mine. Am înghițit în sec.

Dintr-odată, un ghem alb de lână ieși glonț din pădure și alergă spre Archer, așezându-se, gâfâind, la picioarele lui.

Archer s-a uitat la ea, apoi s-a aplecat și a mângâiat-o. Phoebe l-a lins entuziasmată pe mână, a scheunat după mai multă atenție după ce el s-a retras, apoi a sărit în picioare. „Trădătoare mică."

— Ea este, am zis, punctând ceva ce era evident.

El continua să mă privească fix.

— Hm, casa ta, am continuat să spun, făcând gesturi largi cu mâna și arătând spre toată proprietatea lui, e foarte frumoasă.

El continua să mă privească fix. În cele din urmă, mi-am înclinat capul într-o parte.

— Îți mai amintești de mine? În oraș? Batoanele de ciocolată? am întrebat zâmbind.

El continua să mă privească fix.

Dumnezeule, trebuia să plec de acolo. Era ciudat ce se întâmpla. Mi-am dres vocea.

— Phoebe! am strigat. Vino aici, fetițo!

Phoebe se holba la mine, fără să se urnească de lângă picioarele lui Archer.

Îmi mutam privirea când la Archer, când la Phoebe. Amândoi stăteau nemișcați, două perechi de ochi ațintite asupra mea.

Așa, carevasăzică!

Mi-am oprit privirea asupra lui Archer.

— Mă înțelegi? Înțelegi ce spun? l-am întrebat.

Mi se păru că vorbele mele îi atrăseseră puțin atenția. Se uită la mine o secundă, apoi își strânse buzele și oftă, părând să fi luat o decizie. Mă ocoli și porni spre casă, cu Phoebe îndeaproape pe urmele lui. M-am întors și m-am uitat după el, derutată, când se întoarse, mă privi și îmi făcu semn cu mâna să îl urmez.

Am presupus că mă conducea spre poartă. M-am grăbit să-l ajung din urmă, mergând repede ca să reușesc să țin ritmul cu pașii lui mari, în timp ce mica trădătoare, cunoscută și sub numele de Phoebe, a rămas tot timpul cu Archer, dar uitându-se în urmă, lătrând înnebunită, ca să fie sigură că veneam și eu.

După ce am reușit să ajung unde el a rămas ca să mă aștepte, i-am zis:

— Nu ești unul dintre acei ucigași cu toporul, nu-i așa?

Glumeam, însă îmi pică fisa, din nou, că dacă aș fi strigat, nu era nimeni prin preajmă ca să-mi sară în ajutor. „Ai încredere în instinctele tale, Bree", mi-am spus în sinea mea.

Archer Hale ridică din sprâncene și făcu semn spre panta lină unde își lăsase toporul, înțepenit în buștean. M-am uitat încolo, apoi din nou la el.

— Mda, mi-am zis, treaba cu ucigașul cu toporul nu prea funcționează dacă nu ai toporul.

Același zâmbet, aproape imperceptibil, din colțul buzelor, pe care îl observasem și în parcarea magazinului, m-a ajutat să mă hotărăsc. L-am urmat pe ultima porțiune de drum spre intrarea în casă.

A deschis ușa de la intrare, iar eu am rămas fără aer când m-am uitat înăuntru și am văzut un șemineu imens, din cărămidă, flancat și de o parte și de cealaltă de două biblioteci până în tavan, pline de cărți cu coperte cartonate și unele broșate. Am început să merg înspre ele ca un robot cu mintea paralizată, iubitor de lectură, dar am simțit mâna lui Archer pe brațul meu și m-am oprit. A ridicat un deget ca să-mi spună că va lipsi un minut și a intrat în cameră. Când s-a întors după câteva secunde, avea în mână un carnețel și scrisese ceva în el. Am așteptat și, când l-a întors spre mine, am văzut scris îngrijit și cu litere mari:

DA, TE ÎNȚELEG.
MAI AI NEVOIE DE CEVA?

L-am străfulgerat cu privirea și am dat să deschid gura ca să răspund, dar am închis-o brusc înainte să apuc să zic ceva. Cam nepoliticoasă întrebare, apropo. Lăsând însă asta la o parte, oare aveam nevoie cu adevărat de ceva? Mi-am mușcat buzele preț de câteva clipe, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt, timp în care el se uita la mine, așteptând să-i răspund. Avea o privire precaută și vigilentă, fiindcă habar n-avea dacă aveam de gând să-i răspund sau să-l muște și era pregătit pentru ambele situații.

— Ăăă, eu doar... știi, zilele trecute, când ne-am întâlnit, m-am simțit prost. Nu am știut că tu nu... vorbești și voiam să știi că nu a fost cu intenție... ce am spus... Am vrut doar să... sunt nou

venită în oraș și... „Ce să mai spun, mă descurcam de minune! Doamne!" Vrei să ieșim la o pizza sau poate să luăm altceva?

Am scos porumbelul pe gură, cu ochii cât cepele. Nu era exact ceea ce mi-am dorit să spun, dar s-a întâmplat. Îl priveam așteptând încrezătoare un răspuns.

El s-a uitat la mine de parcă eram o problemă de matematică superioară pe care nu o putea rezolva.

M-a privit încruntat, apoi a ridicat pixul pe carnețel fără să-și dezlipească ochii de pe mine. În cele din urmă, și-a coborât privirea în timp ce a început să scrie și a ridicat spre mine carnețelul:

NU

Nu m-am putut abține să nu izbucnesc în râs. El nu a zâmbit deloc, doar a continuat să mă privească precaut. Râsul mi-a pierit de pe buze. Am șoptit:

— Nu?

O umbră de nehotărâre i-a traversat fața când s-a uitat la mine, apoi a ridicat din nou carnețelul și a mai scris ceva. Când l-a ridicat, am observat că mai adăugase un cuvânt sub primul pe care îl scrisese. Acum am citit:

NU,

MULȚUMESC.

Am răsuflat adânc, simțind cum îmi luau obrajii foc.

— Sigur că da. Înțeleg. În cazul acesta, îmi pare rău, încă o dată, pentru neînțelegerea din parcare. Și... îmi pare rău că am năvălit așa peste tine azi... deoarece câinele meu..., am zis ridicând-o pe Phoebe în brațe. Mi-a părut bine să te cunosc. Ah! Apropo, de fapt nu am făcut cunoștință așa cum trebuie. Știu cum te numești. Eu sunt Bree. Bree Prescott. Și găsesc singură ieșirea.

Am arătat grăbită peste umăr cu degetul mare în timp ce am început să merg cu spatele, după care m-am răsucit rapid pe

călcâie și m-am îndreptat cât am putut de repede pe alee, spre poartă. I-am auzit pașii în spate, îndreptându-se în direcția opusă, înapoi spre grămada de lemne, am presupus.

Am deschis poarta, dar nu am închis-o de tot. Am rămas în schimb de cealaltă parte, cu mâna nemișcată pe lemnul încins. „Ei bine, a fost cam ciudat ce s-a întâmplat. Și penibil. Ce mi-a venit să-l invit la o pizza?" Mi-am ridicat privirea spre cer și mi-am pus mâna pe frunte, în timp ce făceam fețe-fețe.

Cum stăteam și mă tot gândeam la ce se întâmplase, mi-am amintit ceva. Intenționasem să-l întreb pe Archer dacă știa limbajul semnelor, însă în toată stângăcia mea, uitasem. Apoi scoase el carnețelul acela. Acum însă mi-am dat seama că Archer Hale nu se uitase o clipă la buzele mele când am vorbit. Mă privise în ochi.

M-am întors, am intrat din nou pe poartă și m-am îndreptat spre grămada de lemne din spatele casei lui, cu Phoebe tot în brațele mele.

Era acolo, cu toporul în mână, în fața unui lemn așezat pe buturugă, dar nu se pregătea încă să-l taie. Se uita fix la bucata de lemn, încruntat și căzut pe gânduri. Când m-a zărit, privirea i-a trădat surprinderea, apoi ochii i s-au cufundat în aceeași circumspecție.

La vederea lui, Phoebe a început din nou să schelălăie și să pufăie de încântare.

— Tu nu ești surd, i-am zis. Auzi foarte bine.

A rămas încremenit pentru o clipă, apoi a înfipt toporul în buturugă, s-a uitat în urmă la fel ca prima dată și mi-a făcut un semn să îl urmez. Asta am și făcut.

A intrat și a ieșit cu același carnețel și pix în mână.

A ridicat după un timp carnețelul:

NU ȚI-AM SPUS CĂ SUNT SURD.

Am făcut o pauză.

— Așa este, i-am spus cu blândețe. Dar poți vorbi?

S-a uitat la mine, a ridicat carnețelul și a scris în el preț de câteva secunde, după care, l-a întors spre mine:

POT SĂ VORBESC, DOAR CĂ-MI PLACE NESPUS SĂ MĂ DAU MARE CU CALIGRAFIA MEA.

M-am holbat la acele cuvinte, încercând să le rumeg, încruntându-mă, apoi m-am uitat la el.

— Așa ești tu când vrei să pari amuzant? l-am întrebat, tot încruntată.

A ridicat din sprâncene.

— Am înțeles, i-am răspuns, înclinându-mi capul într-o parte. Ei bine, poate ar trebui să mai lucrezi la asta.

Am rămas așa, uitându-ne unul la celălalt câteva secunde, când, dintr-odată, el a oftat adânc, a luat din nou carnețelul și a scris:

MAI E ȘI ALTCEVA?

M-am uitat la el.

— Știu limbajul semnelor, i-am zis. Te-aș putea învăța. Ce vreau să spun e că nu vei mai putea face paradă cu caligrafia ta, ha ha ha, dar ar fi un mod mai rapid de comunicare.

I-am zâmbit, încercând să-l fac și pe el să zâmbească. A zâmbit? Oare chiar era în stare să facă asta?

M-a privit uimit câteva clipe înainte să pună ușor jos, lângă el, carnețelul și pixul, și și-a îndreptat spatele, și-a ridicat mâinile și mi-a spus prin semne: Știu deja limbajul semnelor.

Am rămas ușor uimită și am simțit un nod în gât. Nimeni nu mai comunicase cu mine în limbajul semnelor de mai bine de șase luni și asta mi-l readusese pe tatăl meu atunci și acolo.

— Ah, am spus dintr-o suflare, folosindu-mi vocea, deoarece Phoebe era în brațele mele. Așa este. Probabil că în felul acesta te înțelegeai cu unchiul tău.

S-a încruntat, întrebându-se probabil cum de știam de unchiul său, însă nu mi-a pus nicio întrebare. În cele din urmă, mi-a făcut semn că *Nu*.

M-am uitat la el pieziș și, după un minut, mi-am dres vocea:

— Nu? l-am întrebat.

Nu, repetă el.

Tăcere.

Am oftat.

— Ei bine, știu că pare stupid, dar mă gândeam că poate am putea fi... prieteni.

Am ridicat din umeri și am început să râd stânjenită.

Archer s-a încruntat din nou, însă de data aceasta doar m-a privit, fără să mai scrie nimic.

M-am uitat când la el, când la carnețel, dar când mi-am dat seama că nu avea de gând să „zică" nimic, am șoptit:

— Cu toții avem nevoie de prieteni.

„Cu toții avem nevoie de prieteni? Serios, Bree? Dumnezeule, ești penibilă."

El mă privea în continuare.

Am oftat, simțindu-mă iar stânjenită, dar și dezamăgită.

— Foarte bine, cum vrei, presupun. Acum o să plec.

Ca să fiu sinceră, de ce eram dezamăgită? Travis avusese dreptate, tipul acesta pur și simplu nu era receptiv la politeturi.

Mă fixa din priviri, fără să se clintească, străfulgerându-mă cu ochii pătrunzători, de culoarea whiskey-ului, când am dat să mă întorc. Am vrut să dau la o parte toată claia aceea de păr și să-l scap de tot părul de pe față ca să văd cum arăta cu adevărat. Chiar părea să aibă o înfățișare plăcută sub toată coama aceea zbârlită.

Am oftat din rărunchi.

— Bine. În cazul acesta, cred că o iau din loc...

„Mai taci odată, Bree și DU-TE! Este clar că această persoană nu vrea să aibă de-a face cu tine."

L-am simțit urmărindu-mă cu privirea când m-am întors pe călcâie și am plecat pe alee spre poartă, pe care, de data aceasta, am închis-o bine. M-am sprijinit de ea câteva minute, scărpinând-o absentă pe Phoebe sub bărbie, întrebându-mă ce era cu mine. Ce rost avusese totul? De ce nu-mi luasem câinele și apoi tălpășița?

— Câine afurisit! am spus scărpinând-o mai tare.

Mă linse pe față, hămăind ușor. Am râs și am pupat-o și eu.

Când m-am urcat pe bicicletă și am plecat spre casă, am auzit din nou sunetul toporului tăind lemne.

CAPITOLUL ȘASE

Archer, șapte ani,
Mai

Unde eram? Parcă înotam în sus, ca să ies la suprafață în piscina de la YMCA, care părea să fie la kilometri depărtare. Au început să-mi răsune tot felul de sunete în urechi și mă durea gâtul, o durere pe care o simțeam și înăuntru și în afară. Am încercat să îmi amintesc cum mă rănisem, dar mintea îmi era împăienjenită de umbre. Am încercat să le îndepărtez.

Unde eram?

Mama? O voiam pe mama.

Îmi simțeam lacrimile, fierbinți și grele, cum îmi curgeau din ochii închiși, pe obraji. Am încercat să nu plâng. Bărbații puternici nu ar trebui să plângă. Bărbații puternici ar trebui să-i protejeze pe ceilalți, așa, ca unchiul meu, Connor. Doar că el plânsese. Plânsese atât de tare, urlând spre cer și căzând în genunchi, acolo, pe șosea.

Ah, nu. Ah, nu. Nu te gândi la asta.

Am încercat să-mi mișc corpul, însă mă simțeam ca și cum cineva mă legase de mâini și de picioare, chiar și de degetele de la mâini și de la picioare. Credeam că aș putea să mă mișc puțin, dar nu eram sigur.

Am auzit o voce de femeie spunând:

— Șt, se trezește! Să îl lăsăm să o facă treptat. Să-l lăsăm să se trezească singur.

Mama, mama. Te rog, fii și tu aici. Te rog să fii bine. Te rog să nu zaci la marginea drumului.

Din ochi începură să mi se prelingă și mai multe lacrimi calde.

Dintr-odată, am început să mă simt ca și cum corpul îmi era împuns cu tot felul de ace încinse. Am încercat să strig după ajutor, însă nici măcar nu cred că mi-am separat buzele. Ah, Dumnezeule, durerea părea să fie tot mai vie peste tot, asemenea unui monstru care se trezește la viață în întuneric, sub patul meu.

După câteva minute în care doar am respirat, apropiindu-mă doar tot mai mult de ceea ce simțeam eu că ar fi fost suprafața apei, am deschis pleoapele, mijind ochii, deoarece, chiar deasupra mea, strălucea o lumină orbitoare.

— Fă lumina mai mică, Meredith, am auzit în stânga mea.

Am deschis din nou ochii, lăsându-i să se adapteze la lumină și am zărit o asistentă mai în vârstă, cu păr scurt și blond, care se uita la mine.

Am întredeschis buzele:

— Mama, am încercat să spun, dar nu ieși nici un sunet.

— Șșș, spuse asistenta. Nu încerca să vorbești. Ai avut un accident. Ești în spital, Archer, iar noi avem mare grijă de tine, bine? Eu mă numesc Jane, iar ea e Meredith.

Zâmbi cu tristețe și arătă spre o asistentă mai tânără, care stătea în spatele ei și verifica ceva la un aparat de lângă patul meu.

Am dat din cap. Unde era mama? Mai multe lacrimi începură să curgă pe obraji.

— Așa, ești un băiat bun, spuse Jenny. Unchiul tău, Nathan, este chiar aici pe coridor. Îl chem imediat. Se va bucura mult că te-ai trezit.

Stăteam întins acolo, uitându-mă fix în tavan, câteva minute, până se deschise ușa, se închise și unchiul Nate mă privea cum stăteam întins în pat.

— Bine ai revenit, soldățelule.

Ochii îi erau roșii de jur împrejur și arăta de parcă nu se spălase de ceva vreme. Dar unchiul Nate arăta mereu mai ciudat, într-un fel sau altul. Erau zile când își lua cămașa pe dos, în altele se încălța cu pantofi diferiți. Mie mi se părea amuzant. Îmi spunea că era din cauză că mintea lui era ocupată să rezolve treburi mai importante și nu avea timp să se gândească dacă era îmbrăcat cum trebuie sau nu. Mi se păru un răspuns bun. Îmi plus, îmi mai strecura chestii interesante cum ar fi bomboane sau bancnote de zece dolari. Mă sfătuise să-mi fac o ascunzătoare într-un loc unde nimeni nu va putea să-mi găsească banii. Îmi spuse că o să-i mulțumesc mai târziu și îmi făcuse cu ochiul ca și cum aveam să îmi dau eu seama când era acel „mai târziu".

Am deschis din nou gura, însă și Jenny și unchiul Nate au dat din cap, iar Jenny s-a întins după ceva ce era pe măsuța de lângă ea. S-a întors cu un carnețel și cu un creion pe care mi le-a întins.

Le-am luat și am scris un singur cuvânt:

MAMA?

Jenny s-a uitat în altă direcție și unchiul Nate și-a coborât privirea. În momentul acela, accidentul mi-a revenit asurzitor în minte, atât de intens încât mi-am trântit capul înapoi pe pernă, încleștându-mi dinții.

Am deschis gura și am început să strig și să strig și să strig, dar încăperea a rămas cufundată în liniște.

CAPITOLUL ŞAPTE

Bree

Sâmbătă, tocmai când îmi terminam treaba la restaurant am observat că sunt sunată de un număr necunoscut.

— Alo? am răspuns.

— Alo, Bree? Sunt Melanie. Ne-am întâlnit la restaurant săptămâna trecută, mai ştii?

— Aha, salut! i-am spus în timp ce i-am fluturat un „la revedere" lui Maggie în timp ieşeam pe uşă. Da, sigur că îmi amintesc.

Maggie mi-a zâmbit şi mi-a făcut şi ea cu mâna.

— Ah, bine, zise ea. Ei bine, sper că nu te-am prins într-un moment nepotrivit, dar ies cu Liza diseară şi voiam să ştim dacă ai vrea să vii şi tu cu noi.

Am păşit afară, în soarele înăbuşitor al după-amiezii şi am pornit-o spre maşină. Mi-am amintit cum mă gândisem să încerc să fiu din nou o fată ca oricare alta, să fac lucruri pe care le fac fetele de obicei.

— Ăăă, da, sigur că da, pare o idee grozavă. Sigur, mi-ar plăcea tare mult.

— În regulă, grozav! Te luăm noi. La ora nouă, da?

— Da, e bine! Voi fi gata.

I-am dat adresa şi a ştiut exact unde era, aşa că ne-am luat la revedere şi am închis telefonul.

Exact în momentul în care am băgat cheia în broască, am observat un grup de băieți, cam de zece, doisprezece ani, care râdeau extrem de zgomotos peste drum. Cel mai mare dintre băieți îl împingea pe unul mai mic care avea ochelari și o grămadă de cărți la subraț. Când băiatul cel mare i-a dat un brânci mai puternic, copilul s-a împleticit și cărțile i s-au împrăștiat pe trotuar. Ceilalți băieți au început să râdă și mai tare și au plecat care încotro, unul dintre ei strigând din urmă:

— Grozavă mișcare, ciudatule!

Chiar și de peste drum am putut simți valul de rușine care a năpădit obrajii băiețelului înainte să se aplece să-și ridice cărțile.

Ticăloși mici. Dumnezeule, îi uram pe cei care își băteau joc de alții.

M-am îndreptat spre stradă, ca să-l ajut pe băiețel.

Când am ajuns, m-a privit circumspect, cu bărbia tremurându-i ușor. Am observat că avea o cicatrice de-abia vizibilă acolo unde avusese probabil o operație pentru corectarea „gurii de lup".

— Salut, i-am spus încet, zâmbindu-i timid în timp ce m-am aplecat ca să-l ajut să-și ridice cărțile. Ești bine?

— Da, răspunse și el, abia auzit, în timp ce m-a privit fulgerător, apoi și-a mutat ochii în altă direcție și s-a înroșit la față.

— Îți place să citești, nu-i așa? l-am întrebat, înclinând capul în direcția cărților.

Dădu din cap, încă rușinat.

M-am uitat la cartea din mâna mea.

— Harry Potter... O carte bună. Știi de ce îmi place atât de mult cartea aceasta?

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei și făcu semn din cap că nu, dar nu-și feri apoi privirea.

— Pentru că este despre un puști nedreptățit, în care nu credea nimeni, un băiețel care arăta caraghios cu ochelarii lui

rotunzi și care locuia în debaraua de sub scara din casa mătușii și a unchiului său. Dar fii atent! Ajunge să facă niște chestii extraordinare, chiar dacă totul pare să îi fie împotrivă. Nu este nimic mai grozav decât să vezi că cineva în care nimeni nu crede că va învinge, va ajunge pe primul loc, nu-i așa?

Ochii băiețelului s-au mărit și a început să dea din cap.

Ne-am ridicat amândoi. În timp ce îi întindeam cărțile pe care i le adunasem de pe jos, i-am spus:

— Citește în continuare! Fetelor le place asta.

I-am făcut cu ochiul și fața i s-a luminat de un zâmbet larg. I-am zâmbit și eu, apoi m-am întors ca să plec când am observat că Archer Hale stătea în prag, câteva magazine mai încolo, și ne privea, cu o mină intensă, indescifrabilă.

I-am zâmbit, înclinând ușor capul într-o parte, și am simțit din nou că se petrecea ceva între noi. Am clipit și Archer m-a ignorat, s-a întors și a plecat. S-a întors după mine o singură dată în timp ce mergea, dar când și-a dat seama că l-am văzut, s-a răsucit imediat pe călcâie și a plecat mai departe.

Am rămas pe loc câteva clipe, uitându-mă după Archer care mergea într-o direcție, apoi mi-am întors capul după băiat, care se ducea în direcția opusă. Am oftat cât de tare am putut și am traversat înapoi strada, întorcându-mă la mașină.

Când am plecat din centru, m-am oprit pe la pepiniera din oraș ca să iau flori, niște pământ și câteva ghivece din plastic.

După ce am ajuns acasă, m-am schimbat în pantaloni scurți și într-un tricou și timp de câteva ore am schimbat ghivecele la flori, le-am aranjat frumos pe verandă și am pus în ordine grădina, inclusiv cu plivit buruieni și măturat treptele din față. Una dintre ele era cam șubredă și era gata-gata să se rupă, dar eram o adevărată catastrofă când venea vorba să repar ceva prin casă. Trebuia să-l chem pe George Connick.

Când m-am dat un pas în spate ca să-mi admir munca, nu mi-am putut stăpâni un zâmbet mulțumit privindu-mi căsuța. Era adorabilă.

Am intrat și am făcut un duș lung, curățând cu periuța pământul de sub unghii, după care m-am epilat. Am dat apoi drumul la radioul mic și am ascultat un post de radio local în timp ce, fără să mă grăbesc, m-am spălat pe cap, m-am uscat și mi-am aranjat părul cu ondulatorul, ca să fie lung și ondulat. M-am machiat cu atenție și apoi m-am dat cu cremă pe picioare, ca să arate bine în rochia cu spatele gol, tricotată, mulată pe corp și de culoare gri închis. Era o rochie de zi, nimic formal, dar era sexy și speram să fie potrivită pentru locul în care urma să mergem. Am reușit să mă fac să arăt și mai puțin protocolar, încălțându-mă cu sandalele joase, negre.

Ultima dată îmbrăcasem această rochie cu ocazia petrecerii de absolvire organizată la cămin. Am băut suficientă bere, am râs împreună cu celelalte fete de pe etajul meu și m-am sărutat cu un tip despre care mereu spusesem că arăta bine, dar cu care nu vorbisem până în seara aceea. Nu săruta prea bine, dar băusem suficient de mult cât să nu-mi pese.

În timp ce stăteam acolo și mă lăsam în voia amintirilor, gândindu-mă la fata care fusesem odată, mi s-a făcut dor de ea. Mi s-a făcut dor de cea care am fost. Nu am fost o persoană stigmatizată de tragedie. Nu am fost vreo credulă. Știam că nu aveai nicio garanție și că viața nu era întotdeauna justă. Însă tata și cu mine reușiserăm să trecem împreună peste boala mamei mele și să fim puternici. Nici pentru o secundă nu mă gândisem că avea să-mi fie răpit într-o clipă, într-un moment absurd, dar care avea să mă lase singură pe lume și năucită. Și care nu mi-a îngăduit să-mi iau la revedere.

Poate că această călătorie în care plecasem nu era răspunsul pe care sperasem să-l obțin. Cu toate acestea nu fusese o alegere luată cu luciditate.

În Ohio, totul îmi amintea de tatăl meu, de durerea, de teama și de singurătatea mea. După câteva luni în care fusesem ca paralizată după noaptea aceea, mi-am împachetat lucrurile într-o valiză mică, am pus-o pe Phoebe în cușca de transport, m-am urcat în mașină și am plecat. Părea să fie singura opțiune. Tristețea era sufocantă, claustrofobă. Trebuia să fug.

M-am forțat să ies singură din starea aceea, înainte să mă afund și mai mult în frică și tristețe. Era sâmbătă seara. În weekend. Iar în weekend, fetele normale ies în oraș cu prietenele lor și se distrează. Meritam să am puțin parte de așa ceva, nu-i așa... „Nu-i așa?"

Melanie și Liza au ajuns în fața casei câteva minute după ora nouă și, când le-am văzut farurile de la mașină, am ieșit și am încuiat ușa.

Portiera de la Honda cea micuță s-a deschis larg și o melodie a lui Justin Timberlake a răsunat în întuneric, tulburând liniștea nopții.

Le-am zâmbit larg Melaniei și Lizei când am tras de portieră ca să o deschid să intru și le-am salutat cu căldură.

— Arăți trăsnet! zise Liza, uitându-se peste umăr, în timp ce Melanie porni mașina.

— Mersi, le-am spus zâmbind. Și voi.

Amândouă erau îmbrăcate în pantaloni scurți și maiouri și m-am simțit ușurată că am ales să mă îmbrac cu ceva asemănător de lejer.

Tot drumul de treizeci de minute până în cealaltă parte a lacului am vorbit vrute și nevrute despre jobul meu de la restaurant, despre cum m-am acomodat până acum în Pelion, iar

Melanie și Liza mi-au povestit și ele câte ceva despre experiența lor de salvamar din vara aceea.

Am oprit în fața unui bar care se numea *The Bitter End Lakeside Saloon*, o structură mică, din lemn, construită la marginea drumului, cu o parcare în față. În timp ce coboram din mașina lui Melanie, mi-am dat seama că partea din față era decorată cu undițe, cuști pentru homari, semne pentru navigație, cutii cu momeli și alte lucruri legate de lac.

Am intrat în atmosfera îmbibată cu miros de mere și de popcorn, sunetele râsetelor, ale conversațiilor zgomotoase și al pocnetului mingilor de biliard lovindu-se unele de celelalte. Barul părea mult mai mare pe dinăuntru decât părea de dinafară. Îmi dădea în același timp senzația unei bombe amărâte și a unui local la modă, cu și mai multe obiecte și indicatoare pentru pescuit ce atârnau de pereți.

Am arătat cărțile de identitate namilei de la intrare și ne-am așezat la o masă lângă bar. Până să primim rândul de băuturi, era deja coadă la intrare.

Primele douăzeci de minute au fost pline de voie bună, râsete și povești. Melanie și Liza i-au filat pe toți tipii care li se păreau drăguți, încercând să facă asta cât mai discret. Melanie a remarcat aproape imediat pe cineva și a pornit în misiunea de a-i atrage atenția. Aparent a funcționat, căci, după câteva minute, el s-a înființat la masa noastră și a invitat-o la dans.

Ea l-a urmat pe ringul de dans, uitându-se peste umăr și făcându-ne cu ochiul, în timp ce Liza și cu mine dădeam aprobator din cap, râzând. Am făcut semn chelneriței să ne mai aducă un rând de băuturi. Deja mă distram de minune.

În timp ce îi dădeam bacșiș pentru bere, un tip care tocmai intră în bar îmi atrase atenția. Era cu spatele la mine, dar i-am remarcat umerii lați și picioarele lungi și musculoase „ambalate" într-o pereche de blugi cu aspect uzat. Ah, uau! Doar

simpla lui vedere, construcția lui atletică, părul șaten, ondulat, mă făcură să clipesc și să-l urmăresc din priviri în timp ce făcu o mișcare să se întoarcă. Se întoarse spre mine, râzând la ceva ce îi spusese tipul de lângă el și privirile ni se întâlniră. Travis Hale. Ochii îi străfulgerară pentru o clipă și zâmbetul i se întinse pe toată fața când veni spre masa noastră.

Două fete care băleau după el s-au oprit, părând tare demoralizate că se îndreaptă spre mine. S-au întors spre grupul din spatele lor.

— Bree Prescott, îmi zise, coborându-și ochii asupra sânilor mei, doar pentru o clipă înainte să mă privească din nou în ochi.

— Travis Hale, i-am răspuns zâmbind și am luat o înghițitură de bere.

Îmi zâmbi cu gura până la urechi.

— Nu am știut că vii aici în seara aceasta.

S-a uitat în direcția Lizei și a salutat-o scurt.

— Liza.

Ea a băut puțin din berea pe care o avea în față și i-a răspuns:

— Salut, Trav.

Liza s-a ridicat și a zis:

— Mă duc la toaletă. Mă întorc repede.

— Aha, bine. Vrei să vin cu tine? am întrebat-o dând să mă ridic de pe scaun.

Travis a pus o mână peste brațul meu.

— Sunt sigur că se descurcă, îmi zise.

— Sigur, nu e nevoie, răspunse Liza, zăbovind cu privirea pe mâna lui Travis pe brațul meu. Mă întorc repede.

Zicând asta, se întoarse și plecă. Travis se uită din nou la mine.

— Credeam că *eu* ar fi trebuit să fiu cel care să-ți ofere turul de întâmpinare.

Am râs, apoi am ridicat din umeri, privindu-l printre gene.

El a zâmbit din nou cu toată gura. Avea un zâmbet frumos. Ca de prădător, aș fi zis, dar să fi fost asta un lucru atât de rău? Depinde. Aveam însă două băuturi la bord deja, așa că, pentru moment, era bine. Am mai luat o înghițitură din băutura mea.

El a dat din cap.

— Crezi că vei rămâne prin zonă?

Am zâmbit.

— Depinde, am răspuns, încruntându-mă ușor.

— De ce?

— Dacă o să mă mai simt în siguranță aici.

Cuvintele mi-au ieșit din gură pe neașteptate. Nu avusesem de gând să spun asta, însă berea îmi căzuse ca o cărămidă în stomacul gol, intrându-mi în sânge ca un ser al adevărului.

Am oftat și am început să răcâi cu unghia marginea etichetei de pe sticla mea de bere, simțindu-mă deodată expusă.

Travis mă studie intens câteva secunde, apoi zâmbi galeș.

— Păi, asta e bine, fiindcă, până una alta, protecția și siguranța sunt specialitatea mea.

Am ridicat ochii și m-am uitat la el fără să-mi pot stăpâni râsul când i-am văzut expresia înfumurată.

— Oh, dar tare am impresia că specialitatea ta e orice altceva în afară de siguranță, ofițer Hale.

Se prefăcu rănit și se strecură în scaunul eliberat de Liza câteva minute mai devreme.

— Ei bine, chestia asta mă rănește profund, Bree. De ce ai spune așa ceva?

Am început să râd.

— Pentru început, i-am spus aplecându-mă spre el, dacă blondele acelea care au venit cu tine ar fi putut arunca săgeți otrăvite din priviri, aș fi fost moartă acum cincisprezece minute. Apoi, roșcata din stânga mea nu și-a luat o secundă ochii de la tine de când ai intrat aici. Cred că am zărit chiar și un strop de

salivă în colțul gurii. Am impresia că toate și-au făcut planuri cu tine în seara aceasta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

El nu-și luă ochii de la mine, mă privi fără să clipească. Se lăsă pe spate în scaun, ițindu-și capul și punându-și un braț după ceafă.

— Nu pot controla ideile pe care și le fac unii. Și oricum, ce se întâmplă dacă planurile mele sunt altele? Dacă planurile mele au legătură cu tine? întrebă, zâmbind alene.

Dumnezeule, tipul ăsta chiar era bun. Numai șarm și încredere în sine. Dar mă simțeam bine să flirtez inocent cu cineva, m-am bucurat că nu uitasem complet cum era.

I-am zâmbit și am luat o înghițitură de bere, fără să-mi iau ochii de la el.

Miji ochii asupra buzelor mele care se rotunjiră asupra gâtului sticlei de bere și i-am ghicit o flacără în priviri.

— Joci biliard? l-am întrebat după câteva clipe, schimbând subiectul.

— Mă joc orice vrei tu, răspunse relaxat.

Am izbucnit în râs.

— Bine, atunci impresionează-mă cu cunoștințele tale de geometrie, i-am zis, ridicându-mă.

— Categoric, îmi spune, luându-mă de mână.

Ne-am mutat la masa de biliard și Travis a mai comandat un rând de băuturi cât am așteptat să ne vină rândul. După o vreme, Melanie, Liza și tipii pe care îi întâlnise Liza ni s-au alăturat și ei și ne-am petrecut restul serii distrându-ne și jucând biliard. Travis era mult prea bun la biliard și câștiga cu ușurință fiecare partidă, făcând evident paradă cu talentele lui.

Liza trecuse de mult pe apă, ca să ne poată duce cu mașina acasă și am făcut și eu același lucru pe la miezul nopții. Nu voiam să-mi petrec a doua zi, ziua mea liberă, mahmură, în pat.

Când becurile au început să se stingă și să se reaprindă, atenționându-ne că barul urmează să se închidă, Travis m-a tras strâns lângă el și mi-a zis:

— Dumnezeule, Bree, ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Vocea lui era moale ca mătasea.

— Dă-mi voie să te invit la cină, săptămâna aceasta.

Aburii alcoolului pe care îl băusem mai devreme începură să se risipească, așa că mă simțeam ușor stânjenită de avansurile subtile și flirtul vădit.

— Ăăăă, am zis, chircindu-mă precum un arici.

Mi-a sunat telefonul. Era Liza.

— Ești gata, Bree?

Travis i-a aruncat o privire iritată.

— Toată lumea trebuie să mănânce, s-a oferit Travis, uitându-se spre mine, zâmbindu-mi cuceritor.

Am râs și, fără prea multă tragere de inimă, mi-am scris numărul pe un șervețel pentru Travis, cu gândul să nu uit să-mi cumpăr minute. Îmi lăsasem vechiul telefon în Cincinnati când plecasem și îmi cumpărasem unul din acelea cu cartelă. Era numai bun pentru mine, însă uitam mereu să-l încarc cu minute.

Am spus tuturor noapte bună și am plecat împreună cu Liza și Melanie, fiind numai un râs și-o voie bună până la mașină.

Odată ajunse pe șosea, Melanie a început:

— Travis Hale, Bree? Dumnezeule, dar ai intrat în Marea Ligă a Întâlnirilor din Pelion, draga mea. Ba, pe naiba, în Marea Ligă a statului Maine.

Am început să râd.

— Serios? Așa este văzut Travis Hale?

— Păi, da. Adică, zboară cam din floare în floare, dar nu poți să-l învinovățești pentru asta. De obicei, fetele i se aruncă la picioare, încercând să pună mâna pe el. Poate că tu ești cea care până la urmă va reuși asta.

Îmi făcu cu ochiul şi Liza începu să râdă.

Voi, fetelor, aţi...

— Oh, nu, nu, izbucniră amândouă deodată.

Apoi, Liza continuă:

— Prea multe prietene de-ale noastre au fost cu el şi apoi au crezut că s-au îndrăgostit. Am văzut ce efecte distructive lasă el în urmă. Ai grijă!

Am zâmbit, însă nu am spus nimic. Grija era a doua mea natură zilele astea. Cu toate acestea, deşi avansurile lui Travis începură să mă cam agaseze pe la sfârşitul serii, eram mândră de mine că reuşisem să fac câţiva paşi în direcţia aceea. Şi mă simţisem bine.

Am mai pălăvrăgit puţin despre tipii pe care i-am întâlnit şi, până să mă dumiresc, am ajuns în faţa casei mele.

M-am dat jos din maşină, şoptind, ca să nu trezesc vecinii:

— Noapte bună! Vă mulţumesc mult.

— Te sunăm, strigară ele, făcându-mi cu mâna, apoi plecară.

M-am spălat pe faţă şi pe dinţi şi, în noaptea aceea, m-am dus la culcare zâmbind, gândindu-mă, sperând că, poate, zâmbetul îmi va fi pe buze şi a doua zi.

CAPITOLUL OPT

Bree

M-am trezit fără suflare. Până să dau să mă ridic în capul oaselor am fost catapultată în coşmarul tuturor flashbackurilor. Avea tăria şi intensitatea acelora pe care le avusesem imediat după ce tata fusese omorât, cu tot cu imaginea tatălui meu zăcând într-o baltă de sânge, cu ochii lipsiţi de viaţă, pironiţi în tavan. Am apucat strâns între degete cearşaful încercând să trec peste momentul de criză, în timp ce acelaşi sunet ascuţit metalic îmi scrâşnea în creier până când, în cele din urmă, realitatea a preluat controlul şi totul în jurul meu s-a limpezit.

Câteva minute mai târziu, m-am aplecat deasupra vasului de toaletă cu ochii scăldaţi în lacrimi:

„De ce?" am gemut copleşită de autocompătimirea, durerea şi suferinţa provocate de amintiri.

Mia tarziu, am tras de mine să mă ridic din pat şi, tremurând, m-am dus la duş, refuzând să-mi petrec restul zilei în pat, aşa cum simţeam nevoia să fac şi aşa cum o făcusem luni de zile, după noaptea aceea.

Coşmarul reuşise pe deplin să-mi taie entuziasmul ce mă animase cu o seară înainte.

Am făcut un duş scurt, mi-am luat pe mine costumul de baie, pantalonii scurţi şi tricoul. Nu ştiam de ce, dar faptul că îmi petreceam timpul pe plaja mică de pe malul lacului, la capătul

drumului Briar, îmi dădea un anume sentiment de mulțumire. Într-adevăr, avusesem acolo visul despre tata, însă, în ciuda tristeții cauzate de dorul pentru tata și a faptului că visul reînviase acel sentiment, mă trezisem totuși plină de speranță. Mi-a plăcut acolo.

M-am urcat pe bicicletă, cu Phoebe în coșul din față. Dimineața era senină și aerul începuse să se încingă. Era sfârșitul lui august. Habar n-aveam când avea să vină toamna în Maine, dar, deocamdată, era încă vară.

Am cotit-o spre drumul Briar și am lăsat bicicleta să alunece singură la vale după ce mi-am ridicat amândouă picioarele în lateral. Pentru câteva secunde mi-am luat mâinile de pe ghidon și am lăsat bicicleta să meargă singură, săltând peste pietricelele de pe drum și râzând în hohote. Phoebe a lătrat de câteva ori, vrând parcă să spună: *Fii atentă, împielițată mică.*

— Știu, drăguță! N-o să ne prăbușim, Phoebs.

Când am ajuns la lac, mi-am întins prosopul și am așezat lada frigorifică în locul meu obișnuit, și am intrat în apă, în timp ce Phoebe mă urmărea de pe mal. Apa era încântătoare, clipocindu-mi alene pe picior în timp ce înaintam fără grabă. Am intrat cu totul sub apă și am început să înot, apa alunecându-mi pe corp precum o mângâiere înviorătoare.

Când m-am întors, am auzit un animal, cel mai probabil un câine mare urlând ca și cum ar fi fost chinuit de o mare durere. Phoebe începu să latre nerăbdătoare, alergând încoace și-ncolo pe plajă. Am ieșit de tot din apă și m-am oprit ca să ascult. Urletul se auzea din partea stângă, din direcția proprietății lui Archer Hale.

M-am întrebat dacă era posibil ca terenul lui să se întindă până în apropiere de această plaja mică. Am presupus că era foarte posibil. M-am dus până la marginea pădurii și când am dat la o parte niște rugi de măceș, încercând să văd ceva printre

copaci, nu am reușit să văd altceva decât și mai mulți copaci. Totuși, pe la vreo treizeci de metri, am văzut o tufă imensă de mure. Am tras adânc aer în piept, plină de entuziasm. Tata obișnuia să facă o prăjitură minunată cu mure, o nebunie. Mi-am dorit să poată vedea și el bogăția de fructe care era chiar în fața mea. Am pornit spre tufele bogate, însă când o ramură mi s-a agățat de abdomen, am tras puternic aer printre dinți și m-am tras înapoi. Nu eram îmbrăcată pentru cules mure. Trebuia să las asta pe altă zi.

M-am întors la prosop, m-am uscat și m-am întins cu fața la soare. Am rămas acolo mai multe ore, citind și stând la soare, după care m-am pregătit să plec acasă împreună cu Phoebe. Ca de obicei, am făcut o pauză scurtă în dreptul porții lui Archer, întrebându-mă din nou ce o fi fost scris pe urmele acelea decolorate de soare.

„Îl mai hărțuiești mult, Bree?" mi-am șoptit.

În timp ce mă îndepărtam pedalând, am auzit din nou urletul chinuit al câinelui. Mi-am pus speranțele că indiferent ce ar fi fost, Archer putea găsi o soluție.

M-am dus acasă, m-am schimbat și apoi m-am dus cu mașina în centru, la Biblioteca Publică din Pelion. Am stat acolo o oră ca să-mi aleg mai multe cărți nou apărute. Din nefericire, îmi lăsasem e-readerul acasă, în Cincinnati, așa că m-am întors la cărțile în format fizic. Aproape că uitam cât de mult îmi lipsise mirosul de pagină tipărită și felul în care mă simțeam când țineam o carte în mână. De asemenea, nu mai intrasem pe Internet, nu mai făcusem nicio actualizare pe rețelele sociale. Nu mai intrasem pe Facebook de mai bine de șase luni și nu îmi lipsea deloc chestia asta.

Mi-am pus teancul de cărți pe scaunul din dreapta și m-am îndreptat spre magazinul alimentar, ca să-mi fac aprovizionarea săptămânală.

Am zăbovit destul pe la fiecare raion în parte, citind etichete și încărcându-mi căruciorul. Când am terminat și eram gata să plec spre casă, geamurile mari din fața casei de marcat îmi dezvăluiră că afară era deja întuneric.

— Bună, i-am zâmbit tinerei de la casa de marcat.

— Salut, îmi răspunse aceasta, pocnindu-și guma de mestecat. Ceva cupoane?

— Ah, nu, i-am răspuns, dând din cap. Nu am înțeles niciodată cum se folosesc. De câte ori am încercat, m-am trezit cu câte douăsprezece cutii de ceva ce nici măcar nu am mâncat sau cu detergent lichid de rufe care lăsa urme mari de...

Mi-am înghițit vorbele când mi-am dat seama că fata din fața mea îmi trecea pe bandă cumpărăturile cu o mână, în timp ce cu cealaltă scria mesaje pe telefonul mobil care era pe casa de marcat. Nu asculta nimic din ce îi spuneam eu. În regulă, fie.

— Șaizeci și doi și optzeci și șapte, îmi zise, pocnindu-și din nou guma de mestecat.

Mi-am scos banii din portmoneu. Șaizeci de dolari. Fix. „Rahat!"

— Dumnezeule mare! i-am zis, în timp ce obrajii mi se încinseră tot mai tare. Îmi pare atât de rău. N-am fost atentă. Nu am decât șaizeci de dolari. Trebuie să renunț la ceva.

Ea oftă și-și dădu ochii peste cap.

— La ce vrei să renunți?

— Ăm, am început să cotrobăiesc prin plasele deja pline de cumpărături, ce spui de ăsta? Nu am neapărată nevoie de el.

I-am întins buretele pe care-l cumpărasem ca să-l înlocuiesc pe cel de acasă.

— Ăsta nu e decât șaizeci și patru de cenți, zise ea.

Am privit-o printre gene și cineva din spatele meu, de la rând, mormăi ceva.

— Aha, of, atunci să vedem... Am scotocit mai adânc prin plase. Aha! Dar astea? Chiar nu am nevoie de ele.

I-am întins pachetul de lame de ras pe care tocmai mi-l luasem, ca să mă rad pe picioare. Ea dădu să mi-l ia, însă l-am luat înapoi.

— Stai așa, dacă mă gândesc mai bine, cam am nevoie de asta. Îmi crește ca la un bărbat și toate alea..., am zis și am râs agitată, dar fata de la casă nu a râs deloc.

Mi-am vârât capul în sacoșă, remarcând și mai multe bodogăneli în spatele meu.

— Aha, mersi, am auzit-o pe fata de la casă spunând și, când m-am uitat la fața ei nedumerită, îmi zise, arătând cu capul spre dreapta:

— Te-a ajutat el.

Nedumerită, m-am aplecat în față și am privit pe după bătrânul ursuz de lângă mine, ca să-l văd pe Archer Hale, stând în spatele lui, cu ochii ațintiți asupra mea. Era îmbrăcat într-un tricou cu mânecă lungă, cu gluga pe cap, cu toate că afară nu era deloc răcoare.

Am zâmbit, dând ușor din cap. Casierița și-a dres vocea, atrăgându-mi atenția. Am luat bonul din mâna ei și m-am mutat la capătul benzii de marcat.

— Îți mulțumesc mult, Archer, am spus.

Archer nu și-a dezlipit ochii de pe mine. Casierița și bătrânul se uitau când la mine, când la Archer, o pereche de priviri confuze.

— O să-ți dau banii înapoi, bineînțeles, am zâmbit din nou, dar el nu schiță nici măcar un surâs.

Am dat ușor din cap privind în jur și am remarcat că toată lumea de la casele de marcat, și din partea stângă și din partea dreaptă, ne priveau.

Bătrânul plăti cele două produse ale sale și, după un minut, trecu de mine, iar Archer așează pe bandă o pungă mare de mâncare pentru câini.

— Ah, am început să spun. Am fost ieri la lac și mi s-a părut că aud de la tine un câine urlând. Părea să îl doară ceva.

Se uită spre mine în timp ce îi întinse niște bancnote casieriței. M-am uitat din nou în jurul meu și am observat că toate privirile erau încă ațintite asupra noastră. Archer Hale nu părea să observe ce se întâmpla în jur.

Am oftat și i-am făcut semn lui Archer.

— Oamenii ăștia sunt cam nervoși, nu-i așa?

Zâmbet în colțul buzei. Privire furișă. Și se duse.

Și-a luat cumpărăturile și a trecut pe lângă mine. M-am întors și am plecat cu căruciorul în spatele lui, simțindu-mă din nou stupidă și rușinată. Am dat din cap și m-am îndreptat spre mașină. M-am mai uitat pentru ultima dată în direcția lui Archer și am văzut că și el se uita în direcția mea.

M-a lăsat cu gura căscată când a ridicat mâna și mi-a făcut un semn: *Noapte bună, Bree.* S-a întors și, după câteva secunde, a dispărut. M-am sprijinit cu spatele de mașină și am rânjit ca o fraieră.

CAPITOLUL NOUĂ

Archer, paisprezece ani

Mă plimbam printre hățișuri, călcând prin locuri pe care le cunoșteam pe dinafară, printre crengi care știam că mai mult ca sigur aveau să mă înhațe dacă mă apropiam prea mult. Cunoșteam pământul acesta ca pe buzunarul meu. Nu-l părăsisem de șapte ani de zile.

Irena își căuta și ea drum în dreapta mea, ținând pasul cu mine, dar explorând lucrurile ce păreau interesante pentru un nas de câine. Pocneam din degete sau băteam din palme dacă voiam să o strig să vină după mine. Era un câine bătrân, totuși, și nu mă asculta decât jumătate din timp și nu eram sigur dacă asta se întâmpla pentru că nu auzea bine sau pentru că era încăpățânată.

Am găsit capcana din plasă pe care unchiul Nat mă pusese să-l ajut să o instaleze cu două zile în urmă și m-am apucat să o dau jos. Puteam să înțeleg că astfel de lucruri aveau darul să liniștească acele voci pe care unchiul Nate părea să le audă în capul lui, puteam să înțeleg chiar că astfel de proiecte îmi ocupau timpul, însă nu puteam suporta să aud cum sunt prinse animalele mici în miezul nopții. Așa că mă plimbam de-a lungul și de-a latul terenurilor, demontând ceea ce fixaserăm doar cu câteva zile mai înainte și căutându-le pe cele pe care le pusese Nate de unul singur.

Chiar când mă pregăteam să termin, am auzit voci, râsete și hălăieli dinspre lac. Am pus jos lucrurile pe care le adunasem în mâini și am luat-o, într-o doară, în direcția din care se auzea gălăgia făcută de cei pe care îi auzisem că se jucau pe plajă.

Cum am ajuns la marginea copacilor, am zărit-o. Amber Dalton. Am crezut că *sonesem* un geamăt, dar, firește, nu s-a auzit niciun sunet. Era în costum de baie negru și ieșea din apă, udă leoarcă. Am simțit cum mi se întărește în pantaloni. Minunat. Părea să mi se întâmple mereu așa, dar, cumva, se întâmpla mai ales când o vedeam pe Amber și asta mă făcea să mă simt ciudat, rușinat.

În ciuda faptului că eram îngrozit de toată treaba aceasta, încercasem să-l întreb pe unchiul Nate despre ce era vorba anul trecut când împlinisem treisprezece ani, însă el mi-a aruncat niște reviste cu femei goale în ele și a plecat în pădure să mai pună niște capcane. Revistele nu mi-au explicat mare lucru, dar mi-a plăcut să mă uit la ele. Probabil că mi-am petrecut prea mult timp uitându-mă la ele. Apoi mi-am strecurat mâna în pantaloni și m-am mângâiat până când am început să gem de plăcere. Nu știam dacă era bine sau nu, dar mă simțeam prea bine ca să mă opresc.

Eram atât de absorbit de Amber, urmărind-o cum râdea, stoarcându-și apa din părul ud, așa că nu l-am văzut venind *pe el*. Deodată, o voce puternică, masculină, zise:

— Ia uită-te la asta! Prin pădure bântuie un Peeping Tom[1]! De ce nu spui nimic, Peeping Tom? Ai ceva de spus? Apoi murmură ca pentru sine: „ciudatul naibii!".

Travis. Vărul meu. Ultima dată când îl văzusem fusese chiar imediat după ce îmi pierdusem vocea. Eram încă la pat, acasă la unchiul Nate, când Travis și mama lui, mătușa Tori, veniseră să mă viziteze. Știam că ea nu venise decât ca să vadă dacă aveam

[1] *Peeping Tom* = tip care se uită pe furiș aruncă când se dezbracă cineva.

de gând să spun ceva despre ce aflasem în ziua aceea. Nu spusesem nimic. Nu mai conta, oricum.

Travis trișase la jocul *Go Fish*, apoi s-a smiorcăit maică-sii că eu trișasem de fapt. Eram prea obosit și suferam prea tare, din toate punctele de vedere, ca să îmi mai pese. M-am întors cu capul spre perete și m-am prefăcut că dorm până au plecat.

Iar acum din nou el, pe plajă, cu Amber Dalton. La auzul cuvintelor lui, fața mi s-a aprins de atâta rușine. Toți ochii s-au întors spre mine, eu care rămăsesem țintuit locului, expus și umilit. Mi-am dus mâna la cicatrice ca să o ascund, nu știam din ce motiv, dar așa am făcut. Nu voiam ca ei să o vadă, dovada că eram vinovat și tulburat sufletește, *urât*.

Amber ținea ochii în pământ, jenată și ea, dar o secundă mai târziu și-a ridicat privirea spre Travis și a zis:

— Haide, Travis, nu fi rău. Are o infirmitate. Nici măcar nu poate *vorbi*.

Ultima propoziție o spuse aproape în șoaptă, de parcă ceea ce spunea era un fel de secret. Câteva perechi de ochi mă țintiră cu milă, apoi se ferir când îmi întâlniră privirea, iar altele scăpărară de nerăbdare, abia așteptând să vadă ce avea să urmeze.

Simțeam cum toată fața îmi pulsa de umilință pentru că toți rămaseră cu privirile pironite la mine. Am rămas ca de gheață. Sângele îmi vuia în urechi și mă simțeam sleit de puteri.

Până la urmă, Travis a trecut lângă Amber și a cuprins-o pe după talie, trăgând-o spre el și sărutând-o umed pe buze. Ea părea țeapănă, stânjenită când el își apăsă fața în a ei, cu ochii deschiși, ațintiți asupra mea.

Acesta a fost imboldul de care avusesem nevoie ca să-mi mișc picioarele. M-am răsucit pe călcâie, dar m-am împiedicat de o piatră mică, aflată chiar în spatele meu, și am aterizat pe jos cât eram de mare. Pietrele de sub acele de pin îmi scobiră palmele și o creangă mi-a zgâriat obrazul când am căzut. Hohote de râs au

izbucnit în spatele meu și m-am ridicat precipitat, luând-o la goană spre casa mea, spre siguranța pe care mi-o oferea. Tremuram de rușine, furie și mi se păru că și de suferință. Cu toate că nu știam exact de ce aș fi putut suferi în momentul acela.

Eram un ciudat. Eram izolat aici, singur, dintr-un motiv. Eu eram vinovat pentru atâta tragedie, pentru atâta suferință.

Eram un *nimic*. Pășeam apăsat prin pădure și, când îmi dădură lacrimile, am lăsat să-mi scape un strigăt mut și am ridicat o piatră pe care am aruncat-o spre Irena, care nu se dezlipise de mine când cei de pe plajă începură să își bată joc de mine.

Irena lătră și sări într-o parte când piatra îi atinse crupa din spate, dar veni apoi imediat înapoi la mine.

Nu știu de ce, dar faptul că prostănacul acela de câine venise lângă mine după ce mă purtasem cu cruzime față de el a fost motivul pentru care lacrimile începură să-mi șiroiască pe obraz. Pieptul mi se înălța și cobora în ritmul alert al respirației, iar eu mi-am șters toate lacrimile ce-mi curgeau pe față.

M-am prăbușit la pământ, am luat-o pe Irena în brațe, am strâns-o cu drag, i-am mângâiat blana, spunându-i „îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău" la nesfârșit în mintea mea, sperând că patrupedele aveau darul să citească mintea oamenilor. Era tot ce îi puteam oferi. Mi-am îngropat capul în blana ei, sperând să mă ierte.

Câteva minute mai târziu, respirația începu să mi se liniștească și lacrimile mi se uscară. Irena continua să mă gâdile cu nasul ei pe față, scheunând ușor când mă codeam să o mai mângâi.

Am auzit ace de pin scrâșnind sub greutatea pașilor cuiva, în spatele meu și am știu că era unchiul Nate. Mi-am păstrat privirea drept înainte când s-a apropiat de mine, așezându-se și el pe vine.

Am rămas amândoi așa, minute bune, fără să ne spunem nimic, privind doar înainte, singurele sunete care se auzeau fiind răsuflarea și scheunatul ocazional al Irenei.

După câteva minute, unchiul Nate mi-a luat mâna într-a lui și mi-a strâns-o. Mâna lui era aspră și uscată, însă era caldă și eu aveam nevoie de atingerea cuiva.

— Ei nu știu cine ești, Archer. Habar nu au. Și nici nu merită să știe. Nu-i lăsa să te rănească.

I-am ascultat cuvintele, răsucindu-le pe toate fețele în mintea mea. Trebuise să-mi dau seama că văzuse cumva scena. Nu am înțeles chiar în întregime ce a vrut să-mi spună — oricum nu prea înțelegeam ce spunea unchiul Nate de obicei — însă cuvintele lui m-au liniștit oarecum. Întotdeauna părea să fie pe punctul de a spune ceva profund, însă nimeni, în afară de el, nu părea să poată pătrunde sensul adânc al gândurilor sale. Am clătinat din cap, fără să mă întorc.

Am mai rămas puțin acolo, apoi ne-am ridicat și am mers la cină, iar după mi-am bandajat obrazul tăiat.

Râsetele și zarva bălăcelilor în lac se auzeau tot mai slab și mai slab în depărtare, până nu se mai auziră deloc.

CAPITOLUL ZECE

Bree

La câteva zile după ce Archer Hale mi-a făcut cu mâna în parcarea magazinului, eram în schimbul de zi la restaurant şi, când am ajuns acasă după-amiaza aceea, am văzut-o pe Anne stând pe verandă.

— Ceai cu gheaţă, draga mea?

Am deschis zăvorul de la poarta ei, am intrat şi am urcat scările.

— Bună idee. Dacă suporţi miresmele pe care le eman: zoaie şi grăsime.

Râse.

— Mă descurc. Cum a fost tura?

M-am prăbuşit pe leagănul de pe verandă, lăsându-mă pe spate şi aplecându-mă în direcţia ventilatorului mic pe care îl instalase lângă ea. Am scos un geamăt de plăcere.

— Bine, i-am răspuns. Îmi place slujba.

— Oh, asta e bine, îmi zise întinzându-mi paharul cu ceaiul pe care tocmai mi-l turnase. Am luat o înghiţitură reconfortantă, apoi m-am lăsat înapoi pe spate.

— Am văzut că fetele Scholl au venit după tine seara trecută şi m-am bucurat să văd că ţi-ai făcut nişte prieteni. Sper să nu te superi că ai o vecină atât de băgăcioasă.

A zâmbit gingaş şi eu am făcut la fel.

— Nu, nu, deloc. Într-adevăr, am fost împreună cu ele pe partea cealaltă a lacului. Ne-am întâlnit cu Travis Hale și am fost împreună la *The Bitter End.*

— Ah, i-ai întâlnit așadar pe toți băieții Hale.

Am început să râd.

— Da, sunt mai mulți?

Zâmbi.

— Nu, doar Travis și Archer din generația tânără. Mă gândesc că Travis este singurul care ar putea duce numele mai departe.

— De ce spui asta?

— Păi nu prea îl văd pe Archer Hale să iasă prea des la întâlniri cu fete, cu atât mai puțin să se însoare, dar încă o dată, nu știu prea multe lucruri despre el în afară de faptul că nu vorbește.

— Vorbește, i-am zis eu. Am vorbit eu cu el.

Anne păru surprinsă și înclină puțin capul.

— Eh, n-am avut nici cea mai mică idee. Nu l-am auzit niciodată să spună vreun cuvânt.

Am dat din cap.

— Știe limbajul semnelor, i-am spus. Și eu îl știu. Tata era surd.

— Ah, înțeleg. Nu m-am gândit niciodată la asta. Presupun că și-a creat imaginea cuiva care nu prea vrea să aibă de-a face cu cei din jurul său, cel puțin așa am avut impresia în puținele dăți când l-am văzut prin oraș.

Se încruntă ușor.

— Nu cred că cineva a încercat vreodată cu adevărat să vorbească cu el, am spus, ridicând din umeri. Nu e nimic în neregulă cu el, totuși, poate doar faptul că nu se pricepe să se poarte cu oamenii și că nu vorbește, am adăugat privind peste umărul

ei, imaginându-mi-l pe Archer. Și câteva aspecte legate de stilul de a se îmbrăca, am rânjit.

Zâmbi.

— Într-adevăr, se îmbracă interesant, nu-i așa? Bineînțeles, mă gândesc că dacă s-ar aranja ar fi chiar prezentabil. Se trage dintr-o familie în care toți au arătat bine. Ce spun eu, toți bărbații din familia Hale arătau atât de bine, de parcă veneau din altă lume.

Râse ca o fetișcană, iar eu i-am zâmbit din tot sufletul.

Am băut îndelung, apoi mi-am lăsat capul într-o parte.

— Nu-ți amintești ce s-a întâmplat mai exact cu ceilalți doi frați în ziua în care a avut Archer accidentul?

Ea dădu din cap.

— Nu, doar ce-am auzit prin oraș. Nu știu ce s-a întâmplat între ei de s-a ajuns la o asemenea tragedie. Încerc să mi-i amintesc așa cum erau, cum fiecare fată de pe o rază de o sută de kilometri era leșinată după ei. Evident că băieții au și profitat de asta, până și Connor, cel mai puțin scandalagiu dintre ei trei. Însă din câte îmi aduc aminte, singura fată care le stârnise cu adevărat interesul era Alyssa McRae.

— La toți trei? am întrebat făcând ochii mari. *Asta* chiar era o poveste adevărată.

— Hm, începu ea privind îndelung în zare. Era ca într-un serial de televiziune cu ei aici, mai ales când era vorba despre Connor și Marcus Hale. Băieții aceia mereu se luptau pentru ceva. Dacă nu era vorba despre sport, atunci era despre fete și când Alyssa a venit în oraș, nu a mai existat decât o fată pentru care se războiau. Nici Nathan Hale nu s-a jenat să arate că era și el interesat de ea, însă presupun că ceilalți doi nu s-au prea sinchisit de el. Așa cum am mai spus, mereu a fost mai neobișnuit.

— Cine a câștigat-o până la urmă? am șoptit.

Anne clipi și mă privi zâmbind.

— Marcus Hale. S-a măritat cu el, nuntă forțată i s-a zis atunci. Familia nu era de acord cu ea. Dar a pierdut copilul și au trecut mulți ani până a rămas din nou însărcinată, cu Archer. Dădu din cap. După ce s-a căsătorit cu Marcus, fata aceea a fost mereu tristă. La fel și Connor Hale. Mereu am crezut că amândoi au știut că ea nu a făcut alegerea corectă. Bineînțeles, cu toate bețiile și infidelitățile lui Marcus Hale, chiar și după ce el și Alyssa s-au căsătorit, cât de curând tot orașul a știu că a făcut alegerea greșită.

— Apoi Connor Hale a devenit șeful poliției.

— Da, așa e. Apoi s-a însurat și el, încercând să-și continue viața, probabil. L-a avut pe Travis.

— Uau! Și apoi totul s-a sfârșit într-o asemenea tragedie!

— Da, da... foarte trist! Se uită la mine. Însă, draga mea, să reușești să vorbești cu Archer Hale, ei bine, cred că asta este minunat!

Clătină ușor din cap.

— Mă face să înțeleg cât de puțin am făcut cu toții pentru copilul acela.

Părea tristă și pierdută în propriile gânduri.

Am rămas amândouă tăcute câteva clipe, bând ceai, apoi eu am spart tăcerea:

— Ar trebui să merg să fac un duș și să mă schimb. Vreau să mă duc cu bicicleta până la lac azi.

— Aha, ce bine. Mă bucur că îți place bicicleta. Stai lângă lac și simte-te bine cât de mult poți. În curând se schimbă vremea.

Am zâmbit și m-am ridicat în picioare.

— Așa am să fac. Îți mulțumesc, Anne. Și îți mulțumesc pentru discuția plăcută.

— Mulțumesc, draga mea. Aduci un zâmbet pe chipul unei bătrâne.

I-am zâmbit și i-am făcut cu mâna în timp ce coboram scările și ieșeam pe poartă.

O oră mai târziu eram cu bicicleta pe drumul Briar, cu o sticlă de apă, un prosop și simpatica și năzdrăvana mea cățeluș în coșul din față.

Când am ajuns în fața casei lui Archer am oprit bicicleta, punând frână cu picioarele. Poarta era ușor întredeschisă. M-am uitat bine, oprindu-mă de tot. Nu văzusem niciun camion de poștă pe drum. Să fi lăsat chiar Archer poarta deschisă? Mi-am lăsat capul într-o parte, cântărind bine situația. Îmi băteam buzele cu un deget, gândindu-mă. Ar fi fost chiar atât de nepotrivit să mai intru neinvitată pe proprietatea lui? Ori lăsase el poarta întredeschisă în semn de invitație? Sau era ridicol și numai să mă gândesc la asta? Probabil.

Mi-am dus bicicleta și am sprijinit-o de gard, apoi am luat-o în brațe pe Phoebe și mi-am vârât capul pe poarta întredeschisă, vrând doar să arunc o privire rapidă. Archer mergea spre casă, dar când auzi scârțâitul porții se întoarse și mă privi, fără să fie deloc surprins.

Am intrat.

— *Salut*, i-am zis, punând-o jos pe Phoebe. *Sper din toată inima că poarta deschisă înseamnă că nu te deranjează să intru și că nu îți încalc proprietatea din nou. Ar fi jenant.*

M-am strâmbat, ridicându-mi palmele în dreptul obrajilor, ținându-mi respirația în așteptarea răspunsului său.

Mă fixă câteva secunde cu privirea sa adâncă, de chihlimbar, în timp ce culoarea îmi urcă în obrajii tot mai aprinsă și expresia feței lui devenind mai blândă.

Era într-o pereche de blugi ce păreau să se dezintegreze, atâtea găuri aveau, un tricou pe corp, prea mulat, și în picioarele goale.

— *Am vrut să-ți arăt ceva*, îmi zise.

Am respirat ușurată, fără să-mi pot stăpâni zâmbetul ce mi se întinse de la o ureche la cealaltă. Apoi, însă, l-am privit dintr-o parte, spunându-i, nedumerită:

— Știai că aveam să vin?

— *M-am gândit că s-ar putea. Am văzut urmele de bicicletă*, spuse dând ușor din cap.

M-am îmbujorat din nou.

— Aha, am spus-o dintr-o suflare, fără să fac nici un semn... Ăăă...

— *Vrei să vezi sau nu?*

M-am uitat puțin la el, apoi am încuviințat:

— *Bine. Stai puțin, unde îți este toporul?*

Ridică scurt din sprânceană și mă privi fix:

— *Așa ești tu când vrei să pari amuzantă?*

Am început să râd, bucurându-mă de faptul că se referise la ultima noastră conversație. „Touché", am zâmbit mânzește.

— *Ce vrei să-mi arăți?*

— *Sunt chiar aici.*

— *Sunt?* l-am întrebat în timp ce mergeam alături de el pe alee, printre copaci.

El dădu din cap, dar nu-mi mai zise nimic.

Phoebe zări o pasăre zburând peste gazon și fugi după ea cu toată viteza de care erau în stare lăbuțele ei.

Am ajuns în dreptul casei sale și am făcut câțiva pași pe veranda suficient de încăpătoare pentru un balansoar alb și o cutie care adăpostea câteva lucruri.

Mută puțin balansoarul și mi se tăie respirația:

— Doamne, Dumnezeule! am spus trăgând aer în piept și făcând un pas înainte.

— *Sunetul pe care ziceai că l-ai auzit zilele trecute? Era Kitty, care năștea.*

Zâmbeam în timp ce o priveam pe mămica adormită, împreună cu cei trei pui micuți, maronii, care atârnau amorțiți pe burtică, după o masă copioasă, căzuți parcă într-o comă a laptelui. M-am încruntat apoi după ce mi-am dat seama ce îmi spusese și m-am uitat la el.

— *Pe cățeaua ta o cheamă Kitty*[1]*?*

Își dădu ușor părul la o parte de pe față, privindu-mă.

— *E o poveste lungă. Unchiul meu mi-a mărturisit că animalele din curtea noastră sunt spioni care au lucrat pentru el, iar el le-a dat numele corespunzător. Numele ei complet este Kitty Storms. A fost antrenată de Serviciile Secrete Ruse, iar acum lucrează pentru mine.*

Hopa, asta nu era de bine.

— *Înțeleg,* i-am răspuns. *Și tu crezi asta?*

L-am măsurat precaută din priviri.

— *Păi, operațiunile ei constau în principal din urmărirea veveriților și, după câte îți poți da seama,* făcu un gest larg spre locul în care ea dormea împreună cu puiuții, *în întâlniri sub acoperire cu masculi fertili.*

În ochi îi dansa jucăuș ceva ce părea să semene a amuzament.

Am izbucnit în râs și apoi am scuturat din cap.

— *Deci unchiul tău era puțin...*

— *Paranoic,* răspunse el. *Însă era inofensiv. A fost un om bun.*

Mi se păru că o umbră de tristețe îi străbătuse fața până să-și întoarcă privirea înspre pui.

L-am atins pe Archer pe braț, iar el tresări și se întoarse spre mine.

— *Am auzit că unchiul tău a murit acum câțiva ani. Îmi pare rău.*

Mă privi, ochii săi analizându-mi fiecare colțișor de pe față. Dădu din cap, insesizabil, apoi se întoarse din nou spre puii de câine.

---

[1] Pisicuță.

I-am studiat profilul puțin, remarcând cât de frumos era, cel puțin atât cât puteam vedea. Apoi m-am aplecat ca să mă uit mai de aproape la pui.

M-am uitat zâmbind la Archer, care se ghemui și el lângă mine.

— *Pot să iau unul în brațe?* l-am întrebat.

El încuviință din cap.

— *Sunt băieți sau fetițe?*

— *Doi băieți și o fetiță.*

Am ridicat cu grijă, în brațe, un corp mic, moale și cald, pe care l-am dus la piept, legănându-i moliciunea adormită și gâdilându-i cu nasul blănița pufoasă. Puiul scânci și începu să-mi împingă obrazul cu năsucul lui umed și mă făcu să chicotesc.

M-am uitat la Archer care mă privea de aproape, cu un zâmbet discret pe buze. Era primul pe care îl obținusem, ceea ce mă surprinse. M-am uitat fix la el, iar privirile ni s-au întâlnit exact ca în prima zi. Mă simțeam derutată, mai ales că totul în mine era cuprins într-un vârtej. Mă uitam la el și îmi frecam absentă obrazul de moliciunea catifelată a burticii dolofane a puiului.

După un minut, am pus cățelușul jos, ca să pot face semne cu mâinile.

— *Îți mulțumesc că mi i-ai...*

El se întinse și-mi opri mâinile, uitându-se în ochii mei. L-am privit curioasă, apoi m-am uitat la mâna lui mare care era peste a mea. Avea mâini superbe, puternice, dar elegante. L-am privit din nou.

Ridică ambele mâini și îmi spuse prin semne:

— *Poți vorbi normal. Te pot auzi, mai știi?*

Am clipit și după câteva secunde am ridicat și eu mâinile.

— *Dacă nu ai nimic împotrivă, mi-ar plăcea să comunicăm în limbajul semnelor,* am zis prin semne după care am zâmbit timid.

Înainte să se ridice, mă privi atent cu o expresie pe care nu am putut-o descifra.

— *Trebuie să mă întorc la treabă*, zise.

— *Treabă?* am întrebat.

Dădu din cap, dar preferă să nu-mi ofere explicații. Ei bine, în acest caz, am înțeles.

— *Așadar, cred că ar trebui să plec.*

Nu răspunse, ci doar se uită la mine.

— *Pot să mai vin?* am întrebat. *Ca să văd cățelușii.*

Se încruntă puțin, dar apoi îmi făcu semn din cap că da.

Am respirat ușurată.

— *Bine. Dacă poarta este descuiată, atunci voi ști că pot intra.*

Făcu din nou semn din cap, de data aceasta unul mai discret, abia observabil.

Ne-am mai privit unul pe celălalt câteva secunde până când am zâmbit, m-am întors cu spatele și am plecat pe alee. Am chemat-o pe Phoebe, care de data aceasta veni alergând, și am ridicat-o în brațe. Când am ajuns la poartă, m-am întors și am privit în urmă, iar el era în același loc, uitându-se la mine. I-am făcut puțin cu mâna și am închis poarta în urma mea.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Bree

A doua zi, mergeam cu pași șovăitori pe drumul spre casa lui Archer, mușcându-mi buza. Am auzit un sunet ce părea să fie lovituri în piatră, care venea de undeva din spatele casei lui. Am dat colțul și m-am uitat pe furiș la Archer, care, fără tricou, stătea în genunchi și așeza pietre pentru ceea ce părea să fie o terasă laterală.

— Salut, am spus încet, iar el ridică brusc capul.

Păru ușor surprins, dar... încântat? Poate? Fără îndoială, nu era tipul pe care îl puteai citi cu ușurință, mai ales că nu îi puteam distinge toate trăsăturile sub barba și părul ce îi cădeau peste frunte.

Dădu din cap și ridică mâna, arătându-mi o piatră mare, chiar lângă ceea ce făcea și se întoarse la treabă.

Plecasem de la restaurant la două și mă dusesem acasă pentru un duș scurt, apoi m-am urcat pe bicicletă și am plecat spre Archer. O lăsasem pe Phoebe cu Anne, fiindcă nu știam dacă era cazul ca alți câini să fie în preajma puilor.

Când am ajuns în dreptul porții lui Archer, nu mi-am putut stăpâni zâmbetul când am văzut că era ușor întredeschisă.

M-am dus spre piatra pe care mi-o arătase și m-am așezat pe marginea ei, uitându-mă la el fără să spun nimic.

Făcea pe pietrarul în timpul liber? Probabil că el pietruise aleea întinsă până la casă și verandă. Tipul ăsta era plin de surprize, una după cealaltă. Nu am putut să nu observ cum se flexau și cum i se încordau mușchii atunci când ridica și așeza fiecare piatră la locul ei. Nici nu era de mirare că tipul arăta atât de bine. Nu făcea altceva decât să muncească.

— Așadar, am făcut o listă, i-am spus în timp ce îl măsuram din priviri și mă fâțâiam pe piatră, încercând să-mi găsesc o poziție mai comodă.

Archer se uită la mine, ridicând din sprâncene.

Îmi foloseam vocea ca să vorbesc cu el ca să poată continua să lucreze fără să se uite la mine.

El se ridică însă în genunchi, punându-și mănușile pe coapsele lui musculoase, și se uită la mine. Purta o pereche de pantaloni scurți uzați, genunchiere și ghete de lucru. Pieptul îi era bronzat și se ghicea pe el o brumă de transpirație.

— *O listă?* întrebă el.

Am dat din cap, punând lista pe genunchi.

— *Cu nume. Pentru cățeluși.*

Își lăsă capul într-o parte.

— *Bine.*

— *Așa că, poți să te opui, dacă vrei,* i-am zis. *Vreau să zic că înțeleg că sunt cățeii tăi, dar m-am gândit că Ivan, Granite, Hawk Stravinski și Oksana Hammer ar putea fi variante foarte demne de luat în considerare.*

Se uită fix la mine. Apoi, pe fața lui se citi ceva uimitor. Un zâmbet larg.

Mi se tăie respirația și l-am privit cu ochii ieșiți din orbite.

— *Îți plac?* l-am întrebat în cele din urmă.

— *Da, îmi plac,* îmi răspunse.

Am dat din cap, zâmbind alene.

— *E bine atunci.*

Am mai rămas puțin acolo, bucurându-mă de lumina strălucitoare a soarelui de vară și de prezența lui în timp ce-l urmăream la treabă, admirându-i trupul puternic ce muta pietrele și le așeza acolo unde voia.

Își ridică privirea spre mine de câteva ori și îmi zâmbi discret, timid. Nu am schimbat prea multe cuvinte după aceea, însă tăcerea era plăcută, agreabilă.

În cele din urmă, m-am ridicat și am spus:

— Trebuie să plec, Archer. Vecina mea, Anne, are o întâlnire și trebuie să o iau pe Phoebe de la ea.

Archer se ridică și el, ștergându-și mâinile de pantaloni, dând din cap.

— *Mulțumesc*, îmi făcu semn.

Am zâmbit, am făcu și eu semn din cap și m-am îndreptat spre poartă. Am plecat spre casă cu un zâmbet discret de fericire pe față.

Două zile mai târziu, am trecut din nou pe lângă casa lui Archer când mă întorceam de la plaja de lângă lac și poarta era ușor deschisă.

Am simțit un fior de bucurie când m-am dat jos de pe bicicletă. Am intrat pe poartă și am coborât pe alee cu Phoebe în brațe.

Am bătut la ușă, dar nu a răspuns nimeni, așa că m-am luat după lătratul de câine ce se auzea din direcția lacului. Când am intrat în pădure, i-am zărit pe Archer și pe Kitty mai la vale, aproape de lac. M-am apropiat de el și când m-a văzut a zâmbit timid și m-a salutat.

I-am zâmbit, uitându-mă la el printre gene din cauza luminii orbitoare a soarelui. Am pus-o pe Phoebe jos și i-am zis:

— *Bună.*

Ne-am plimbat puțin pe mal, într-o tăcere plăcută. Cu cât petreceam mai mult timp împreună, chiar și fără să spunem un cuvânt, cu atât mă simțeam mai bine în compania lui. Simțeam că și el se simțea tot mai bine în compania mea.

Archer luă o piatră de jos și o azvârli în lac. Piatra sări pe luciul apei întruna, întruna, fără măcar să ridice un strop din apa liniștită. Am început să râd.

— *Arată-mi cum ai făcut asta!*

Archer se uită la mâinile mele, apoi pe malul nisipos, căutând o piatră.

Găsi una pe placul său și mi-o dădu.

— *Cu cât e mai plată, cu atât e mai bună,* zise el. *Acum arunc-o la fel ca pe un disc, astfel încât suprafața plată să alunece pe apă.*

Am dat din cap și m-am apropiat de apă ca să-mi pregătesc aruncarea. Am aruncat-o și am urmărit cum patinează pe suprafața apei, după care se înalță puțin și lovește din nou apa. Am chiuit și Archer a zâmbit.

A ridicat o altă pietricică și a azvârlit-o în lac. A lovit suprafața și a sărit... a sărit... a sărit de aproape douăzeci de ori.

— *Te dai mare*, am bombănit.

Mi-am ridicat privirea și i-am văzut fața amuzată.

— *Ești bun la tot ce faci, nu-i așa?* l-am întrebat, aplecându-mi jucăuș capul într-o parte, privindu-l printre gene.

Căzu puțin pe gânduri înainte să-mi răspundă:

— *Da.*

Am început să râd. El a ridicat din umeri.

După un minut l-am întrebat:

— *Unchiul tău a făcut școala cu tine acasă?*

Se uită la mine.

— *Da.*

— *Probabil a fost foarte deștept.*

Se gândi o clipă la ce îi spusesem.

— Era. Se pricepea mai ales la matematică și la tot ce era legat de științele exacte. Mintea i-o lua câteodată razna, însă m-a învățat tot ce am avut nevoie să știu.

Am dat din cap, amintindu-mi că Anne îmi spusese că Nathan Hale a fost unul dintre elevii deștepti.

— Înainte să vin aici am întrebat despre tine, i-am zis, fără prea multă îndrăzneală.

Archer mă privi cu atenție și se încruntă ușor.

— De ce?

Am clătinat din cap și m-am gândit.

— După ce ne-am întâlnit prima dată... ceva m-a atras la tine, i-am mărturisit și mi-am mușcat buza. *Am vrut să te cunosc.*

Obrajii mi s-au încălzit.

Archer mă privi o clipă ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ceva. Apoi, ridică o altă piatră plată și o aruncă în apă, făcând-o să sară de atâtea ori încât o pierdusem din priviri.

Am clătinat ușor din cap.

— Dacă ei ar ști?

Se întoarse cu tot corpul spre mine.

— Dacă ei ar ști ce și care ei?

— Toată lumea. Știi, unii au impresia că nu ești întreg la cap. Am râs ușurel. *E ridicol.*

El ridică din umeri, apoi luă de jos un băț pe care i-l aruncă lui Kitty care venea spre noi, pe malul apei.

— De ce îi lași să creadă așa ceva?

Oftă și privi fix lacul câteva secunde înainte să se întoarcă spre mine.

— E mai simplu așa.

M-am uitat fix în ochii lui, apoi am oftat și eu.

— Nu îmi place asta.

— E așa de mult timp, Bree, e în regulă. E bine așa pentru toată lumea.

Nu înțelegeam eu foarte bine, însă am văzut tensiunea ce îi încorda tot corpul când pomeneam despre oraș, așa că am renunțat să mai vorbesc despre asta, pentru că voiam ca el să se simtă din nou bine cu mine.

— *Și, ce altceva mai poți să mă înveți?* l-am tachinat, schimbând subiectul.

Ridică o sprânceană și mă privi în ochi. Mi se strânse stomacul și un stol ciudat de fluturi își luă zborul dinăuntrul coastelor mele.

— *Ce poți „tu" să mă înveți?* întrebă el.

Am început să dau ușor din cap, bătând cu arătătorul peste buze.

— *Probabil că ceva, ceva aș putea să te învăț și eu.*

— *Ah, da? Ce anume?*

Ochii îi străfulgerară parcă puțin, dar se uită apoi în altă parte.

Am înghițit în sec.

— Ăăă, am murmurat, însă am continuat în limbajul semnelor pentru ca el să se uite înapoi la mine. *Pe vremuri făceam mâncare foarte bună.*

Nu eram sigură de ce spusesem asta. Nu aveam nici cea mai mică intenție să gătesc pentru cineva sau să învăț pe careva să gătească. În acel moment, însă, a fost primul lucru care îmi venise în minte și am vrut să scap de stinghereala ce intervenise între noi.

— *Vrei să mă înveți să gătesc?*

Am încuviințat ușurel din cap.

— *Doar dacă nu este unul dintre lucrurile pe care îl faci deja la perfecție.*

Zâmbi. Nu mă obișnuisem încă să primesc atâtea zâmbete, iar acesta chiar că îmi făcu inima să o ia puțin la galop. Părea că

le dăruiește ca pe niște cadouri prețioase. L-am înhățat și l-am adăpostit undeva în interiorul sufletului meu.

– *Mi-ar plăcea asta*, îmi răspunse după câteva secunde.

Am dat din cap zâmbind, iar el îmi mai oferi un zâmbet cadou.

Ne am plimbat o oră pe malul lacului, căutând pietre și aruncându-le în apă până am găsit și eu o piatră pe care s-o fac să sară de trei ori.

Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că nu mă mai simțisem atât de bine de multă vreme.

A doua zi, am pus la pachet câteva sandvișuri, m-am dus acasă, am făcut duș și m-am schimbat, am pus-o pe Phoebe în coșul bicicletei și am plecat din nou spre Archer. Cu toate că eu eram cea care apărea la ușa lui și făcea primul pas ca să petrecem timpul împreună, simțeam că făcea și el un efort pentru asta, doar îngăduindu-mi să-l vizitez.

— *Și Archer*, am început eu, *dacă unchiul tău nu știa limbajul semnelor, cum te înțelegeai cu el?*

Eram pe iarba din fața casei sale, Kitty și cățelușii ei erau cu noi pe pătură, puii grăsuni rostogolindu-se orbecăind de colo-colo înainte ca mama lor să îi aducă înapoi cu boticul.

Phoebe stătea și ea lângă noi. Arătase o oarecare curiozitate față de pui, dar nu le dădea prea multă atenție.

Archer se uită la mine de unde stătea în capul oaselor. Se ridică încet ca să-și poată folosi mâinile.

— *Nu vorbeam prea mult*, spuse și ridică din umeri. *Scriam dacă era ceva important. Altfel, doar ascultam.*

L-am privit fără să spun nimic, dorindu-mi să-i pot vedea fața mai bine, dar era ascunsă de tot părul acela neîngrijit.

— *Cum ai învățat limbajul semnelor?* l-am întrebat până la urmă.

— *Singur.*

L-am privit dintr-o parte, mușcând din sandvișul cu pastramă de vită, pe care-l aveam în mână. Archer rase sandvișul lui în mai puțin de treizeci de secunde, dar împărțind cu Kitty bucățele de pastramă. Am pus sandvișul jos.

— *Cum? Dintr-o carte?*

El făcu un semn din cap că da.

— *Ai un computer?*

Mă privi, ușor încruntat.

— *Nu.*

— *Ai curent electric acasă?*

Mă privi amuzat.

— *Da, am curent electric, Bree. Nu are toată lumea?*

Am ales să nu-i spun că lăsa mai degrabă impresia unei persoane care nu profita neapărat de comoditățile vieții moderne. Mi-am înclinat capul în cealaltă direcție.

— *Televizor ai?* l-am întrebat după câteva secunde.

El scutură din cap.

— *Nu, am cărți.*

Am dat din cap, cu apreciere față de omul din fața mea.

— Și toate proiectele tale, grădinărit, pietruit, pentru toate ai învățat de unul singur?

Ridică din umeri.

— *Oricine poate învăța orice dacă are timp. Eu am timp.*

Am clătinat din cap, luând o bucățică de șuncă ce ieșea pe marginea sandvișului meu și am rontăit-o o secundă, înainte să-l întreb:

— *Cum ai făcut rost de toate pietrele pentru alee și pentru curtea interioară?*

— *Pe unele le-am luat de lângă lac, pe celelalte le-am cumpărat din oraș, de la magazinul cu produse pentru grădinărit.*

— *Și cum le-ai adus până aici?*

— *Le-am cărat*, răspunse, uitându-se la mine de parcă i-aș fi pus o întrebare nebunească.

— *Deci nu conduci?* l-am întrebat. *Mergi pe jos peste tot?*

— *Da*, îmi răspunse, ridicând din umeri. *În regulă*, continuă, *gata cu tirul de întrebări. Ce-mi poți spune despre tine? Ce faci în Pelion?*

M-am uitat cu atenție la el, ochii lui brun-aurii erau ațintiți asupra mea, așteptând răspunsul.

— *Călătoresc, aș putea spune.*

Am tăcut.

— *Nu, știi ceva? De fapt am fugit*, i-am zis. *Tatăl meu... a murit și... s-au mai întâmplat și alte lucruri pe care nu am știut cum să le gestionez, așa că am intrat în panică și am fugit.*

Am oftat.

— *Acesta e adevărul. Nu sunt sigură de ce ți-am spus toate aceste lucruri, dar acesta este adevărul.*

Mă privi intens mai mult decât mă simțeam confortabil, cât să mă simt expusă, așa că am privit în altă direcție.

Când am văzut cu coada ochiului că își mișcă mâinile, m-am uitat din nou la el.

— *Și te ajută?* mă întrebă.

— Să mă ajute? am întrebat în șoaptă.

— *Să fugi*, întrebă el. *Te ajută?*

M-am uitat direct în ochii lui.

— *În mare parte, nu*, am răspuns în cele din urmă.

Dădu din cap, privindu-mă îngândurat înainte să privească în altă parte.

M-am bucurat că nu a încercat să spună ceva încurajator. Câteodată, o tăcere plină de compasiune e mai bine-venită decât câteva platitudini.

Am privit de jur împrejurul curții extrem de curate, către casa mică, înghesuită, dar bine întreținută. Am vrut să-l întreb

de unde avea banii ca să locuiască acolo, dar am considerat că nu ar fi politicos din partea mea. Probabil că avea niște bani din vreo poliță de asigurare lăsată de unchiul său... sau poate de părinții săi. Dumnezeule, pierduse atâta!

— *Așadar, Archer,* am spus într-un sfârșit, ducând conversația într-o altă direcție, *acea lecție de gătit de care am pomenit... Ești liber sâmbătă? La tine acasă? La ora cinci?*, am întrebat ridicându-mi o sprânceană.

Zâmbi din colțul buzelor.

— *Știu și eu? Trebuie să verific cu secretara care se ocupă de agenda mea.*

Am pufnit în râs.

— *Ești amuzant, nu?*

Ridică o sprânceană.

— *E mai bine,* i-am zis.

Zâmbi mai tare.

— *Mulțumesc. Mă străduiesc.*

Am început să râd. Ochii îi luciră și se opriră asupra buzelor mele. Fluturașii aceia își luară din nou zborul și amândoi am privit în altă direcție.

Puțin mai târziu, mi-am adunat lucrurile și câinele, i-am spus la revedere lui Archer și am pornit-o pe alee.

Când am ajuns la poartă am făcut pauză, privind în urmă spre casa cea mică din spatele meu. Îmi veni brusc în minte faptul că Archer Hale învățase un limbaj întreg, dar nu avusese pe nimeni cu care să-l folosească.

Până am apărut eu.

A doua zi duceam un sandviș Reuben cu cartofi prăjiți lui Cal Tremblay și un sandviș cu șuncă, salată și roșii, alături de o salată de cartofi lui Stuart Purcell la masa trei, când sună clopoțelul de la ușă și l-am văzut intrând pe Travis, îmbrăcat în

uniformă. Îmi zâmbi larg și gesticula în direcția tejghelei, întrebând dacă serveam și acolo. I am zâmbit și am dat din cap, spunându-i încet că vin imediat.

Am dus mâncarea pe care o aveam în mâini, am umplut paharele cu apă clienților, apoi m-am întors la tejghea, unde mă aștepta Travis.

– Hei! I am salutat zâmbind. Ce mai faci?

Am pus mâna pe cana de cafea și am ridicat din sprâncene.

— Te rog, îmi răspunse referitor la cafea și am început să-i umplu ceașca. Am încercat să te sun, îmi zise. Încerci să mă eviți?

— Să te evit? Ah, la naiba! Am rămas fără minute. Fir-ar să fie! Mi-am dus palma la frunte. Îmi pare rău, am un telefon cu cartelă și îl folosesc foarte rar.

El ridică din sprâncene.

— Nu ai familie acasă cu care să ții legătura?

Am dat din cap.

— Câțiva prieteni, dar tata a murit acum șase luni și nu... chiar nu am.

— Iisuse! Îmi pare rău, Bree, îmi zise, îngrijorarea citindu-i-se pe față.

Am trecut cu vederea sentimentul. Nu îmi plăcea să devin emotivă la serviciu.

— Nu-i nimic, nu-i nimic.

În general eram foarte bine, câteodată eram doar bine. Zilele acestea mă simțeam mult mai bine.

Mă privi foarte atent o fracțiune de secundă.

— Ei bine, te-am sunat ca să te întreb dacă ieșim la cina despre care am povestit.

M-am sprijinit de tejghea și i-am zâmbit.

— Așadar m-ai urmărit, după ce nu ți-am răspuns la telefon?

Rânji.

— Păi, nu aș numi-o neapărat o operațiune de calibru a unui spion profesionist.

Am început să râd, însă felul în care își alese cuvintele îmi aminti de Archer și, fără să știu de ce, un sentiment ce aducea a vină îmi agită stomacul. Despre ce să fi fost vorba? Nu aveam nici cea mai mică idee. Prietenia noastră înflorea, dar el încă nu se deschisese cu totul. Am înțeles asta, presupun, și mă înfuria atât de mult faptul că întregul oraș îl ignora când, de fapt, el era incredibil de deștept, un om excepțional de bun care, din câte puteam eu să spun, nu făcuse nimănui rău vreodată. Nu era cinstit.

— Alo, Pământul către Bree! spuse la un moment dat Travis și mă aduse cu picioarele pe pământ.

Rămăsesem cu privirea pierdută în zare, pe geam. Am dat ușor din cap.

— Îmi pare atât de rău, Travis. M-am pierdut în propriile mele gânduri pentru o clipă. Câteodată, creierul meu poate deveni o adevărată gaură neagră. Am început să râd încet, stânjenită. Oricum, ăăă, ieșim împreună la cină.

Își ridică ambele sprâncenele.

— Păi, încearcă să nu te bucuri atât de tare!

Am început să râd din nou, dând din cap.

— Nu, îmi pare rău, eu... doar cina, da?

Râse mânzește.

— Deh, poate un aperitiv... sau poate chiar desert...

Am început să râd de-a binelea.

— În regulă.

— Vineri seară?

— Da, bine, am zis și am ridicat degetul către un cuplu care tocmai se așezase în partea de restaurant de care eram responsabilă, iar ei îmi zâmbiră. Trebuie să mă întorc la treabă, dar ne vedem vineri?

I-am scris în grabă adresa pe o foaie din carnețelul meu pentru comenzi și i-am dat-o zâmbind.

— Da, ce zici, vin să te iau pe la șapte?

— Perfect, i-am răspuns, zâmbindu-i din nou.

Când m-am îndepărtat de tejghea ca să mă îndrept spre masă, l-am văzut lăsându-se pe spate ca să se uite după mine.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Bree

Vineri lucrasem de dimineață, devreme, așa că mă îndreptam spre casă ca să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Travis.

Am făcut un duș lung și fierbinte și m-am preocupat mult mai mult timp să-mi aranjez părul și să mă machiez, încercând să găsesc ceva din entuziasmul fetei ce urma să plece la întâlnire.

Dacă o să mă sărute? Fluturii începură să mi se zbată din nou în stomac. În mod bizar, Archer îmi reveni din nou în minte, la fel și acel vag sentiment de vină. Era o prostie, Archer nu era decât un prieten. Am crezut că, poate, era totuși ceva între noi, doar că nu prea îmi dădeam seama ce putea să fie acel ceva. Era derutant și bizar, un teritoriu necunoscut. Avea o față plăcută, din câte îmi puteam da seama, dar eram oare atrasă de el? M-am încruntat la reflexia mea din oglindă, oprindu-mă din conturarea ochiului cu tuș. Categoric avea un corp frumos. Nu, să uităm că am spus asta, un corp minunat, numai bun să jinduiești la el și să i-l admiri întruna, dar atrasă? Cum se putea să fiu atrasă de cineva complet diferit față de toți de care fusesem atrasă până atunci? Cu toate acestea, nu-i puteam nega șarmul. Când mă gândeam la el, imaginându-mi zâmbetul timid și ochii săi care mereu se desfătau cu cele mai neînsemnate detalii ce aveau legătură cu mine, simțeam fluturi în stomac. Da, era ceva, însă ce anume, nu eram sigură.

Pe de altă parte, era foarte ușor să fii atrasă de Travis. Avea tot ce era nevoie: făcea avansuri subtile și avea trăsături frumoase pe care orice fată în toate mințile le-ar găsi atrăgătoare. Pare-se că nu eram chiar în toate mințile. Dar poate faptul că îmi dădeam un imbold era un lucru bun, un lucru necesar. Trecuseră deja șase luni...

Mi-am terminat machiajul. Nu era cazul să mă dau peste cap. Nu era decât o întâlnire. O întâlnire cu un tip drăguț, cu un tip grozav.

Și nu trebuia să fiu atât de agitată. Nu eram neexperimentată și nu eram virgină. Avusesem trei prieteni semi-serioși în facultate și, pe unul dintre ei chiar crezusem că îl iubeam. Se dovedise mai apoi că el le iubea pe toate fetele de pe etajul meu de cămin sau, cel puțin iubea să le intre în pantaloni fără ca eu să știu, iar povestea nu s-a încheiat bine deloc. Cu alte cuvinte, nu aveam niciun motiv să am emoții legate de Travis Hale. Era doar o întâlnire, mai mult decât atât, nu era decât prima întâlnire. Și dacă nu voiam să mă mai întâlnesc cu el, nu mă mai întâlneam. Pur și simplu.

Travis ciocăni la ușa mea la ora șapte fix și arăta încântător în pantaloni de stofă și cămașă încheiată la ultimul nasture. Eu alesesem o rochie neagră, petrecută, care-mi îmbrăca foarte bine cele câteva linii apetisante pe care le aveam și o pereche de pantofi argintii cu toc. Mi-am lăsat părul liber și mi-am făcut niște bucle lejere cu ondulatorul. Mă privi mult prea apreciativ și îmi oferi buchetul de trandafiri roșii pe care îl avea în mână și care erau deja într-o vază de sticlă.

— Arăți grozav, Bree.

Am dus florile la nas și le-am mirosit.

— Îți mulțumesc, i-am spus, așezând vaza pe măsuța de lângă ușă și luându-l apoi de braț în timp ce ne îndreptam spre camioneta argintiu închis.

Mă ajută să urc în mașină și, în drumul spre restaurant, am început să povestim despre cum m-am acomodat în Pelion.

Mă duse într-un loc care se numea *Cassell's Grill*, de pe partea cealaltă a lacului, despre care auzisem deja că era cel mai drăguț restaurant din oraș. Ceea ce auzisem păru să fie suficient: lumina era difuză, atmosfera romantică și de la geamurile imense puteai admira plaja de pe malul lacului.

Când ne-am așezat la masă și eu am remarcat cât de frumos e restaurantul, Travis mi-a zis:

— În curând nu va mai trebui să vin în partea aceasta a lacului pentru locuri ca acesta. Vom avea destule dintre care să alegem chiar în Pelion.

Mi-am ridicat ochii din meniu.

— Înțeleg că ești de acord cu schimbările propuse.

Aprobă printr-o mișcare a capului.

— Într-adevăr. Nu doar că vor moderniza orașul, dar vor crește și veniturile tuturor, inclusiv ale familiei mele. Cred că toată lumea va fi mulțumită până la urmă.

Am dat din cap, întrebându-mă dacă va fi într-adevăr așa. Din ce auzisem ici-colo în restaurant, cei mai mulți nu erau deloc încântați că Pelion se transformă și el într-o stațiune turistică modernă.

— În plus, continuă el, voi prelua în curând terenurile pe care este construit orașul, așa că am lucrat împreună cu mama la câteva planuri de dezvoltare.

M-am uitat la el, surprinsă:

— Oh, nu mi-am dat seama.

Dădu din cap, fără să poată ascunde o ușoară infatuare. Luă o înghițitură de apă și spuse:

— Pământul pe care este construit orașul este al familiei mele de când au ajuns aici primii locuitori. A fost mereu transmis din generație în generație, de la primul băiat născut la

următorul, în momentul în care acesta împlinea douăzeci și cinci de ani. Nu din luna februarie a acestui an, ci de la anul eu voi fi cel care va ține frâiele pe aici.

Am dat din cap. Până să mă mut în Pelion nu avusesem nici cea mai mică idee că oamenii pot *deține* orașe întregi.

— Înțeleg. Păi, este nemaipomenit, Travis. Și mai ales faptul că ai călcat pe urmele tatălui tău și ai devenit polițist... este un lucru pe care îl admir foarte mult.

Travis păru încântat, iar conversația deveni degajată și amuzantă. Când eram în mijlocul cinei, mă întrebă cum mă mai distrasem, în afară de seara în care ieșisem cu Melanie și Liza. Am făcut o pauză scurtă înainte să-i răspund, apoi am zis:

— Știi, am petrecut ceva timp și cu Archer.

Se înecă și se șterse cu șervetul la gură.

— Cu Archer? Cred că glumești, nu-i așa?

Am făcut semn din cap că nu, încruntându-mă.

— Nu. Știai că folosește limbajul semnelor?

— Hm, nu, răspunse el. Nici măcar nu mi-a dat de înțeles că mă vede ultima dată când ne-am întâlnit în oraș.

L-am privit cu atenție.

— Hm, ei bine, poate că nu e cea mai de încredere persoană, dar cred că are un motiv ca să fie așa. Poate ar trebui să te străduiești mai mult.

Mă privi peste marginea paharului de vin, înainte să ia din el o înghițitură.

— Într-adevăr. Bine, zise și făcu o pauză. Și ce ați făcut voi mai exact?

— Păi, am vorbit, în general, i-am răspuns. Și eu știu limbajul semnelor, tata a fost surd.

Pentru o clipă a părut surprins.

— Ei bine, asta da coincidență. Și ce a avut Archer de spus, mai exact?

Am ridicat din umeri.

— Am povestit despre multe lucruri. E un tip simpatic și deștept și... interesant. Îmi place de el.

Travis se întunecă ușor la față.

— În regulă atunci, Bree, ai grijă cu el, bine? Nu este tocmai... echilibrat. Sunt sigur de asta. Crede-mă.

— Se uită la mine cu îngrijorare în priviri. Nu aș vrea să facă ceva care să te rănească.

Am dat din cap.

— Nu îmi fac griji în legătură cu asta, i-am zis cu blândețe.

Nu l-am întrebat nimic despre tatăl lui și nici despre tatăl lui Archer, cu toate că știam câte ceva despre presupusa rivalitate dintre cei doi. Dintr-un motiv straniu, voiam să-mi povestească despre asta Archer, nu Travis. Nu eram sigură din ce cauză. Poate pentru că formasem deja cu Archer o prietenie mult mai profundă decât cea pe care o aveam cu Travis.

Oricum, Travis a schimbat după aceea subiectul și am trecut la altele mai lejere. După ce a achitat nota de plată și ne-am urcat în mașină, mi-a luat mâna într-a lui și a ținut-o așa, între scaune, până am ajuns acasă.

M-a condus la ușă și fluturașii au început din nou să mi se zbată în stomac. Când am ajuns pe verandă și m-am întors către el, mi-a luat fața între mâini și și-a apăsăt buzele peste ale mele. I-am simțit limba făcându-și loc printre buzele mele și am înlemnit, dar el a continuat să apese și după câteva secunde m-am relaxat. M-a sărutat abil, mâinile alunecându-i de pe umerii mei pe spate fără ca eu să-mi dau seama, până când am simțit că îmi cuprinde fesele și mă trage înspre el. L-am simțit excitat prin pantaloni și am oprit sărutul, îndepărtându-mă ușor, amândoi respirând greu când am privit în ochii săi plini de dorință. Am simțit că nu era ce trebuia. Dar era probabil din vina mea. Trebuia să iau lucrurile mai încet. Ultima dată când

un bărbat m-a privit turbat de dorință a fost un moment extrem de traumatic pentru mine. Aveam nevoie să fac pași mici.

I-am zâmbit lui Travis.

— Îți mulțumesc pentru o seară foarte plăcută, i-am spus.

Îmi răspunse cu un zâmbet și mă sărută ușor pe frunte.

— Te voi suna. Noapte bună, Bree!

S-a întors și a coborât treptele, iar când a pornit motorul, am intrat în casă și am încuiat ușa.

A doua zi m-am trezit dimineață devreme cu un flashback bizar (pare-se că întâlnirile romantice cu un tip drăguț nu reușeau să le oprească) și m-am târât în bucătărie ca să-mi fac un ceai fierbinte.

Când mi-am amintit că astăzi era ora de gătit cu Archer, fericirea mi-a fremătat în stomac, înlocuind sentimentul de groază de după amintirea întunecată. Trebuia să mă gândesc ce ar trebui să îi arăt să facă. O emoție surdă începu să-mi izbească pieptul când m-am gândit la gătit. Oare era o idee bună? Îmi spusesem cu o seară înainte că trebuia să fac pași mici în viața personală, poate că trebuia să fac pași mici și dacă era vorba de gătit. Nu că ar fi urmat să mă afund în vreo rețetă sofisticată. Aveam să îi arăt lui Archer cum să pregătească ceva simplu. Era perfect. Mă încânta ideea. Și abia așteptam să îmi petrec timpul cu el.

Stăteam lângă chiuvetă, înmuindu-mi pliculețul de ceai în apa fierbinte și sorbind cu grijă din lichidul aburind în timp ce mă gândeam la toate aceste lucruri și simțindu-mă deja mai bine. Flashbackul fusese unul urât, dar aveam să fiu bine. Până mâine, când avea să se întâmple din nou. M-am sprijinit pe chiuvetă, luptându-mă să nu îngădui acestui gând deprimant să mă copleșească.

Din fericire, am fost foarte ocupată la restaurant și ziua parcă a zburat. M-am dus acasă, am făcut un duș, am tras pe mine o pereche de pantaloni scurți de blugi și un maiou, apoi m-am așezat la masa din bucătărie ca să fac o listă cu ingrediente. După ce am terminat, mi-am înhățat poșeta, cheile și am sărit în sandale.

Zece minute mai târziu m-am oprit în parcarea magazinului din centru. Am zâmbit în sinea mea în timp ce mă îndreptam spre ușa de la intrare, amintindu-mi ultima dată când fusesem aici și cum mă simțisem când Archer s-a întors spre mine și mi-a spus noapte bună. Mă simțeam ca una dintre acele persoane care deschid ușa și o echipă de la loterie o așteaptă afară. Două cuvinte de la băiatul tăcut, cadoul meu neașteptat. M-am cutremurat de emoție.

De data aceasta venisem cu bani suficienți, Slavă Domnului, apoi m-am întors acasă cu mașina.

Bărbaților le place friptura cu cartofi. Iar Archer locuia de unul singur. M-am gândit să-i arăt cum să gătească o friptură desăvârșită, cu cartofi gratinați și garnitură de fasole verde prăjită cu parmezan.

Cum mă gândeam și la oferta de fructe pentru desert, îmi amintisem de tufele de mure de lângă casa lui Anne. Nu aveam nimic altceva de făcut până când trebuia să mă văd cu Archer, așa că m-am gândit că nu ar fi rău să culeg câteva mure pentru un *cobbler*. Am împachetat totul și am plecat spre lac pe la patru jumătate ca să am măcar o jumătate de oră să culeg ce aveam nevoie. Măcar să profit de fructele de vară cât mai puteam. În plus, era o muncă ce nu necesita așa mare efort și care avea un rezultat minunat. Îmi plăcea.

După ce am ajuns acasă, am pregătit totul, le-am pus în cutii de plastic, apoi în cutia frigorifică. Trebuia să o pun în spatele

bicicletei și peste coș, dar m-am gândit că nu era nicio problemă.

Phoebe trebuia să rămână acasă de data aceasta, dar avea să supraviețuiască. O s-o scot la o plimbare lungă a doua zi pe malul lacului.

Am ieșit în aerul cald, doar puțin înăbușitor, și am zâmbit, fericirea copleșindu-mă pe de-a-ntregul. De ce eram mai emoționată acum că mergeam să-i arăt băiatului meu ciudat și tăcut cum să gătească decât atunci când mă sărutasem aseară cu cel mai dorit bărbat din oraș pe veranda din fața casei mele? *Off!* M-am oprit și am rămas în picioare lângă bicicleta mea o secundă. Băiatul *meu* ciudat și tăcut? Ce faci, Bree? Urcă-te pe bicicletă și du-te să-i arăți prietenului tău cum să-și gătească singur o mâncare bună.

Mi-am lăsat bicicleta sprijinită de un copac, la intrarea pe plajă, ca de obicei și m-am dus în zona împădurită de lângă mal. Am mișcat cu atenție crengile și tufele în timp ce căutam cu atenție. Uite-le, o tufă mare de mure, plină cu fructe zemoase, coapte, numai bune de culeș. Ar fi fost păcat să le lași să putrezească și să cadă pe pământ.

Am intrat între tufe cu băgare de seamă și încet, evitând ramurile care se întrezăreau, gata să străpungă. Odată ce am trecut de zona năpădită de tufișuri, am zărit un luminiș prin care puteam ajunge ușor la fructe.

M-am îndreptat spre ele și am culeș o mură moale, coaptă, direct din tufiș și am aruncat-o direct în gură. Am închis ochii în timp ce sucul aromat mi-a explodat și mi-a inundat papilele gustative și am gemut de plăcere. Dumnezeule, cât era de gustoasă. Aveam să fac o prăjitură minunată cu fructele acestea.

Am început să le culeg cu multă grijă și să le pun în coșul mic, pe care îl adusesem cu mine. După un timp, am început să fredonez o melodie în timp ce culegeam. În locul acesta era mai

răcoare, copacii ținând departe arșița soarelui de după-masă, doar câteva raze reușind să răzbată spărturile ivite printre trunchiurile lor, căldura mângâindu-mi brațele în timp ce mergeam printre ei.

Am intrat mai adânc în pădure spre un tufiș de mure singuratic, aplecat de abundența fructelor. Am întins mâna, în timp ce colțurile buzelor mi s-au ridicat schițând un zâmbet, când, dintr-odată, glezna mi s-a răscucit cu brutalitate și am simțit cum am fost prinsă cu putere de la spate, brațe apucându-mă de peste tot și capul izbindu-mi-se de pământ, înainte de a simți cum corpul îmi este catapultat în aer, printre norii de praf ridicat.

Am strigat, am strigat și am strigat fără întrerupere, dar el nu voia să îmi dea drumul. Mă găsise, venise după mine. Și de data aceasta avea să mă omoare. M-am luptat, m-am zvârcolit și am strigat, dar strânsoarea lui devenea tot mai puternică.

Se întâmpla din nou. Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule, se întâmpla din nou!

CAPITOLUL TREISPREZECE

Archer

Am așezat și ultimele pietre la locul lor și m-am dat un pas înapoi ca să-mi admir munca. M-a mulțumit ce am văzut. Modelul circular se dovedise destul de solicitant, dar totul se redusese până la urmă la matematică. Am pus configurația mai întâi pe hârtie, desenând schema și spațiile înainte să așez prima piatră. Folosisem apoi sfoară și araci ca să mă asigur că panta era suficient de înclinată pentru ca apa de ploaie să se scurgă la distanță de casă. Arăta bine. Mâine o să adun niște nisip de pe plajă, o să îl pun între pietre și o să-l ud ca să se așeze.

Acum, însă, trebuie să fac un duș și să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Bree, *Bree*. Un val de căldură îmi subjugă pieptul. Încă nu eram sută la sută convins care îi erau motivele, însă îmi îngăduisem să încep să cred că nu își dorea nimic altceva decât prietenia noastră. De ce cu mine? Nu știam. Totul începuse cu limbajul semnelor și, poate, pentru ea, asta însemna ceva. Am vrut să o întreb de ce voia să-și petreacă timpul cu mine, dar nu eram sigur cum mergeau treburile astea cu relațiile din ziua de azi. Eram în stare să deslușesc scheme avansate de zidărie, însă când era vorba de alți oameni eram o cauză pierdută. Era mult mai simplu să îi ignor de tot.

Bineînțeles că trecuse atâta vreme, că nu mai eram sigur de unde pornise totul: cei din oraș erau cei care se purtau de parcă

aș fi fost invizibil sau eu eram cel care le transmitea că *voia* să fie invizibil. Indiferent cum era, mă împăcasem deja cu ideea. Iar unchiul Nate făcuse la fel.

„E bine, Archer, îmi spusese în timp ce își trecea mâna peste cicatricea mea. Nimeni de pe această planetă albastră lăsată de Dumnezeu nu are dreptul să te tortureze și să încerce să te iscodească. Le arăți cicatricea și te prefaci că nu înțelegi despre ce este vorba și te vor lăsa în pace." Și exact așa am și făcut și nu a fost deloc greu. Nimeni nu dorea să creadă altceva. Nimănui nu-i păsa.

Și acum, după ce trecuse atât de mult timp, simțeam că nu mai avea rost să încerc să procedez altfel. Totul a fost bine până când a intrat ea ca un fulger în viața mea. Și acum, îmi veneau în minte tot soiul de idei nepoftite, care mai de care mai nebunești. Dacă aș merge să o văd în restaurantul în care lucrează? Să stau pur și simplu într-un colț și să beau o cafea, ca un om obișnuit?

Apropo, și cum fac dacă vreau să comand o cafea? Arăt cu degetul ca un copil de trei ani în timp ce alții râd și-l compătimesc pe bietul mut? Asta nu se va întâmpla niciodată. Numai gândul mă neliniștea profund.

Tocmai ieșeam de la duș, când am auzit strigătele îndepărtate. Am sărit ca ars, am tras rapid pe mine blugii, luându-mi tricoul în timp ce ieșeam pe ușă. Pantofi... pantofi... M-am uitat în jurul meu în timp ce țipetele continuau. Părea să fie Bree. Am lăsat naibii papucii. Am ieșit în fugă din casă și m-am îndreptat spre pădure.

Am luat-o în direcția țipetelor ei pline de suferință, prin tufișuri, în direcția lacului, spre plajă, la marginea proprietății mele. Când am văzut-o, încurcată în plasă, zvârcolindu-se și dând din mâini și din picioare, cu ochii închiși, plângând și strigând, am simțit un cuțit în inimă. Unchiul Nate și afurisitele lui

de capcane. Dacă nu ar fi fost mort deja, l-aș fi ucis eu atunci, pe loc.

Am alergat spre Bree și am atins-o prin firele încurcate. Tresări și începu să plângă înăbușit, aducându-și mâinile deasupra capului și făcându-se ghem cum putu între firele capcanei. Era ca un animal rănit. Îmi venea să urlu de câtă furie simțeam în momentele acelea pentru că eram incapabil să o liniștesc. Nu puteam să-i spun că eram eu. Am degajat capătul capcanei. Știam cum funcționau chestiile acelea. Construisem destule pe vremea când stăteam împreună cu Nate, el gândindu-se că așa punea la cale securitatea locuinței sale.

Bree se cutremura violent de frică acum, scâncind abia auzit și încordându-se de câte ori o atingeam. Am lăsat-o ușor pe pământ și am dat la o parte frânghiile de jur împrejurul ei. Am ridicat-o apoi în brațe și am pornit înapoi spre casă prin pădure.

Pe la jumătatea drumului, deschise ochii și mă privi fix, în tip ce lacrimi grele îi șiroiau pe obraji. Inima îmi bătea puternic în piept, nu din cauza efortului că o duceam în brațe urcând dealul — era ca o pană în brațele mele, iar eu eram plin de adrenalină —, ci din cauza groazei și a sfârșelii ce erau adânc decupate în trăsăturile ei frumoase. Pe frunte avea un semn mare, roșu, în locul în care se lovise probabil când capcana o ridicase de la pământ. Nu era de mirare că era atât de răvășită. Mi-am încleștat dinții, jurându-mi încă o dată să îi ard una lui Nate când aveam să mă întâlnesc cu el pe lumea cealaltă.

Când Bree își ridică ochii spre mine, păru să mă recunoască, citindu-mi fiecare trăsătură din priviri. Dar se schimbă imediat la față și începu să hohotească, luându-mă de după gât și lipindu-și fața de pieptul meu. Plânsetul îi răvășea trupul. Am strâns-o și mai tare în brațe când am intrat pe gazonul din fața casei.

Am dat un picior ușii de la intrare, am intrat și m-am așezat pe canapea, cu Bree încă la mine în brațe, plângând pe rupte, lacrimile ei înmuindu-mi tricoul.

Nu eram sigur ce trebuia să fac, așa că am rămas nemișcat, strângând-o în brațe, în timp ce plângea în hohote. După un timp, mi-am dat seama că o legănam și că buzele mele îi atingeau creștetul capului. Așa obișnuia să facă mama când mă răneam sau când eram supărat.

Bree plânse pentru multă, multă vreme, însă, până la urmă, plânsetul ei se liniști și simțeam cum i se domolește respirația.

— Nu m-am luptat cu el, îmi zise încet după câteva momente.

Am îndepărtat-o de mine cât să-mi vadă privirea întrebătoare.

— Nu m-am luptat cu el, repetă, dând ușor din cap. N-aș fi fost în stare să lupt cu el, chiar dacă ar fi stat și nu ar fi fugit.

Închise ochii, dar îi deschise câteva secunde mai târziu, privindu-mă îndurerată.

Am ridicat-o ușor și am întins-o pe canapea, cu capul sprijinit de perna din margine. Brațele mă dureau și amorțisem din cauză că o țineam în aceeași poziție de atâta timp, dar nu îmi păsa. Aș fi ținut-o în brațe toată noaptea, dacă vedeam că avea nevoie să fac asta.

Am sorbit-o din priviri, atât era de frumoasă, în ciuda durerii ce o chinuia, cu părul auriu, lung, ondulat ușor și ochii verzi, înecați în lacrimi.

— *Cu cine să te lupți, Bree?*

— *Cu cel care a încercat să mă violeze,* îmi zise în limbajul semnelor și am simțit cum mi s-a oprit inima pentru o secundă înainte de a începe să bată din nou ca nebuna. *Cel care l-a ucis pe tatăl meu.*

Nu știam ce să cred, ce să simt. Cu atât mai mult nu știam ce să zic.

— Nu m-am luptat cu el, repetă ea. Nici când l-a amenințat pe tata cu pistolul, nici când a venit după mine. Tata mi-a zis să mă ascund și asta am făcut. Nu m-am luptat, zise plină de rușine. *Poate aș fi reușit să-l salvez,* continuă. *L-a omorât pe tata și, când m-a prins, tot nu m-am luptat.*

Am privit-o cu atenție, încercând să o înțeleg. În cele din urmă, i-am spus:

— Te-ai luptat, Bree. Ai supraviețuit. Te-ai luptat să supraviețuiești. Și ai reușit. Asta ți-a spus tatăl tău să faci. Nu ai fi făcut același lucru pentru cineva pe care îl iubești?

Clipi și ceva din expresia ei păru să se relaxeze în timp ce ochii ei mă măsurau. Și ceva din mine se liniști, deși nu știam exact ce anume.

Lacrimile lui Bree începură să curgă din nou, dar agonia din privirile ei păru să se stingă tot mai mult. Am luat-o în brațe și am ținut-o strâns în timp ce plângea domol și mai încet de data aceasta. După un timp, mi-am dat seama că respirația ei devenea tot mai profundă. Adormise. Am întins-o pe canapea și m-am dus să iau o pătură cu care am acoperit-o. Am rămas acolo cu ea mult timp, uitându-mă pe geam, urmărind cum soarele cobora sub orizont. M-am gândit la cât de diferiți eram... și totuși cât de mult semănam unul cu celălalt. Ea ducea în suflet povara vinei că nu se luptase atunci când credea că ar fi trebuit să o facă, în timp ce eu eram marcat de urmele a ceea ce se întâmplă atunci când te lupți. Amândoi reacționaserăm diferit într-un moment teribil și totuși amândoi sufeream încă. Poate că, atunci când vine vorba despre durere și despre ce cum se învinovățește fiecare, lucrurile nu pot fi privite în bine sau rău, alb și negru, ci în nenumărate nuanțe de gri.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Bree

M-am trezit și m-am chinuit să-mi deschid ochii. Am simțit că-mi erau umflați. Lumina din cameră era slabă, doar o lampă cu picior lângă peretele cu biblioteca. Stăteam întinsă pe o canapea din piele tocită, iar în fața mea era o măsuță de cafea și mai veche, din lemn. Perdelele de la fereastră erau trase de-o parte și am văzut că soarele apusese complet.

Am dat la o parte pătura de pe mine. Probabil că Archer făcuse asta. Mi se strânse inima. *Archer.* Avusese grijă de mine. Mă salvase.

M-am ridicat din pat și, deși mă dureau ochii, iar lovitura de pe frunte era sensibilă la atingere, mă simțeam bine în rest, eram odihnită. Lucru surprinzător după ce mă transformasem într-un animal sălbatic când plasa căzuse peste mine. Eram vag conștientă de ce mi se întâmplase atunci când Archer o dăduse jos de pe mine. Nu eram sigură de ce ar fi fost o astfel de capcană pe proprietatea lui, dar m-am gândit că ar fi putut avea legătură cu unchiul lui.

Dumnezeule, îmi ieșisem complet din minți. Acum, îmi era rușine. Dar mă simțeam și ușurată, oarecum. Mă simțeam cumva... cu inima mai ușoară. Când mi-am dat seama că eram purtată pe brațe și m-am uitat în ochii plini de îngrijorare ai lui

Archer, am simțit că eram în siguranță, așa că lacrimile se eliberară în sfârșit.

Mi-am întrerup șirul gândurilor când, în spatele meu, am auzit pașii lui Archer, care se întorcea în cameră.

M-am întors ca să-i mulțumesc, zâmbind încurcată, însă când l-am văzut am rămas încremenită. Sfântă mamă a tuturor celor sfinte! Își pieptănase părul pe spate și se bărbierise!

Și era... *frumos*!

Am rămas cu gura căscată.

Nu, nu frumos! Era suficient de masculin încât să îndulcească ceea ce altfel ar fi fost frumusețe masculină în adevăratul sens al cuvântului. Linia bărbiei îi era dură, ușor colțuroasă, dar nu exagerată. Buzele îi erau mai degrabă mari decât pline și aveau o culoare frumoasă, roz pal.

Cu părul aranjat și cu barba rasă, puteam acum să văd cum ochii și nasul i se integrau perfect în portretul feței. De ce să le fi ascuns până acum? Bănuisem eu că undeva, sub toată coama aceea neîngrijită, stătea ascunsă o față frumoasă, dar nu mă așteptasem la *aceasta*.

Când am deschis gura să spun ceva, s-a apropiat de mine, în lumină, și atunci am văzut cicatricea de la baza gâtului, roz și strălucitoare, piele ridicată pe alocuri, dar uniformă în altele. Ieșea izbitor în evidență în contrast cu frumusețea trăsăturilor de deasupra ei.

— Archer, am îngăimat, nefiind în stare să-mi iau ochii de la el.

Se opri din mers, dar nu zise nimic. Stătea pe loc, nehotărârea citindu-i-se pe față și în felul cum stătea, rigid și nemișcat. Nu eram în stare să fac nimic altceva decât să stau și să mă holbez la el, vrăjită de frumusețea lui. Ceva se contorsiona puternic în mine. El nu avea nici cea mai mică idee. Habar n-avea.

— *Vii aici?* i-am zis arătându-i un loc lângă mine pe canapea.

M-am întors când el ocoli canapeaua și se așeză lângă mine.

M-am uitat direct în ochii lui.

— *De ce ai făcut-o?*

Nu spuse nimic câteva clipe, stătea cu ochii în pământ și își mușcă buza de jos înainte să-și ridice mâinile și să spună:

— *Nu știu.*

Căzu pe gânduri, mă privi în ochi și continuă:

— *Atunci când erai prinsă în capcană, n-am putut să-ți vorbesc, să te liniștesc. N-am avut ce să fac.*

Privi în jos o secundă, apoi se uită din nou la mine:

— *Dar, de acum, vreau să mă vezi,* zise și, pentru o clipă, avu un aer extrem de vulnerabil. *Acum poți să mă vezi.*

Mi se strânse inima. Am înțeles. Am priceput. Era felul său de a mă face să mă simt mai bine că îi dezvăluisem o parte din mine, făcând același lucru. Mi-am ridicat mâinile și i-am făcut semn:

— *Da, acum pot să te văd. Îți mulțumesc, Archer.*

Simțeam că pot să stau și să îl privesc pentru totdeauna.

După câteva clipe, am expirat profund și i-am zis:

— *Și îți mulțumesc... pentru ce ai făcut mai devreme. Am dat ușor din cap. Mă simt jenată. M-ai salvat. Am fost vraiște.*

Mi-am ridicat privirea spre el:

— Îmi pare r...

Mi-a luat mâinile într-ale lui ca să mă oprească, apoi și-a îndreptat spatele:

— *Nu, mie îmi pare rău,* îmi zise privindu-mă intens. *Unchiul meu a pus capcane peste tot. Am încercat să le găsesc pe toate și să le demontez, dar mi-a scăpat aceea,* adăugă și își îndreptă privirea în altă parte. *A fost vina mea.*

Am scuturat din cap.

— Nu, Archer. Nu a fost vina ta. Nu. Și, oricum, indiferent de cât de rău îmi pare că am răbufnit în halul acela, am râs, jenată, iar Archer zâmbi discret, *poate că aveam nevoie de asta. Nu știu.*

Se încruntă.

— Vrei să-mi povestești?

M-am lăsat pe spate pe canapea și am oftat din toți rărunchii. Nu vorbisem despre noaptea aceea cu nimeni altcineva în afară de polițiștii care anchetaseră cazul. Cu absolut nimeni. Nici cu cei mai buni prieteni ai mei. Nu știau decât că tatăl meu fusese împușcat de un hoț și că eu am fost de față, nimic altceva. Fără niciun motiv anume, însă, simțeam că acum puteam vorbi în siguranță despre asta. Mă simțeam în siguranță cu Archer. În plus, mi s-a părut că era ceva liniștitor în faptul că povesteam despre asta folosindu-mi mâinile.

— Ne pregăteam să închidem în seara aceea, am început să povestesc. *Tipul care servea la tejghea de obicei în magazinul nostru de delicatese plecase deja și tata era acolo ca să facă niște acte contabile. Eu eram în spate și făceam pâine pentru a doua zi. Am auzit clopoțelul de la ușă și mi-a luat un minut să mă spăl pe mâini și să mă șterg. Imediat după ce am făcut asta și m-am dus spre ușa de la bucătărie, am văzut prin gemuleț că un tip îl amenința pe tata cu o armă.*

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar am continuat:

— Tata m-a văzut cu coada ochiului și mi-a spus încontinuu prin semne „ascunde-te". Bărbatul striga la el să-i dea banii. Tata nu-l putea auzi, însă, așa că nu i-a răspuns.

Am tras adânc aer în piept în timp ce Archer mă privea cu ochii aceia cărora nu le scăpa nimic, sorbindu-mi cuvintele, sprijinul său tăcut dându-mi putere să povestesc mai departe:

— Până să mă dezmeticesc, arma s-a descărcat.

M-am oprit din nou, retrăind acel moment, scuturând apoi din cap ușor, aducându-mă înapoi în prezent, înapoi la privirea plină de compasiune a lui Archer.

— Am aflat mai târziu că l-a nimerit pe tata direct în inimă. A murit pe loc.

Lacrimi amare începură să-mi curgă pe obraji. Cum de mai aveam lacrimi? Am mai tras o dată aer în piept să mă liniștesc.

— Am încercat să mă ascund în bucătărie, dar eram în stare de șoc, m-am împiedicat și am căzut, iar el probabil că m-a auzit. A venit după mine — m-am cutremurat doar amintindu-mi de asta înainte să continui — *era cu ochii injectați, dilatați și tremura... Sigur luase ceva.*

M-am oprit, mușcându-mi buza.

— Se uita la mine într-un fel anume și am știu ce avea de gând să facă. Am știut.

M-am uitat la Archer, iar el stătea nemișcat, sfredelindu-mă cu privirea. Am inspirat adânc din nou.

— Mi-a zis să mă dezbrac, apoi a început să-mi plimbe pistolul pe față. A coborât apoi pe sâni. Mi-a spus că o să mă... violeze cu pistolul. Am încremenit.

Am închis ochii pentru puțin timp și am dat capul într-o parte, în altă direcție, evitând privirea lui Archer. I-am simțit degetele pe bărbie. Mi-a întors fața înapoi spre el și în gestul acesta era ceva atât de tandru încât am izbucnit într-un plâns înăbușit. Parcă îmi spunea că nu aveam de ce să-mi fie rușine, că nu trebuia să mă feresc de el. M-am uitat din nou în ochii lui.

— Era cât pe ce să se întâmple, dar mai apoi am auzit sirenele... și se apropiau. A fugit. A fugit pe ușa din spate afară, în furtună.

Am închis ochii o clipă, apoi i-am deschis din nou.

— Acum urăsc furtunile... tunetul, fulgerele. Îmi amintesc mereu de acel moment.

Am mai inspirat o dată adânc, tremurat. Tocmai povestisem tot ce se întâmplase în noaptea aceea și supraviețuisem.

— Bree, începu Archer, dar nu părea să știe ce să spună mai departe.

Nici nu aveam nevoie să știe. Doar faptul că-mi purta numele atât de tandru în palme mă făcea să mă simt mai împăcată.

Ochii lui Archer mă analizară atent înainte ca el să mă întrebe:

— Acesta este motivul pentru care ai plecat? De aceea ai venit până aici?

Am dat din cap.

— După ce tata a fost ucis, am aflat că și-a neglijat plățile pentru polița de asigurare de viață. Îi scăpaseră mai multe lucruri din atenție cât timp am fost eu plecată la facultate. Nu am fost chiar atât de surprinsă. Tatăl meu era pâinea lui Dumnezeu, cel mai cumsecade om pe care ai putea să-l întâlnești vreodată, însă era extrem de împrăștiat.

Am râs ușor în timp ce am oftat o dată.

M-am uitat la Archer și m-a încurajat din priviri să continui. Era ceva în felul în care mă privea, avea în ochi un soi de înțelegere care mă liniștea, mă făcea mai puternică.

— Când am aflat că trebuia să vând magazinul de delicatese ca să plătesc cheltuielile de înmormântare și alte datorii ale magazinului, pur și simplu am... paralizat. Nu a durat mult până am primit o ofertă pentru afacere, dar m-a durut incredibil de tare când am semnat actele, abia puteam respira.

Am dat din nou din cap, nevrând să mă întorc la acea zi, nici măcar cu gândul. Parcă mai pierdeam ceva din tata. Avusese toată viața acel magazin de delicatese. Practic crescusem în el.

Archer îmi luă mâna în a lui pentru o secundă, apoi îi dădu drumul spunând:

— Îmi pare rău.

Mai auzisem acele cuvinte, însă, privindu-l pe Archer în acel moment, am știut că nu avuseseră niciodată atâta greutate ca în momentul în care le spusese el.

— L-au arestat pe cel care l-a omorât pe tatăl tău?

Am dat din cap.

— Nu. Polițiștii mi-au spus că tipul care l-a împușcat pe tata era probabil un drogat în sevraj, care mai mult ca sigur nici nu avea să-și mai amintească a doua zi ceea ce făcuse.

M-am oprit o clipă și am rămas pe gânduri. Ceva nu se lega în toată povestea asta, dar... polițiștii erau experții. Și, totuși, câteodată, fără să-mi dau seama, mă trezeam că privesc peste umăr în urmă.

Archer dădu din cap, încruntându-se. Îl sorbeam din priviri, simțindu-mă eliberată, ca și cum mi se ridicase o piatră de pe inimă, o povară pe care nici nu-mi dădusem seama că o purtasem. Am schițat un zâmbet:

— Minunat mod să-ți dau peste cap lecția de gătit, nu?

Archer se opri și-mi zâmbi și el, cu toți dinții lui drepți și strălucitori. Am remarcat acum că unul dintre ei crescuse strâmb, ceea ce făcu să-mi placă și mai mult zâmbetul lui. Nu eram sigură din ce cauză, poate doar pentru că era acea imperfecțiune perfectă. Avea câte o cută în fiecare obraz, nu erau chiar gropițe, ci doar forma pe care o luau mușchii feței atunci când zâmbea. Mă holbam la acele cute de parcă erau niște unicorni gemeni care se ascunseseră de mine sub barba lui. *Magic.* Am coborât privirea și m-am oprit asupra buzelor lui pentru o clipă. Când l-am privit în cele din urmă în ochi, am observat că făcu ochii mari și își mută privirea în altă parte.

— Am fost să-ți aduc bicicleta și cutiile frigorifice cât timp ai dormit, zise el. *Am pus totul în frigiderul meu. Cred că nu e nicio problemă. Au fost la gheață.*

— Îți mulțumesc, i-am răspuns. *Lăsăm lecția de gătit pe altă dată?* Am râs, punându-mi palma pe frunte, oftând adânc. *Asta doar dacă mă lași să mai intru pe proprietatea ta.*

Îmi zâmbi doar și nu scoase niciun cuvânt câteva clipe. În cele din urmă, ridică mâinile și spuse:

— *Mi-ar plăcea asta. Și îți promit că nu o să te atârn de niciun copac data viitoare.*

Am început să râd.

— *În regulă, rămâne stabilit?*

Zâmbi larg și frumusețea zâmbetului său mă făcu să cad pe spate, apoi zise:

— *Rămâne stabilit.*

Mă hlizeam la el ca o neroadă. Cine naiba să fi crezut că ziua de astăzi avea să se termine cu mine râzând? În niciun caz fata care căzuse în capcană și fusese prinsă în funii în pădure și care își pierduse mințile în fața tânărului chipeș — după cum se dovedi — și fără voce.

Mi-am revenit din gânduri și mi-am mutat privirea spre cicatricea de la baza gâtului. Am întins mâna ca să o ating cu grijă, Archer se trase înapoi, dar rămase liniștit după aceea. M-am uitat în ochii lui și mi-am lăsat degetele să alunece ușor peste pielea rănită.

— Ce ți s-a întâmplat? am șoptit în timp ce încă aveam mâna pe cicatricea lui.

Înghiți în sec, fără să-și dezlipească ochii de la mine, ca și cum ar fi încercat să se hotărască dacă să-mi răspundă sau nu. În cele din urmă, ridică mâinile și zise:

— *Am fost împușcat. Când aveam șapte ani. Am fost împușcat.*

Am făcut ochii mari și mi-am dus mâna la gură. O clipă mai târziu, am exclamat răgușită de uimire:

— Împușcat? De cine, Archer?

— *De unchiul meu.*

Îmi îngheță sângele în vine.

— *Unchiul tău?* l-am întrebat derutată. *Cel care a locuit aici, în casa aceasta?*

— *Nu, celălalt unchi. În ziua în care mi-am pierdut părinții, unchiul meu m-a impușcat.*

— Nu... nu înțeleg. De ce ? am întrebat știind că pe față mi se putea citi sentimentul de oroare ce mă copleșise. Intenționat? De ce ar...?

Archer se ridică și își eliberă părul din chestia pe care o folosise ca să și-l prindă. Se duse spre o măsuță din spatele canapelei și luă de acolo un tub mic cu ceva în el. Când se întoarse înapoi, pe canapea, se așeză lângă mine punându-și tubul în brațe.

— *Îți voi pune pe răni puțin unguent cu antibiotic ca să nu se infecteze,* îmi zise.

Am presupus că terminase de povestit despre el. Am vrut să insist, dar nu am făcut-o. Știam mai bine decât oricine că dacă nu ești pregătit să vorbești, nimeni nu ar trebui să te forțeze să faci asta.

Mi-am privit brațele și picioarele. Unele zgârieturi erau mici, dar erau și unele mai mari. Usturau puțin, dar nu era nimic serios. I-am făcut semn din cap lui Archer că era OK.

Deschise tubul și începu să ungă cu degetul fiecare zgârietură.

Când se aplecă spre mine, i-am simțit mirosul proaspăt de săpun, un amestec bărbătesc și propriu lui Archer deopotrivă. Mâna i se opri, mă străfulgeră cu privirea, apoi se uită lung în ochii mei. Timpul păru să stea în loc și inima începu să-mi bată mai repede chiar înainte ca Archer să întrerupă momentul și să-și mute privirea în altă parte, în timp ce punea înapoi capacul tubului și tubul în brațe.

— *Asta va ajuta,* zise în timp ce se ridică de pe canapea.

Atunci i-am observat picioarele și mi s-a tăiat respirația. Erau pline de tăieturi, mai mari, mai mici, și erau roșii și inflamate.

— *Dumnezeule! Ce s-a întâmplat cu picioarele tale?* am întrebat.

El le privi ca și cum abia atunci ar fi observat că erau rănite.

— *Nu mi-am găsit pantofii când te-am auzit strigând,* zise. *N-am nimic.*

— *Of, Archer,* am spus, privind în jos. *Îmi pare atât de rău. Ar trebui să le bandajezi. Dacă ai o față, aș putea eu să le...*

— *Nu e nevoie. O să pun niște unguent. O să fie bine mâine-dimineață.*

Am oftat. Sigur că antibioticul avea să ajute. Dar nu îl vindeca peste noapte. Nu niște răni care arătau atât de rău. Picioarele lui erau de-a dreptul sfâșiate. Doamne, alergase peste pietre, aschii și pământ plin de ghimpi ca să mă salveze.

M-am ridicat.

— *Pot să merg până la baie?*

Dădu din cap, arătându-mi spre o ușă, imediat lângă camera principală.

Am trecut pe lângă el și am intrat în baia micuță. Și aici totul era curat și pus la locul lui, chiuveta și oglinda străluceau de curățenie, iar în aer se simțea miros de lămâie. Nu puteam să comentez nimic despre felul în care își gospodărea locuința, asta era clar. Pe măsuța de toaletă, pe de o parte era un săpun, iar de cealaltă parte găseai orice formă de produs pentru igiena dentară la care te puteai gândi: o periuță de dinți electrică, ață dentară, diverse sticle cu apă de gură, sonde dentare și, am luat în mână o sticluță — tablete de fluor. Carevasăzică, tipul lua mult prea în serios igiena orală. Nu-l puteam învinui nici pentru asta, nu-i așa?

După ce am terminat în baie m-am întors în cameră la Archer. I-am zâmbit.

— *Văd că te ocupi foarte serios de dinții tăi,* i-am spus, tachinându-l.

Îmi zâmbi și el, clătinând ușor din cap, ducându-și o mână după ceafă. Părul îi căzuse peste față și îmi venea să i-l strâng din nou ca înainte ca să îi mai văd o dată trăsăturile atât de frumoase.

— *Unchiul meu nu avea încredere în doctori sau în dentiști. Spunea că îți implantează tot felul de dispozitive de urmărire. Și-a scos sub ochii mei un molar stricat cu un patent,* zise și se strâmbă. *Imediat după aceea, dinții mei au devenit o prioritate.*

M-am strâmbat și eu.

— *Ah, Doamne! Ce groaznic! Să-și scoată singur dinții! Dar, chiar și așa, să ai grijă de dinții tăi este un obicei cât se poate de bun.*

Nu m-am putut abține să nu râd puțin, iar el zâmbi, mult mai relaxat.

După o secundă, mă întrebă:

— *Ți-e foame?*

— *Sunt lihnită.*

Dădu din cap.

— *Nu am prea multe. Aș putea să fac o supă.*

— *E o idee grozavă,* i-am zis. *Lasă-mă să o fac eu. Ți-am promis o masă îmbelșugată și ți-am oferit în loc o cădere nervoasă. Adevărată mojicie, ca să zic așa.*

Mi-am mușcat buza, apoi am început să râd ușor, ridicând din umeri ca să mă scuz.

Se uită la mine și începu să chicotească, diafragma mișcându-se vizibil pe sub tricou, însă fără să se audă niciun sunet din gura lui. Era pentru prima dată când făcea ceva ce aducea a râs în preajma mea. L-am privit captivată, bucurându-mă de acele cute simpatice care i se formau în obraji.

Am pregătit cina în bucătăria lui mică și nesurprinzător de curată. Supă cu tăieței și chifle. După ce am aruncat o privire în frigider, m-am întors spre el.

— *Unt de arahide, dulceață, gem de mere. Ai cumva șase ani?* am rânjit.

Nu zâmbi. Totuși, mă privi doar câteva secunde ca și cum se gândea la întrebare.

— *Din unele puncte de vedere, da, Bree. Din altele, nu.*

Îmi pieri zâmbetul de pe față.

— *Ah, Dumnezeule! Îmi pare rău... A fost complet deplasat,* dar îmi luă mâinile în ale lui și am rămas așa câteva momente, uitându-ne lung la palmele noastre împreunate.

În cele din urmă, îmi dădu drumul și zise:

— *Pentru prieteni, în dulapul de acolo, am paie încolăcite. Putem să suflăm în ciocolată caldă și să facem bulbuci.*

Își lăsă capul într-o parte, arătând spre un dulap din spatele meu.

M-am răsucit încet pe călcâie, apoi m-am întors din nou spre el și l-am văzut râzând cu gura până la urechi. Mi-am lăsat capul într-o parte.

— *Așa ești tu când vrei să fii amuzant?*

El râdea în continuare.

— *Te descurci bine,* i-am zis, făcându-i cu ochiul.

Archer îmi arătă unde avea oalele și tigăile și m-am apucat să prepar supa. Aparatura era veche, dar Archer instalase cel mai frumos blat din piatră. Văzusem ceva asemănător odată într-o emisiune la televizor, dar nu era nici pe departe atât de frumos ca cel făcut de el. În timp ce se încălzea apa, mi-am plimbat mâna peste el, admirând măiestria cu care fusese executat.

Am mâncat la măsuță, apoi am strâns, făcând totul într-o tăcere agreabilă. Nu am putut să nu-l observ cum se mișca prin bucătărie, cu trupul înalt, zvelt, ferindu-l pe al meu. Îi vedeam fiecare mușchi sub tricou și-i urmăream brațele care se încordau când spăla și ștergea vasele pe care le folosiserăm în timp ce eu mă făceam că șterg blatul care era deja curat.

După ce termină, se întoarse spre mine, ținând încă în mână cârpa de vase. Își șterse mâinile în timp ce ne uitam unul la celălalt și atmosfera din jurul nostru parcă începu să sfârâie. Am înghițit în sec și am văzut că și el a făcut același lucru, iar ochii mi-au hoinărit pe cicatricea lui preț de o clipă.

M-am uitat înapoi la el și i-am zis:

— Ar trebui să plec.

A pus prosopul jos, a dat din cap, după care a zis:

— Nu te pot lăsa să pleci cu bicicleta pe întuneric, iar eu nu pot să merg o distanță atât de mare acum.

Privi la picioarele lui, indicând rănile.

— Voi fi bine dimineață și te conduc atunci.

Am dat din cap.

— Hm..., am zis, apoi i-am răspuns prin semne. *Bine. Pot să dorm pe canapea.*

Archer dădu din cap.

— Nu, poți să dormi în patul meu.

Când a văzut că fac ochii mari, s-a albit la față și a închis ochii pentru câteva clipe.

— Am vrut să zic că eu voi dormi pe canapea, iar tu o să dormi în pat, lămuri el lucrurile.

Pete colorate îi apărură pe obraji și am putut să jur că am simțit cum mi se dădu o dată inima peste cap.

— Nu aș putea să fac asta, am șoptit.

— Ba da, poți, îmi zise în timp ce trecu pe lângă mine și ieși din bucătărie.

M-am dus după el în camera care era peste drum de baie și m-am uitat la mobila așezată ici-colo: un pat, un dulăpior și un scaun mic, în colțul camerei. Fără alte fleacuri, fără fotografii.

— Am spălat așternuturile acum două zile. Sunt... curate, zise ferindu-și privirea, acele pete colorate de pe obraji apărându-i din nou.

Am dat din cap.

— *Bine*, i-am răspuns. *Îți mulțumesc, Archer. Pentru tot. Mulțumesc!*

A făcut un semn din cap și am rămas pierduți unul în privirea celuilalt, iar când umerii ni s-au atins la ieșirea din cameră, am simțit cum a tresărit ușor. A închis ușa în urma lui.

Am mai aruncat o privire prin cameră și am observat că de fapt avea o fotografie, așezată pe dulăpior. M-am apropiat și am ridicat-o cu grijă. Era fotografia unei fete frumoase, cu păr șaten, lung, lăsat liber pe spate care-i zâmbea larg persoanei din spatele aparatului de fotografiat. Era senină și fericită. Părea îndrăgostită. Mi-am dat seama din ce cauză mi se păruse cunoscut zâmbetul. Era zâmbetul lui Archer. Mai mult ca sigur că era mama lui, Alyssa McRae, mi-am zis. Am întors fotografia și pe verso era scris *Frumoasa mea Lys, te voi iubi mereu, C. C. Connor*. Unchiul lui Archer. Bărbatul care-l împușcase. Dar era eroul orașului și oamenii nu trebuiau să afle că își împușcase nepotul. Dar cum era posibil? Am întrebat-o încet pe fata din fotografie. Ochii ei zâmbeau în continuare, fără să îmi dea niciun indiciu. Am pus fotografia la loc.

M-am dezbrăcat repede, rămânând în chiloți și sutien, am tras cuvertura și m-am urcat în patul lui Archer. Avea mirosul lui: săpun și un iz bărbătesc.

Întinsă în pat, gândul îmi zbură la el și la cum stătea pe canapea, probabil cu picioarele atârnându-i pe dinafară din cauza înălțimii. Am tras adânc în piept mirosul lui, păstrat de așternuturi, mi l-am imaginat fără cămașă, cu razele lunii lucind pe pieptul său gol și m-am cutremurat. Era la doar câțiva zeci de centimetri de mine, de partea cealaltă a peretelui.

Era puțin riscant să mă gândesc așa la Archer, nu știam dacă era o idee bună. Gândindu-mă la asta acum, mi-am dat seama că între noi existase o atracție încă de la bun început. Fusese greu de

identificat din cauză că era el atât de diferit. Şi tot mă simţeam derutată. Evident, însă, corpul meu nu era deloc derutat, fiindcă toţi hormonii mi-o luaseră razna, un val de căldură revărsându-se în fiecare vas de sânge, mintea nefiind în stare să şteargă imaginea mea şi a lui, înlănţuiţi printre cearşafuri, el privindu-mă cu ochii săi plini de pasiune, de culoarea whiskey-ului.

M-am întors şi mi-am aranjat perna, bombănind uşor în ea şi ţinând ochii strânşi ca să mă forţez să adorm. După puţin timp, cu toate că dormisem multe ore mai devreme în seara aceea, m-am cufundat într-un somn liniştit şi nu m-am mai trezit până când lumina soarelui, domolită de copacii din jurul casei, s-a revărsat în toată camera.

M-am ridicat şi m-am întins, uitându-mă prin camera lui Archer la lumina zilei. Mi-am tras pe mine pantalonii scurţi şi maioul şi am scos capul pe uşă. Nu l-am văzut nicăieri, aşa că m-am dus pe hol, direct în baie. Am făcut ce am avut de făcut, mi-am folosit degetul pe post de periuţă de dinţi şi am făcut gargară cu apa lui de gură. M-am spălat pe faţă şi m-am privit în oglindă. Arătam bine. Ochii îmi mai erau puţin umflaţi, însă, în afară de asta, nu mi s-a părut că ieşirea mea de cu o zi înainte m-a făcut să arăt prea rău. Mi-am netezit părul şi m-am sprijinit de chiuvetă.

Gândul la criza mea de ieri îmi aduse în minte de flashbackul care trebuia să se întâmple de la o secundă la alta, ca în fiecare dimineaţă. Ar fi fost mult mai bine să se întâmple cât timp eram singură, acum, departe de privirile lui Archer. Probabil mă credea deja aproape dusă cu pluta. Dacă se întâmpla să fie martor al episodului meu de stres post-traumatic, m-ar fi crezut complet dusă.

Am mai rămas câteva minute lângă chiuvetă, cu ochii închişi, dorindu-mi ca flashbackul să apară în cea mai urâtă formă

a sa cât timp eram izolată acolo, în spatele ușilor închise. Nu se întâmplă nimic.

Am dat drumul la apă și mi-am imaginat că era ploaia care cădea în jurul meu, exact ca în noaptea aceea. Nu se întâmplă nimic. Am încercat să suprim speranța ce mi se înfiripase în suflet, fiindcă sperasem, nu demult, că flashbackurile se opriseră, dar asta se întâmplase înainte să redevin protagonista unuia dintre ele.

Am închis ochii și m-am gândit la noaptea dinainte, la ceea ce îmi spusese Archer după ce îi povestisem cea mai cruntă rușine a mea, faptul că nu am făcut nimic când tatăl meu a fost împușcat și eu am fost amenințată cu violul. Nu mă privise cu dezgust, ci, mai degrabă, cu înțelegere. Mă copleși un sentiment de ușurare, doar amintindu-mi acest lucru.

Și plânsesem mai mult decât credeam că am lacrimi. Vărsasem râuri de lacrimi... pentru tata, pentru golul pe care îl simțeam în fiecare zi după ce îl pierdusem pe prietenul meu cel mai bun, pe *celălalt eu* al meu... pentru că mă pierdusem pe mine, undeva, pe parcurs, pentru că dădusem bir cu fugiții.

Am deschis ochii, rozându-mi unghia și ridicând din sprâncene. De asta avusesem nevoie? Acesta fusese de fapt scopul flashbackurilor? Să mă forțeze să-mi dau seama de ce fugisem? Aveam sentimentul că așa trebuise să fie. Însă nu era decât un aspect. Poate că aveam nevoie să mă simt în siguranță și acceptată în durerea mea înainte să fiu eliberată din acest chin zilnic. Avusesem nevoie de cineva care să înțeleagă și să mă strângă în brațe când plângeam.

Avusesem nevoie de Archer.

Am deschis larg ușa de la baie și am luat-o la picior prin casă, strigându-l. Nu era înăuntru. Am fugit afară și l-am strigat. După câteva minute, l-am văzut venind din direcția lacului printre copaci și a rămas pe loc, privindu-mă mirat.

— *Nu am crezut că te trezești atât de dimineață,* îmi zise.

Am alergat la vale și m-am oprit exact în fața lui, cu gura până la urechi, pleznind de entuziasm. Am început să râd, privindu-i trăsăturile frumoase. Încă nu mă obișnuisem să-l văd complet la față. Mă rog, cea mai mare parte a ei. Avea totuși nevoie disperată de o tunsoare.

— *Nu am avut niciun flashback acum de dimineață,* i-am spus, gesticulând rapid.

S-a încruntat și m-a privit derutat.

Am dat din cap, râzând ușor.

— *Aproape că nu-mi vine să cred... Vreau să spun că în fiecare dimineață am unul. În fiecare zi. Am avut câte unul în fiecare zi, timp de șase luni,* i-am spus cu mâinile mișcându-se rapid de tot și cu ochii plini de lacrimi.

Archer se uită la mine și în privirea lui am regăsit înțelegere, iar pe chipul său își făcuse loc empatia.

— *Trebuie să merg să o scot afară pe Phoebe și să îi dau de mâncare,* am spus, ștergându-mi abil lacrimile.

M-am mai uitat o dată la Archer și bucuria mă copleși din nou. Îmi dăruise un cadou incredibil și eram buimacă. Voiam să-mi petrec ziua cu el și nu-mi păsa că eu eram cea care făcea mereu primul pas.

— Pot să revin mai târziu?, am întrebat, privindu-l nerăbdătoare.

Ochii săi îmi scrutară intens fața câteva clipe, apoi încuviință.

Am zâmbit.

— Bine, am spus dintr-o răsuflare.

Am făcut un pas înainte, iar el făcu ochii mari, dar nu se mișcă din loc. L-am luat în brațe și l-am strâns cu putere. El nu mă îmbrățișă, însă mă lăsă să-l îmbrățișez eu pe el.

O clipă mai târziu, am făcut un pas înapoi și am zâmbit.

— *Mă întorc.*

— *În regulă.*

— *În regulă,* am repetat, zâmbind mai mult.

Un zâmbet încercă să se strecoare și pe buzele lui, însă clătină doar din cap.

M-am întors și am început să alerg pe poteca împădurită, apoi pe aleea ce ducea de la casa lui spre stradă. Bicicleta era înăuntru, sprijinită de gard. Am dus-o până la poartă, apoi am urcat pe ea și am plecat acasă. Din când în când, îmi ridicam picioarele de pe pedale și mă lăsam să alunec în voie pe drum, cu privirea spre cer, simțindu-mă fericită, simțindu-mă vie, simțindu-mă *liberă.*

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Bree

După ce am ajuns acasă, i-am dat drumul afară lui Phoebe. Mă simțeam cu inima ușoară, mai fericită, ca și cum mă lepădasem de lanțurile ce mă ținuseră prizonieră în durere și suferință în ultimele șase luni. Cum stăteam în lumina strălucitoare a soarelui, așteptând-o pe Phoebe, un sentiment profund de liniște interioară se revărsă asupra mea. Nu aveam să-l uit pe tata niciodată. O parte din el avea să fie cu mine mereu, pentru tot restul vieții mele. Faptul că mă eliberasem din lanțurile durerii nu însemna că mă eliberasem de el. Tata mă iubea. Și-ar fi dorit să fiu fericită.

Sentimentul de alinare ce mă inundă în momentul acela aproape că mă făcu să plâng în hohote. Mi-am înăbușit emoțiile și am strigat-o pe Phoebe în timp ce intram înapoi în casă.

După ce i-am dat de mâncare, m-am așezat pe un scaun și am băut un ceai. M-am gândit la tatăl meu tot timpul, amintindu-mi momentele speciale trăite împreună, gândindu-mă la clipele noastre fericite, amintindu-mi fiecare trăsătură a chipului său. M-am gândit mult la ceea ce avusesem, la ceea ce unii oameni nu au avut niciodată, nici măcar pentru o clipă. Îl avusesem în viața mea timp de douăzeci și unu de ani. Am fost *norocoasă*... am fost binecuvântată. Când m-am ridicat să-mi pun cana în chiuvetă, zâmbeam.

M-am dus în baie, am dat drumul la duș și m-am dezbrăcat. Zgârieturile mele arătau mult mai bine. Părea că unguentul cu antibiotic pe care îl folosise Archer avusese efect.

„Archer...", am oftat, atâtea sentimente derutante și emoții ce mă stăpâniseră precum un turbion. Simțeam în piept o căldură ori de câte ori mă gândeam la el.

Voiam să-i știu povestea. Voiam să știu totul despre el. Instinctul îmi spunea, însă, să nu insist prea mult asupra a ceea ce se întâmplase în ziua în care îl împușcase unchiul său. Șeful Poliției, *unchiul său*, l-a împușcat. Dumnezeule, cum te-ai putea împăca cu un asemenea gând? Și ce dracu' se întâmplase înainte ca lucrurile să ducă la așa ceva?

O jumătate de oră mai târziu eram îmbrăcată în pantaloni scurți și tricou, cu părul curat, prins în coadă.

În timp ce mă încălțam cu sandalele, m-am uitat după telefonul ce stătea pe măsuța de toaletă și l-am luat în mână. Erau două mesaje. Le-am ascultat. Amândouă erau de la Travis. Am aruncat telefonul de unde-l luasem. Aveam să-l sun înapoi, dar nu în momentul acela.

Am luat-o pe Phoebe în brațe și am plecat înapoi spre casa lui Archer. Îmi veni o idee când să ies pe ușă și m-am întors din drum. Câteva minute mai târziu, eram pe bicicletă, mergând de acasă spre drumul Briar.

— *Salut,* am zâmbit când Archer a deschis ușa de la casa lui.

Lăsase poarta ușor întredeschisă, așa că am putut intra, am sprijinit bicicleta înăuntru și am lăsat-o pe Phoebe să plece ca să o caute pe Kitty și pe puii ei.

Îmi zâmbi și el și îmi deschise ușa larg, ca să pot intra.

Am pătruns înăuntru, apoi m-am întors cu fața spre el. Am tras adânc aer în piept.

— *Îți mulțumesc că mă lași să vin din nou la tine, Archer,* am spus și mi-am mușcat buza, gândindu-mă la ce aveam de zis. *Sper că nu te deranjează că, după noaptea trecută..., nu vreau să fiu nicăieri altundeva, decât aici cu tine.*

Am lăsat capul într-o parte, uitându-mă cu atenție la el, după care am adăugat un:

— *Mulțumesc.*

Se uită la mâinile mele în timp ce semnalam rapid ce aveam de zis și, în cele din urmă, mă privi în ochi, cu o expresie mulțumită pe chip. Dădu din cap și zâmbi.

L-am sorbit din priviri.

Era îmbrăcat cu aceeași pereche roasă de blugi ce părea să se dezintegreze din secundă în secundă și un tricou strâmt, bleumarin. Picioarele îi erau goale... și, când am privit în jos, am observat că arătau mult mai bine, mai ales că nu mai erau umflate. Zgârieturile și tăieturile păreau să fie încă dureroase. M-am strâmbat.

Ochii lui Archer urmăriră și ei privirea mea.

— *Sunt bine, Bree.*

Mă cam îndoiam, dar am încuviințat.

El zâmbi.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— *Așadar, Archer, am adus ceva cu mine, însă, înainte să-ți arăt despre ce este vorba, vreau să știi că dacă nu îți place ideea... sau dacă vrei să mă refuzi... voi înțelege complet.*

Ridică din sprâncene.

—*Deja mi-e frică.*

Am început să râd.

— *Nu... Lasă-mă doar să îți arăt.*

M-am dus și am luat plasa cea mică pe care o adusesem cu mine și am scos de acolo un foarfec.

Archer mă privi precaut.

— *M-am gândit că poate vrei să te tunzi,* i-am zis, dar m-am grăbit apoi să adaug, *dar, dacă nu vrei, nu e nicio problemă. Nu zic că ai avea nevoie să te tunzi, dar... Bine, ba e nevoie să te tunzi. Dar pot să iau doar puțin, să te aranjez doar.*

Zâmbi ușor jenat și-și duse mâna la ceafă, dar privi în pământ, apoi din nou la mine și zise:

— *Mi-ar plăcea asta.*

Aveam gura până la urechi.

— *Ți-ar plăcea? Ce bine! Adică nu sunt eu cea mai grozavă, dar pot să-l îndrept. I-am aranjat părul lui tata de multe ori.*

Zâmbi.

— *Taie cât de mult vrei, Bree.*

— *Ei bine, cum îl vrei? Fac cum îți place.*

Mă privi cu căldură, dar nu zâmbi. Era serios și înghiți în sec înainte să spună:

— *Vreau să îți placă ție. Fă ce vrei.*

Am ezitat, nedorind să simtă că făceam ceva ce nu își dorea.

— *Ești sigur?*

— *Foarte,* spuse el, îndreptându-se spre bucătărie unde trase un scaun până în mijlocul încăperii, ca să măturăm mai ușor.

Eu m-am dus în baie ca să iau un prosop și pieptenul de pe marginea chiuvetei, apoi m-am întors la el în bucătărie și i-am așezat prosopul pe umeri.

Am început să-i tai părul, concentrându-mă să măsor și să tund egal. Îmi spusese că pot să fac ce voiam, așa că aveam să-l tund scurt. Voiam să îi văd fața și aveam o vagă impresie că se folosea de păr ca să o ascundă. Oare era treaba mea să fac asta? Nu, dar îmi dăduse permisiunea, așa că aveam de gând să profit de ea. Dacă nu avea să-i placă, atunci putea să-l lase să crească la loc.

Am pus pieptenul deoparte și i-am aranjat părul brunet și mătăsos cu degetele înainte să folosesc foarfeca. Gestul de a-mi

trece degetele prin șuvițele de păr dese și ușor ondulate păru intim și senzual și pulsul mi se acceleră când am început să mă mișc pe lângă el, tăind mai întâi de la spate, apoi din față. De fiecare dată când îi atingeam ușor capul, Archer se cutremura ușor. M-am aplecat spre el în timp ce îi aranjam părul, delectându-mă cu mirosul său de șampon și prospețime. Mirosea a săpun, dar, mai profund, era acel iz bărbătesc de mosc ce-mi făcu stomacul să mi se strângă de emoție.

Pe măsură ce mă mutam spre fața lui, netezindu-i părul de pe frunte, m-am uitat la el și privirile ni s-au întâlnit chiar înainte ca el să închidă ochii strâns. Arăta de parcă îl chinuia o suferință și mi se strânse inima. Oare îl mai atinsese cineva cu tandrețe în afară de mama lui?

Mi-am continuat treaba și când m-am apropiat ca să-i aranjez părul de deasupra urechii, am simțit cum i se taie respirația. Privirea mi-a zburat spre chipul lui. Avea pupilele puțin dilatate și buzele întredeschise. Mi se întăriră sfârcurile sub tricou, iar ochii lui Archer se făcură mari când își coborî privirea și se opri în dreptul pieptului meu. Se uită brusc într-o parte, acele pete de culoare roșiatică reapărându-i în obraji, în timp ce el strânse pumnii, pe pulpele sale mușchiuloase.

M-am aplecat spre el ca să tund mai mult și pieptul meu ajunse în dreptul feței lui. Am auzit cum i se tăie din nou respirația și apoi respirații rapide și mai puternice întrerupseră liniștea așternută în bucătărie. Am coborât privirea când mi-am îndreptat spatele și am observat prin pantaloni cât de tare era excitat.

M-am mișcat repede de jur împrejurul lui, aranjându-i și mai bine părul și încercând să îmi controlez și eu respirația. Ochii îmi luceau și speram că mă descurc bine... Nu mă puteam concentra din cauză că eram tot mai umedă între coapse. Eram atât de excitată că abia mă mai țineam pe picioare: apropierea

de el, ceea ce simțeam când îl atingeam și faptul că și eu îl stârneam. Nu mă mai excitasem niciodată atât de repede... și de la o tunsoare. Dar era clar că și el se simțea la fel ca mine.

Când m-am mutat și am ajuns din nou în fața lui, am observat că tremura puțin.

— Gata, am șoptit. Am terminat. Arată foarte bine, Archer.

Am îngenuncheat în fața lui și am înghițit în sec când am văzut tabloul complet.

Am pus jos foarfeca pe blatul din spatele meu, m-am întors și m-am apropiat de el, simțindu-mi bătăile inimii, care parcă o luase la goană, în urechi și între picioare. M-am uitat la el, privirea alunecându-mi cu repeziciune spre gura lui. Și ochii lui străfulgerară în direcția buzelor mele. Dumnezeule, îmi doream atât de mult să îl sărut, încât simțeam că mă durea.

El mă fixă cu privirea și înghiți în sec, mărul lui Adam mișcându-i-se în gât și cicatricea întinzându-i-se în sus. Ne uitam unul la celălalt, apoi pe fața lui apăru nesiguranța și își strânse și mai mult pumnii între coapse.

Dintr-odată, sări ca ars în picioare de pe scaun și, șocată, am sărit și eu:

— *Trebuie să pleci acum,* zise.

— *Să plec?* am întrebat. *De ce, Archer, îmi pare rău, ce...?*

Scutură din cap. Am observat cum îi pulsa vena de la gât.

— *Nu, nimic, eu doar... am niște treburi de făcut. Ar trebui să pleci.*

Respira greu, ca și cum ar fi alergat cinci kilometri. De câte ori îl văzusem făcând muncă fizică, nu am remarcat să gâfâie din cauza efortului. Mă implora din priviri.

— Bine, am șoptit, colorându-mă la față. Bine.

Mi-am luat foarfeca și m-am dus în cameră ca să o pun în geantă. M-am întors spre Archer.

— *Ești sigur? Nu am...*

— *Da, te rog, da,* spuse el.

Mi-am coborât privirea și am văzut că era încă excitat. Am înghițit din nou în sec. Nu știam ce să cred. Era jenat de faptul că se excitase? Era supărat că se excitase din cauza mea? Am fost prea îndrăzneață? Poate voise doar să fim prieteni, iar eu am interpretat semnele complet greșit? Chinul și confuzia îmi întunecau judecata.

— Bine, i-am spus din nou, îndreptându-mă către ușă.

Mă prinse cu blândețe de umăr când am trecut pe lângă el și am tresărit ușor.

— *Îmi pare rău. Îți mulțumesc pentru tunsoare.*

L-am privit fix în ochi, remarcând cât de bine arăta, proaspăt bărbierit, cu tunsoare nouă, cu aceeași îmbujorare în obraji, ochii lucind și culoarea aurie fiind mai strălucitoare decât de obicei.

Am dat din cap și am ieșit pe ușă. Phoebe era pe verandă, așa că am luat-o în brațe și m-am grăbit spre poartă.

Archer

„Pot să revin mai târziu?" mă întrebase ea, după care mă luase în brațe. Nu am știut exact cum să răspund. Trecuse mult timp de când mă atinsese cineva și apropierea ei mi-a provocat o oarecare stare de panică, dar mai mult decât atât, o dorință arzătoare ce mă mistuia. Mi-am dorit din tot sufletul să răspund gestului, să îmi pun mâinile în jurul ei și să văd ce aș simți dacă o strângeam în brațe în timp ce mă îmbrățișa și ea. Aproape că am făcut asta, dar ea s-a tras înapoi și momentul a fost pierdut.

Dar avea să se întoarcă. Când intrasem înapoi în casă îmi prinsesem cu coada ochiului reflecția din fereastră și-mi dădusem seama că zâmbeam. Era dimineață, mă trezisesem devreme, nemaiputând să adorm, așa că îmi dusesem câinii la lac și o vreme mă jucasem cu ei, cu bețele. Treaba asta reușise, într-un

sfârșit, să-mi adune toate gândurile, toate întrebările stresante, ce mi se învârteau în cap la nesfârșit și eram recunoscător pentru asta. De când am salvat-o pe Bree din capcana pusă de unchiul meu și am adus-o în casă, unde mi-a destăinuit durerea ce o chinuia după ce își pierduse tatăl, mintea mea a fost tulburată de întrebări, de îndoieli. Felul în care s-a uitat la mine când i-am șters lacrimile de pe obraji îmi ajunse direct la inimă și am știut atunci că sentimentele mele pentru ea sunt mult mai puternice decât îmi permiteam să recunosc. Fiecare clipă alături de Bree era emoționantă, dar și periculoasă într-o mică măsură. M-am întrebat ce vedea în mine, dacă vedea ceva, de ce se reîntorcea mereu, cum aș fi putut și dacă aș fi putut să fac parte din viața ei. Aveam un milion de întrebări care aveau să rămână fără răspuns dacă nu o întrebam direct pe ea, dar îmi era prea frică să fac asta.

Tocmai mă întorceam spre casă, și când credeam că o găsesc dormind încă în patul meu, o văzusem îndreptându-se spre mine alergând, zâmbind exuberantă în timp ce-mi povesti că în dimineața aceea nu o necăjise nicio amintire. Inima mi se făcuse cât un purice când îmi dădusem seama ceea ce tocmai îmi spusese. Știam cum era să retrăiești același eveniment terifiant mereu. Știam cum era să nu vrei să adormi de frica viselor care aveau să apară, a amintirilor care niciodată nu aveau să se estompeze, indiferent de cât de tare te-ai fi străduit să le uiți. Am privit către cer, la cerul albastru, albastru, care mi-a amintit de un *alt* cer albastru și de oroarea care s-a petrecut sub el.

A trecut foarte mult timp după acea zi, ani la rândul, până să îmi recapăt încrederea în cerul albastru.

La puțin timp după ce a plecat ea, m-am dus în dormitor și am văzut că Bree aranjase patul. M-am holbat la pat pentru un moment, în minte apărându-mi aceeași imagine pe care o văzusem aseară: pe ea, înfășurată în așternuturile mele, cu părul lung,

blond-auriu, împrăștiat pe pernele mele, cu buzele întredeschise, cu genele umbrind obrajii ca niște semilune întunecate și cu sânii ridicându-se și coborându-se în ritmul respirației molcome. Și am simțit aceeași palpitație între picioare pe care am simțit-o și cu o seară înainte, când am dormit pe canapeaua din sufragerie, înnebunit și excitat de gândul că unicul lucru ce stătea între noi era un perete. Și totuși, nu era *doar* un perete. Erau tencuială și vopsea și sute de temeri.

Am ridicat perna pe care Bree și-a odihnit capul, am dus-o la nas și am inspirat. Am simțit mirosul delicat al șamponului ei și am închis ochii, îngăduindu-mi să mă bucur de acea mică intimitate înainte de a o pune la loc.

Am auzit bătaia timidă la ușă la doar câteva momente după ce ieșisem din duș și mi-am tras niște haine pe mine. Trecuse doar vreo oră de când plecase, așa că faptul că s-a întors atât de repede mi-a provocat o emoție puternică.

Când am deschis ușa, Bree mi-a zâmbit dulce, puțin timid și, ca întotdeauna, zâmbetul ei mi-a făcut inima să tresară. Atât de ușor. Mult prea ușor.

— Îți mulțumesc că mă lași să vin din nou la tine, Archer. Sper că nu te deranjează că, după noaptea trecută..., nu vreau să fiu nicăieri altundeva, decât aici cu tine.

Își lăsă capul într-o parte și coada de cal îi căzu pe umăr:

— Mulțumesc.

Ah, Doamne, oare s-ar speria dacă ar ști cât de mult îmi doream *eu* ca ea să fie aici, dacă ar fi știut că *unicul* loc în care îmi doream să fiu era alături de ea? Inima începu să îmi bată cu putere. Asta mă *speria*. Uneori mi se părea că toate cuvintele pe care nu i le spuneam lui Bree răsunau atât de tare în capul meu, încât ea ar fi putut să le audă clar din partea cealaltă a camerei chiar dacă nu reușeam, *nu puteam*, să scot niciun sunet sau să îmi ridic mâinile.

Privirea ei a coborât pe picioarele mele și când le-a văzut a făcut ochii mari, dar am liniștit-o imediat. Puteam să fac o întreagă listă de suferințe pe care Bree le stârnea în corpul meu doar cu mirosul ei, cu apropierea ei. Picioarele mele erau cea mai mică problemă.

Așa că, atunci când mi-a sugerat o tunsoare, am fost puțin rușinat de faptul că ea a considerat, în mod evident, că aș avea nevoie de o îmbunătățire, dar și îngrijorat de faptul că va fi atât de aproape de mine, atingându-mă în feluri în care nicio femeie nu mă mai atinsese vreodată. Dar, înainte de a mă gândi la propunere, mâinile mi s-au ridicat, aparent singure.

— *Mi-ar plăcea asta.*

Surâsul ei aprobator m-a ajutat să mai scap de stânjeneală.

— *Ei bine, cum îl vrei?* m-a întrebat ea. *Fac cum îți place.*

Felul în care mă privise cu o seară înainte, atunci când am ieșit din camera mea cu fața rasă, îmi reveni în minte, aducând cu sine o senzație de căldură incitantă. M-a privit ușor buimacă, sau cel puțin așa mi s-a părut. Poate că era puțin mai mult de atât, dar nu eram sigur dacă să îndrăznesc să sper. Doar gândul la asta m-a făcut să simt că mi se taie respirația, deși respiram fără nicio problemă.

— *Vreau să îți placă ție. Fă ce vrei.*

— *Ești sigur?*

Mâinile ei s-au mișcat ezitant, cu o expresie atât de plină de grijă și de compasiune, încât i-am simțit cuvintele periindu-mi pielea.

— *Foarte.*

Era în același timp și adevăr și minciună, dar am intrat în bucătărie, unde mi-am tras un scaun și l-am așezat în mijlocul camerei înainte de a mă răzgândi. După un minut, am simțit un prosop peste umeri și am auzit zăngănitul foarfecului, așezat pe blatul de bucătărie. *Respiră adânc,* mi-am reamintit. Mi-am pus

mâinile pe pantaloni, versiunea mea de tăcere absolută, și am închis ochii, așteptând ca ea să înceapă.

Și-a trecut mâinile într-o doară prin părul meu și prima ei atingere a fost ca un mic bâzâit electric pe scalpul meu. Pentru un moment, și-a trecut degetele printre șuvițele de păr, părând că voia să se acomodeze cu firul meu sau poate doar să îl măsoare pentru treaba pe care era pe cale să o înceapă. Mă trăgea ușor când a început să taie cu foarfeca și dacă aș fi putut să gem, aș fi făcut-o. Am închis ochii în timp ce degetele ei se mișcau ușor peste scalpul meu, făcându-mă să tremur de plăcere. Doamne, Dumnezeule, să fii atins în felul acesta... era mult prea mult și cumva nu era nici pe departe suficient.

Se învârtea în jurul meu, în timp ce tăia părul când dintr-o parte, când din cealaltă, și i-am putut privi corpul mișcându-se, căci ochii îi erau concentrați la ceea ce făcea. M-am folosit de ocazie pentru a-i sorbi din priviri umflătura sânilor, curbura subțire, dar feminină a coapselor sale și picioarele ei lungi, bronzate. Însă, fiind atât de aproape de ea, am reușit să văd detalii pe care nu le observasem înainte. Am observat firele mici, blonde, de pe partea superioară a coapselor, pielea mătăsoasă, netedă de pe interiorul brațelor, venele albastre, delicate, ce i se răsfirau pe sub piele.

Corpul meu a devenit foarte sensibil la apropierea de ea, la atingerea ei, la mirosul dulce care se simțea în jurul ei, un parfum feminin pe care îl simțisem indirect, ceva floral și subtil. Ceva ce era Bree. Totul era atât de intim și de personal încât m-am excitat, corpul meu tânjind să experimenteze mai mult din ea, să exploreze conturul corpului ei, să simtă atingerea pielii ei. „Nu te mai tortura singur, Archer." Era atât de frumoasă încât mă durea să fiu atât de aproape de ea și să știu că asta era tot ce voi avea vreodată. Sufletul mi s-a strâns de o dorință atât de puternică încât, dintr-odată, m-am simțit slab și m-am

întrebat dacă nu ar fi mai bine să opresc toate astea, să îi spun să plece și să mă scutesc de nefericirea asta cumva binecuvântată. Mi s-a pus un nod în gât, iar Bree s-a oprit puțin.

Mi-a netezit părul de pe frunte și ochii ni se întâlniră, șocându-mă cu dorința pe care mi s-a părut că o văd în ochii ei. Am făcut ochii mari și mi i-am plimbat pe fața ei, încercând să citesc ceea ce vedeam în expresia ei. Dar nu eram sigur. Nu știam. Dacă... dacă mă înșelam... Mi-am închis ochii, întrerupând conexiunea noastră, îndoindu-mă de capacitatea mea de a citi asta la o femeie, de a citi *orice femeie.*

Inima îmi bătea atât de tare încât îmi era greu să respir. S-a aplecat în față și am observat prin materialul subțire al bluzei ei că sfârcurile i se întăriseră. Un mic șuierat mi-a ieșit dintre buze. Simțeam ace pe piele și îmi simțeam tot corpul în flăcări de dorința de a o avea. Era o dorință pură și arzătoare ce nu semăna cu nimic din ceea ce experimentasem până atunci.

Mi s-a părut că și Bree începuse să respire mai greu decât o făcuse până atunci și m-am întrebat dacă și ea simțea ceva asemănător cu ceea ce simțeam eu. Să fi fost oare posibil? De unde să știu? Ce trebuia să facă un bărbat într-o situație ca asta? Trebuia să o întreb pe ea sau trebuia doar să îmi urmez instinctele? Dar instinctele mele mă speriau și mă bulversau. Dacă ar fi trebuit să îmi urmez *instinctele,* m-aș fi ridicat în picioare și aș fi lipit-o de perete. M-aș fi apăsat de corpul ei în încercarea de a mă elibera puțin de durerea arzătoare dintre picioare. Mai întâi i-aș fi gustat gura, apoi toată ființa ei. Mi-aș fi trecut mâinile peste trupul ei, pe sub haine, ca să simt atingerea cărnii ei dezgolite sub palmele mele. Mi-aș fi dorit să scriu cu degetele pe pielea ei toate gândurile mele, să descriu toate felurile în care mi-o doream. Mâinile mi s-au încleștat pe pantaloni, chinuit de dorința de a-i spune toate astea în cuvinte. Voiam să aud sunetele

pe care ea le scotea atunci când simțea plăcere și tânjeam ca eu să fiu cel care i le provoacă.

Ah, Iisuse, *Iisuse*. Am început să tremur și m-am simțit copleșit. În minte mi se derulau tot felul de imagini, mult mai rapid decât puteam eu să le gestionez. Prea multe întrebări, prea multă îndoială, prea multe emoții deodată. Și eram atât de excitat încât, efectiv, mă durerea.

— Gata, șopti ea. Ești gata. Arată foarte bine, Archer.

Îngenunche în fața mea cu ochii mai întunecați, cu o expresie încă nesigură și m-am uitat la ea, sfârcurile păreau încă două puncte întărite sub bluza ei. Și ochii ei întrebători m-au făcut să mă simt și mai speriat. Nu aveam răspunsuri. Tot ce aveam era milionul meu de întrebări.

A lăsat foarfeca pe blatul de bucătărie și s-a apropiat. S-a uitat rapid spre gura mea, apoi în altă parte și mi-a sărit inima din piept. Privirea mea a întârziat pentru un moment asupra buzelor ei, cărnoase și roșii și am vrut să o sărut. Îmi doream asta, dar mi-a fost teamă. Știam că o să fiu neîndemânatic. Știam că o să fiu ezitant. M-aș fi uitat la ea ca și cum îmi era teamă de ea și chiar era adevărat în mare parte. Și dacă m-ar fi refuzat, dacă nu ar fi simțit ce simțeam eu...

Am înghițit în sec, panica coborându-mi ușor pe șira spinării. Era prea mult pentru mine. Aveam nevoie să mă gândesc, aveam nevoie să...

M-am ridicat repede în picioare, simțind nevoia de distanță, simțind nevoia de spațiu. Simțind nevoia să fiu singur. Bree s-a ridicat în picioare, părând la fel de uimită. Pentru un moment, doar ne-am uitat fix unul la celălalt, fiecare de o parte și de alta a micului spațiu dintre noi.

— *Trebuie să pleci acum.*

Mi-a venit să mă strâmb când am auzit cuvintele dure pe care am ales să i le spun, dar nu am făcut-o. Chiar credeam ceea

ce spusesem, deși nu mi-am dorit să o jignesc. Voiam ca ea să înțeleagă, dar înainte de toate trebuia să înțeleg eu mai întâi. Trebuia să îmi stăpânesc corpul. Și inima.

— *Să plec?* a întrebat ea. O urmă de îndoială îi apăru pe față. *De ce, Archer, îmi pare rău, ce...?*

— *Nu, nimic, eu doar... am niște treburi de făcut. Ar trebui să pleci.*

— Bine, a șoptit ea, culoarea pălindu-i din obraji. Bine.

S-a foit timid în timp ce și-a adunat lucrurile. Am recunoscut timiditatea aceea, așa am fost și eu toată viața mea. Dar nu știam ce să fac cu ea atunci când mă luptam atât de tare cu propria nesiguranță.

— *Ești sigur? Nu te-am...*

— *Da, te rog, da.*

— Bine, a zis din nou, îndreptându-se către ușă.

Mi s-a părut că nu văd numai durere în expresia de pe chipul ei, ci și confuzie, și sentimentul de vină m-a înjunghiat ca un pumnal, făcându-mă să mă crispez de durere. Știam că dacă ea ar fi știut ceea ce simțeam, nu aș fi scăzut în ochii ei. Refuzul ei ar fi fost plin de compasiune. Și cumva, asta ar fi făcut să mă doară și mai tare. Propria mea confuzie covârșitoare părea să fie un lucru viu, care respira, umplând toată camera și care mă apăsa cu putere.

I-am atins brațul în timp ce s-a îndreptat spre ușă, dorind să îi spun atât de multe, dorind să o întreb atât de multe lucruri. Dar tot ce am reușit să spun a fost :

— *Îmi pare rău. Îți mulțumesc pentru tunsoare.*

Ea s-a uitat fix la mine pentru un moment înainte să dea din cap, apoi a ieșit pe ușă și a închis-o în urma ei. Mi-am pus mâinile în cap și am început să mă trag de părul tuns scurt, închizând ochii strâns. „Archer Hale, idiotule." Geamătul de durere și de frustrare ce a urcat până în gât nu avea sunet, dar exista,

fără doar şi poate. Eram furios pe mine pentru că îmi era atât de teamă, pentru că eram atât de împiedicat, atât de tulburat de apropierea lui Bree. Dar, Doamne, Dumnezeule, nu ştiam cum altfel să mă simt. Am străbătut camera şi m-am aruncat pe spate pe pat, holbându-mă la tavan pentru un moment, continuând să mă trag de păr. Era o senzaţie ciudată. *Eu* mă simţeam ciudat în pielea mea.

Corpul îmi era încă înfierbântat şi mă durea şi eram disperat să mă eliberez. Mi-am desfăcut nasturii de la blugi şi mi-am luat penisul în mână, vibrând de dorinţă. Câteva atingeri au fost de ajuns şi mi-am închis ochii, lăsându-mi capul în pernă, cuprins fiind de plăcere. *Eliberare.* Respiraţia mi-a încetinit şi mintea a început încet să mi se limpezească.

Găsisem o oarecare pace în felul în care îmi trăiam viaţa, o acceptare faţă de cine am fost şi cine aveam întotdeauna să fiu. Dar prezenţa lui Bree a schimbat dintr-odată tot ceea ce credeam că ştiam, ceea ce credeam că îmi *doream* şi nu aveam habar cum să manevrez aceste... posibilităţi ciudate, neaşteptate. Nici nu aveam habar dacă ar fi trebuit să insist asupra lor. Mă simţeam entuziasmat şi frustrat şi o mie de alte lucruri pe care încă nu le elucidasem.

Am rămas întins o vreme până ce bătăile inimii mi-au revenit la normal. Sunetul de cealaltă parte a ferestrei, de copaci ce se legănau în vânt, mă liniştea şi mă calma, iar clipocitul uşor al valurilor de la marginea lacului mă chema la el. M-am dezbrăcat gol puşcă şi mi-am tras pe mine o pereche veche de pantaloni scurţi, apoi m-am îndreptat spre apă.

Atunci mi-am dat seama că îmi foloseam mâinile în mod inconştient pentru a numi lucrurile din jurul meu: pin, piatră, soare, cald. Învăţasem singur limbajul semnelor şi îl exersam pe lucrurile de pe proprietatea mea în timp ce lucram sau pur şi simplu hoinăream. Uneori le vorbeam câinilor mei folosind

mâinile, simțindu-mă puțin ridicol, dar știind că nu aveam cu cine să exersez, cu cine să vorbesc. Apoi Bree păşise pe poarta mea...

Bree.

Am rămas nemişcat, holbându-mă spre lac, cu soarele strălucind pe suprafața lui într-un milion de puncte luminoase. Și atunci inima mi s-a liniştit.

Apa era rece, dar nu foarte tare, şi am simțit-o ca pe o mătase ce aluneca pe corpul meu atunci când m-am aventurat suficient de departe şi m-am scufundat în ea. Am înotat până la punctul din care puteam vedea vârfurile clădirilor din centrul Pelionului, am înotat cu mușchii încordați de efort şi cu plămânii arzându-mă într-un mod în care îi simțeam în acelaşi timp şi plăcut şi uşor dureros. Am plutit un minut sau două, odihnindu-mi corpul pentru întoarcere. Aici mă simțeam sigur pe mine şi vrednic. Aici îmi cunoşteam puterea şi îndemânarea, aici nu stăruiam asupra lucrurilor care îmi lipseau şi asupra lucrurilor pe care *nu le puteam* face. Uitându-mă în sus la norii pufoşi, albi, ce pluteau leneş deasupra, m-am gândit la cum învățasem eu să înot, la cum unchiul Nathan mă dusese în larg în barca lui micuță şi şubredă şi la cum mă lăsase să mă țin de ea până când m-am simțit pregătit să îi dau drumul. La început am bolborosit şi am dat din mâini şi din picioare, chiar am şi plâns, convins fiind că mă înecam şi că nu puteam să strig după ajutor. Dar, după puțin timp, am încercat din nou, şi din nou, şi am devenit mai puternic, mai bun, până când am ajuns să înot ture în jurul bărcii în timp ce unchiul Nathan râdea şi mă încuraja bătând din palme.

Şi m-am gândit că poate o să mai încerc o dată cu Bree, că poate, *doar poate*, aş putea învăța să nu mă mai simt atât de stânjenit în prezența ei. Că aş putea învăța cum să fiu un bărbat

care ar putea câștiga o fată ca Bree. Și că a nu încerca deloc era doar un alt mod de a mă îneca.

Și nu voiam să mă înec. Nu voiam. Voiam să *trăiesc.*

M-am întors invers și am început să înot înapoi, brațele mele tăind apa în timp ce mă împingeam înainte, îndreptându-mă către mal, îndreptându-mă către casă.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Bree

Am plecat ușor spre casă. Până să ajung pe strada mea, mi-am dat seama că am fost deloc atentă la drum. Mersesem cu bicicleta prin ceață fără să bag în seamă nimic din jurul meu, fiind preocupată doar de sentimentele mele de confuzie și de suferință.

Când se ivi la orizont căsuța mea, am văzut că în față era parcată o camionetă și pe verandă se distingea o siluetă.

După ce m-am mai apropiat, am văzut că era Travis. M-am dat jos de pe bicicletă și am sprijinit-o de gard, am luat-o pe Phoebe din coș și m-am îndreptat spre el, zâmbind nedumerită.

— Salutare, străinule, mă întâmpină el.

Am râs ușor.

— Îmi pare rău, Travis. Nu vreau să mă înstrăinez și am primit mesajele tale. Doar că am fost foarte ocupată.

Ne-am întâlnit jos, la capul scărilor.

Își trecu mâna prin păr.

— Nu intenționez să te hărțuiesc, spuse cu un zâmbet încurcat. Doar că m-am simțit atât de bine cu tine în seara aceea și Poliția împreună cu Pompierii organizează o paradă peste câteva săptămâni. Întotdeauna e o cină după aceea, în onoarea tatălui meu... E o chestie destul de importantă pentru orașul nostru. Sper din tot sufletul că vei veni cu mine. Zâmbi.

Bineînțeles că sper să facem ceva și până atunci, însă am vrut să fiu sigur că te invit la cină din timp. Este important pentru mine.

Mi-am mușcat buza, nefiind sigură ce să fac. Apoi mi-a picat fisa... Tatăl lui era bărbatul care îl împușcase pe Archer. În onoarea lui? Cum aș putea? Nu voiam să îl rănesc pe Travis, îmi plăcea de el. Dar îmi plăcea mai mult de Archer. Ah, Doamne! Îmi plăcea. Chiar îmi plăcea cu adevărat. Însă Archer mă dăduse afară din casă, pe când Travis făcea un efort concertat să dea de mine și să petreacă timp cu mine. Chiar dacă era vorba despre un eveniment la care nu prea îmi dădea inima ghes să particip. Nu voiam decât să intru în casă și să mă gândesc. Voiam să fiu singură.

Am zâmbit.

— Travis, pot să mă mai gândesc? Îmi pare rău... toată chestia aceea complicată... eu doar...

O umbră îi întunecă în treacăt fața, ceva ce părea să fie ori furie, ori dezamăgire.

— Ce-ar fi să te sun peste o zi, două cu mai multe detalii și îmi spui „da" atunci?

Zâmbi.

Am râs și i-am zis:

— Bine, sună-mă peste câteva zile.

Zâmbi din nou, părând să fie mai potolit, apoi veni spre mine să mă sărute și eu mi-am întors ușor capul ca să mă sărute pe obraz. Se încruntă când își îndreptă spatele, dar nu spuse nimic.

— Vorbim în curând, i-am zis cu glas liniștit.

Dădu din cap o dată, mă ocoli și se îndreptă spre camioneta lui. L-am urmărit cu privirea fără să mă mișc de pe loc, remarcându-i umerii lați și fundul musculos care îi umplea frumos

blugii. Chiar că era o partidă bună. De ce nu simțeam nicio scânteie între noi? Am oftat și am intrat în casă cu Phoebe.

M-am dus în camera mea, m-am așezat în pat și până să-mi dau seama, mă luase somnul. Când m-am trezit, în jurul meu era întuneric. M-am uitat la ceas. Era zece și optsprezece minute. Dormisem toată după-masa și seara. Probabil fiindcă nu mă odihnisem bine în patul lui Archer. Atât am fost de conștientă de prezența lui în cealaltă cameră. Am înăbușit un geamăt în pernă la gândul lui Archer, întrebându-mă ce făcea, oare, în acel moment. Speram să nu fi stricat complet relația dintre noi.

Am oftat și m-am ridicat din pat, iar Phoebe veni într-un suflet în cameră.

— Hei, fetițo, i-am zis cu blândețe. Probabil că vrei afară, nu-i așa?

Am dus-o la ușa de la intrare și m-am încălțat cu sandalele, observând că trebuia să arunc la gunoi trandafirii care se uscaseră în vaza de lângă ușă. Când am deschis ușa, am observat imediat că era ceva pe prețul de la intrare. Nedumerită, m-am aplecat și l-am ridicat. Am tras adânc aer în piept și am început să râd. Era un „buchet" de ciocolate cu migdale Almond Joy, prinse cu o sfoară mică, frumos legată în fundiță.

L-am răsucit în mână, rânjind stupid, simțind cum bucuria îmi inundă pieptul. Să fi fost un mod prin care își cerea iertare? Sau... un gest prietenesc? Ce însemna mai exact? Am oftat din tot sufletul. Bărbatul acesta!

Am început să râd tare, strângând la piept buchetul de ciocolată, apoi am rămas pe loc, rânjind din nou ca o toantă. Ciudat băiat. Dulcele și tăcutul Archer Hale.

A doua zi am lucrat de la șase la două și practic țopăiam când am intrat pe ușa restaurantului. Era a doua zi fără flashbackul de dimineață. Când mă dusesem la culcare cu o

seară înainte, eram puțin speriată ca nu cumva dimineața aceea să fi fost cu noroc. Dar nu, se părea că nu era așa. Eram o persoană mai liniștită, o persoană plină de *speranță* și liberă.

Când cei care veniseră pentru micul dejun începură să se risipească, Norm strigă din bucătărie:

— Maggie, trebuie să fac o pauză aici în spate. Strigă-mă dacă vine cineva.

Își dădu jos mănușile de plastic, plecă de lângă grătar și se duse în cămăruța pentru recreere din spatele bucătăriei.

Maggie scutură din cap.

— Se simte bine? am întrebat-o.

— Catârul ăsta e destul de bolnav, dar firește că nu vrea să angajeze alt bucătar. E zgârcit și crede că este singurul care poate face treabă bună.

Dădu din nou din cap.

M-am încruntat, oprindu-mă din ștersul tejghelei, m-am întors spre Maggie, am lăsat capul într-o parte, analizând situația, apoi am zis:

— Maggie, dacă vreodată o să ai nevoie de ajutor în bucătărie, familia mea a avut un magazin de delicatese și obișnuiam să gătesc acolo. Cred că pot să încropesc ceva... Știi tu, dacă e vreodată nevoie.

Maggie mă privi cu atenție.

— Ei bine, mersi, iubita! O să țin minte!

Am dat din cap și m-am întors la cârpă și la curățatul tejghelei.

Tocmai când terminam, sună clopoțelul de deasupra ușii și mi-am ridicat privirea ca să văd o femeie trecută bine de patruzeci de ani, care intră în restaurant. Era îmbrăcată într-un costum din două piese, pantaloni și sacou cu mânecă scurtă, bej deschis care părea de firmă și, cu toate că nu mă pricepeam eu la designeri, până și eu știam că acel C de pe poșetă însemna Chanel.

Avea un păr blond strălucitor adunat în coc, cu câteva șuvițe lăsate iscusit să-i încadreze fața. Machiajul era impecabil, poate puțin cam încărcat, realizat pe o față inexpresivă, care cu siguranță văzuse bisturiul esteticianului.

— Ei, doamnă Hale, bună ziua! spuse Maggie, repezindu-se în întâmpinarea ei de ziceai că intrase pe ușă Regina Angliei.

— Maggie, răspunse ea, abia uitându-se în direcția ei în timp ce se îndrepta spre mine, la tejghea.

Un damf de parfum scump, cu nuanțe puternice de crin și trandafir, îmi gâdilă nările. Am strănutat și am ridicat brațul ca să-mi acopăr gura și nasul, apoi l-am lăsat din nou jos.

— Mă scuzați, am început să râd încet.

Femeia se uită la mine de parcă aveam o boală contagioasă. Iisuse, nu era un capăt de țară dacă ziceai un „noroc", nu-i așa? Uau, primeam niște semnale bune.

— Aștept până te speli pe mâini.

— Ah, da, bine. Vin imediat. Mă întorc imediat și vă iau comanda.

— Nu comand nimic.

M-am oprit. *Bine...* dar nu am făcut decât să dau din cap și să mă grăbesc să merg în spate, să mă spăl pe mâini și să mă întorc cât mai repede. În timp ce mă îndreptam spre tejghea m-am întrebat de ce trebuia să primesc eu comenzi de la persoana aceea.

— Cu ce vă pot ajuta? am întrebat, păstrând distanța, ca să evit o altă criză de strănutat.

Eram sigură că eram alergică la ea.

— Sunt Victoria Hale. Sunt sigură că ai auzit de mine.

Am privit-o cu indiferență.

— Nu, îmi pare rău, nu am auzit, am mințit eu, savurând mica plăcere oferită de umbra de furie ce-i poposi pe față. *Ce scârbă!*

Dar își reveni repede.

— În cazul acesta, mă bucur că am venit să facem cunoștință. Sunt mama lui Travis Hale. Înțeleg că ieșiți împreună?

— Păi eu..., m-am oprit din a spune ceva.

Despre ce dracu era vorba aici? Am ieșit o dată cu el, am spus încruntându-mă și privind-o fix pe această femeie insolentă.

Nu aveam de gând să mă mai întâlnesc cu el, dar nu era nevoie ca această cucoană să știe asta.

— Da, așa am auzit și eu, zise ea. E în regulă, presupun. Travis alege cu cine vrea să se... vadă. Ce nu-mi convine e că ți l-ai făcut prieten pe Archer Hale.

Am făcut ochii mari și am rămas cu gura căscată. De unde naiba știa ea asta? Mi-am încrucișat mâinile pe piept.

— De fapt, am început să spun, e mai mult decât un prieten.

Am ridicat bărbia și m-am uitat de sus la ea. Bine, bine, nu era chiar adevărat, cel puțin în ceea ce îl privea pe Archer, dar voiam să văd ce față făcea când auzea ce îi spuneam. Disprețul ei față de Archer era evident, din ce motiv, nu îmi era foarte clar. Și cel mai bun mod în care m-am gândit să îi iau apărarea în acel moment a fost să îi spun că eram împreună.

Se uită la mine câteva secunde, apoi izbucni în râs, ceea ce mă făcu să simt un fulger de furie prin tot corpul.

— Ca să vezi, aceeași poveste! Încă o fetiță ce-i conduce pe băieții Hale, folosindu-se de slăbiciunile lor masculine, spuse, după care mîji ochii. Băiatul acela are o latură agresivă. Ți-a spus cineva asta?

Am rămas cu gura deschisă.

— O latură agresivă? Am început să râd. Te înșeli.

Făcu un semn din mână, reducându-mă la tăcere.

— Întreabă-l chiar tu, fetițo. Am auzit că știi limbajul semnelor și îl înveți și pe el. Întreabă-l cum a încercat să mă agreseze

acum câțiva ani, spuse și dădu din cap, ca și cum era de acord cu ea însăși.

Nu am spus nimic, mă uitam fix la ea, fără să îi corectez bănuiala că îl învățam limbajul semnelor.

— Ferește-te de el, continuă ea. Nu are cum să iasă ceva bun. Și, ca o fată care știe ce înseamnă violența, cred că vei ține seama de avertismentul meu. Nu se știe când poate izbucni și să facă ceva care să te rănească. Bagă de seamă. A mai făcut-o. Să ai o zi bună!

După ce spuse astea, se întoarse și o porni spre ușă, abia dând din cap ca să o salute pe Maggie, care era acum la măsuța unde stătea în pauze și încerca să lase impresia că nu trăgea cu urechea.

M-a lăsat mască! Femeia aceea mă citise ca pe o carte deschisă, descoperise cine și ce am fost în trecut. *De ce?*

După ce se închise ușa, Maggie veni într-un suflet la mine.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? mă întrebă cu ochii mari.

Rămăsesem pe loc, încruntată.

— N-am nici cea mai mică idee. Cine se crede femeia aceea?

Maggie oftă.

— Tori Hale a fost întotdeauna cea mai tare și cea mai grozavă, încă din ziua în care a călcat în orașul acesta și a devenit și mai grozavă după ce s-a măritat cu Connor Hale. E o înfumurată și nu e o tipă cu care să te înțelegi ușor, dar ce poți să-i spui unei femei care stăpânește tot orașul, cu toate afacerile din el și care are mai mulți bani decât Dumnezeu?

— Că ar trebui să-și procure o personalitate mai bună? am sugerat eu.

Maggie chicoti ușor.

— Nu te contrazic, însă nu frecventează decât propriile cluburi, de pe cealaltă parte a lacului, spuse ridicând din umeri. Nu am un motiv real ca să interacționez cu ea. Evident, nici ea

nu-și face prea mulți admiratori cu planurile pe care le are pentru oraș.

M-am uitat la Maggie.

— O să vă afecteze pe tine și pe Norm?

Clătină din cap.

— Nu știm încă. Nu a văzut nimeni planurile finale până acum. Singurul lucru de care este sigură toată lumea este că vor fi construite complexe de apartamente pe malul lacului.

M-am uitat înapoi pe geam după Victoria Hale care tocmai dispăruse după colț câteva minute mai devreme.

— Hm.

— Acum spune-mi, cum adică te întâlnești cu Archer Hale? mă întrebă Maggie, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Am oftat, îndreptându-mi privirea spre ea și sprijinindu-mi coapsa de tejghea.

— Este posibil ca acest lucru să fie o ușoară exagerare, dar am fost la el și am petrecut timp împreună. Îmi place de el.

— Mereu l-am crezut un încuiat.

Am clătinat din cap cu putere.

— Deloc. Este inteligent, amuzant, agreabil. Este de-a dreptul uimitor, i-am zis înroșindu-mă la față și coborându-mi privirea când Maggie se uită curioasă la mine.

— Ție chiar îți place de el, zise ea uimită. Ei bine, cine s-ar fi gândit? Hm.

— Eu, i-am răspuns. Sunt multe lucruri care să îți placă la el. Oricum, despre ce vorbea Victoria Hale... Archer, violent?

Maggie ridică din umeri.

— Nu știu. Nu am văzut niciodată așa ceva. După cum am mai spus, nu am crezut niciodată că e ceva de capul lui. Bineînțeles, nu m-aș mira însă să fie așa. E în gene, presupun. Tatăl lui a fost un băutiv notoriu. Biata lui soție încerca să ascundă vânătăile, dar noi știam cu toții.

M-am sprijinit de tejghea.

— A făcut cineva ceva? am întrebat, simțindu-mi inima grea pentru mama lui Archer.

Maggie făcu semn din cap că „da".

— Connor Hale, fratele lui, era mereu acolo. De multe ori ieșea cu scântei între cei doi, din câte știu eu, zise și dădu din nou din cap.

Mi-am mușcat buza, întrebându-mă din nou ce s-o fi întâmplat între cei doi frați cu atâția ani în urmă.

— Ar trebui să mă duc să văd ce face Norm, zise Maggie. Trebuie să fiu sigură că nu a mierlit-o în cămăruța aia. Nu ar da bine la afacere.

Am început să râd potolit și m-am întors la treabă, cu mintea plină de întrebări despre frați, secrete, fata pe care amândoi o iubeau și o scârbă de văduvă. Mă întrebam cum se potriveau piesele acestui puzzle și unde era locul lui Archer în el.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Bree

Am plecat târziu de la restaurant în după-masa aceea și am remarcat că se răcise simțitor, totuși cald încă, atmosferă de vară, cu toate că era început de septembrie, dar mi s-a părut că toamna plutea în aer. Frunzele tocmai începură să-și schimbe culoarea pe ici, pe colo și puteam întrezări blugi și pulovere în viitorul apropiat. M-am oprit la mașină. Să însemne asta că rămâneam acolo? Ajunsesem în Pelion de mai bine de o lună, dar deja mi se părea că eram acasă. Trebuia să mă gândesc bine de tot. Pe moment, însă, nu mi se părea că era ceva urgent.

Am deschis ușa de la mașină și am simțit dintr-odată că cineva mă bătea pe umăr. Am tresărit, inspirând adânc și răsucindu-mă pe călâie. O pereche de ochi aurii îi întâlniră pe ai mei. Pentru mai puțin de o fracțiune de secundă m-am simțit derutată și cercetam din priviri trăsăturile frumoase ale unui cap cu păr brunet, proaspăt tuns scurt.

— Archer! am exclamat, după care am răsuflat liniștită, râzând, cu mâna pe inimă.

El zâmbi.

— *Îmi pare rău.*

Am râs din nou.

— *Nu-i nimic. Nu te-am auzit apropiindu-te.* M-am încruntat. *Ce faci aici?*

— *Am venit pentru tine,* zise, vârându-și mâinile în buzunar și privindu-și pantofii o clipă, înainte să-și scoată mâinile din buzunar și să le ridice. *Este în regulă?*

Își ținea capul aplecat, dar se uită la mine, ușor dintr-o parte. Am simțit cum stomacul meu zvâcni.

— *Da, e în regulă,* i-am spus, zâmbind. *Am primit buchetul pe care mi l-ai lăsat. Mi-a plăcut la nebunie.*

Dădu din cap zâmbind timid, dar pe față îi apăru apoi o urmă de îngrijorare.

— *Îmi pare rău în legătură cu ziua de ieri,* zise trecându-și grăbit mâna prin părul scurt, *ar trebui să-ți explic, eu...*

— Archer, i-am zis apucându-l de mână ca să-l opresc, ce-ai zice să facem în seara asta lecția aceea de gătit și vorbim atunci? E în ordine?

Se uită cu atenție la mine, apoi făcu semn din cap, „da", vârându-și înapoi mâinile în buzunare și privind în jur neliniștit.

Am zâmbit.

— *În regulă, minunat... bine. Mă duc acasă să mă schimb și vin cu bicicleta.*

Dădu din nou din cap că „da".

— *Intră,* i-am zis făcând semn spre mașină. *Te duc acasă.*

Se uită la mașina mea ca la o farfurie zburătoare.

— *Nu, o să merg pe jos.*

M-am încruntat la el.

— *Archer, pe bune. De ce să mergi pe jos dacă pot să te duc cu mașina?*

Începu să facă pași înapoi.

— *Ne vedem în curând.*

M-am uitat după el până când se întoarse și plecă.

— *Bine atunci, cum vrei.*

În momentul acela i-am observat pe toți cei care se uitau curioși la mine, mergând încet, fără măcar să-și ascundă

indiscreția. Vai, orașele mici chiar pot fi enervante! Exista măcar o fărâmă de intimitate?

M-am suit în mașină și am plecat.

Când am ajuns acasă am făcut repede un duș, mi-am luat pantalonii scurți galbeni, de in, și tricoul favorit, de culoare albă. Mi-am uscat părul cu cărare și l-am legat lejer la spate, lăsându-mi două șuvițe să-mi încadreze fața. Am zăbovit câteva minute în fața oglinzii, fiindcă voiam să arăt bine pentru Archer și aveam fluturi în stomac la gândul că urma să-mi petrec timpul cu el.

Douăzeci de minute mai târziu, Phoebe și cu mine eram în fața porții întredeschise a lui Archer. Am dus bicicleta înăuntru și am încuiat poarta.

Ca de obicei, Phoebe a luat-o la sănătoasa prin curte, în căutarea lui Kitty și a puilor care acum erau tot pe urmele mamei lor care pleca în misiuni sub acoperire prin toată curtea. Am zâmbit în sinea mea. M-am gândit că mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc pe unchiul Nate.

Archer ieși din casă și îmi zâmbi, iar eu i-am răspuns cu gura până la urechi, îndreptându-mă spre el. Avea să-mi ia mult timp să mă obișnuiesc cu noul său look. Dumnezeule, arăta minunat! Recunosc însă că hainele erau puțin cam ciudate pentru un tânăr de douăzeci și ceva de ani care... Dar, stai puțin, oare câți ani avea Archer?

Pe la vreo șase metri depărtare de el, i-am făcut semn.

— *Câți ani ai?*

Părul derutat o clipă, apoi se uită în zare, ca și cum ar fi calculat ceva și răspunse:

— *Douăzeci și trei.*

M-am oprit, încruntându-mă.

— *De ce ești derutat?*

El dădu uşor din cap.

— *Unchiul Nate nu prea sărbătorea zilele de naştere, aşa că, uneori, mai uit anul. Sunt născut pe 2 decembrie.*

Nu am ştiut ce să-i spun. Nimeni nu i-a sărbătorit ziua de naştere? În toţi anii aceştia? Părea un lucru relativ normal, dar nu ştiu din ce cauză mi se strânse inima de durere.

— *Îmi pare rău, Archer,* i-am zis când am ajuns lângă el.

Ridică din umeri de parcă n-avea cu subiectul nici în clin, nici în mânecă.

— *Vii înăuntru?*

— *Apropo,* i-am zis în timp ce mergeam cu el în casă, *nu se întâmplă să ştii ceva despre treapta mea de la intrare care stătea să se rupă?*

Observasem că nu mai scârţâia când am ajuns acasă de la serviciu. George Connick nu avea de unde să ştie despre asta. Nu îl sunasem. Ultima persoană care fusese pe treptele mele era Archer.

Se uită la mine şi-şi întoarse corpul uşor.

— *Era periculos,* îmi spuse. *Am trecut mai devreme pe acolo şi am reparat-o. Mi-a luat doar câteva minute.*

Am răsuflat uşurată.

— *Îţi mulţumesc. E foarte frumos din partea ta.*

„Doamne, bărbatul ăsta! Mă omora cât era de atent!"

Dădu doar din cap, ca şi cum nu ar fi fost mare lucru.

Când am intrat în casă, m-a prins de mână, m-a condus spre canapea şi ne-am aşezat. Îl priveam mirată. Mă uitam la bărbatul din faţa mea, înalt, chipeş, cu un corp pentru care mulţi alţii petreceau ore în şir la sala de sport şi care era atât de timid şi de nesigur pe el. Nu-mi venea să cred, şi cu toate astea, făcea ca inima mea să o ia la galop, iar temperatura să-mi crească. Eram uşor stânjeniţi, dar inspiră adânc şi oftă.

— *Legat de ziua de ieri...*

— *Archer,* l-am întrerupt, *nu trebuie să explici, cred că înțeleg...*

— *Nu, nu înțelegi,* mă întrerupse și el.

Își trecu de câteva ori mâna prin părul proaspăt tuns.

— *Bree, eu nu...*, oftă și își încleștă maxilarul abia vizibil. *Nu am experiență cu...*

Ochii lui mă sfredeliră, strălucind de intensitatea momentului. Aceeași intensitate se făcea simțită și între coapsele mele. Nu aveam ce face. Corpul meu reacționa în prezența lui fie că voiam, fie că nu.

— *Pot să te întreb ceva?* îmi spuse și în obraji îi apăru din nou acele pete roșietice.

Doamne, cât de frumos mi se părea!

— *Orice.*

— *Ai vrut... să te sărut ieri? Ai vrut să te ating?*

Mă privea cu buzele întredeschise ca și cum viața lui depindea de răspunsul meu.

— *Da,* i-am răspuns fără ezitare.

Mă mai jucasem cu băieții în trecut. Jocuri ale atracției, lasă-mă, dar nu-mi da pace, dar cu Archer nu a fost așa. Nu aveam să-i ofer decât sinceritate absolută. Nu aveam de gând să rănesc intenționat acest băiat frumos, sensibil și rănit, mai mult decât fusese deja.

Răsuflă adânc, cu un șuierat puternic.

— *Am vrut să te sărut, să te ating. Doar că nu am știut... dacă voiai și tu...*

Am zâmbit, uitându-mă la el printre gene.

— Archer, am spus, luându-i mâna și ducând-o la inimă, care-mi bătea sălbatic în piept.

— Simți asta? am șoptit, folosindu-mi vocea fiindcă mâinile le strângeau pe ale lui la pieptul meu. Acesta este efectul pe care îl ai asupra mea. Inima îmi bate cu putere deoarece îmi doresc atât de mult să mă săruți, că abia mai respir.

Făcu ochii mari, pupilele i se dilatară atât de mult, că ochii lui cu strălucire aurii păreau acum căprui închis. Între noi se simți ceva aproape palpabil. Își schimbă privirea de la ochii mei la buze, apoi din nou la ochi. Nu am făcut nicio mișcare, știind, instinctiv, că însemna mult pentru el să preia controlul în acel moment. Am rămas nemișcată, doar ochii rătăcindu-mi asupra buzelor lui. Își umezi buzele și doar acel moment, atât de neînsemnat, aprinse o mulțime de scântei între picioarele mele. Le-am strâns ușor, încercând să eliberez tensiunea dureroasă ce începea să se clădească.

„Sărută-mă, sărută-mă", incantam în minte, tensiunea crescând atât de mult, încât în momentul în care se aplecă ușor spre mine aproape am gemut.

Se apropie de mine, cu buzele ușor întredeschise, privindu-mă cu un amestec de nesiguranță și senzualitate ostentativă. Nu voi uita niciodată acea privire... nu voi uita cât voi trăi frumusețea desăvârșită a expresiei de pe fața lui Archer. Data următoare nu avea să mai fie la fel. Odată ce mă sărutase, odată cu primul sărut, nu avea să mai fie la fel, știam asta. L-am sorbit din priviri, l-am memorat, l-am făcut o parte din mine. Apoi buzele lui le găsiră pe ale mele și am gemut, un sunet potolit, venit pe neașteptate din gâtul meu. Deschise ochii și se opri o secundă, privirea devenindu-i mai închisă la culoare înainte să își apese buzele cu hotărâre peste ale mele, închizând încă o dată ochii. I-am închis și eu pe ai mei și m-am cufundat în sentimentul oferit de buzele lui care se bucurau de ale mele, experimentând, atingând ușor, apoi apăsând din nou. Câteva secunde mai târziu, corpul său se apropie de al meu, și trecu cu limba peste marginea buzelor, pe care eu imediat le-am deschis, invitându-l fără nicio rezervă. Limba lui pătrunse timid în gura mea, iar eu mi-am încolăcit-o pe a mea de a lui. Își apăsă corpul mai tare de al meu și răsuflarea lui pătrunse din gura lui în mine, ca și cum

îmi insufla viață. Și poate că asta și făcea. Poate că o făcuse tot timpul acesta până acum.

Mă întinse ușor pe canapea, fără ca buzele lui să se dezlipească de ale mele și se aplecă deasupra mea, înclinându-și capul într-o parte. Sărutul deveni mai profund, iar limba lui continua să-mi exploreze interiorul gurii, dansând parcă împreună cu a mea, un dans lent, erotic.

Și nimic, niciodată, nu fusese mai perfect de atât.

Eliberarea frenetică pe care o simțeam crescând în inima mea și sentimentul că-mi dorisem cu ardoare ca bărbatul acesta să mă domine, să mă sărute, mă făceau să vreau să plâng de fericire.

După mai multe minute s-a retras, abia respirând, trăgând cu putere aer în piept și uitându-se în ochii mei. M-am uitat în ochii lui și ám zâmbit, dar în loc să-mi răspundă cu un zâmbet își apăsă din nou buzele peste ale mele, trecându-și degetele prin părul meu, umplându-și blând pumnii. Mă simțeam atât de bine încât am gemut din nou, apăsându-mi coapsele în corpul său puternic. Îi simțeam erecția, tare și voluminoasă, și m-am mișcat până când a ajuns să apese exact acolo unde aveam nevoie, înfierbântarea radiind prin blugii lui și materialul subțire al pantalonilor mei din in. Mai lăsă să-i scape o suflare în gura mea, iar eu m-am îmbătat cu ea, știind că era un geamăt ce nu se putea auzi.

Își apăsă mai mult erecția și își opri sărutul, privindu-mă mirat, ca să se convingă că era în regulă ce făcea. Delicatețea și grija lui față de ceea ce îmi doream eu îmi făcură inima să mi se strângă și am zâmbit timid.

— Da, am spus dintr-o răsuflare, da.

Mă sărută din nou și, de data aceasta, începu și să își rotească ușor șoldul, astfel încât erecția lui ajunse să facă cercuri deasupra clitorisului meu. Mă întrebam dacă știa că mișcările care îi

aduceau lui atâta plăcere, îmi aduceau și mie. I-am arătat exact ce anume îmi plăcea la nebunie din ceea ce îmi făcea, gâfâind în gura lui și apăsându-mi șoldurile în ale lui. El își potrivea mișcările în funcție de reacțiile mele și faptul că se armoniza atât de bine cu propria mea plăcere trimise în străfundul meu un nou val de excitare, făcându-mi clitorisul să freamăte și să se dilate, sângele pulsându-mi acolo frenetic. Mă întrebam cu uluire cât din acel dans dintre un bărbat și o femeie era instinct pur și cât era comunicare reală, ascunsă.

Când trecu deasupra mea, sfârcurile mele întărite se frecară de pieptul său, trimițând jos și mai multe scântei.

Din gura lui ieși o altă explozie de aer și, când am simțit-o, corpul mi se contractă minunat și m-am eliberat cutremurându-mă, îndepărtându-mă de buzele lui și strigând, în timp ce corpul mi se arcui.

L-am simțit cutremurându-se, apoi rămase nemișcat deasupra mea, respirând neregulat. Când am deschis ochii, se uita fix la mine, cu o privire uimită. Se ridică, privindu-mă și, cu mâinile, mă întrebă:

— *Trebuia să se întâmple asta? Adică, doar de la sărut?*

Am râs și am dat din cap, ridicând mâinile.

— *Da,* i-am spus, *adică da, câteodată se întâmplă.*

M-am aplecat și l-am sărutat ușor pe buze. Când m-am întins înapoi, fața îi era luminată toată de zâmbet. Ah, Doamne, inima mea! Inima mea nu mai rezista la zâmbetele lui. Erau prea de tot: mult prea frumoase, copleșitoare.

M-a pufnit râsul când i-am văzut expresia ușor îngâmfată de pe față. Nu aveam de gând să-i spun că să ai orgasm în pantaloni nu era un motiv pentru care să fii încrezut, fiindcă adevărul era că nu fusesem niciodată nici pe jumătate la fel de excitată pe cât am fost acum, pe canapeaua lui, cu câteva minute mai

devreme. Aşa că, nu avea decât să fie încrezut pentru moment. Am râs din nou, de fericire, şi l-am sărutat din nou.

M-am lăsat pe spate şi am spus:

— *Nu vom face acum lecţia de gătit. Voi găti eu pentru tine. Vreau să am grijă de tine în seara aceasta. E în regulă?*

Mă privi cu căldură şi blândeţe şi dădu uşor din cap că „da".

Cât timp Archer se spăla, eu m-am deprins cu lucrurile din bucătăria lui şi m-am apucat să pregătesc cina. Era pentru prima dată când găteam după un an de zile, dar nu simţeam altceva decât fericire şi mulţumire în timp ce tocam, amestecam şi preparam, murmurând o melodie în timp ce lucram. Archer intră şi turnă nişte chipsuri de cartofi într-un vas mic şi luă din frigider o cutiuţă cu sos de ceapă pe care o aşeză pe blat.

— *Aperitiv*, zise zâmbind.

— *Simandicos!* am izbucnit în râs şi am început să dau la o parte chipsurile ca să jung la cel îndoit în timpul procesului de prăjire. Erau favoriţii mei. Puţin mai crocanţi şi perfecţi ca să-i foloseşti să iei sosul.

L-am aruncat în gură, i-am zâmbit ştrengăreşte lui Archer şi m-am întors la treabă.

Nu am vorbit prea mult cât timp am gătit, deoarece aveam mâinile ocupate, dar Archer păru mulţumit să mă urmărească, stând sprijinit într-o parte de blat. M-am uitat de câteva ori la el, cum stătea cu braţele încrucişate pe piept şi cu un zâmbet fericit pe faţă.

De mai multe ori mă trase spre el şi mă sărută profund, apoi era din nou nedumerit că nu îl oprisem. Apoi, am zâmbit şi am mai găsit un chips îndoit pe care l-am aruncat în gură.

Când cina fu gata, am pus masa, ne-am aşezat şi am pus mâncarea în farfurii. Archer mă luă de mână şi zise:

— *Îți mulțumesc pentru asta,* părând ca un băiețel care nu prea știa cum să exprime ceea ce voia să spună. *Îți mulțumesc, repetă el.*

Înțelesesem, însă, ce însemna acel simplu mulțumesc. Nimeni nu mai avusese grijă de el de mult timp.

Luă o înghițitură și se lăsă pe spate, iar fața sa redeveni visătoare, la fel ca după primul nostru sărut. Am zâmbit.

— *E bun?*

Dădu aprobator din cap, când încă mai mesteca.

— *Ai avut dreptate. Chiar gătești bine.*

Am zâmbit.

— *Mulțumesc. Obișnuiam să gătesc la magazinul nostru de delicatese. Tata și cu mine găseam rețetele. Găteam și făceam prăjituri împreună.*

Privirea mi se pierdu undeva în spatele lui Archer, imaginându-mi-l pe tata aruncându-mi făină în față și apoi pretinzând că fusese doar un accident. Am zâmbit puțin, amintirea umplându-mi pieptul de căldură, fără să mai simt acea gheară strângând de șase luni încoace, de câte ori revenea amintirea tatălui meu.

— *Ești bine?* întrebă Archer, privindu-mă îngrijorat.

Buzele mi se arcuiră într-un zâmbet mai larg și l-am luat pe Archer de mână, strângându-l ușor.

— *Da, sunt bine.*

Deodată, ploaia începu să cadă încet pe pervazul geamului de la bucătărie și m-am uitat afară, încruntându-mă ușor. M-am uitat înapoi la Archer când am văzut cu coada ochiului că începuse să își miște mâinile.

— *Nu va fi furtună în seara asta,* îmi zise, evident citindu-mi gândurile.

Am răsuflat ușurată și am zâmbit, relaxându-mi umerii.

Archer mă privi foarte atent, îmi luă mâna și o strânse.

M-am ridicat și m-am dus la ușa de la intrare ca să o strig pe Phoebe care era deja pe verandă. Am luat-o înăuntru, iar ea s-a cuibărit pe covorul din sufragerie.

M-am întors la masă și am reînceput să mâncăm, fără să scoatem niciun cuvânt pentru câteva minute.

După ce am terminat de mâncat, Archer m-a ajutat să adun vasele și să strâng în bucătărie. În timp ce ștergeam o farfurie pe care o spălase el, i-am spus:

— *Archer, s-a întâmplat ceva astăzi la restaurant despre care aș vrea să vorbim.*

Se uită la mine, cu mâinile în apa plină de spumă, și dădu din cap.

Eu am pus farfuria uscată în dulap și am oftat.

— *O femeie a venit astăzi la restaurant și...*, am făcut o pauză, gândindu-mă cum să spun mai departe. *Nu m-a amenințat neapărat, mai degrabă cred că m-a avertizat. Dar mi-a spus să stau departe de tine.*

Archer s-a uitat cu ochii mari, foarte atent la mâinile mele, apoi și-a mutat fulgerător ochii la fața mea, încruntându-se. Și-a ițit capul în partea dreaptă, dar era atent, ca și cum ar fi știut ce urma să spun.

— *Victoria Hale?* am spus și, imediat, bărbia i se încleștă și își întoarse capul, privind în jos, în apa plină de detergent.

Rămase nemișcat câteva secunde înainte să scoată din apă tigaia pe care o frecase și să o arunce în chiuveta goală de alături, cu un zgomot metalic asurzitor care m-a făcut să tresar.

Își scoase mâinile din apă, ude, și le trecu prin păr, apoi rămase neclintit, doar bărbia îi zvâcnea, încordându-se întruna.

L-am atins încetișor pe mână, dar el nu se uită la mine, deși corpul i se relaxă puțin.

Mi-am tras mâna înapoi și am tăcut o clipă, uitându-mă atentă la corpul tensionat și la fața încordată, gândindu-mă că

nu-l mai văzusem niciodată pe Archer Hale furios. L-am mai văzut prudent, timid, nesigur, dar niciodată furios. Nu eram sigură ce să fac.

El trase adânc aer în piept, însă nu spuse nimic, privi doar peste umărul meu, cu mintea în altă parte, departe.

— *Vrei să-mi povestești despre ea, Archer?*

Își întoarse brusc privirea spre mine. Mai inspiră o dată adânc, apoi încuviință cu o mișcare a capului.

Ne-am șters pe mâini, am lăsat ultimele vase în chiuvetă și ne-am îndreptat spre camera principală. M-am așezat lângă el pe canapea și am așteptat să înceapă să vorbească.

O secundă mai târziu s-a uitat spre mine și a început să povestească.

— *Când unchiul meu era pe moarte, mintea lui părea să i se... limpezească uneori.*

Lăsă din nou vorbele să zboare în vânt, privind în gol peste umărul meu pentru o clipă, pentru ca apoi să revină în prezent. Ochii săi îi regăsiră pe ai mei.

— *Era ca și cum cancerul acela i-ar fi devorat ceva din ceea ce îl făcuse... diferit din punct de vedere mintal. Avea acele momente de luciditate pe care nu i le mai văzusem până atunci sau, cel puțin, nu pentru perioade lungi de timp. Uneori, în aceste momente, mi se destăinuia despre tot felul de lucruri. Lucruri pe care le făcuse în viață, că o iubise pe mama...*

O umbră de durere trecu fulgerător peste chipul său înainte să continue.

— *Într-o zi am intrat în camera lui și l-am găsit plângând. M-a tras spre el și a început să-mi spună cât de rău îi părea. Când l-am întrebat de ce, îmi spuse că atunci când eram în spital, imediat după ce am fost împușcat, își duse mâna la cicatrice fără să își dea seama, frecând ușor, apoi își coborî mâna, doctorii i-au spus că era posibil ca aparatul meu vocal să fie recuperat, însă perioada în care*

puteau face acest lucru era limitată. Se opri din nou, bărbia încleștându-i-se de câteva ori și amărăciunea întunecându-i trăsăturile.

— Mi-a zis apoi că-i spusese și Victoriei despre operația ce fusese programată, iar ea a început să-i inoculeze ideea că ar fi mai bine ca eu să nu mai pot vorbi. Dacă nu puteam să vorbesc, nu puteam fi interogat. Ea a exploatat paranoia lui, așa că el a anulat operația și odată cu ea, șansa de a mai putea vorbi vreodată.

Am tras cu putere aer în piept, oripilată.

— De ce? l-am întrebat. *De ce a făcut asta? De ce nu a vrut să vorbești din nou?*

Clătină din cap, uitându-se în altă parte.

— Pentru că știu lucruri pe care ea nu le vrea publice. Sau poate doar mă urăște. Poate amândouă. Nu mi-am putut da seama niciodată. Dădu din nou din cap. *Dar nu mai contează.*

M-am încruntat, nedumerită.

— Archer, cu siguranță știe că poți să scrii, că poți comunica dacă vrei. Ce nu vrea să spui?

Trase adânc aer în piept.

— Nu contează, Bree. Nu e nimic despre care aș vrea să vorbesc vreodată. Asta e cel mai rău. Mi-a luat singura șansă să fiu normal, să fiu o persoană reală, să am o viață ca toți ceilalți oameni și totul pentru nimic. Nu aveam de gând să spun nimănui secretul ei, niciodată.

— Archer, i-am luat mâinile, ducându-i-le în dreptul inimii mele, așa cum mai făcusem. *Ești o persoană reală, poți să-ți trăiești viața așa cum și-o trăiesc și ceilalți. Cine ți-a spus că nu poți face asta?*

Simțeam cum mi se sparge inima în mii de cioburi. Acest bărbat atât de bun, atât de tandru, avea o părere atât de proastă despre el.

Privi în pământ, clătinând din cap, fără să-mi poată răspunde deoarece îi țineam mâinile în ale mele.

Nu l-am mai întrebat nimic despre secretul pe care îl știa și îl putea folosi împotriva Victoriei Hale. Știam doar că Archer avea să-mi spună ce avea pe suflet când se simțea pregătit să o facă. Trăise toată viața singur și izolat. La fel cum am făcut eu cu gătitul și intimitatea... pași mărunți. În ritmul nostru, amândoi învățam să avem încredere.

Cu toate acestea, mai aveam o întrebare. I-am dat drumul la mâini și am făcut semn:

— *De ce mi-ar spune că ești violent?*

Era ridicol. Archer era cel mai blând bărbat pe care îl întâlnisem vreodată.

— *A venit aici după ce unchiul meu a murit, după ce mă văzuse prin oraș de câteva ori. Nu am idee de ce și nici nu îmi pasă. Eram furios și sufeream. Am împins-o afară pe poartă. A căzut în fund.*

Părea rușinat, deși nu avea nici un motiv să se simtă așa, cel puțin nu în ochii mei.

Mi-am țuguiat buzele.

— Înțeleg, Archer. A meritat-o, cu vârf și îndesat. Îmi pare rău.

Se uită la mine, pătrunzător. Își lăsă capul într-o parte, ceva părând să îi devină tot mai clar.

— *Nu ți-a păsat ce ți-a spus. M-ai întrebat despre ea după ce... ne-am sărutat.*

Am dat din cap.

— *Te cunosc,* i-am zis.

M-a privit ca și cum încerca să pună laolaltă piesele unui puzzle.

— *M-ai crezut imediat pe mine în loc să o crezi pe ea?*

— *Da,* i-am răspuns. *Categoric.*

Ne-am uitat unul la celălalt câteva clipe, apoi pe față îi apăru un zâmbet din acelea care îți fac inima să se oprească în loc. Mai că îmi veni să gem de plăcere, simțind toată pasiunea care-mi curgea prin vene în momentul acela. Zâmbetul acela era al meu. Eram gata să pun pariu că nimeni nu-l mai făcuse pe Archer Hale să zâmbească așa de multă, multă vreme. Mă simțeam posesivă și avidă de acel zâmbet. I-am zâmbit și eu.

— *Aș vrea să te mai sărut, pot?* mă întrebă cu ochii strălucind de dorință.

Am râs.

— *Ce s-a întâmplat?* mă întrebă.

— *Nimic,* i-am răspuns. *Absolut nimic. Vino încoace!*

Ne-am sărutat îndelung pe canapeaua lui. De data aceasta, însă, a fost tandru și mai blând, dorința intensă de mai devreme domolindu-se pentru moment. Ne învățam buzele, memoram gustul fiecăruia și ne bucuram de intimitatea sărutului, gură lângă gură, respirație lângă respirație.

Când am deschis ochii și el mă privea, netezindu-mi părul pe spate și dându-mi o șuviță după ureche, privirea lui îmi spuse tot ce vocea lui nu putea. Comunicam mii de cuvinte, fără să rostim niciunul.

Mai târziu, după ce trecu și aversa de ploaie, Archer mă conduse acasă, ducându-mi bicicleta pe lângă el, cu Phoebe care stătea liniștită la ea în coșuleț.

Mă luă de mână, uitându-se cu sfială la mine, zâmbind când îi zâmbeam și eu, simțind cum îmi creștea inima în piept.

Apoi mă sărută pe treptele din față, un sărut atât de dulce și de tandru că mă duru inima și i-am simțit buzele moi mult timp după ce el se îndepărtă și dispăru după colț, făcându-se nevăzut.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Bree

A doua zi, telefonul mă făcu să sar ca arsă din pat. M-am uitat la ceas. Patru jumătate dimineața? Ce naiba?

— Alo? am spus amețită, apăsând butonul.

— Iubita?

Era Maggie.

— Hei, Mags, ce s-a întâmplat? am întrebat-o, de data aceasta îngrijorată.

— Iubita, am să profit astăzi de oferta ta de a lucra în bucătărie. Norm a stat treaz toată noaptea, vărsându-și mațele, scuze pentru detalii, și sub nicio formă nu e în stare să intre astăzi în bucătărie. Dacă decizi că nu vrei să faci asta, nu e nicio problemă. În cazul acesta, însă, va trebui să punem pe ușă semnul cu „închis".

N-am spus nimic pentru moment, știind că dacă închideau restaurantul chiar și pentru o zi, asta însemna bani lipsă în buzunarul lor. Copiii lor erau mari, dar o auzisem pe Maggie povestind cu o prietenă într-una din zilele trecute că și ea și Norm au muncit pe rupte în toți anii trecuți ca să pună deoparte pentru pensie, banii pe care nu au reușit să-i adune când copiii studiau.

— Bineînțeles că o fac, Maggie.

Răsuflă ușurată.

— În regulă, e grozav. Mulțumesc mult, draga mea. Ne vedem acolo?

— Da și transmite-i lui Norm toate cele bune.

— Așa o să fac, mulțam'.

Am închis. Urma să gătesc astăzi pentru oameni! Am stat câteva minute, dar nu am simțit deloc anxietate, doar o stare de agitație că poate nu am să pot ține pasul cu comenzile ce vor veni. Poate că era din cauză că am încercat deja marea cu degetul și i-am gătit lui Archer sau poate era din cauză că eram deja într-o perioadă mai bună din viața mea, în ceea ce priveau sentimentele și fricile. Oricum, nu aveam toată ziua la dispoziție să stau și să mă gândesc la asta. Trebuia să ajung la restaurant și să pregătesc bucătăria.

Am făcut repede un duș, m-am îmbrăcat cu o uniformă, m-am uscat pe păr și l-am aranjat într-un coc franțuzesc, asigurându-mă că am strâns bine tot părul. Am scos-o pe Phoebe, i-am dat să mănânce, apoi am ieșit pe ușă afară.

Zece minute mai târziu am intrat în restaurant, unde era Maggie care ajunsese și ea cu câteva minute mai devreme.

— Te ajut să te organizezi, îmi zise. Totul e cât se poate de simplu. Dacă nu ți-e greu să faci ouă, omlete, bacon și clătite, vei fi bine. Nimic din ceea ce servim nu e complicat.

Am dat din cap.

— Cred că o să mă descurc, Maggie. Tu doar anunță-i pe clienți că e prima mea zi și să sperăm că vor tolera ideea că mâncarea lor va ajunge cu câteva minute mai târziu decât de obicei.

— O să mă ocup eu de ei, zâmbi și ea.

Ne-am apucat să scoatem toate ingredientele pentru omletă din frigider și să le punem în recipiente la capătul blatului, în spatele grillului, pentru a ajunge mai ușor la ele. Maggie bătu mai multe cartoane de ouă și le puse într-un vas în frigiderul de sub blat, tot așa, ca să fie gata de turnat direct pe grill. După o

— În regulă, e grozav. Mulțumesc mult, draga mea. Ne vedem acolo?

— Da și transmite-i lui Norm toate cele bune.

— Așa o să fac, mulțam'.

Am închis. Urma să gătesc astăzi pentru oameni! Am stat câteva minute, dar nu am simțit deloc anxietate, doar o stare de agitație că poate nu am să pot ține pasul cu comenzile ce vor veni. Poate că era din cauză că am încercat deja marea cu degetul și i-am gătit lui Archer sau poate era din cauză că eram deja într-o perioadă mai bună din viața mea, în ceea ce priveau sentimentele și fricile. Oricum, nu aveam toată ziua la dispoziție să stau și să mă gândesc la asta. Trebuia să ajung la restaurant și să pregătesc bucătăria.

Am făcut repede un duș, m-am îmbrăcat cu o uniformă, m-am uscat pe păr și l-am aranjat într-un coc franțuzesc, asigurându-mă că am strâns bine tot părul. Am scos-o pe Phoebe, i-am dat să mănânce, apoi am ieșit pe ușă afară.

Zece minute mai târziu am intrat în restaurant, unde era Maggie care ajunsese și ea cu câteva minute mai devreme.

— Te ajut să te organizezi, îmi zise. Totul e cât se poate de simplu. Dacă nu ți-e greu să faci ouă, omlete, bacon și clătite, vei fi bine. Nimic din ceea ce servim nu e complicat.

Am dat din cap.

— Cred că o să mă descurc, Maggie. Tu doar anunță-i pe clienți că e prima mea zi și să sperăm că vor tolera ideea că mâncarea lor va ajunge cu câteva minute mai târziu decât de obicei.

— O să mă ocup eu de ei, zâmbi și ea.

Ne-am apucat să scoatem toate ingredientele pentru omletă din frigider și să le punem în recipiente la capătul blatului, în spatele grillului, pentru a ajunge mai ușor la ele. Maggie bătu mai multe cartoane de ouă și le puse într-un vas în frigiderul de sub blat, tot așa, ca să fie gata de turnat direct pe grill. După o

jumătate de oră, ingredientele erau pregătite. Maggie puse la făcut cafea și întoarse semnul de pe ușă pe partea pe care scria „deschis".

Clopoțelul de la ușă începu să sune după câteva minute și primii clienți își făcură apariția.

Am petrecut dimineața făcând omlete, prăjind felioțe de bacon, prăjind chiftele din cartofi rași și turnând în forme aluatul de clătite al lui Norm. De câteva ori am rămas în urmă puțin, dar în general, ținând cont de faptul că era prima mea zi în bucătăria aceea și găteam contracronometru pentru mulți oameni, mi s-a părut că făcusem o treabă foarte bună. După zâmbetele și ocheadele trase de Maggie prin geamul deschis, mi-am dat seama că și ea era mulțumită.

— Faci o treabă pe cinste, iubita! strigă ea.

Când lucrurile începură să se mai liniștească, am început să dau unor preparate o notă distinctivă: puțin usturoi în ouăle folosite pentru omletă, puțină smântână la papară, lapte bătut în loc de apă la clătite (lucruri pe care le învățasem de la tata).

În timp ce curățam bucătăria ca să o pregătesc pentru amiază, am încropit salata mea specială de cartofi cu bacon și salata de paste cu ardei copt, care fusese preferata clienților magazinului nostru de delicatese. Le-am făcut cu zâmbetul pe buze, inima săltându-mi de bucurie pentru că nu făceam un lucru trist, ci, mai degrabă, ceva ce păstra vie memoria tatălui meu.

La amiază lucrurile au mers chiar mai bine decât la micul dejun, pentru că acum știam cum să mă descurc în bucătărie și cum funcționa aparatura.

Maggie le spuse tuturor despre cele două salate speciale și, până la douăsprezece și jumătate, nu mai rămăsese nimic din șarjele făcute.

— Dementiale impresiile despre salate, dementiale! zise Maggie, zâmbind. Crezi că ai mai putea încropi câteva pentru mâine?

Am zâmbit strengărește.

— Poți să fii sigură, i-am răspuns veselă.

Pe la trei, când restaurantul se închise, Maggie și cu mine eram epuizate, dar am bătut palma sus, râzând. Eram obosită, însă fericită și mulțumită.

— Mai ai nevoie de mine și mâine?

— Eu zic că nu. Să sperăm că Norm se drege până mâine, dar te anunț.

Făcu cu ochiul. Ai făcut o treabă tare bună. Căzu pe gânduri.

— Chiar dacă Norm revine, crezi că ai putea face acele salate în fiecare zi ca să le includem în meniu?

Am zâmbit.

— Mi-ar face plăcere.

Am plecat zâmbit fericită și m-am dus la mașină. Nici nu am ajuns bine, că o mașină de poliție opri în locul de parcare de lângă mine. Travis era înăuntru.

Am rămas în picioare lângă mașină, nu am intrat, l-am așteptat pe Travis să oprească motorul și să se dea jos.

Veni spre mine, afișând un zâmbet care numai sincer nu era.

— Hei, Bree!

— Salut, Travis, i-am zâmbit.

— E adevărat?

Zâmbetul îmi dispăru de pe față.

— Ce să fie adevărat? l-am întrebat, însă știam exact despre ce voia să mă întrebe.

— Acel Archer e mai mult decât un prieten pentru tine?

Se sprijini cu fundul de mașina mea, își încrucișă brațele peste piept și mă țintui cu privirea.

Am oftat, uitându-mă în pământ, apoi în ochii lui.

— Da, Travis, e adevărat am zis și m-am lăsat pe un picior, ușor stingheră pentru că stăteam în fața bărbatului pe care îl sărutasem. De fapt... mă întâlnesc cu el...

Începu să râdă.

— Te întâlnești cu el? Cum adică?

Părea chiar derutat.

M-am enervat instantaneu și mi-am îndreptat poziția.

— Cum adică? Pentru că e un om bun, pentru că e deștept și încântător și... dar de ce trebuie să mă justific? Ascultă, Travis. Adevărul e că... îmi place de el și nu am încercat să îți dau speranțe false când am ieșit împreună. În acel moment nu eram foarte sigură ce e între mine și Archer. Acum știu. Așa că sper să înțelegi când îți spun că nu vreau să mă văd cu nimeni altcineva. Doar cu el. Doar cu Archer.

Mă privi printre gene și mi s-a părut că întrezăresc o urmă de furie pe fața lui. Își înfrână însă pornirea surprinzător de repede și ridică din umeri.

— Ascultă, nu mă bucură foarte tare chestia asta. Îmi place de tine, așa că, da, e cam nasol să aud așa ceva. Își țuguie buzele. Dar cum aș putea să mă supăr dacă ai găsit o cale să comunici cu Archer? Copilul acela nu a avut deloc o viață ușoară. Nu sunt chiar atât de egoist să nu-mi dau seama că merită și el să fie fericit. Așa că... vă doresc să fiți fericiți, Bree. Vorbesc serios.

Am oftat, hotărâtă să ignor faptul că i-a spus „copil" lui Archer și să nu-i reamintesc că, de fapt, Archer era cu două luni mai mare decât el. În schimb, i-am spus:

— Mulțumesc, Travis. Înseamnă mult pentru mine. Rămânem prieteni? i-am zâmbit.

Mormăi.

— Au! M-ai și trecut la prieteni. Dar zâmbi apoi și păru să fie sincer. Fie, prieteni.

Am zâmbit și eu și am răsuflat ușurată.

— Ce bine.

Ne-am mai zâmbit puțin unul altuia, apoi el și-a lăsat ușor capul într-o parte, părând să cadă pe gânduri.

— Știi, Bree? Toată chestia asta m-a făcut să îmi dau seama cât de ticălos am fost că nu m-am străduit mai mult să fiu prieten cu Archer. Poate că l-am descurajat fără să stau prea mult pe gânduri, gândindu-mă că tăcerea lui însemna că nu era interesat să aibă prieteni. Poate că nu am încercat suficient de mult.

Am dat din cap, încântată.

— Da, nu vrea decât să fie considerat o persoană ca oricare alta, Travis. Și nimeni din orașul acesta nu pare să facă asta. Toți l-au ignorat, ca și cum nici nu ar fi existat, am spus încruntându-mă.

Dădu din cap și mă privi cu atenție.

— Ai o inimă mare, Bree. Voi trece pe la el la sfârșitul săptămânii să văd ce face.

— Ar fi grozav, am zâmbit. Cred că i-ar plăcea asta.

— Bine. Zâmbi. Acum o să mă duc să-mi îndulcesc amarul cu o plăcintă cu cireșe de-a lui Maggie.

— Restaurantul e închis, i-am zis cu o față prefăcut tristă.

El zâmbi.

— Da, dar Maggie e înăuntru și când va vedea cât de supărat sunt, îmi va da o plăcintă imediat. Făcu cu ochiul. Să ai o zi bună.

Am izbucnit ușor în râs.

— Și tu, Travis.

M-am urcat în mașină și am pornit spre casă, cântând în tandem cu radioul tot drumul.

O oră mai târziu eram ieșită din duș și îmbrăcată în blugi strâmți, închiși la culoare și într-un tricou albastru-deschis și cu

părul lung, lăsat liber. Zece minute mai târziu, am oprit în fața porții lui Archer cu Phoebe în coș. Am deschis larg poarta, lăsată întredeschisă, și am pus-o pe Phoebe jos ca să plece în căutarea prietenilor ei.

Mi-am sprijinit bicicleta de gardul lui Archer și am început să merg pe aleea lungă exact când el apăru de după colț, în blugi rupți, bocanci în picioare și nimic altceva. Pieptul îi strălucea ușor din cauza transpirației și tocmai se ștergea cu brațul pe frunte. Evident, lucrase din nou la unul dintre multele sale proiecte.

Mi s-au înmuiat picioarele când i-am văzut corpul atât de minunat și m-am gândit cât de mult îmi doream să i-l văd în întregime, fiecare bucățică. Curând? Speram că în curând.

Zâmbi când mă văzu și începu să meargă mai repede, iar în stomacul meu o mulțime de fluturi începură să bată din aripi. M-am grăbit și eu în întâmpinarea lui.

Când am ajuns aproape lângă el, am alergat ultimii metri și m-am aruncat în brațele lui, iar el mă prinse și mă ridică în aer, apoi am început să ne învârtim, eu râzând fericită, el râzând în tăcere.

Mi-am lăsat capul în jos și l-am sărutat apăsat, pierdută în aroma de scorțișoară a buzelor sale, amestecată cu gustul său atât de specific. L-am sărutat pe toată fața, zâmbind și delectându-mă cu gustul ușor sărat al pielii sale.

Mă privi așa cum o făcea el ca să mă simt specială. Expresia lui era de o frumusețe incredibilă și era plină de fericire. Mi-am dat seama că fericirea ce se citea pe fața acelui bărbat minunat mi se datora. Inima mi se topi, iar stomacul mi se strânse. Mi-am trecut degetul mare peste obrazul lui și m-am uitat în jos la el, de la înălțimea la care mă ridicase.

— Mi-a fost dor de tine azi, i-am zis.

Îmi zâmbi și privirea lui îmi zise tot ce mâinile sale nu puteau, fiindcă mă ținea strâns la pieptul său. Își apropie buzele de ale mele și mă sărută cu pasiune.

După câteva minute, m-am oprit ca să respir.

— Văd că te-ai lămurit foarte repede cum e cu sărutul, nu-i așa?

I-am făcut cu ochiul, iar el chicoti. I-am simțit pieptul vibrând.

Mă lăsă jos și spuse prin gesturi:

— *Ești mult mai fericită azi!*

Am încuviințat în timp ce ne îndreptam spre casă. Am intrat în bucătărie și el a început să toarne în pahare apă pentru amândoi în timp ce eu i-am povestit cum am gătit în ziua aceea la restaurant.

Își bău apa, urmărindu-mi trăncăneala și bucurându-se, fără-ndoială, de bucuria mea. Un om extraordinar. Gâtul i se mișca la fiecare gură de apă și cicatricea i se întindea atunci când înghițea. M-am oprit din povestit, m-am apropiat de el și i-am sărutat-o, gândindu-mă în momentul acela la ce-mi spusese cu o azi înainte despre Victoria Hale, scorpia afurisită. Ce demon îngrozitor ar trebui să fii ca să faci ce-i făcuse ea lui Archer, să te asiguri că handicapul lui va fi unul cu care va trăi toată viața și care, în cele din urmă, îl va izola și îl va face să se simtă bolnav. Nu eram o persoană violentă, însă când m-am gândit la asta, am simțit că aș putea cu ușurință să-i provoc durere fizică și să nu simt nici cea mai neînsemnată urmă de vină.

L-am cuprins pe Archer de talie și mi-am așezat capul pe pieptul său, ascultându-i inima. Mi-am îngropat fața în pielea lui caldă și mi-am frecat nasul de ea, inspirând mirosul cu accente de mosc. Am scos limba, ca să îl gust și l-am simțit, pe abdomen, cum se excită. M-am lipit de el și l-am strâns mai tare în brațe, iar el s-a cutremurat ușor.

Și-a trecut degetele prin părul meu până când am început să gem, închizând tremurat ochii. I-am deschis ca să mă uit la el și el mă privea cu aceeași privire plină de încântare care-mi făcu inima să bată. Ne-am privit pentru câteva secunde înainte ca el să-și apropie buzele de ale mele și limba lui își făcu loc printre ele, caldă, umedă, alunecând încântător peste a mea. Scântei mi se aprinseră jos și m-am apăsat mai mult pe erecția lui Archer ca să eliberez zvâcnirile intense ce-mi pulsau între picioare. Dar nu am făcut decât să înrăutățesc situația.

— Archer..., am suspinat, eliberându-mă din sărut.

El îmi dădu drumul din îmbrățișarea lui și mă țintui cu privirea, în ochii lui strălucind emoția, dar și dorința.

— *Știu că îți place să-mi plimb mâinile prin părul tău. Arată-mi și alte feluri în care ai vrea să te ating. Învață-mă ce-ți place.*

Mâinile lui descriau aceste cuvinte molatec și mi se tăie respirația, simțind și mai multă umezeală scurgându-mi-se pe picioare, cu toate că întrebarea lui fusese cât se poate de erotică, dar eu mă simțeam oarecum nesigură. Nimeni nu mă mai întrebase niciodată așa ceva, iar eu nu știam ce să fac, de unde să încep, așa că am înghițit în sec.

Fără să-și desprindă ochii de ai mei, Archer mă duse cu spatele spre canapea și mă lăsă ușor jos. Am clipit și mi-am mușcat buza. Cum stătea deasupra mea, cu erecția vizibilă în blugi, părea întruchiparea tuturor fanteziilor pe care le avusesem vreodată. Doar că imaginația mea nici nu se putea compara cu realitatea, deoarece mie nici prin cap nu-mi trecuse să umbresc trăsăturile fanteziei mele cu acea expresie de admirație și senzualitate. Nu mă gândisem să îi dau acei ochi de culoarea whiskey-ului, adumbriți de gene negre. Nu aveam de unde să știu că Archer Hale exista undeva în lumea aceasta nebună și aglomerată și că fusese făcut doar pentru mine.

Și, în acel moment, am știut. Mă îndrăgosteam de bărbatul chipeș și tăcut care era acum pierdut în ochii mei. Dacă nu mă îndrăgostisem deja.

Se așeză pe canapea lângă mine, se aplecă spre mine și mă sărută cu tandrețe, apoi se lăsă înapoi și-și trecu degetele prin părul meu până când am început să suspin din nou. Îmi plăcea. Era suficient ca Archer să-și plimbe degetele pe scalpul meu toată noaptea și m-aș fi putut declara satisfăcută. Aș fi putut. Aș fi putut. Bine, dar nu era cazul. Cu toate acestea mă făcea să mă simt minunat. I-am zâmbit și el m-a privit curios.

— Gâtul, i-am șoptit. Îmi place să fiu sărutată pe gât.

Se aplecă imediat și îmi mângâie cu buzele pielea de acolo. Mi-am arcuit spatele și am oftat, apoi mi-am trecut și eu degetele prin părul său des și moale.

Se jucă puțin prinzându-mi pielea de pe gât între buze, apoi le plimbă acolo precum o adiere, iar eu îi arătam prin sunete ce îmi plăcea cel mai mult. Și fără să se dezmintă, Archer era bun la tot ceea ce făcea, învăța repede și cu ușurință cum să mă facă să-mi pierd respirația și să mă zvârcolesc de plăcere sub el.

Mă excitasem și am devenit mai îndrăzneață, împingându-i capul între sânii mei. Înțelese imediat, se aplecă și mi-i cuprinse în podul palmelor, cu toată greutatea lor.

Dintr-odată își ridică spre mine ochii, strălucind de dorință, și îi coborî apoi spre corpul meu în timp ce îmi ridică tricoul și mi-l scoase peste cap. Mă privi din cap până în picioare, așa cum stăteam întinsă doar în sutienul simplu din dantelă albă, și trase adânc aer în piept.

Am întins mâna și am desfăcut sutienul, lăsându-l să cadă. Archer făcu ochii mari și se uită fix la sânii mei. În altă situație poate că m-aș fi simțit jenată, însă dorința carnală vădită și privirea lui erau atât de intense încât începusem să strălucesc.

— *Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată*, îmi zise, iar eu i-am zâmbit discret.

— Mă poți săruta acolo, Archer, i-am șoptit, mistuită de dorința de a-i simți buzele calde și umede jucându-se cu sfârcurile mele.

Ochii îi străfulgerară și se aplecă imediat spre mine, de parcă era exact lucrul pe care și-l dorea să îl facă, doar că aștepta un semn din partea mea.

Mi se tăiase răsuflarea și gemeam în timp ce el îmi gusta și dezmierda pe rând, când un sfârc, când pe celălalt. Sângele îmi fierbea în vene și, fără să îmi dau seama, coapsele mi se împinseră în sus, căutând eliberarea de zvâcnirile lăuntrice ce pulsau cu putere între picioare, implorând să fie întregite.

Archer continua să mă atâțe, prinzându-mi sfârcurile între buze până începeam să gem de atâta agonie și extaz.

— Archer, i-am spus de-abia răsuflând. E prea mult. Trebuie să te oprești.

Își ridică privirea și se încruntă ușor.

— *E ceva ce nu e în regulă?* mă întrebă.

Am început să râd, un sunet chinuit, torturat.

— Nu, e prea bine, am spus mușcându-mi buza.

Își lăsă capul într-o parte, privindu-mă cu atenție, apoi dădu din cap.

— *Ai nevoie să te eliberezi, îmi spuse. Arată-mi cum să o fac cu mâna.*

Am clipit.

— Bine, am șoptit.

Mi-am dat seama că încă îmi foloseam vocea în loc de mâini și, cu toate că nu prea era loc între noi, mi-am eliberat mâinile, cu care îl luasem de talie și am început să fac semne:

— *Îmi dai blugii jos?*

Se întoarse imediat ca să-mi desfacă fermoarul, apoi se ridică în picioare ca să mi-i dea jos. Erecția lui încă îi umplea pantalonii. Și el va trebui să se elibereze. Îl doream cu disperare în mine, însă știam că pentru el avea să fie prima dată. M-am gândit că poate ar trebui să construim acel moment împreună. Nu era nicio grabă.

Se întoarse lângă mine și mă privi din nou cu nedumerire. I-am luat mâna și i-am așezat-o sub elasticul chilotului meu. Am simțit că erau deja leoarcă.

Mă atinse timid și, în momentul în care degetele lui îmi atinseră buzele vulvei și alunecară în moliciunea umedă, am gemut și mi-am lăsat capul pe spate, un picior alunecându-mi într-o parte, pe spatele canapelei, ca să îi înlesnesc accesul. Degetele lui care alunecau pe și în mine mă făceau să mă simt atât de bine.

După un timp, se mută mai jos și îmi scoase lenjeria intimă și îmi așeză cu grijă piciorul pe spatele canapelei din nou. Veni lângă mine și își plimbă degetele peste buzele mele, privindu-mă de data aceasta. Eram deschisă și expusă în cel mai intim fel posibil. Dar, în mod straniu, nu mă simțeam deloc stânjenită. Când îmi atinse cu degetul ghemul plin de nervi, am icnit, apoi am gemut și m-am împins în degetul lui. Îmi aruncă o privire înflăcărată și începu să deseneze cercuri în jurul punctului electrizant în timp ce eu gemeam și mi-am lăsat capul într-o parte, pe perna de pe canapea. Am simțit cum sângele, care acum doar pulsa, fierbând la foc mic, începea să clocotească.

— Mai repede, l-am implorat.

Archer acceleră ritmul, degetul său trasând cercuri strânse pe clitorisul meu care pulsa, în răspuns la țipetele și gemetele mele. Reuși să mă excite atât de tare încât nu dură decât câteva secunde ca tot corpul să mi se contracte și apoi să se elibereze glorios într-o revărsare abundentă de plăcere atât de intensă

încât am strigat numele lui Archer și mi-am arcuit spatele, apoi m-am prăbușit pe canapea.

Când am deschis ochii, Archer mă privea fix, cu buzele ușor întredeschise și cu același amestec de adorație și pasiune pe chip.

Veni mai sus pe canapea și mă sărută tandru, sorbindu-mi parcă buzele, provocator. I-am simțit zâmbetul în forma buzelor, așa că mi-am lăsat și eu amprenta zâmbetului meu pe buzele lui.

Apoi m-am strecurat ușor pe dedesubt, el trase brusc aer în piept și mi-am dat seama că și el avea acum nevoie de atenție.

Fără să spun nimic l-am împins în spate și l-am tot făcut să se miște până ajunse să stea pe canapea, cu spatele sprijinit. Ochii lui nu se dezlipiră deloc de mine, așteptând să vadă ce aveam de gând să fac. M-am ridicat și m-am strecurat în lenjeria intimă, ca să nu mă împiedic de ea așa cum era în jurul gleznelor.

M-am așezat în genunchi în fața lui și i-am desfăcut nasturele de la blugi, uitându-mă la el. Ochii lui mă urmăreau cu înflăcărare. Pur și simplu habar n-avea ce făceam. Dumnezeule! Știam că Archer fusese izolat aici, dar nu puteam să nu mă întreb dacă unchiul său îi vorbise vreodată despre sex... Mă întrebam cât de multe știa despre ce fac un bărbat și o femeie în dormitor. Sau pe canapeaua din sufragerie.

Am tras pantalonii jos de pe el și penisul săltă eliberat. Am rămas cu privirea nemișcată pentru o secundă, buzele întredeschizându-se încet. Un lucru era cert, nu ducea lipsă la acest capitol. La fel de mare și minunat, exact ca restul. Și arăta dureros de excitat, capul vinețiu, congestionat de sânge.

M-am uitat la el și am văzut că mă privea, incertitudinea întunecându-i chipul.

— *Ești minunat*, i-am semnalat, iar el se relaxă vizibil.

M-am aplecat și mi-am trecut ușor limba peste vârful umflat și el tresări și trase adânc aer în piept. M-am uitat la el încântată și am văzut că avea ochii mari, cu pupilele dilatate și mai mult.

M-am aplecat din nou în față și l-am atins cu limba în partea din spate a penisului, de la bază, până spre vârf, apoi am făcut din nou câteva cercuri cu limba pe vârf. Respirația îi era tot mai greoaie și îl auzeam cum trăgea, sacadat, tot mai mult aer în piept.

Mi-am pus gura pe vârful lui și l-am prins cu mâna de baza penisului în timp ce l-am condus cât mai adânc în gât. Mi-am ridicat și mi-am coborât gura de câteva ori și când m-am lăsat pe spate ca să văd dacă îi plăcea ce îi făceam, se apăsă în mine, implorându-mă din priviri să continui. Am zâmbit ușor, apoi l-am cuprins din nou cu gura.

Își ridică mâinile și începu să-și plimbe din nou degetele prin părul meu în timp ce făceam mișcări în sus și în jos, pe lungimea excitată.

În mai puțin de un minut, l-am simțit și mai mare și mai excitat în gura mea, iar răsuflările lui deveniră mai intense pe măsură ce începu să se împingă spre fața mea. Doar câteva mișcări și rămase nemișcat, iar sămânța lui vâscoasă și sărată îmi explodă în gură. Am înghițit-o, apoi mi-am rotit de câteva ori vârful limbii pe capul penisului pentru ultima dată înainte să termin și să mă uit la el.

Mâna îi era acum în păr, apucând între degete șuvițele care îi cădeau pe frunte și uitându-se la mine de parcă descoperise Sfântul Graal. I-am zâmbit plină de mine.

— *A fost bine?* l-am întrebat.

Dădu din cap, păstrând pe față aceeași expresie plină de admirație. M-am aplecat și m-am instalat la el în poală, sărutându-l pe buze. Mă sărută apăsat clipe în șir, apoi se lăsă pe spate.

— *O să mai faci asta, nu-i așa?*

Am început să râd ușor.

— *Da. Nu chiar... acum,* am rânjit, *dar da, o s-o mai fac.*

L-am mai sărutat o dată, apoi m-am desprins din brațele lui și am început să mă îmbrac în timp ce Archer își ridica blugii peste șoldurile lui înguste. Îl văzusem aproape în întregime, dar nu complet. Abia așteptam să-l văd complet dezbrăcat. Abia așteptam să-i simt pielea dezgolită în timp ce el se mișca în mine. Mă trecu un fior. Avusesem orgasm cu nici cincisprezece minute mai devreme și, cu toate acestea, simțeam cum mă încălzesc din nou, din cap până în picioare.

M-am așezat din nou la el în brațe și l-am sărutat ușor pe gât, repezindu-mă din când în când cu vârful limbii ca să-i simt gustul sărat. Lucrase în curte mai devreme și transpirase puțin, dar totul la el mi se părea încântător. Am inspirat adânc când mâinile lui m-au cuprins, strângându-mă cu putere. M-am simțit în siguranță, protejată, și îmi venea să explodez de fericire.

După un minut, mi-am ridicat capul și l-am întrebat:

— *Archer, unchiul tău te-a învățat despre... sex?*

Am roșit puțin pentru că nu voiam să-l pun într-o situație stânjenitoare. Era ciudat să stau în brațele celui mai sexy bărbat pe care îl cunoscusem vreodată, un tânăr minunat, de douăzeci și trei de ani, și să-l întreb dacă știa despre sex. Nu că aș fi crezut să aibă probleme la acest capitol, era evident că prindea repede și că era un elev de nota 10. M-am gândit că știa despre aspectele reproductive ale sexului; m-am gândit că făcuse ore de biologie. Dar, oare, știa cât de multe lucruri diferite pot face un bărbat și o femeie împreună?

Archer ridică din umeri.

— *Nu. Nu se gândea la așa ceva. Părea mereu preocupat să rezolve o problemă ce-i chinuia mintea sau să apere proprietatea.*

L-am întrebat despre asta o dată, când aveam vreo treisprezece ani și el mi-a dat câteva reviste.

Privi în altă parte, ușor stânjenit.

— *Erau acolo niște articole... și m-am prins cum stă treaba,* spuse și se încruntă, uitându-se cu atenție la mine.

— *Te deranjează faptul că eu niciodată...?*

Înainte să-și încheie propoziția am dat din cap.

— *Nicidecum, Archer. Ești cel mai sexy bărbat pe care îl cunosc. Chiar și în ziua în care te-ai oprit să mă ajuți în parcare, și atunci am fost atrasă de tine. Cu toată barba ta aiurită și cu părul lung.*

Am zâmbit și el mi-a întors zâmbetul.

— *Cred că ne potrivim foarte bine, nu crezi?* l-am tachinat, sărutându-l pe gât.

Îmi zâmbi sincer și încuviință, sărutându-mă pe buze.

Am rămas așa vreo câteva minute, sărutându-ne și îmbrățișându-ne, eu frecându-mi nasul de gâtul lui de un miros delicios. Aș fi putut rămâne acolo o zi întreagă.

Mi-am ridicat capul în momentul în care mi-am amintit discuția pe care o avusesem cu Travis.

— *Hei, m-am întâlnit azi în oraș cu Travis și m-a întrebat dacă poate trece pe aici să te vadă.*

Archer se încruntă, dar nu zise nimic. Nu am pomenit de faptul că am ieșit la o întâlnire cu Travis. Nu avusesem nicio intenție ascunsă și nici sentimente față de el, așa că de ce să deschid subiectul acum?

— *Îmi spunea,* am continuat, *că îi pare rău că nu a avut o relație mai strânsă cu tine.* Archer ridică dintr-o sprânceană.

— *Mi-a zis că are de gând să treacă pe aici în vizită săptămâna aceasta.*

Archer mă privi cu scepticism.

— *Ce e? Nu-ți place de el?*

M-am dat jos de la el din brațe și m-am așezat pe canapea, lângă el, ca să-mi pot folosi mai ușor mâinile pentru a vorbi. În puținul timp de când ne cunoșteam, am ajuns să ne descurcăm foarte bine amândoi în limbajul semnelor, foloseam chiar forme prescurtate ale unor cuvinte pe care le înțelegeam amândoi, făceam semne pentru doar o parte dintr-un cuvânt, chestii de genul ăsta. Ne lua acum mai puțin de jumătate din timpul de care am fi avut nevoie în urmă cu câteva săptămâni pentru o propoziție.

Archer se descurca și el acum mult mai bine de unul singur decât atunci când am vorbit prima dată prin semne și prindea din zbor câteva lucruri de la mine. Până una alta folosisem limbajul semnelor de o viață. Era a doua mea limbă. El o învățase doar dintr-o carte și acum era prima dată când îi folosea la ceva. Cu câteva săptămâni mai devreme scria pe litere cuvinte pentru care nu știa semnul, dar acum nu mai era cazul.

— Nu, nu prea, îmi zise. Îi place să-și bată joc de oameni, Bree.

Bărbia i se încleștase, probabil din cauza unei amintiri sau, poate, din alt motiv, în timp ce el rămase cu privirea în gol.

— Nu l-am mai văzut de vreo câțiva ani, doar la volan, în mașina de poliție.

L-am privit în ochi.

— Ei bine, cred că s-a schimbat. De fapt, chiar e un tip ca lumea. Poate o să-i dai o șansă când vine aici? Nu ar fi frumos să ai în oraș rude cu care chiar să păstrezi legătura?

Mă gândeam că eu aș face orice ca să mai am pe cineva pe care să pot numi familie, așa cum aș face orice ca să păstrez acea relație, dacă aș fi avut ocazia. În plus, îmi doream asta pentru Archer. Îmi displăcea gândul că stătea acolo, fără nimeni, în afară de mine. Îmi doream să aibă prieteni, o familie... îmi doream să fie fericit, să aparțină unei comunități.

VOCEA LUI ARCHER

Archer părea în continuare sceptic, dar remarcă expresia mea plină de speranță de pe față și mă întrebă:

— *Adică să îi dau o șansă?*

Am dat ușor din cap.

— *Da.*

Mă privi câteva clipe.

— *Bine, atunci așa am să fac,* spuse cât se poate de firesc.

I-am cuprins în palme obrajii, m-am aplecat și l-am sărutat tandru.

— Știu că nu este ușor pentru tine. Îți mulțumesc, i-am zis, mângâindu-i cu vocea mea buzele.

El dădu din cap, mă trase spre el și mă strânse în brațe.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Archer

Nu am fost în viața mea mai fericit. Lucram pe lângă casă în fiecare zi, cu cățelușii alergând printre picioarele mele, căutând problemele cu lumânarea ori de câte ori puteau, dărâmând lucruri și provocând un adevărat haos general.

Și în fiecare după-masă, inima mea tresărea fericită când auzeam scârțâitul porții, care mă anunța că sosea Bree.

Stăteam de vorbă și ea îmi povestea cum îi mersese în ziua aceea. Ochii îi străluceau când îmi povestea despre toate rețetele la care se gândise, acum că Maggie și Norm îi oferiseră ocazia să schimbe câteva lucruri în meniu. Părea atât de mândră și de fericită când îmi spunea că până și Norm, fără să-i poarte pică, deși morocănos, recunoscuse că rețetele ei pentru garnituri erau mai bune decât ale lui. Îmi zisese că plănuia să se gândească și la câteva rețete pentru felurile principale, apoi îmi făcuse cu ochiul după ce-mi zisese asta, de mi se strânsese inima în piept de cât era de frumoasă.

Câteodată aveam impresia că mă uitam prea lung la ea și încercam să privesc în altă parte când mă surprindea. Cu toate acestea, voiam să mă uit la ea cât era ziua de lungă fiindcă, pentru mine, era cea mai frumoasă fată din lume.

Îmi plăcea că părul ei șaten avea șuvițe aurii când era atins de razele soarelui. Îmi plăcea că se uita pieziș din când în când

și că avea buzele pline și roz, ca un boboc de trandafir. Iubeam să le sărut. Le puteam săruta la nesfârșit. Aveau gust de piersică.

Îmi plăcea forma feței ei, ca o inimă. Și îmi plăcea zâmbetul ei, cum i se lumina fața și ochii îi străluceau de fericire. Era superbă și adevărată și-mi făcea inima să o ia razna de câte ori mă privea.

Îmi plăcea trupul ei zvelt și cât de albă îi era pielea când era acoperită de costumul de baie. M-am aranjat în pantaloni și mi-am mutat gândul de la Bree. Acum lucram și trebuia să mă concentrez.

Am mai pus niște mortar printre pietrele pe care le așezam pe marginea treptelor de ciment. Nu erau decât niște pietre pe care le adunasem de lângă lac, dar m-am gândit că vor face scările să se armonizeze cu noua terasă tot din piatră.

Tocmai mă pregăteam să termin când am auzit poarta deschizându-se și închizându-se. M-am încruntat. Cine naiba putea fi? Bree era la restaurant până la ora două și acum era de-abia douăsprezece.

M-am ridicat și m-am dus roată în jurul casei ca să mă uit pe alee și l-am văzut pe Travis, în uniformă, coborând fără să se grăbească și uitându-se în jur de parcă nu mai fusese pe aici până acum. Totuși, când îl văzusem ultima dată, eu eram doar un copil și locul arăta cu totul altfel.

Travis mă observă și păru surprins. Am înaintat unul spre celălalt și ne-am oprit în fața casei.

— Salut, Archer.

Mi-am șters mâna pe cârpa pe care o aveam la mine și m-am uitat la el, așteptând să îmi spună de ce era acolo.

— Arată bine aici.

Am dat din cap, primindu-i complimentul. Știam că arăta bine.

— Ai muncit mult.

și că avea buzele pline și roz, ca un boboc de trandafir. Iubeam să le sărut. Le puteam săruta la nesfârșit. Aveau gust de piersică.

Îmi plăcea forma feței ei, ca o inimă. Și îmi plăcea zâmbetul ei, cum i se lumina fața și ochii îi străluceau de fericire. Era superbă și adevărată și-mi făcea inima să o ia razna de câte ori mă privea.

Îmi plăcea trupul ei zvelt și cât de albă îi era pielea când era acoperită de costumul de baie. M-am aranjat în pantaloni și mi-am mutat gândul de la Bree. Acum lucram și trebuia să mă concentrez.

Am mai pus niște mortar printre pietrele pe care le așezam pe marginea treptelor de ciment. Nu erau decât niște pietre pe care le adunasem de lângă lac, dar m-am gândit că vor face scările să se armonizeze cu noua terasă tot din piatră.

Tocmai mă pregăteam să termin când am auzit poarta deschizându-se și închizându-se. M-am încruntat. Cine naiba putea fi? Bree era la restaurant până la ora două și acum era de-abia douăsprezece.

M-am ridicat și m-am dus roată în jurul casei ca să mă uit pe alee și l-am văzut pe Travis, în uniformă, coborând fără să se grăbească și uitându-se în jur de parcă nu mai fusese pe aici până acum. Totuși, când îl văzusem ultima dată, eu eram doar un copil și locul arăta cu totul altfel.

Travis mă observă și păru surprins. Am înaintat unul spre celălalt și ne-am oprit în fața casei.

— Salut, Archer.

Mi-am șters mâna pe cârpa pe care o aveam la mine și m-am uitat la el, așteptând să îmi spună de ce era acolo.

— Arată bine aici.

Am dat din cap, primindu-i complimentul. Știam că arăta bine.

— Ai muncit mult.

Am dat din nou din cap.

El oftă.

— Ascultă-mă. Bree mi-a zis că vă petreceți timpul împreună și eu, zise trecându-și degetele prin păr, părând că se gândește la ce voia să spună, ei bine, cred că am vrut să trec pe la tine și să te salut. Și să îți spun că îmi pare rău că n-am mai venit aici până acum.

Mă uitam în continuare la el. Mereu mi-a fost greu să îmi dau seama ce voia Travis cu adevărat. Mai căzusem în capcanele lui, când pretinse că îmi era prieten și apoi mă împușca în spate. Chiar și atunci când eram amândoi copii, chiar înainte de accident. Nu că aveam acum mai multă încredere în el, dar m-am gândit că oamenii se pot schimba... Trecuse mult timp. Aveam de gând să fac o încercare. De dragul lui Bree. Pentru că mă gândeam că asta o va face fericită. Și eram dispus să fac orice ca să fie fericită.

Am dat ușor din cap, oferindu-i un zâmbet din colțul buzelor și am făcut un gest spre casă, invitându-l să intrăm.

— Da, da, sigur, zise el.

Ne-am îndreptat spre ușa de la intrare și l-am lăsat să intre înaintea mea, eu rămânând în spatele lui, arătând spre bucătărie. M-am dus direct spre un dulap, am luat un pahar, l-am umplut cu apă de la robinet și am băut îndelung.

Când am terminat, am făcut semn spre pahar, apoi spre el și am ridicat din sprâncene.

— Nu, mulțumesc, zise. De fapt sunt în pauza de masă, așa că nu pot să stau mult. Voiam, de fapt, să te întreb dacă vrei să ieși diseară cu mine și cu niște prieteni. Nimic deosebit, doar o seară petrecută cu prietenii, câteva beri, distracție?

M-am încruntat și l-am privit. Mi-am dus degetul la cicatrice și m-am prefăcut că râd.

Travis oftă.

— Nu poți să râzi?

Părea stânjenit cu adevărat. Nu mai văzusem niciodată privirea aceea pe fața lui Travis. Poate chiar se schimbase puțin. Stai așa, păru că îi venise o idee.

— Tu poți să râzi. Și un râs fără sunet tot râs e până la urmă. Haide, nu ai vrea să te distrezi puțin? Să ieși din casa asta pentru o seară? Să fii un tip obișnuit?

Voiam să fiu un tip obișnuit. Sau, cel puțin, voiam ca Bree să mă vadă ca pe un bărbat care era măcar un pic la fel ca ceilalți bărbați. Nu-mi mai dorisem niciodată asta, de fapt, îmi dorisem exact opusul, să arăt cât mai anormal cu putință, ca nimeni să nu se uite la mine. Acum, însă, acum era Bree. Și îmi doream mult să îi ofer ceea ce își dorea, nu un pustnic sălbatic și care n-a ieșit niciodată din casă. Eram sigur că mai ieșise cu alți bărbați înaintea mea. Probabil că o duseseră la restaurante și în cafenele. Eu nu știam să fac nimic din toate astea. Trebuia să învăț.

I-am făcut un semn din cap lui Travis și am mimat cuvintele „în regulă".

Păru puțin șocat, dar zâmbi, arătându-și toți dinții strălucitori.

— Bine atunci, îmi zise. Trec să te iau mai târziu. Pe la nouă e bine?

Am ridicat din umeri. Mi se părea cam târziu, dar ce știam eu la ce oră începeau ieșirile cu băieții?

Travis mi-a întins mâna și i-am strâns-o.

— Bine, ne vedem atunci. Zâmbi. Găsesc singur ieșirea.

Și acestea fiind spuse, ieși din bucătăria mea și închise ușa în urma lui.

M-am sprijinit de blat și mi-am încrucișat brațele pe piept, gândindu-mă. Nu știam de ce, dar nu mă simțeam deloc împăcat. Am pus-o, însă, pe seama emoțiilor și m-am dus să fac un duș.

La nouă și zece minute, Travis deschise poarta și eu m-am ridicat de pe scaunul pe care stăteam pe verandă. Am urcat aleea și am încuiat poarta după ce am ieșit. Travis avea o camionetă mare, de culoare argintiu închis, care stătea cu motorul pornit la marginea drumului. Am tras adânc aer în piept. Ultima oară când fusesem într-o mașină, din câte îmi aminteam oricum, pentru că nu cred că ambulanța se punea, a fost în ziua în care mi-am pierdut vocea.

Am strâns din dinți și am urcat, gonindu-mi din minte amintirile acelei zile.

Travis ambală motorul și porni mașina.

— Bărbate, îmi zise, uitându-se la mine, te-ai aranjat binișor. Se poate să arăți chiar mai bine decât mine. Râse, dar privirea îi rămase goală.

Bree se abținu să nu sară în sus de bucurie când i-am spus că urma să ies cu Travis și cu prietenii lui, cine or mai fi și ăia. Mă ajutase să-mi găsesc ceva potrivit cu care să mă îmbrac, nu că aș fi avut prea multe ținute dintre care să aleg.

— *Archer,* mă întrebase ridicând un tricou, *când ți-ai cumpărat ultima oară haine?*

Am ridicat din umeri.

— *Unchiul meu făcea asta. Mi-a cumpărat niște chestii când am împlinit optsprezece ani.*

Mă privise tăcută o clipă, apoi zise:

— *Lasă-mă să ghicesc. Pe vremea aceea nu erai atât de... dezvoltat,* își flutură mâna arătând spre mușchii mei, cred.

Am dat din cap și am ridicat din umeri.

Oftă de parcă asta ar fi fost o problemă și începu să cotrobăie printre hainele mele jerpelite. În cele din urmă, găsi o pereche de blugi corespunzători despre care îmi zise că puteau fi considerați cu aspect uzat și o cămașă de care uitasem complet și care inițial îmi fusese mare când mi-o cumpărase unchiul meu.

Bree păru mulțumită, la fel și eu. Poate chiar o să ies și o să-mi cumpăr câteva lucruri drăguțe, dacă pe Bree o face fericită faptul că mă îmbrac frumos.

Travis deschise aparatul de radio și am mers așa o perioadă, ascultând muzică. Când am observat că ieșeam din oraș, l-am bătut pe umăr pe Travis și am arătat spre șosea, ridicând întrebător din umeri.

— Mergem la un club de pe partea cealaltă a lacului. Se numește *Teasers*, a adăugat și s-a uitat la mine ridicând din sprâncene, după care și-a întors privirea înapoi la drum.

După un minut, se uită din nou la mine:

— Putem vorbi? Ca de la bărbat la bărbat?

M-am uitat mirat la el, fără să știu unde bătea și simțindu-mă ușor iritat.

— Ai început deja o relație fizică cu Bree?

I-am aruncat o privire lui Travis, apoi m-am uitat din nou la drum. Nu-mi doream neapărat să vorbesc despre asta cu el, deși dacă aș fi avut încredere completă în el, poate că aș fi avut o întrebare sau două. Dar nu era cazul. Până nu-mi demonstra contrariul, aveam să consider că *nu* prezenta încredere.

— În regulă. Înțeleg că nu vrei să-mi spui nimic despre Bree. Tăcu puțin. Pot măcar să speculez că nu ați mers până la capăt?

Am ridicat din umeri și am dat din cap. M-am gândit că era în regulă să-i spun ce nu făcuserăm.

Zâmbi și în lumina slabă din camioneta lui dinții îi străluciră și o umbră îi trecu pe față și, pentru o secundă, a arătat exact ca acei clovni pe care îi vedeam în magazine de Halloween. Am clipit și arăta din nou ca Travis.

— Presupun că, totuși, îți dorești, nu?

M am uitat la el și am mijit ochii, dar am dat din cap. Bineînțeles că îmi doream. Cine nu și-ar fi dorit? Bree era dulce și minunată.

Zâmbi din nou.

Bine. În cazul acesta, Archer, îți voi povesti cum stau lucrurile atunci când... te întâlnești cu o fată așa de frumoasă cum este Bree. Cel mai probabil are ceva experiență și își va dori ca tu să știi ce ai de făcut când vă hotărâți să faceți acest pas important. De aceea te duc în acest club. Aici sunt femei care te vor lăsa... să exersezi cu ele. Înțelegi?

Inima începu să bată să-mi iasă din piept. Nu prea, voiam să îi spun. În schimb, l-am privit din nou printre gene, ca să îi dau de înțeles că era nevoie să-mi dea mai multe detalii. Deocamdată, nu îmi plăcea. Absolut deloc. Ba mai mult decât atât, nu-mi plăcea să mă gândesc la experiența lui Bree, la bărbații cu care a fost ea înainte. De fapt, îmi îngheța sângele în vene și mă făcea să vreau să pocnesc ceva. Mai bine nu mă mai gândeam deloc la asta.

În plus, Bree îmi spusese că nu o deranja faptul că nu aveam experiență în domeniul acesta. Oare îmi spusese adevărul? Îndoiala începu să-și facă loc în sufletul meu și îmi era tot mai greu să înghit.

Travis parcă mi-a citit gândurile.

— Fetele îți spun că nu le pasă că ești lipsit de experiență, dar crede-mă, vor aprecia faptul că știi ce să faci atunci când vei ajunge cu ele în pat. Nu vrei să bâjbâi ca un ageamiu, nu-i așa? Sau să te faci de râs?

Mi-am mutat privirea pe geam, dorindu-mi să-i pot spune să întoarcă naibii camioneta și să mă ducă înapoi acasă. Nu așa mi-am imaginat seara.

— Hei, nu te enerva așa, omule. Toți bărbații o fac, crede-mă. Indiferent dacă sunt singuri sau căsătoriți. Prietenul meu,

Jason, e căsătorit de zece ani și încă mai profită de beneficiile oferite de fetele din camerele din spate. Nevastă-sa se face că nu vede pentru că profită și ea de asta. Înțelegi?

Mă uitam în continuare pe geam, gândindu-mă la unchiul Nate și cum ieșea uneori în oraș și se întorcea mirosind a parfum de femeie și cu urme de ruj pe gulerul de la cămașă. Nu avea prietenă sau soție, așa că cel mai probabil se întâlnea și el cu femei ca acestea despre care spunea Travis că lucrau în barul în care mergeam. Și Nate era un bărbat cumsecade. Mi-am dorit să mai fi fost în viață ca să îl pot întreba despre lucrurile astea.

Nu eram vreun prost, dar știam și că mai aveam multe de învățat. Citisem multe cărți „de profil", să zic, însă, când venea vorba de lumea reală, de felul în care oamenii se purtau unii cu ceilalți, despre cum acționau și reacționau, simțeam mereu că trebuie să-i ajung din urmă. Nu-mi plăcea sentimentul.

Am parcat în fața unei clădiri cu geamuri întunecate și cu o parcare mare în față. Pe clădire era un semn mare din neon, roz cu negru, pe care scria *Teasers* cu litere care se aprindeau și se stingeau.

Am găsit un loc de parcare și Travis s-a întors spre mine:

— Ascultă, să nu ai impresia că trebuie să faci ceva ce nu te face să te simți bine. Ai, însă, încredere când îți spun, dacă vezi pe cineva care îți place, să nu stai pe gânduri. Bree va aprecia asta. Este ceea ce fac bărbații, Archer.

Am oftat și am tras de ușă ca să o deschid. Aveam să intru acolo cu Travis și numai ca să o fac fericită pe Bree pentru că am mers la acea ieșire cu băieții de care ea fusese atât de entuziasmată.

Ne-am dus la ușă și un tip mare, cu capul ras și într-un tricou pe care scria *angajat,* ne ceru cărțile de identitate. Ei bine și cu asta, basta! Nu aveam carte de identitate. Am dat să mă

întorc, dar Travis m-a apucat de mână, s-a aplecat, și-a arătat insigna și i-a spus ceva uriașului. Acesta dădu din cap și ne făcu semn să intrăm.

Înăuntru, în club, muzica era asurzitoare. Ceva despre sex și bomboane. Țineam ochii pe jumătate închiși în timp ce mă uitam în jurul meu, în lumina obscură. Mese mici erau așezate în jurul unui podium care era în mijlocul încăperii și am făcut ochii mari când am văzut o femeie pe jumătate dezbrăcată care aluneca pe o bară aurie. Timp de câteva secunde am rămas nemișcat și m-am holbat la ea până când Travis m-a apucat de mână și m-a tras spre o masă la care stăteau doi tipi cu pahare pe jumătate goale în fața lor.

— Salutare, șmecherilor! strigă Travis, răsucind invers unul dintre scaune și așezându-se pe el, apoi se uită la mine și-mi arătă scaunul de lângă el.

M-am așezat.

— Jason, Brad, el este vărul meu, Archer.

— Salut, omule, zise Jason, întinzându-mi mâna. Mă bucur că ai venit.

Am dat mâna cu el și am remarcat că Travis îmi spusese adevărul. Într-adevăr, avea verigheță.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Brad, în timp ce dădeam mâna și cu el.

O chelneriță, îmbrăcată în ceea ce părea să fie un costum de baie cu fustă scurtă, se apropie de noi și ne întrebă dacă vrem să comandăm ceva de băut.

Travis se întoarse spre fată, aruncă o privire pe ecuson și zise:

— Hei, Brenda, și zâmbi.

Ea chicoti și se uită la noi.

— Sunteți chiar un grup de băieți arătoși, zise zâmbind larg.

Am zâmbit politicos când ni se întâlniră privirile.

— Ce să vă aduc?

Travis se aplecă înainte.

— Un rând de shoturi. Cuervo Gold și un rând de Yuengling.

Chelnerița zâmbi și plecă să ne aducă băuturile. Travis începu să povestească împreună cu Brad și Jason, în timp ce eu urmăream spectacolul de pe scenă. Când tânăra își desfăcu picioarele și începu să alunece lin pe bară, am simțit că mă excit puțin, așa că m-am tras mai mult sub masă ca să nu mă vadă ceilalți. Travis se uită la mine, zâmbind atotștiutor.

Chelnerița ne puse băuturile în față, pe masă, iar Travis îi întinse niște bani. Ea se aplecă în față ușurel și îi vârî între sânii imenși. Am înghițit în sec. Nu știam ce să cred despre toate acestea.

Travis se întoarse și ridică paharul mic de băutură și spuse:

— În cinstea lui Archer! Și pentru o seară de neuitat.

Ceilalți tipi ridicară și ei paharul râzând și strigând:

— Așa să fie!

M-am uitat la ei cum dădură pe gât lichidul dintr-o înghițitură rapidă și apoi își luară o felie de lămâie în gură. Am făcut la fel, forțându-mă să nu o scuip când începu să mă ardă pe gât. Ochii mi se umplură de lacrimi, așa că mi-am vârât și eu lămâia în gură și am supt-o. Mă ajută.

Travis îmi arse una peste umăr și-mi zise:

— Asta e! și ridică berea în direcția mea. Am ridicat-o și eu pe-a mea și am luat o înghițitură, tot strâmbându-mă din cauza gustului.

Unchiul Nate fusese băutor convins. Ținea alcool în casă și am încercat să beau odată, când aveam vreo cincisprezece ani. Lui părea să îi placă atât de mult. Mie mi se păruse că avea gust de alcool pentru masaj, așa că am scuipat de cum luasem prima înghițitură. Nu eram sigur de ce lui îi plăcea atât de mult.

Nu m-am mai atins de ea de atunci. În plus, tata era un bețiv notoriu și încă îmi aminteam cum venea acasă, abia ținându-se

pe picioare, dar cu suficientă putere rămasă ca să o pocnească pe mama.

Am lăsat aceste gânduri deoparte și mi-am îndreptat privirea spre scenă. Sus era o fată nouă, minionă, cu părul lung, șaten deschis. Îmi amintea puțin de Bree. O urmăream cum începu să se învârtă pe ritmul muzicii, unduindu-se în sus și în jos pe bară, cu un picior înfășurat în jurul acesteia. Se lăsă pe spate, iar părul îi curse în valuri când se arcui complet, pe spate. Mi-am dus sticla de bere la gură și am luat o înghițitură zdravănă.

Era deja prea mult. Muzica tare, răsunând din difuzoare, toate răcnetele, fluierăturile și discuțiile gălăgioase din jurul meu, imaginile din jur, sunetele mă copleșeau, iar corpul meu reacționa la niște lucruri cu care nu eram sigur că mă puteam împăca. Berea părea, însă, că ajută, făcând lucrurile să pară suficient de începătoșate pentru ca stimulii exteriori să pară tolerabili și confuzia mea, neînsemnată.

După ce dansul fetei se termină, toți tipii se aplecară și începură să îi bage bancnote în lenjerie. Unul flutură ceva ce părea să fie o bancnotă de douăzeci de dolari și când ea se târî spre el, el întinse mâna între picioarele ei și îi vârî bancnota sub materialul care îi acoperea zona intimă. M-am uitat în altă parte.

Îmi ajunsese. Nu aveam un termen de comparație pentru ceea ce se întâmpla și asta mă făcea să mă simt în umbră, ca și cum, toți cei prezenți acolo erau în avantaj față de mine. Nu mi-a plăcut. Era motivul pentru care am rămas în banca mea și nu am încercat să interacționez cu nimeni. Ultimul lucru de care aveam nevoie era încă un motiv să mă simt ca și cum toată lumea în afară de mine știa despre ce naiba era vorba.

M-am întors spre Travis și am dat să mă ridic, arătând spre ușă. Travis mă apăsă cu putere pe umeri și m-am așezat la loc pe scaun, excitat și scrâșnind din dinți. Veni spre mine, fluguindu-și buzele și prinzându-mă de umăr cu degetele, în timp ce eu îl

bine în gura ei, dar voiam să fiu sigur că și eu o făceam cum trebuia. Nu voiam să mă simt ca un virgin ce eram.

Fata de pe scenă își trecu mâinile peste sâni, apoi apucă bara și începu să mimeze actul sexual. Eram excitat la maximum pe sub masă. Să mă ridic și să plec nu era o variantă de luat în calcul în momentul acela.

Ceilalți tipi își împărțeau atenția, când la ce se întâmpla pe scenă, când la discuția lor, povestind și râzând zgomotos. Nu mai eram deloc atent la ei. Continuam să beau, mă deprinsesem cu activitatea și începuse să îmi placă.

O blondă ce fusese mai devreme pe scenă se apropie de masa noastră și se aplecă la urechea lui Jason ca să-i șoptească ceva. El începu să râdă, se ridică de pe scaun și plecă după ea spre o încăpere de lângă scenă. M-am uitat înspre Travis, iar el ridică din sprâncene, rânjind cu gura până la urechi. Se aplecă spre mine:

— Am o surpriză pentru tine, zise tare, ca să acopere muzica. Cred că o să-ți placă.

Se uită în spatele lui, făcu un semn cu mâna și după un minut, o fată se apropie de masa noastră. Mi-a zâmbit și eu am rămas cu ochii pironiți la ea. Îmi părea atât de cunoscută.

Travis se apropie de mine.

— Archer, ți-o mai amintești pe Amber Dalton? Lucrează aici acum.

Amber Dalton, fata de care fusesem îndrăgostit lulea la paisprezece ani. Cea în fața căreia mă umilise Travis. Probabil că din cauza alcoolului care îmi curgea prin vene nu mă simțeam deloc stânjenit în prezența ei. Nu-mi dezlipeam privirea de la ea, îi admiram părul negru, până la umeri și aceiași ochi căprui mari pe care îi iubisem cu atâția ani în urmă. Era la fel de drăguță cum mi-o aminteam.

— Archer Hale? şopti ea, făcând ochii mari. Dumnezeule, să nu te recunosc! Mă măsură din priviri. Măi, măi, cât de bine arăţi!

Zâmbi, iar eu nu mi-am putut stăpâni plăcerea ce mă copleşi în acel moment. Părea că ce se întâmplase cu atâţia ani în urmă fusese anulat de sclipirea de admiraţie din privirea ei faţă de cum arătam.

— Amber, interveni Travis. Cred că Archer este pregătit pentru acea întâlnire personală despre care am discutat, îi spuse făcându-i cu ochiul.

Mintea mi se limpezi puţin, aşa că am făcut semn din cap că „nu" şi i-am întins mâna, gestul meu de îmi pare bine că ne-am întâlnit.

Ea, însă, îmi ignoră gestul şi mi se instală în braţe, răspândind în jurul ei copleşitorul miros al parfumului de vanilie. M-am crispat, oarecum, deoarece nu ştiam ce să fac cu mâinile mele în afară de a le lăsa să cadă pe lângă mine.

— O idee grozavă, gânguri ea, apropiindu-se mai mult de mine şi începu să se aranjeze şi mai bine la mine în braţe, pe semi-erecţia mea.

Am tras aer în piept. Mă simţeam ciudat, dar bine. Nu eram sigur ce trebuia să fac.

În timp ce muzica bubuia în fundal, Amber se aplecă spre mine şi-mi şopti la ureche:

— Fir-ar să fie! Arăţi minunat, Archer. Iar trupul tău..., trasă o urmă cu degetul pe pieptul meu. Ştii că mi-a plăcut de tine cu ani în urmă, nu-i aşa? Te-am văzut cum mă urmăreai la lac. Îmi doream să ieşi din tufişuri..., dar nu ai făcut-o niciodată.

Îi urmăream degetul care se mişca fără întrerupere pe pieptul meu, până la betelia de la blugi, acolo unde îşi strecură doar puţin vârful degetului, apoi urcă înapoi pe piept. Acum eram din nou excitat.

— Haideți, voi doi! râse Travis. Mergeți și distrați-vă.

Amber sări din brațele mele, se ridică și mă smuci după ea. Mergeam în spatele ei ca să-mi ascund starea, legănându-mă ușor. La naiba, eram mai băut decât credeam.

Amber mă duse la aceeași ușă după care dispăru și Jason, pe un coridor slab luminat, apoi mă trase într-o încăpere din stânga și închise ușa.

În mijlocul camerei era un scaun și ea mă conduse spre el, apoi mă împinse ușor în el.

Se duse la o măsuță, foșni ceva pe acolo și după un minut se auzi muzică din niște boxe de pe perete. De data aceasta, muzica era bună, nu era tare și copleșitoare. Mă simțeam mai bine acolo, înăuntru.

Amber veni spre mine, iar eu m-am forțat să nu-mi plec privirea. Simțeam că sângele începea să-mi clocotească în vene, dar în același timp mă simțeam amorțit.

Se urcă la mine în brațe, cu picioarele desfăcute și iar i-am simțit parfumul, care începu să-mi gâdile nările. Se legănă pe ritmul muzicii câteva clipe, închizând ochii și lăsându-se pe spate, ca să o pot admira. Era drăguță, dar nu ca Bree. Acum că o vedeam de aproape, la lumină mai puternică decât cea de pe scenă, nu îmi plăcu tot machiajul acela de pe fața lui Amber și mi se păru că avea trăsăturile ușor mai înăsprite decât în adolescență.

Se ridică legănându-se și-și dădu jos partea din față a topului. Sânii îi ieșiră la iveală, iar ea îmi luă mâinile și îi cuprinse cu ele. Penisul îmi zvâcnea în blugi. I-am mângâiat sfârcurile așa cum îi plăcea lui Bree, iar Amber își lăsă capul pe spate, gemând. Am strâns ușor. Sânii ei erau mai mari decât ai lui Bree, dar păreau altfel, nu atât de catifelați, aproape prea fermi, iar pielea era întinsă și strălucitoare.

Amber deschise ochii, își ridică capul și mă privi intens, apoi închise pleoapele pe jumătate când își trecu limba peste buze.

— Știi, începu să-mi spună în timp ce-mi desfăcea primii doi nasturi de la cămașă, în camera asta noi nu oferim decât dansuri erotice, dar Travis mi-a dat un bacșiș gras ca să îți dau tot ce ai nevoie, spuse și își coborî mâna adânc și mă mângâie prin pantaloni. Am închis ochii și am început să respir des și greu.

— Doamne, cât de mare ești, dragule! gemu ea, trecându-și acum buzele pe gâtul meu.

Îmi prinse pielea între buzele ei, făcându-mă să tresar când i-am simțit dinții înfigându-se ușor în pielea mea.

— Mmm, gemu, frecându-se de mine. Abia aștept să pun stăpânire pe minunatul tău penis. Îți place rapid și sălbatic sau lent și adânc? Hm? Toarse ca pisica. Presupun că vom afla, nu-i așa, iubitule?

Corpul îmi reacționă la cuvintele ei, dar în sufletul meu, ceva mă făcea să simt că nu era în ordine. Nici măcar nu o cunoșteam pe fata asta. Trebuia să o folosesc doar pentru sex și apoi să mă întorc acasă la Bree, la fata la care țineam de fapt? Chiar așa procedau Jason și soția lui? Îmi doream ca Bree să mă vadă la fel ca pe alți bărbați, nu voiam să îl sărute pe Travis, însă asta era deja... Dumnezeule! Nu puteam gândi din cauza alcoolului și a felului în care Amber mă mângâia prin blugi. Gândurile îmi erau învălmășite, emoțiile scăpate de sub control. Trebuia să ies din camera aceea. Aveam să pun punct și să plec acasă. Apoi, primul lucru pe care aveam să îl fac în zori era să merg la Bree.

Am ieșit din cameră împiedicându-mă zece minute mai târziu și am plecat să-l caut pe Travis. Era încă la masa la care stătusem cu toții, cu o roșcată pe genunchi. L-am bătut pe umăr,

el privi în spate spre mine și pe față i se ivi un zâmbet larg. O împinse pe roșcată de la el din brațe și mă întrebă:

— Ești gata să plecăm acasă, amice?

Am încuviințat, încruntându-mă. Era tot ce îmi doream, să plec de acolo și să mă duc la Bree. Voiam să o strâng în brațe. Depresia pusese stăpânire pe mine când m-am gândit la ce făcusem cu Amber. Am încercat totuși să nu mă mai gândesc la asta, deși, părea că nu făcusem nimic diferit față de ceilalți bărbați din club. Și văzusem destule verighete. Evident, soțiile lor acceptau astfel de lucruri. Cred că eram totuși un ciudat deoarece nu aveam de gând să o mai fac vreodată. Mă simțeam pustiit, nefericit și... jenat.

Am trecut podul spre Pelion. Travis nu scoase un cuvânt tot drumul, doar un zâmbet abia vizibil îi ridica ușor colțul gurii. Nu îmi păsa care naiba era motivul pentru care zâmbea, eram amețit din cauza alcoolului, așa că mi-am sprijinit capul pe geam și am închis ochii, gândindu-mă la Bree.

Travis mă zgâlțâi — mi se păru că trecuseră doar câteva secunde —, iar eu am deschis portiera ca prin vis și m-am dat jos din mașină. Chiar înainte să o închid, Travis îmi făcu cu ochiul și-mi zise:

— Să mai repetăm figura și altă dată, amice!

Nu i-am dat de înțeles că am auzit ce mi-a spus, doar m-am întors cu spatele la mașină. Atunci am observat că eram în fața casei lui Bree. Am dat să mă întorc în mașina lui Travis, însă el pornise deja, iar eu m-am împiedicat în momentul în care el a demarat în trombă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Bree

M-am întors în pat pe cealaltă parte, zâmbind în întuneric lacului din depărtare. Le sunasem pe Melanie și pe Liza când am aflat că Archer ieșea cu Travis și ne-am distrat și noi ca fetele.

Am mers la sala de biliard din oraș, am băut niște beri, am râs și am povestit, în general bârfă de oraș mic. S-ar părea că în oraș era o tânără care avusese relații cu cel puțin trei bărbați însurați. Soțiile din Pelion erau revoltate. Evident că mie nu mi se părea că fata era la fel de vinovată ca bărbații care făcuseră niște jurăminte, pe care apoi le încălcaseră. Presupun, însă, că era mai puțin dureros să creadă că bărbații lor fuseseră ispitiți de o vrăjitoare seducătoare, decât că erau niște nemernici mincinoși și infideli.

Am vorbit mult și despre Archer și le-am povestit totul despre el. Ele mă ascultară șocate, dar cu priviri pline de emoție.

— Doamne, habar n-am avut, Bree, spuse Melanie.

Căzu apoi puțin pe gânduri cât timp am luat o înghițitură din berea mea.

— Știi ceva, totuși, numai tu ai fi putut fi eroina acestei povești. Tu știi limbajul semnelor... ai ajuns în orașul acesta... el, singur, neavând pe nimeni cu care să vorbească... ce întâmplare minunată.

Am zâmbit visătoare când am auzit ce spusese, lăsând cuvintele să mă cuprindă. Așa era. Așa simțeam și eu. Un destin minunat.

Ne-am despărțit destul de devreme pentru că eu lucram a doua zi de dimineață. Am făcut un duș, apoi am citit puțin. Am închis lumina și am început să mă gândesc la Archer și să mă întreb cum se simțea cu băieții. Am fost atât de mândră de el că a fost de acord să iasă cu Travis. Părea atât de suspicios și de nesigur pe el și știam că sigurul motiv pentru care acceptase era pentru că îl încurajasem eu. Dar și așa era un pas foarte important. Abia dacă plecase vreodată de acasă, poate doar ocazional, să-și facă aprovizionarea sau să-și cumpere materiale pentru proiectele sale, încă de când avea șapte ani. Faptul că ieșea într-un bar sau restaurant era o chestie foarte importantă. Speram să se simtă bine măcar cât de cât.

M-am răsucit din nou în pat când am auzit trântindu-se portiera unei mașini și motorul unei camionete pornind în trombă. Ce naiba? Phoebe își ciuli urechile de unde stătea, la capătul patului, și lătră scurt.

Inima începu să-mi bată mai repede și teama mi se strecură în vene. Am putut totuși să-mi controlez respirația: dacă era vorba să mi se întâmple cea rău, dacă afară era *el*, atunci cu siguranță nu ar fi făcut atâta zgomot ce ar fi putut fi evitat ca să-și anunțe prezența.

„Nu mai fi atât de paranoică, Bree", mi-am spus în șoaptă. Dar m-am dus totuși la geam în vârful degetelor, cu Phoebe lângă mine.

Am tras de marginea draperiei și m-am uitat pe furiș afară. Am văzut o formă uriașă care cu greu își găsea echilibrul în timp ce mergea. Să fie... Archer? Da, era el.

M-am grăbit spre ușă și am deschis-o larg, întrebând în șoaptă:

— Archer?

El se întoarse în mijlocul drumului și rămase proțăpit.

Mi-am lăsat capul într-o parte, zâmbind ușor derutată:

— Ce faci aici? l-am întrebat. Vino încoace, sunt în pijama.

Rămase pe loc câteva clipe, clătinându-se ușor, părând... mi-am mijit ochii în lumina slabă... beat și supărat. Of, Doamne, l-a făcut Travis să se îmbete? Minunat!

Dintr-odată, porni spre mine, cu capul plecat. Urcă scările și veni spre mine, luându-mă în brațe. Mă strânse la piept cu putere și își ascunse nasul în gâtul meu, respirând adânc.

Am înghețat în brațele lui. Ah, Dumnezeule, am simțit mirosul de parfum al altei femei, de fapt duhoarea lui. Ceva cu vanilie, un iz groaznic de parfum ieftin. Inima mi se opri cu un zgomot surd, pentru ca apoi să o ia din nou razna. Ce dracu' se întâmplase în timpul ieșirii lor?

— Archer, am spus din nou, îndepărtându-l cu blândețe de mine.

Se dădu un pas înapoi și făcu din cap o mișcare de parcă încerca să-și adune tot părul pe față. Doar că nu mai avea părul lung. Își trecu mâna prin părul tuns scurt nu demult și se uită la mine cu o privire demnă de compătimit.

Își ridică mâinile și îmi făcu semn, mai neglijent:

— *Nu mi-a plăcut seara cu băieții! Nu mi-a plăcut la clubul de striptease.*

— Striptease, am spus dintr-o răsuflare.

În momentul acela, am observat semnul uriaș lăsat pe gât și pata de ruj roz de pe gulerul cămășii. Of, Doamne! Îmi îngheță sângele în vene.

— *Ai fost cu o altă femeie, Archer?* l-am întrebat descumpănită.

Brațele păreau incapabile să facă altceva în afară de a-mi atârna pe lângă corp.

Pentru câteva secunde, rămase cu ochii pironiți asupra mea, privirea lui plină de suferință spunându-mi tot ce-i trecea prin minte. Se gândi să mă mintă pentru o secundă, am văzut asta în ochii lui căprui expresivi și scăpărători, apoi, însă, pe chipul său se așternu umbra înfrângerii și dădu din cap că „da".

M-am uitat în ochii lui mai bine de treizeci de secunde înainte să vorbesc:

— Te-au dus pe scenă, ce au făcut? am întrebat, sperând că nu era decât o trăsnaie de chef a burlacilor.

Se încruntă, se aprinse în obraji și ridică mâinile ca să spună prin semne:

— *Nu, într-una din camerele din spate.*

— Camerele din spate, am șoptit eu.

Archer încuviință și rămaserăm amândoi nemișcați uitându-ne unul la celălalt.

— Așadar ai fost cu ea? l-am întrebat.

Simțeam cum mi se duce culoarea din obraji.

Suferința îi copleși trăsăturile în timp ce făcu semn din cap că „da". Privi în pământ.

Am închis ochii pentru câteva secunde, încercând să înțeleg, apoi i-am deschis.

— De ce? am întrebat, de data aceasta cu lacrimi în ochi.

Archer își vârî mâinile în buzunar și doar se uita la mine, cu chipul chinuit de mâhnirea apăsătoare. Dar ce se aștepta să fac? Trebuia să știe că aveam să fiu supărată dacă el mă înșela cu altă femeie. Chiar atât de puține lucruri știa despre viață? Despre relații? Despre dragoste? Nu, nu puteam crede așa ceva.

Își scoase mâinile din buzunar și îmi spuse prin semne:

— *Tu l-ai sărutat pe Travis.*

Bărbia i se încleștă.

M-am oprit, încruntându-mă:

— L-am sărutat pe Travis o dată, când noi doi eram doar prieteni, i-am spus în șoaptă. Dar cum am devenit mai mult decât atât, te-am ales pe tine, Archer... Vorbele mi se stinseră pe buze și mă înecă plânsul. Te-am ales pe tine.

Durerea, furia și sentimentul de înfrângere îmi devastară în întregime corpul din nou când el se clătină ușor în fața mea, arătând ca un pui de câine lovit. Dar, oare, nu eram eu cea care primise lovitura?

Mi-am dres vocea ca să nu încep să plâng.

— Ești băut, i-am zis. Te duc acasă cu mașina. Trebuie să dormi.

Eram complet paralizată.

Archer mă prinse de mână, iar eu m-am uitat la urmele lăsate de degetele lui pe braț, apoi în ochii lui fără vreo sclipire de speranță. Îmi dădu drumul și zise:

— Îmi pare rău.

Am dat din cap o dată, o mișcare convulsivă bărbie-piept, apoi am înșfăcat pardesiul din cuierul de lângă ușă și am ieșit. Am auzit cum Archer închise ușa în spatele nostru, apoi pașii lui în urma mea.

M-am urcat în mașină și el s-a așezat pe scaunul din dreapta, închizând încet portiera.

Am mers fără să spunem nimic distanța scurtă până pe drumul Briar și când am oprit mașina în fața porții lui, s-a întors spre mine, implorându-mă din priviri.

— Du-te, Archer, i-am zis, simțind nevoia să ajung acasă și să mă ghemuiesc în pat.

În momentul acela, nu eram în stare să-mi pun ordine în sentimente.

Archer mă privi fix câteva secunde, se întoarse și coborî din mașină, închizând portiera după el.

Am făcut o întoarcere din trei mișcări și m-am dus înapoi acasă. Când m-am uitat în oglinda retrovizoare, Archer era încă în drum, cu mâinile în buzunare, uitându-se după mine.

După ce am ajuns acasă câteva minute mai târziu, mi-am dat jos haina, simțindu-mă complet neputincioasă, m-am dus în cameră, m-am băgat în pat și mi-am tras pătura peste cap. Doar atunci am dat voie lacrimilor să curgă, în timp ce dezolarea îmi prinse inima ca în gheare. Fusese cu o altă femeie, bărbatul de care mă îndrăgostisem alesese să o facă pentru prima dată în viața lui cu o stripperiță ieftină, în camera din dos a unui bar. Și știam că și eu ajutasem la asta.

M-am târât din pat a doua zi dimineață după numai două ore de somn. Îmi făceam rutina de dimineață, însă tristețea mă apăsa.

Cum am ajuns la restaurant, m-am adâncit cât am putut de mult în treabă, încercând, fără rezultat, să nu mă mai gândesc la Archer. Era totuși o cauză pierdută și, pe când umpleam recipientele de zahăr de pe fiecare masă, m-am gândit cât de mult l-am forțat pe Archer să iasă din zona lui de confort și să fie mai sociabil. Îmi veni să râd de ironia situației, apoi am vrut să mă prăbușesc pe podea și să încep să plâng pe sub mese. În schimb, am tras adânc aer în piept și am numărat pachețelele de Splenda.

Era și vina mea. Nu ar fi trebuit să-l oblig să facă ceva pentru care nu era pregătit. Tocmai mă gândisem că era posibil să nu fie niciodată pregătit cu adevărat și că, un imbold, din partea cuiva căruia îi păsa de el, era un lucru bun. Nu putea să trăiască doar pe bucata lui de pământ, fără să se aventureze mai mult de băcănie și de magazinul de bricolaj. Cred că nici el nu își dorea asta. Dar poate ar fi trebuit să fiu eu cea care să-l ajute să facă pași în lume, poate că nu ar fi trebuit să accepte oferta lui Travis. *Travis*. Care fusese rolul lui în chestia asta? Aveam sentimentul

că nu era deloc nevinovat. Aveam o vagă impresie că l-am trimis pe Archer direct în gura lupului în loc să-l ajut să iasă în siguranță din coconul lui. Travis nici măcar nu se străduise câtuși de puțin să oprească ce se întâmplase în club. Archer era atât de timid și de retras. Eram sigură că nu s-ar fi dus din propriе inițiativă să facă sex cu altă femeie. O durere ascuțită îmi străpunse inima și îmi veni din nou să plâng când mi l-am imaginat împingându-se într-o femeie pe jumătate dezbrăcată. Am închis ochii și am poruncit lacrimilor să plece. Mai fusesem înșelată... Aveam să trec peste.

Doar că, ceva nu mă făcea să mă simt că aș fi fost chiar... înșelată. Părea să fie... altceva. Mi-am reținut gândurile. Nu, nu aveam de gând să-i ofer o scuză pentru ceea ce, la urma urmelor, fusese alegerea lui. Ah, Doamne! Eram atât de confuză. Și de rănită.

În după-masa aceea, după ce am făcut câteva rânduri de salate, rețetă proprie, mi-am luat la revedere de la Norm și Maggie și am plecat acasă.

Mi-am amintit că aveam nevoie de ceva de la magazin, așa că am făcut o oprire scurtă acolo. Pe când mă întorceam la mașină, în parcare, întorcând pe toate fețele în mintea mea situația cu Archer până când îmi veni să urlu, mi-am auzit numele strigat de o voce blândă.

M-am întors și am văzut o femeie cu păr șaten, scurt, și ochelari care venea spre mine împingând un cărucior de cumpărături.

M-am oprit și eu și m-am întors spre ea, zâmbind ușor.

— Bună, i-am zis dând din cap.

— Bună, zâmbi cu afecțiune. Știu că nu mă cunoști. Numele meu este Amanda Wright. Nu te speria că îți știu numele. Sunt în grupul de pinaclu, cu Anne. Zâmbi din nou, apoi râse ușor.

— Ah, în regulă, am zis. Eu locuiesc chiar lângă Anne.

Dădu din cap.

— Știu. Ne-a povestit de tine în timpul jocului de săptămâna trecută. Și când te-am văzut azi, mi-am închipuit că tu trebuie să fii Bree, cea pe care ne-a descris-o Anne.

Am clătinat din cap.

— Ei bine, mă bucur să o cunosc pe una dintre prietenele lui Anne. S-a purtat atât de drăguț cu mine.

— Da, e minunată! Tăcu pentru o clipă. Sper să nu mă consideri prea îndrăzneață, dar... a pomenit despre faptul că îl vizitezi pe Archer.

Mă privi plină de curiozitate.

Lucrurile se cam schimbaseră de când stătusem ultima dată la povești cu Anne, dar sub nicio formă nu aveam de gând să deschid acel subiect, așa că am răspuns simplu:

— Da.

Zâmbi și suspină.

— Am fost cea mai bună prietenă a mamei lui, Alyssa.

Mi se tăie respirația:

— Ai cunoscut-o pe mama lui?

Ea făcu din cap semn că „da".

— Da, și mereu m-am simțit atât de... de prost că nu am făcut mai mult pentru Archer când a murit Alyssa, a spus și a clătinat abătută din cap. Am încercat să trec pe acolo de câteva ori, însă pe gard erau atârnate toate semnele acelea bizare, care avertizau despre tot soiul de bombe și capcane... și cred că pur și simplu... m-am lăsat păgubașă.

Căzu pe gânduri.

— Apoi, am auzit prin oraș că Archer ar avea niște probleme mintale în urma accidentului și m-am gândit că poate familia era mai în măsură să aibă grijă de el și să se ocupe de problemă, adăugă și își țuguie buzele. Faptul că spun lucrurile acestea cu voce tare mă face să par atât de slabă.

— Doamnă Wright..., am început să spun.

— Te rog, spune-mi Amanda.

Am dat din cap.

— Bine atunci, Amanda, dacă nu te deranjează curiozitatea mea, știi cumva ce a cauzat accidentul în ziua aceea? Archer nu vrea să vorbească despre asta și...

Nu eram sigură cum să termin propoziția, vorbele mi se pierdură în neant.

Amanda își puse mâna pe brațul meu.

— Îți pasă de el, zise zâmbind.

În momentul acela, mi-am dat seama că indiferent ce se întâmpla între mine și Archer, țineam din tot sufletul la el și încă îmi doream să îl ajut să trăiască o viață care să includă mai mult decât el, niște câini și o serie de proiecte de zidărie an de an.

Amanda rămase cu privirea pierdută în zare, gândindu-se, apoi zise:

— Tot ce știu despre accident sunt doar amănuntele care au apărut și în ziar. Bineînțeles că au fost scrise de un jurnalist din afara orașului, noi nu avem ziare în Pelion. În afară de asta, oamenii pur și simplu nu vorbesc despre asta. Dacă mă întrebi pe mine, eu zic că e din cauza Victoriei Hale... *toată lumea* este intimidată de ea. Are puterea să disponibilizeze angajați, să falimenteze afaceri, a și făcut-o când cineva i s-a opus, așa că avem cu toții motive să fim îngrijorați. Și îți mai spun așa: părerea mea este că indiferent ce *s-a întâmplat* în ziua accidentului, a început cu Victoria Hale. Nu avea scrupule să se amestece în viețile oamenilor ca să-și ducă la îndeplinire planurile.

Am tras adânc aer în piept.

— Victoria Hale? am întrebat. A venit la restaurant când eram de serviciu ca să mă avertizeze să stau departe de el.

Dădu din cap, părând să ia o hotărâre.

— Nu am vorbit cu nimeni despre asta, dar Tori Hale a fost întotdeauna bolnavă de gelozie față de Alyssa. Întotdeauna a

încercat să manipuleze oamenii ca să obțină ce voia. În cazul Alyssei, a avut succes. Scutură din cap plină de tristețe. Alyssa a suferit întotdeauna de un puternic simț al vinovăției... Nu s-a simțit niciodată vrednică de cineva sau de ceva anume. Crescuse într-un orfelinat și nu avusese pe nimeni până când a ajuns în Pelion....

Vocea îi pieri pe măsură ce își amintea trecutul.

— Cea mai drăguță fată pe care ai fi putut-o întâlni, nu avea niciun strop de răutate în tot corpul și băieții Hale s-au îndrăgostit de ea, spuse cu un zâmbet blând.

— Anne mi-a zis că l-a ales pe Marcus Hale, am zâmbit și eu.

— Nu, nu l-a ales, i-a fost aranjat. Am mers la o petrecere în seara în care Alyssa a rămas însărcinată. Victoria era acolo, nu voi putea niciodată să demonstrez asta, dar sunt sigură ca i-a pus ceva în băutură Alyssei, iar Marcus a profitat de ea. A fost felul lui de a o revendica și de a-și crea un avantaj în fața fratelui său, Connor, care era tot mai evident pentru toți că el era cel pe care Alyssa îi iubea. Bineînțeles că Marcus nu se așteptase ca Alyssa să rămână însărcinată, dar s-a întâmplat. S-au căsătorit trei luni mai târziu. Alyssa a fost distrusă, la fel și Connor. Și, bineînțeles că Alyssa s-a învinovățit și s-a gândit că pedeapsa ei era să rămână măritată cu un bărbat pe care nu-l iubea. A făcut multe alegeri proaste, mai ales din cauză că îi lipsea încrederea în sine.

Căzu din nou pe gânduri pentru o secundă.

— Mereu am spus că talentul special al lui Tori Hale este să-i manipuleze pe ceilalți ca să își atingă ea scopurile. Iese mereu cu mâinile curate și, totuși, ea este mereu omul din umbră.

Clătină din nou din cap cu tristețe, părând să o podidească lacrimile, dar reveni la realitate și își duse mâna la piept, râzând.

— Vai, Doamne, uită-te la mine cum stau și povestesc despre trecut, aici în mijlocul parcării de la magazin, în timp ce

lucrurile tale se topesc probabil. Te rog să mă ierți. Am vrut doar să mă prezint și, poate, să te rog să-l saluți pe Archer din partea mea și să-i spui că mama lui a însemnat foarte mult pentru mine.

I-am făcut Amandei semn din cap, pătrunsă de tristețe după tot ce-mi povestise despre mama și despre tatăl lui Archer.

Amanda continuă:

— Am un magazin de haine în oraș, *Mandy's*. Zâmbi. Inspirat, nu? Vino într-o zi și-ți fac o reducere ca pentru prieteni.

I-am zâmbit.

— E foarte drăguț din partea ta, mulțumesc. Așa am să fac.

— Bine. Mi-a părut tare bine să te cunosc, Bree.

— Și mie, i-am spus pe când se îndepărta.

Am pus în portbagaj cumpărăturile, am urcat în mașină și am rămas în parcare cu gândul la o fată minunată care a venit într-un oraș nou și la cei doi frați care o iubeau, cum cel pe care nu îl iubea a manipulat-o ca să îl aleagă și totul s-a terminat cu o tragedie. M-am mai gândit la băiețelul pe care fata minunată l-a lăsat în urmă și la cât de tare mă durea sufletul pentru ceea ce era posibil să nu mai avem vreodată.

Următoarele două zile le-am petrecut muncind, apoi mă ascundeam în casă și citeam, încercând să fac să treacă timpul mai repede. *Sufeream*. Îmi era dor de el. Și ce era ciudat, voiam să îi aduc alinare. Nu știam exact ce se întâmplase la club, în afară de faptul că Archer se dusese într-o cameră din spate cu una dintre dansatoare și se culcase cu ea, ceea ce nici măcar nu știam să fi fost în meniul unul club de striptease. Dar ce știam eu? Știam, însă, că Archer nu era bucuros de asta. Atunci de ce o făcuse? Am încercat să mă pun în locul lui, să încerc să înțeleg ce ar fi însemnat pentru el în primul rând să fie într-un club de striptease. Dar gândurile acestea mă făceau și mai mult să sufăr.

Vineri, când ieșeam de la serviciu l-am văzut pe Travis peste drum, îmbrăcat în haine civile. Cum mă uitam la el cu ochii pe jumătate închiși din cauza soarelui și văzându-l cum povestea fără nicio grijă cu un bărbat mai în vârstă, am simțit că iau foc. Fusese acolo, îl dusese pe Archer într-un club de striptease. *Plănuise* totul.

Fără să stau pe gânduri, am trecut ca o vijelie strada și o mașină m-a claxonat. Travis se uită la mine, dădu să zâmbească, dar îmi văzu privirea și deveni serios, apoi se întoarse spre bărbatul mai în vârstă căruia îi spuse ceva înainte ca să îmi iasă mie în întâmpinare, pe trotuar.

Cum am ajuns lângă el i-am tras o palmă zdravănă pe obraz, sunetul reverberând în aerul cald de toamnă. Închise ochii și își duse mâna la obraz, mișcându-și ușor falca.

— Pentru ce naiba a fost asta? izbucni el.

M-am postat exact în fața lui.

— Ești un ticălos nenorocit și egoist, Travis Hale. Ce dracu' a fost în capul tău când te-ai gândit să îl duci pe Archer la un club de striptease? Am crezut că pot avea încredere că o să ai grijă de el.

— Să am grijă de el? începu el să râdă. Dar ce e, copil, Bree?

— Ce spui? am explodat. Bineînțeles că nu e un *copil*. Dar știai că are nevoie să ai puțină grijă de el. Nu a mai ieșit niciodată cu alții. A avut nevoie de tine ca să...

— Asta este ceea ce îți dorești? Vrei pe cineva care trebuie să fie îngrijit tot timpul? Acesta este bărbatul pe care ți-l dorești?

Vedeam roșu în fața ochilor și mă mânca palma să îi mai ard una.

— Îmi răstălmăcești cuvintele. Îl faci să pară incapabil de a înțelege lucruri pe care el nu le-a mai făcut niciodată. El nu a avut nevoie decât de...

— Ce? Să-l țin de mână toată noaptea ca să nu și-o tragă cu altă femeie?

Am rămas cu gura căscată și cu ochii cât cepele.

Oftă, trecându-și mâna prin păr.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bree, nu am încercat să fac ceva care să te rănească. Am încercat doar să îl ajut să se distreze, să-l ajut să se simtă ca un BĂRBAT, să îi dau încredere ca să nu mai simtă că nu e de nasul tău. În regulă, înțeleg că nu a fost cel mai reușit plan, mi-am dat seama de asta după ce s-a dus în camera din spate cu fata de care îi plăcea în adolescență și și-a tras-o cu ea, bine?

— Dumnezeule, nu mai spune asta! i-am zis cu lacrimile curgându-mi pe obraji.

Le-am șters nervoasă, furioasă că am început să plâng în mijlocul străzii, în fața lui Travis Hale.

— Nu e de tine, Bree. Este... prea diferit... prea ascuns... prea capabil să facă alegeri care să te rănească. Îmi pare rău că ai aflat așa.

Clătinam din cap fără oprire.

— Nu, răstălmăcești totul.

— Nu-i adevărat, îmi zise cu blândețe, trăgându-mă spre el și luându-mă în brațe. Îmi pare rău, Bree. Îmi pare foarte rău.

M-am smuls de lângă el și m-am întors ca să plec la mașină. În capul meu se amestecau durerea și furia față de Travis, față de Archer, față de mine. Trebuia să ajung acasă.

— Bree, mă strigă Travis, iar eu m-am oprit fără să mă întorc. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Am mers mai departe remarcând că toți oamenii de pe stradă se opriseră și se uitau la noi. Uau, cât de subtil! Dar tocmai le oferiserăm un spectacol. Mai bine zis, eu le oferisem.

M-am dus repede la mașină, am urcat în ea și am condus ca paralizată până acasă, unde, odată ajunsă, m-am târât înăuntru și m-am trântit în pat.

Phoebe veni lângă mine și-mi sări bucuroasă în brațe, dând din coadă și lingându-mă pe față. Am început să râd, deși eram într-o dispoziție mizerabilă și am luat-o în brațe, gângurindu-i:

— Salutare, dulceață mică.

Phoebe sări de la mine din brațe și fugi la ușă, pufăind că voia afară. Se obișnuise să sară în coșul bicicletei și să pedalăm spre casa lui Archer în fiecare zi, așa că și ei îi lipseau prietenii și proprietatea aceea imensă unde putea alerga în neștire și unde putea explora.

— Și mie mi-e dor de el, fetițo, i-am zis fără să știu ce naiba să fac.

Câteva minute mai târziu, m-am dus să fac un duș. În timp ce mă dezbrăcam în dormitor, începură să cadă primele picături de ploaie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Bree

Pe la opt seara ploaia începu să cadă în rafale şi tunetele începură să bubuie, în timp ce fulgerele lăsau pe cer urme în zigzag.

M-am cuibărit la mine în cameră cu Phoebe în braţe. Cum stăteam aşa, emoţiile din noaptea *aceea* mă copleşiră dintr-odată. Nu mă mai afectau atât de tare acum, dar ştiam totuşi că sunetele puternice din cer aveau să mă facă să mă simt mereu singură şi neajutorată.

Mi-am aprins în cameră mai multe lumânări în cazul în care s-ar fi luat curentul. De obicei, lumânările creau o atmosferă liniştitoare, romantică... În seara aceasta, umbrele de pe pereţii ce mă înconjurau făceau ca furtuna să pară mai înspăimântătoare, mai neliniştitoare.

Am auzit o bătaie uşoară în uşă şi am tresărit. Phoebe îşi ciuli urechile şi lătră scurt. Cine naiba putea să fie?

El era deja în mintea mea din cauza furtunii, aşa că inima începu să-mi bată tot mai tare când m-am dat uşurel jos din pat şi m-am dus în vârful degetelor pe hol, cu Phoebe la picior.

M-am dus la geamul din faţă şi m-am uitat pe după perdea, de unde abia vedeam cine era pe verandă în faţa uşii de la intrare. Archer se lăsă pe spate şi se uită la mine în timp ce eu mă uitam la el. Inima îmi bubuia în piept şi am început să-l

sorb din priviri; era ud leoarcă: blugii, tricoul alb, bluza de trening cu fermoarul desfăcut, toate lipite de corp. Dumnezeule, a venit până aici, pe jos, în toiul furtunii.

N-am stat pe gânduri și am alergat într-un suflet la ușă, am deschis-o larg în răpăiala ploii ce se auzea pe verandă. Un bubuit puternic al tunetului făcu pereții casei să se scuture și am tresărit, ceea ce îl făcu pe Archer să vină cu un pas mai aproape de mine.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— *Nu îți plac furtunile*, răspunse el.

Am înclinat capul într-o parte, nedumerită.

— *Ai mers doi kilometri prin ploaie fiindcă mie nu îmi plac furtunile?*

Ezită o clipă, privind în altă direcție, încruntat. Apoi se uită din nou la mine și aprobă din cap. Făcu o pauză, pe față citindu-i-se mâhnirea.

— *Știu că probabil sunt ultima persoană pe care vrei să o vezi acum, dar m-am gândit că și doar dacă stau pe verandă nu ți-ar mai fi frică. Nu ai mai fi singură.*

„Ah, Doamne!"

Nu m-am mai putut abține, fața mi se schimonosi și am început să plâng.

Archer făcu timid un pas spre mine și îmi ceru permisiunea, uitându-se tăcut în ochii mei. Am mișcat ușor din cap, arătându-i că înțelesesem întrebarea nerostită, iar el mă luă în brațe și mă lipi strâns de pieptul lui.

L-am cuprins în brațe și mi-am ascuns fața în gâtul lui, respirând mirosul de proaspăt și de ploaie. Am plâns liniștit în brațele lui mai multe minute, în timp ce el mă mângâia în cercuri pe spate, respirația lui îmi încălzea urechea și hainele lui ude mă făceau și pe mine leoarcă. În acele minute am uitat de

tunetele și fulgerele ce ne înconjurau zgomotos, pentru acele minute am fost doar el și cu mine, nimic altceva.

Nu eram sigură ce să cred. Știam doar că mă simțeam bine. Era încă prietenul meu cel mai bun, băiatul meu minunat și tăcut, de care îmi fusese atât de dor încât mă durea. Mă rănise și, cu toate acestea, mă agățam de el ca și cum viața mea depindea de asta.

După câteva minute, m-am lăsat pe spate și l-am privit în ochi. Se uita la mine cu atâta tandrețe și dragoste că mi se strânse inima în piept.

— M-ai rănit, i-am zis, dându-mă înapoi.

Privirea i se umplu de tristețe și dădu din cap, dându-mi de înțeles că știa că făcuse asta.

— *Lasă-mă să mă revanșez, te rog,* îmi spuse. *Ce pot să fac?*

Am oftat, lăsându-mi umerii să cadă.

— Ai făcut sex cu altă femeie, Archer.

El scutură din cap.

— *Nu am făcut sex cu ea, doar... am fost cu ea.*

M-am încruntat și mi-am lăsat capul pe spate.

— *Cum? Am crezut că ai ... stai puțin, ce înseamnă mai exact că „ai fost cu ea"?*

Nu știam ce voia să-mi spună, dar m-am simțit complet ușurată când mi-am dat seama că nu mersese până la capăt cu ea.

Oftă, trecându-și mâna prin părul ud, apoi scuturând-o.

— *Eu... Asta e...,* oftă din nou. *M-a luat cu ea în camera din spate, m-a sărutat pe gât și mi-a pus mâinile pe sânii ei. Corpul meu... a reacționat.*

Închise ochii pentru câteva clipe, apoi îi deschise din nou:

— *Mi-a spus că Travis a plătit-o ca să se culce cu mine, dar nu mi s-a părut în regulă, așa că am plecat. Asta s-a întâmplat, îmi pare rău. Știam că nu e bine. Nu voiam așa ceva. Vreau să zic... eu... Dumnezeule!*

Se ruşină şi privi în jos.

Am răsuflat în sfârşit după ce stătusem cu sufletul la gură şi am început să râd, dând uşor din cap. Archer îmi luă bărbia în degetele lui îngheţate şi o ridică. Mă privi nedumerit.

— *Ai primit un dans erotic, Archer, şi lucrurile au mers prea departe. Dar i-ai spus „nu" şi ai plecat.*

L-am privit cu atenţie o clipă.

— *De ce i-ai zis nu, Archer? Spune-mi!*

Tăcu o vreme, apoi zise:

— *Pentru că nu vreau să fiu cu nimeni altcineva decât cu tine. Nu am vrut-o pe ea. Te vreau doar pe tine. Te vreau doar pe tine, Bree.*

Cum stăteam acolo, în pragul uşii, privindu-ne în ochi, am observat că începuse să tremure, buzele i se albăstriră şi sub el se adunase o băltoacă de apă din haine.

L-am tras în casă.

— Of, Doamne, ai îngheţat de tot! i-am spus fără mâini, care erau ocupate să-l împingă mai repede înăuntru. Trebuie să te încălzim.

L-am condus la baie şi am dat drumul apei la duş, aburul ridicându-se cu repeziciune în încăperea mică. Am început să îi dau hainele jos, bluza de trening, tricoul, iar el mă lăsa, nedezlipindu-şi privirea de pe mine şi ajutându-mă doar când era nevoie. Îşi aruncă papucii din picioare şi am îngenunchеat în faţa lui, dându-i jos şosetele din picioarele ude, apoi m-am ridicat la loc, admirându-i între timp abdomenul şi pieptul. Dintr-odată, în încăpere se făcu şi mai cald. Mi-am muşcat buzele şi mi-am ridicat ochii spre chipul lui minunat.

— *Intră la duş*, i-am spus când nu mai avea pe el decât blugii. *Trebuie să mă schimb şi eu*, i-am zis în timp ce mă uitam la cămaşa mea de noapte udă.

El dădu din cap, iar eu m-am întors brusc şi am ieşit din baie. Am închis uşa şi m-am sprijinit de ea o secundă, muşcându-mi

buzele din nou. Am mormăit ușor. „Doar pe tine, Bree", am spus în șoaptă. Doar tu te puteai îndrăgosti de singuraticul orașului care nu poate vorbi. Dar, apoi, am zâmbit larg. Da, de singuraticul orașului care nu poate vorbi, dar era singuraticul meu care nu poate vorbi.

M-am schimbat și m-am îmbrăcat cu o altă cămașă de noapte, mai drăguță. Apoi m-am dus în bucătărie și am pus ceainicul pe foc. Am rămas acolo, uitându-mă pe geam cum plouă, așteptând să fluiere.

După câteva minute, am auzit cum s-a oprit apa la duș, după încă un minut s-a deschis ușa și am strigat încet:

— În bucătărie!

Archer intră doar cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor sale înguste, aranjându-și cu mâinile părul ud și uitându-se la mine timid. Mi-am delectat privirea cu pieptul lui numai bun de admirat, cu ceea ce acel prosop lăsa imaginației în legătură cu alte calități ale lui și am înghițit în sec.

— *Tocmai am terminat de făcut ceaiul,* i-am spus, deschizând o cutie cu plicuri de ceai. *Dacă vrei să-ți aduni hainele și să le pui la uscat, găsești uscătorul în dulăpiorul din hol.*

Dădu din cap și se duse pe hol în timp ce eu terminasem ce aveam de făcut și veni din nou lângă mine când duceam ceaiul în sufragerie. Luă una din căni și ne așezarăm împreună pe canapea, sorbind din ceaiul fierbinte, în tăcere, câteva minute tihnite.

În cele din urmă, așeză cana de ceai pe măsuța din față și se întoarse spre mine.

— *Pot să îți spun ceva?*

M-am uitat la el, mi-am lăsat capul într-o parte și i-am zis:

— *Bineînțeles,* și am mai luat o înghițitură de ceai.

Trase adânc aer în piept și păru că își adună gândurile.

— M-am gândit mult în ultimele zile și... am încercat să fiu ceea ce voiai tu să fiu, dar, e prea mult pentru mine, Bree.

Dădu ușor din cap.

— Am urât noaptea aceea: zgomotul, oamenii, faptul că nu pot vorbi.

Tăcu o clipă, înainte să se uite din nou la mine:

— Îmi doresc mai mult decât orice să te pot face fericită, dar...

Își trecu din nou mâna prin păr.

Mi-am așezat ceaiul pe măsuța din fața noastră și m-am dus mai aproape de el.

— Archer, te-am făcut să te simți ca și cum ai fi „o creație" a mea. Te-am făcut să simți că tu însuți, exact așa cum ești... nu ai fi de-ajuns, i-am zis și am privit în pământ, apoi din nou, în ochii lui. Îmi pare atât de rău.

Mă prinse de mâini, le strânse, apoi le dădu drumul.

— Nu este vina ta. Știu că ai încercat să... îmi lărgești orizonturile. Doar că am nevoie să fac asta atunci când sunt pregătit să o fac, înțelegi? Nu știu când voi fi pregătit. S-ar putea să dureze mult timp, Bree.

Am dat din cap și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Bine. Am râs ușor și m-am pus la el în brațe, cu picioarele de-o parte și de alta a lui, aplecându-mă spre el și strângându-l cu putere în brațe.

— Încă ceva, totuși, am șoptit aproape de gâtul său, nepregătită să-i dau drumul.

El aștepta, răbdător. M-am lăsat înapoi și i-am zis:

— Singura femeie care îți oferă dansuri erotice sunt eu.

Zâmbi și în ochi luciră sclipiri jucăușe. Am simțit că zâmbetul acela putea cu ușurință să mă facă să cad pe spate și să mor de un atac de cord provocat de o supradoză de frumusețe. I-am zâmbit și eu, m-am aplecat spre el și l-am sărutat cu pasiune.

Tunetul bubui și un fulger făcu încăperea să pulseze de lumină câteva secunde. Am oftat mulțumită și mi-am strecurat limba printre buzele calde ale lui Archer. Avea gust de amestec de scorțișoară, de la pasta lui de dinți, și miere, de la ceai. Limba lui o întâlni pe a mea, alunecând delicios de minunat una pe lângă cealaltă, provocându-mi un geamăt ce veni din adâncul pieptului. Îmi cuprinse fața în mâini și îmi înclină capul ca să poată merge mai adânc, preluând controlul sărutului, explorându-mi cu răbdare și amănunțit gura, până când am început să gâfâi și să mă frec de erecția voluminoasă și tare.

Archer era timid și nesigur în cea mai mare parte a timpului, însă când era vorba de ceva pentru care își dedicase mult timp din viață ca să perfecționeze, era sigur pe el și încrezător. Mă întrebam dacă observase și el asta...

M-am dezlipit de buzele lui, ca să respir și să îmi las capul pe spate, ca să ajungă la gâtul meu. Mă sărută acolo și mă dezmierdă blând, în timp ce eu îmi treceam degetele prin părul lui.

Mâinile lui coborâră pe sâni și începu să-mi mângâie leneș sfârcurile prin bumbacul subțire al cămășii de noapte. Am oftat de plăcere, prinzând între degete șuvițe întregi din părul lui.

I-am simțit erecția crescând și mai mult sub mine, între noi nefiind nimic altceva decât materialul deja umed al chilotului meu și prosopul din bumbac.

Am întins mâna și l-am mângâiat ușor pe coapsele încordate. Inspiră adânc și mușchii i se tensionară din cauza atingerii mele. Am coborât și mai mult mâna și l-am atins ușor prin prosop în timp ce el mă privea printre pleoapele îngreunate de dorință și cu buzele întredeschise. Dumnezeule, mă înnebunea de-a dreptul! Eram tot mai umedă între picioare și o dorință ce pulsa nerăbdătoare aștepta să fie împlinită.

— Archer, te doresc, i-am șoptit.

Fără să ezite vreo fracțiune de secundă, mă luă în brațe și mă ridică de pe canapea, îndreptându-se spre dormitor. Am început să râd, luându-l de după gât.

— Înțeleg că asta înseamnă „da", i-am zis.

Îmi zâmbi, părând ușor încordat și agitat.

Când am ajuns în dormitor, mă lăsă ușor pe pat și rămase în picioare, uitându-se la mine, în privirea lui împletindu-se tandrețea cu dorința. Inima îmi bubuia în urechi.

Archer se întoarse spre perete și închise lumina de sus. Lumânările încă ardeau și aruncau prin cameră o lumină feerică. Ce diferență crease o jumătate de oră, m-am gândit, amintindu-mi că doar cu puțin timp înainte stătusem în aceeași cameră, simțindu-mă singură și speriată.

Archer veni înapoi și lăsă să-i cadă prosopul din jurul taliei și am apucat să arunc rapid o privire asupra corpului său gol, înainte să pună un genunchi pe pat și să se lase jos, spre mine. Cerule! Construcția verandelor din piatră, tăiatul lemnelor și mersul pe jos puteau cu ușurință să facă parte dintr-un material video de exerciții sportive pe care trebuia să-l scoată pe piață. Cât mai repede!

Își coborî buzele peste ale mele și mă sărută cu pasiune minute îndelungate, îndreptându-se apoi spre gâtul meu, după ce ne-am oprit ca să respirăm. Îmi prinse pielea de pe gât ușor, între buze, iar eu m-am lăsat mai mult pe spate, făcându-i loc și apăsându-mi șoldurile de penisul excitat. Trase aer în piept și își ridică privirea, întâlnind-o pe a mea.

Stătea sprijinit pe brațe, deasupra mea, așa că nu-și putea folosi mâinile ca să spună ceva, așa că și eu am ales să nu spun nimic. Privirea de pe chipul lui spunea tot ce aveam nevoie să știu. Nu-și dorea să fie nicăieri altundeva în acele momente, decât cu mine, acolo, făcând ce urma să facem. Și, când i-am aruncat o privire și i-am văzut privirea adumbrită de dorință

animalică și expresia feței care îi trăda toate sentimentele, am știut că nici eu nu voiam să fiu în altă parte.

Mi-am ridicat brațele, dându-i de înțeles că trebuia să-mi dea jos cămașa de noapte. Se aplecă și prinse marginea ei, ridicând-o ușor, făcând-o să-mi alunece pe brațe, peste cap, aruncând-o pe podea, lângă pat.

Se ridică apoi și mă privi drept în ochi în timp ce își agăță degetele de o parte și de alta a chilotului meu și îl trase în jos. Mi-am coborât privirea de la ochii lui, la penisul întărit și încordat și zvâcnirile mele interioare deveniră tot mai intense.

Stătea nemișcat, uitându-se la mine cum am început să mă zvârcolesc ușor sub privirile ce rătăceau în sus și-n jos, pe tot corpul. Nu am mai stat niciodată nemișcată sub priviri ce-mi iscodeau goliciunea corpului, însă în momentul în care se uită în ochii mei și îmi spuse *Ești atât de frumoasă*, m-am relaxat. Am observat că mâinile îi tremurau, doar puțin.

— Și tu ești, i-am șoptit la ureche când veni din nou deasupra mea, mușchii brațelor încordându-se din nou când își susținu greutatea și își coborî capul să mă sărute din nou.

Îmi plimbam ușor mâinile în sus și în jos peste venele tari de pe brațele lui, apoi peste umerii largi. Am coborât apoi pe pielea fină de pe spatele musculos, până la fund, pe care i l-am mângâiat, apoi l-am apucat ușor, împingându-l spre mine. Mi-am dat seama că zâmbea când l-am sărutat.

M-am dezlipit de buzele lui zâmbind și eu, în timp ce el mă sărută pe obraz.

— Îți place când te prind de fund? l-am întrebat zâmbind larg.

Zâmbi și el ascuns de gâtul meu.

Drept urmare, i-am atins din nou fundul ferm și am început să-l frământ cu mâinile, apăsându-mi șoldurile în erecția lui, pe care o simțeam tare pe abdomen, fierbințeala ei arzându-mi

pielea, provocându-mi o senzație încântătoare și făcându-mă să tremur de dorință.

Își coborî capul spre sâni, îmi luă un sfârc între buzele fierbinți și trasă cu limba cercuri.

— Ah, Archer, nu te opri, am gemut, te rog, nu te opri.

Începu să se joace cu celălalt sfârc folosindu-și cealaltă mână, în timp ce îl atâța pe celălalt cu buzele și cu limba, apoi schimba.

Gemeam și îmi ridicam coapsele, căutând să mă eliberez de presiunea tot mai chinuitoare dintre picioare, clitorisul fiind atât de umflat, încât am crezut că voi avea orgasm în secunda în care avea să mă atingă.

Archer își duse o mână între picioarele mele și își înmuie degetul în moliciunea umedă, aducând-o și peste micul meu ghem de nervi, făcând cercuri în jurul lui, exact așa cum îi arătasem. Gâfâiam și gemeam, înălțându-mi și rotindu-mi coapsele, împingându-mă în mâna lui, implorând eliberarea ce era atât de aproape. Simțeam deja începutul, ca niște scântei mici de energie.

— Ah, Doamne, ah, Doamne, ah, Doamne, am început să îngân, mișcându-mi capul încoace și-ncolo.

Îi simțeam penisul săltându-mi pe abdomen și doar asta a fost suficient să mă trimită pe culmi, orgasmul fiind intens și rapid, rostogolindu-se prin corp cu o încântătoare lentoare în timp ce eu îl trăiam gemând și gâfâind.

Când am deschis ochii, Archer se uita la mine, cu acea privire plină de încântare și afecțiune pe care o iubeam atât de mult, încât mă durea.

— Te vreau în mine atât de mult, am șoptit.

Nu-și dezlipi ochii de la mine în timp ce-și mută coapsele între picioarele mele, își luă penisul în mână și îl ghidă ca să mă

pătrundă. Înghiți în sec când mi-am ridicat genunchii și mi-am desfăcut picioarele ca să-i fac loc.

Privirile ni se întâlniră din nou și am simțit ceva între noi, același lucru de nedescris pe care îl remarcasem prima dată când ne-am întâlnit, doar că acum se intensificase de zece ori mai mult.

M-am sprijinit pe coate și am privit împreună cum mă pătrundea ușor, puțin câte puțin, lărgindu-mă și umplându-mă. Când se opri, l-am privit și nu am putut decât să rămân ca vrăjită când i-am citit pe chip plăcerea desăvârșită și brută. *Eu îi adusesem acea lumină pe chip.* L-am simțit zvâcnind înăuntru, apoi, dintr-o singură mișcare, s-a împins cu totul în mine. Am căzut pe spate, gemând încet, iar el a început să se miște încet. Îl priveam fix, hipnotizată de toate emoțiile ce i se citeau pe față în timp ce mișcările lui deveneau tot mai rapide: admirație, atracție erotică, încercare să obțină controlul, apoi, în cele din urmă, abandonul în fața plăcerii trăite cu ochii pe jumătate închiși, în timp ce se împingea în mine tot mai puternic și mai adânc, gâfâind accelerat.

Mi-am ridicat șoldurile și mi-am încolăcit picioarele în jurul spatelui lui Archer. Ochii îi străfulgerară o clipă, înainte să-și îngroape fața în gâtul meu. Mișcările lui deveniră tot mai bruște și dese, culminând cu ultima, cea mai adâncă, apoi se lipi de mine, rotindu-și coapsele, storcându-și plăcerea.

Am stat întinși, unul lângă celălalt minute îndelungate, Archer respirând neregulat lângă gâtul meu, eu zâmbind, cu ochii în tavan.

În cele din urmă, mi-am trecut ușor unghiile peste fundul lui, apoi l-am strâns ușor. I-am simțit pe piele zâmbetul, însă nu își clinti capul și nici nu încercă să facă vreo mișcare, corpul lui zăcând jumătate peste mine, jumătate pe pat, ca să nu mă strivească sub greutatea lui.

— Hei, i-am spus cu blândețe. Mai trăiești?

Am simțit cum zâmbea din nou cu fața îngropată în gâtul meu, apoi dădu din cap că „nu".

Am început să râd ușor, iar el își iți capul, cu un zâmbet minunat pe chip. Îmi luă fața în mâini și mă sărută tandru câteva minute înainte de a se ridica.

M-am ridicat și eu. Trebuia să mă spăl.

I-am cuprins obrazul într-o mână și l-am sărutat delicat, apoi m-am ridicat din pat și, dezbrăcată, m-am dus la baie. M-am uitat înapoi spre Archer, iar el mă urmărea cu privirea, ochii săi întârziind pe spatele meu gol. Am intrat degrabă în baie, m-am spălat, apoi m-am întors în dormitor, unde mă aștepta Archer, pe marginea patului, părând ușor nesigur pe el.

— *Acum este partea în care mă ții în brațe,* i-am zâmbit.

Zâmbi și el, oftă și aranjă pătura. Ne-am urcat în pat și m-a tras spre el, în timp ce eu puneam păturile peste noi. Stăteam cu fețele la geam și ploaia continua să cadă, mai lin de data aceasta.

Nu trăsesem obloanele, nu era decât lacul, nimeni nu putea să vadă înăuntru. Tunetele bubuiau în depărtare și cerul se aprinsese de explozii de lumină, dar furtuna se îndepărta de noi. Am oftat mulțumită și Archer m-a strâns mai tare la piept.

Am rămas așa multe minute până m-am întors spre el și am șoptit:

— Mi-a fost atât de dor de tine zilele astea.

El dădu din cap, se așeză pe spate și îmi spuse prin semne:

— *Și mie. Am simțit că înnebunesc.*

M-am aplecat spre el și l-am sărutat pe piept, apoi mi-am așezat capul acolo, ascultându-i bătăile inimii cât timp se jucă puțin cu părul meu.

— *Vrei să știi care a fost primul lucru la care m-am gândit când ne-am întâlnit prima dată, în afară de cât ești de frumoasă?*

Îi urmăream mâinile cum continuau să se miște lângă mine, apoi mi-am ridicat capul, uitându-mă la el, curioasă. Mă privi lung, pasiunea aprinzându-i ochii de culoarea chihlimbarului.

— *Ai părut atât de intimidată, de rușinată, chiar ai roșit din cauza acelor tampoane.*

Zâmbi, se aplecă spre mine și mă sărută pe frunte. Inima mea o luă la goană.

Povesti mai departe:

— *Era prima dată în viața mea când cineva părea să se simtă stingher în prezența mea. Oamenii au mai fost intimidați în prezența mea, dar nu din cauză că au făcut ceva de față cu mine. M-a făcut să simt că sunt cu adevărat o persoană, Bree. M-a făcut să simt că exist și contez.*

Am înghițit în sec.

— Tu ești o persoană adevărată, Archer. Ești cel mai bun om pe care îl cunosc, am șoptit, lăsându-mi capul pe pieptul lui.

Mă strânse din nou în brațe și am rămas așa o vreme, ce păru îndelungată, savurând fiecare moment în care stăteam îmbrățișați, lipiți unul de celălalt, inimă lângă inimă.

Puțin mai târziu, mi-am lipit nasul de pielea lui și am inspirat adânc, trăgând în nări mirosul lui proaspăt, bărbătesc. Am zâmbit, ascunsă în el și i-am sărutat din nou pielea. El întinse mâna și mă prinse de fund, iar eu am tresărit, surprinsă, și am început să râd. Când m-am uitat la el, rânjea.

— Hei, asta îți place ție, am râs.

— *Dar ție ce-ți place?* întrebă prin semne, apoi mă rostogoli și mă privi zâmbind, sprijinindu-se pe coate de o parte și de alta, ca să își poată folosi mâinile.

Mâinile mele, în schimb, erau prizoniere, așa că a trebuit să-mi folosesc vocea:

— Nu sunt sigură, dar pun pariu că o să descoperi tu.

Am zâmbit, iar el ridică dintr-o sprânceană, acceptând, pare-se, provocarea mea.

Am întins mâna sub pătură și l-am mângâiat blând, simțind cum se întărește tot mai mult sub atingerea mea.

— Și a fost exact așa cum ai sperat? am zâmbit, privindu-l în ochi.

Îmi zâmbi și el, dar i se tăie respirația atunci când mi-am trecut degetul peste capul penisului. Dădu repede din cap și făcu semn:

— *Mai mult de atât.*

Mă uitam la el și se încruntă puțin, așa că l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— *Cred că trebuie să mă duc până la magazin să iau niște prezervative,* răspunse și își coborî privirea spre mine, puțin agitat.

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă unchiul lui îi vorbise cumva despre contracepție și gândindu-mă că era, probabil, un subiect pe care ar trebui să-l discutăm.

— *Sunt eficiente în nouăzeci și opt la sută din cazuri,* zise el, uitându-se în ochii mei. *Așa scrie pe cutie, la farmacie.*

Nu m-am putut abține și am zâmbit.

Ridică din sprâncene și zâmbi și el.

— *Râzi de mine?* întrebă, dar nu păru supărat.

I-am pus mâna pe obraz, vorbind serios.

— Nu, niciodată, am clătinat din cap. Iau pastile.

— *Pastile?*

Am încuviințat dintr-o singură mișcare a capului.

— *Așa nu rămân însărcinată.*

Pentru că se uita în continuare la mine, am continuat:

— Tocmai mi-am reînnoit rețeta pentru că mă ajută să am o menstruație mai puțin abundentă, așa că...

Dădu din cap, se aplecă și își frecă nasul de al meu, sărutându-mă întâi pe buze, apoi pe pleoape și pe vârful nasului. Îmi zâmbi și inima mi se făcu ghem în piept.

Ridică mâna și îmi dădu la o parte câteva șuvițe de păr în timp ce eu mă pierdeam în ochii lui. Mă privi foarte serios câteva clipe ca și cum ar fi vrut să-mi memoreze fiecare trăsătură.

— Care sunt visurile tale, Archer? l-am întrebat, vrând să aflu ce era în inima lui.

Mă privi din nou, apoi se lăsă înapoi pe genunchi și mă ridică și mă așeză la el în brațe, cu un picior de o parte și de alta a lui. I-am zâmbit, cuprinzându-l de după gât, eliberându-l, însă, ca să poată comunica.

Își ridică mâinile și zise:

— *Nu știam destul de multe ca să te visez pe tine, Bree, dar, cumva, ai devenit realitate. Cum s-a întâmplat asta?*

Își frecă ușor nasul de al meu, se opri, apoi se trase înapoi:

— *Cine mi-a citit gândurile și a știut exact ce voiam, când nici eu nu știam?*

Am oftat, zâmbind fără să bag în seamă nodul din gât. Am zâmbit sărutându-i buzele și i-am spus:

— Și eu simt același lucru. Și tu ești visul meu, Archer. Exact așa cum ești.

Mă privi în ochi, ca și înainte, mă trase spre el și mă sărută apăsat, limba lui rotindu-se în gura mea, gustându-mă peste tot.

L-am simțit cum creștea și devenea tot mai tare, așa că și m-am ridicat puțin, ajutându-l să mă pătrundă, apoi m-am lăsat în jos, în el, până când l-am îngropat complet în mine. Trase adânc aer în piept și mă cuprinse ușor de talie, în timp ce eu am început să mă mișc lin, dintr-o parte în alta, în sus și în jos, pe toată lungimea excitată.

De fiecare dată când coboram, clitorisul îi atingea abdomenul jos, trimițând în tot corpul scântei minunate de plăcere. Am

început să gâfâi de fiecare dată când coboram în el, lăsând capul pe spate și începând să mă mișc tot mai repede și mai sălbatic.

Archer se aplecă și îmi prinse între buze un sfârc, acum la nivelul feței sale, și își roti limba în jurul lui, întețind și mai mult plăcerea ce mi se răspândea în tot corpul. Simțeam că nu mai era mult până la orgasm, așa că m-am grăbit să-mi cer dreptul la el.

Simțeam pe piept cum respirația lui devenea tot mai sacadată când se muta de la un sân la celălalt, dezmierdându-i și trăgând cu buzele de vârfurile lor întărite, făcându-mă să înnebunesc de atâta dorință carnală.

Corpul mi se contractă și zvâcni în jurul lui pe măsură ce orgasmul mă copleși în întregime și am strigat numele lui Archer din nou, tremurând de fericire.

Am deschis ochii și i-am privit pe ai lui, pe jumătate închiși și cu pupilele dilatate de plăcere. Preluă controlul și se împinse în mine în timp ce mă țineam de el și gemeam la fiecare fior de plăcere pe care mi-l provoca.

După câteva mișcări pline de însuflețire, am simțit cum se mărește și mai mult în mine, buzele i se întredeschiseră și închise și mai mult ochii pe măsură ce orgasmul se intensifica, pieptul ridicându-se și coborând în ritmul respirației tot mai greoaie și dese.

Era atât de frumos. Am simțit că ceva se oprește în pieptul meu și am știut că era el, tăindu-mi respirația.

L-am luat în brațe, apoi l-am tras mai aproape de mine și am rămas așezată la el în brațe până când respirația ni s-a liniștit.

Apoi m-am ridicat, cu un mic zgomot ce-l făcu să zâmbească. Am zâmbit și eu și m-am prăbușit pe pat, oftând mulțumită.

Archer se întinse și el lângă mine și zise:

— Există vreun motiv să ne dăm jos din patul acesta în următoarele... trei luni?

Am început să râd uitându-mă la el și i-am răspuns tot prin semne:

— Nu, nu neapărat. Adică, dacă nu luăm în considerare faptul că o să fiu concediată și nu voi mai putea să plătesc chiria, caz în care acest pat o să ajungă în mijlocul drumului la un moment dat.

Zâmbi și pieptul i se ridică și coborî într-un chicotit tăcut. Pentru o fracțiune de secundă, mi-am dorit cu disperare să pot auzi acel chicot, dar nu era nimic. Puteam pune pariu că era un sunet grav și gutural, un sunet minunat. Am înlăturat acest gând aproape la fel de repede cum venise. Îl doream exact așa cum era. Nu aveam să-i aud niciodată râsul, dar nu era nimic. Aveam inima lui, gândurile lui, îl aveam pe *el*. Și era mai mult decât suficient. De fapt, era totul.

L-am cuprins în brațe și l-am strâns cu putere, apoi m-am tras înapoi și i-am zis:

— Haide să faci un duș cu mine.

Zâmbi și veni după mine în baie, unde eu mi-am prins repede părul, am dat drumul la apă caldă și am intrat în vană.

Archer intră după mine și ne spălarăm pe rând corpurile. Mă atingea cu blândețe, aproape reverențios când îmi întindea gelul de duș. Mă spăla pe fiecare bucățică din corp, chiar și între degetele de la picioare și am început să chicotesc și să mi le trag, făcându-i semn: *mă gâdilă prea tare!*

Zâmbi, se ridică în picioare și mă sărută apăsat pe gură, apoi am înșfăcat de la el gelul de duș și l-am spălat și eu de la umeri până la degetele de la picioare, întârziind puțin mai mult asupra fundului musculos. Dar asta am făcut-o din egoism pur. Avea un fund excepțional.

Când apa începu să se răcească, ne-am clătit pentru ultima oară și am ieșit din baie, uscându-ne cu prosopul unul pe celălalt.

Am stins lumânările și ne-am cuibărit amândoi sub pături, goi. Archer mă trase spre el, iar eu mi-am culcat capul pe pieptul lui, desenându-i alene, pe piele, cercuri cu degetul arătător.

Afară, ploaia continua să cadă, lin de data aceasta, iar razele lunii, ce se oglindea în lac, răzbăteau prin geam, aruncând în jur suficientă lumină cât să-i văd lui Archer mâinile când zise:

— *Tu ești totul pentru mine, Bree.*

M-am ridicat în capul oaselor și i-am privit chipul în semiîntuneric. Cum era posibil să pară și fericit și trist în același timp?

— *Și tu ești al meu, Archer!* i-am zis. *Totul. Și, de acum,* am continuat, somnoroasă, dând să adorm, *de câte ori este furtună, mă voi gândi la tine, la nimic altceva în afară de tine.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Bree

În săptămâna ce urmă, căzurăm într-o rutină previzibilă, eram atât de vrăjiți unul de celălalt, încât abia așteptam să ies de la serviciu, practic îmi rupeam picioarele până acasă ca să fac un duș și să o iau pe Phoebe, ca să mă îndrept apoi direct spre casa lui Archer. Zâmbetul cu care mă întâmpina în fiecare zi, când alergam în brațele lui, mă făcea să mă simt venerată și simțeam în inima mea că, în sfârșit, eram acasă.

Și nu era vorba de loc, ci de brațele lui, în brațele lui Archer eram acasă, singurul loc în care voiam să fiu, locul în care mă simțeam în siguranță. Locul în care mă simțeam iubită.

Făceam dragoste peste tot, ne petreceam nopțile explorându-ne unul pe celălalt, aflând tot ce îi oferea celuilalt plăcere. Și, după cum îi era felul lui Archer, devenea un adevărat maestru în arta fină a dragostei, lăsându-mă fără vlagă și drogată de plăcere la sfârșitul fiecărui interludiu. Nu numai că știa cum să mă înnebunească de dorință cu mâinile, limba și cu impresionantele lui părți masculine, dar știa și că dacă mă zgâria ușor în spatele genunchilor cu unghiile lui scurte, torceam ca o pisică sau că mă relaxam cu desăvârșire când își trecea degetele prin părul meu. Ca și cum corpul meu era instrumentul, iar el învățase să cânte atât de bine, încât melodia rezona profund cu sufletul meu. Și nu era datorită plăcerii pe care o provoca, ci

pentru că avea atât de multă grijă să afle și cel mai neînsemnat detaliu despre mine.

Într-o zi, a pus într-un castron niște chipsuri în timp ce eu pregăteam mâncarea pentru amiază și, când să gust din ei, am observat că toate erau ondulate, erau cele care îmi plăceau mie, dar pe care trebuia să le vânez prin pungă.

M-am uitat la chipsuri și apoi la Archer, nedumerită:

— Toate chipsurile astea... sunt ondulate, i-am zis, gândindu-mă că ce spuneam părea o nebunie.

— *Nu astea îți plac?*

Am dat ușor din cap, dându-mi seama că desfăcuse mai multe pungi de chipsuri ca să le adune pe cele care îmi plăceau mie cel mai mult. Și, când am înțeles că observase acest amănunt despre mine, nu am mai știut dacă să râd sau să plâng. Așa era Archer. Voia să-mi facă pe plac și atunci niciun efort nu era prea mare.

Când se întâmpla câteodată să lucrăm ceva pe lângă casa lui, mă uitam spre el și vedeam că și el se uita la mine cu acea privire languroasă ce însemna că se gândea la ce voia să îmi facă în momentul acela, iar eu imediat mă simțeam excitată și plină de dorință, sfârcurile împietrindu-se sub privirea lui stăruitoare.

Apoi, fie mă lua în brațe și mă ducea în pat, fie, dacă eram mult prea copleșiți de sentimente, o făceam exact acolo unde eram: pe o pătură, în iarbă, scăldați de razele de soare, în hamacul de două persoane sau pe nisipul de pe malul lacului.

După un astfel de moment, când corpul meu încă tremura după orgasmul pe care mi l-a provocat, am șoptit cu răsuflarea întretăiată:

— Am visat asta, Archer. Am visat că eram noi doi, împreună, exact așa.

Mă topea din priviri. Apoi s-a ridicat și m-a privit intens clipe îndelungate, după care s-a aplecat și m-a sărutat cu atâta pasiune, încât am simțit că-mi explodează inima.

L-am rostogolit în nisipul umed, zâmbind în timp ce îl sărutam, iar el îmi răspunse tot cu un zâmbet. Apoi ne-am oprit din râs și mi-am așezat liniștită capul pe pieptul lui, trăind momentul pe care îl aveam împreună, recunoscătoare pentru aerul pe care îl respiram, pentru soarele care ne încălzea și pentru bărbatul frumos din brațele mele. El îmi desena litere pe piele cu degetele și, după câteva minute, mi-am dat seama că scria *Bree a mea... Bree a mea...* la nesfârșit.

Vremea se răcorise acum și, puțin mai târziu, am alergat în casă, râzând și tremurând, fugind la duș ca să spălăm tot nisipul de pe noi.

Ne-am trântit pe canapea, el a aprins focul în șemineu și ne-am ghemuit amândoi, cuibăriți unul lângă celălalt o vreme, până când, m-am lăsat ușor pe spate și m-am uitat la el.

Archer avea talentul să facă diverse lucruri care erau sexy și extrem de masculine atât de natural și de firesc, încât îmi stătea inima în loc. Se sprijinea într-o parte pe blat într-un anume fel sau stătea în cadrul ușii, sprijinindu-se de cornișa de deasupra în timp ce se uita la mine, lucruri despre care habar n-avea că aveau asupra mea efectul pe care îl aveau. Doar faptul că era el însuși îl făcea și mai atrăgător. În nici un caz nu aveam să-i spun asta. Îmi plăcea să păstrez acest secret. Îmi plăcea că acele lucruri erau doar ale mele și nu voiam să-i influențez acțiunile făcându-l conștient de ele. În ceea ce mă privea, eram o cauză pierdută când venea vorba de Archer Hale.

Mă făcea să mă gândesc ce fel de bărbat ar fi devenit dacă nu ar fi fost implicat în acel accident, dacă nu și-ar fi pierdut vocea... Ar fi condus echipa de fotbal? S-ar fi dus la facultate? Ar fi avut propria afacere? Îl mai tachinasem eu odată că era

foarte bun la tot ce făcea și... într-adevăr așa era. Doar că el nu-și dădea seama de asta. Nu credea că avea atât de multe de oferit.

Încă nu își deschise sufletul să-mi povestească ce se întâmplase în ziua în care își pierduse părinții, iar eu nu l-am mai întrebat despre asta. Îmi doream cu disperare să aflu ce se întâmplase, însă voiam să aștept până când el avea să se simtă suficient de în siguranță cu mine ca să-mi spună.

— *La ce te gândești?* mă întrebă, ridicând semeț din sprâncene.

Am zâmbit.

— *La tine,* i-am răspuns. *Mă gândeam că îi mulțumesc în fiecare zi stelei mele norocoase că am ajuns în locul acesta... aici, cu tine.*

Pe buze îi înflori acel zâmbet dulce care îmi făcea stomacul să palpite de emoție și-mi zise:

— *Și eu.*

Apoi se încruntă și își întoarse privirea.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, prinzându-l ușor de bărbie și întorcându-i fața spre mine.

— *O să rămâi, Bree?* mă întrebă. *O să rămâi aici cu mine?*

În acel moment, parcă era un băiețel și mi-am dat seama cât de mult avea nevoie să îi spun că nu voi dispărea din viața lui așa cum toți ceilalți o făcuseră.

Am dat din cap.

— *Da,* i-am răspuns. Da, am rostit din toată inima.

Viața mea era acum aici, viața mea era acest bărbat. Indiferent ce însemna acest lucru, nu plecam nicăieri.

Se uită în ochii mei ca și cum ar fi încercat să se decidă dacă eram sinceră și părea să fie mulțumit de ceea ce vedea. Dădu din cap, mă trase spre el și mă strânse la piept.

Nu îmi spusese că mă iubește și nici eu nu îi mărturisisem asta. În acel moment, însă, mi-am dat seama că îl iubeam. Îl iubeam atât de mult că simțeam că fierb intens pe dinăuntru de trebuia să țin fizic gura închisă ca să nu strig în gura mare. Mă

gândeam, cumva, că trebuia să-l las pe el s-o spună primul. În cazul în care mă iubea și el, voiam să își dea singur seama de acest lucru. Archer trăise o viață complet lipsită de empatie umană, de contact și de atenție. Trebuia să fie copleșitor pentru el. Nu discutasem niciodată despre asta, însă îi urmărisem privirea în timp ce făcusem niște lucruri simple săptămâna aceasta, să stăm pe canapea și să citim, de exemplu, să mâncăm împreună, să ne plimbăm pe malul lacului și l-am văzut cum părea să încerce să-și organizeze gândurile și sentimentele, să recupereze emoțional șaisprezece ani. Poate că ar fi trebuit să vorbim despre asta, era posibil să-l fi ajutat, dar, din nu știu ce motiv, nu am făcut-o. În sufletul meu, speram că iubirea mea avea să fie suficientă ca să-i vindece inima rănită.

După un minut, îmi dădu drumul, iar eu m-am ridicat și m-am uitat la el. Zâmbea ușor.

— *Vreau să te rog să îmi faci o favoare,* îmi zise.

L-am privit încruntată.

— Bine, i-am răspuns aruncându-i o privire suspicioasă.

— *Vrei să mă înveți să conduc?*

— *Să... sigur! Bineînțeles! Chiar vrei?*

Încuviință.

— *Unchiul meu a avut o camionetă. O țin acum într-un garaj, în oraș. Oamenii de acolo îi mai pornesc motorul din când în când și se plimbă cu ea. Mereu m-am gândit să o vând, dar nu m-am putut hotărî, n-am știut niciodată cum aș putea să fac asta. Dar poate că acum e o idee bună.*

Eram încântată și practic îmi venea să sar în sus de bucurie. Era pentru prima dată când Archer spuse că își dorește cu adevărat să facă ceva ce avea să-l ducă departe de casa lui și în altă parte decât la supermarket.

— *Bine. Când?* am întrebat. *Mâine nu trebuie să mă duc la serviciu.*

— *Bine atunci, mâine,* spuse zâmbind, aducându-mă din nou lângă el.

Așa se întâmplă ca Archer să se urce la volanul unei vechituri de camionetă, cu mine pe scaunul din dreapta, încercând să-l învăț regulile de circulație și cum să umble cu schimbătorul de viteză. Aleseserăm un spațiu deschis, la câțiva kilometri de autostradă, departe de lac.

— *Simți mirosul ăsta?* l-am întrebat. *Miroase a ambreiaj încins. Las-o mai ușor.*

După o oră de condus, Archer începu să se descurce, cu excepția câtorva zdruncinături care mă făcură să apăs și eu, din dreapta, pe frâna închipuită, după care să izbucnesc în râs.

Zâmbi larg, ațintindu-și privirile pe picioarele mele golașe. Mi-am dat seama unde se uita și mi-am încrucișat picioarele, ridicându-mi puțin și fusta, aruncându-i apoi o privire. Pupilele i se dilatară deja, făcându-i privirea mai adâncă și ușor mai languroasă. Ah, Doamne, mă topeam după privirea aceea! Privirea aceea însemna multe, multe lucruri bune pentru mine.

— Condusul este o treabă serioasă, Archer, i-am spus pe un ton jucăuș. Să îngădui să-ți fie distrasă atenția de la ce ai de făcut poate fi periculos pentru toată lumea.

I-am zâmbit drăguț, dându-mi părul pe după ureche.

Ridică din sprâncene și făcu o față amuzată, apoi se întoarse spre parbriz. Camioneta avansă, Archer acceleră și schimbă în viteza a doua cu ușurință. Zona neasfaltată în care eram nu era suficient de întinsă ca Archer să poată folosi și viteza a patra, însă schimbă în a treia și începu să meargă în cercuri largi.

Mi-am încrucișat picioarele în cealaltă direcție și am început să trag cu degetul o linie imaginară pe coapsă, oprindu-mă la tivul fustei. I-am aruncat lui Archer o privire și ochii lui erau fixați pe degetul meu. Își mută înapoi privirea spre parbriz și continuă să conducă în cercuri mari.

Îi distrăgeam atenția, dar nu era niciun pericol aici.

Am continuat să-mi plimb degetul pe coapsă, ridicându-mi fusta până când se întrezăriră chiloții mei roz cu buline.

M-am uitat la Archer și avea buzele întredeschise ușor, iar ochii îi erau lacomi, așteptând să vadă ce aveam să fac în continuare. Ca să fiu sinceră, nu mai făcusem niciodată așa ceva. Dar Archer scotea la suprafață o latură a mea pe care nimeni nu o mai provocase până acum. Mă făcea să mă simt sexy, experimentată și în siguranță. Mă făcea să mă simt mai vie decât fusesem vreodată.

M-am uitat la el și am văzut că înghiți în sec și se uită la parbriz înainte să-mi arunce din nou o privire.

Mi-am atins cu degetele partea din față a chilotului și mi-am lăsat capul pe spate în scaun, închizând ochii și gemând ușor. Am simțit cum lui Archer i se tăie respirația.

Mi-am arcuit și mai mult șoldurile în timp ce degetele mele alunecară și mai adânc, până ajunseră să se înmoaie în zona alunecoasă dintre coapsele mele. Mi-am trecut degetele peste clitoris, iar asta îmi declanșă valuri de plăcere. Am gemut din nou și mașina se zdruncină.

Mă atingeam, și exploziile de plăcere pură mă făcură să respir neregulat și să mă împing cu putere în propria mână.

Dintr-odată, am fost aruncată în față când camioneta se opri brusc fiindcă Archer nici măcar nu trecu în viteză mai mică, doar își luă piciorul de pe pedala de viteză și mașina se zgâlțâi și se opri. Am făcut ochii mari cât să apuc să văd cum Archer trase frâna de mână și mă împinse ușurel pe scaun, în timp ce se urcă pe mine.

L-am privit în timp ce mă mută cu capul spre geamul pasagerului din dreapta, iar el se trase înapoi. Avea o privire atât de intensă și animalică încât totul înlăuntrul meu se strânse. Se

aplecă în față și mă sărută pe abdomen, în timp ce eu îmi încâlceam degetele prin părul lui moale și gemeam.

S-a ridicat foarte rapid ca să-mi dea lenjeria jos, iar eu m-am arcuit ca să alunece mai ușor peste fund, în jos pe picior. Corpul îmi vibra tot de dorință și între picioare simțeam o pulsație intensă.

Archer se trase puțin în spate, îmi desfăcu picioarele și mă privi așa secunde în șir până când se aplecă deasupra sexului meu, doar respirând. Am început să respir greu când i-am simțit nasul frecându-se de clitoris și răsuflarea lui dezmierdându-mi toate locurile sensibile.

— Te rog, am gemut, trecându-mi din nou degetele prin părul său.

Archer îmi oferise atâtea desfătări, în atâtea feluri în ultima săptămână, însă asta nu o mai făcuse până acum. Am așteptat, cu respirația întretăiată, iar când limba lui mă atinse, m-am împins în sus, gemând ușor. Zvâcnirile din clitorisul meu erau tot mai puternice și excitația crescu brusc când el începu să traseze cercuri cu limba, așa cum îl învățasem să o facă și cu degetele. Se mișca tot mai repede și mai repede, moliciunea dulce și umedă a limbii sale alunecând peste mine, iar respirația lui caldă împrăștiindu-se sacadat asupra mea, în timp ce cu mâinile mă prinse de coapse, ținându-mi picioarele îndepărtate în fața lui. Ah, Doamne, era desăvârșit. Debutul unui orgasm răspândi în jurul meu străfulgerări minunate de lumină chiar înainte să mă prăbușesc, încurajând buzele lui Archer și strigându-i numele: Archer, Archer! Ah, Doamne, da!

Mi-am revenit când i-am simțit răsuflarea caldă pe abdomen și zâmbetul decupat în piele.

Am zâmbit și eu, mângâindu-l pe păr, incapabilă deocamdată să scot vreun cuvânt.

Dintr-odată, se auzi în geam un ciocănit puternic, iar Archer și cu mine am tresărit și am simțit cum intru în panică. Ce naiba? Mi-am lăsat picioarele jos în timp ce Archer se ridică, ștergându-se la gură pe tricou în timp ce eu bâjbâiam să-mi ridic chiloții și să-mi aranjez fusta.

Geamurile erau aburite, Slavă Domnului! Sau poate că nu. „Ah, Doamne!" Mă copleși rușinea când m-am uitat spre Archer, iar el făcu semn spre mânerul de la geam. Am coborât geamul, iar Travis stătea lângă mașină, îmbrăcat în uniformă, cu o privire severă pe față când se aplecă spre geamul deschis și se uită la noi.

Mirosul de sex plutea greoi în aerul cabinei mici. Am închis rapid ochii și i-am redeschis apoi, simțind cum mi se aprind obrajii.

— Salut, Travis, am spus, încercând să zâmbesc, reușind însă doar o grimasă.

Travis se uită când la mine, când la Archer, înainte ca privirea să i se oprească asupra mea, să coboare spre genunchi și apoi să urce din nou și să mă privească direct în ochi.

— Bree, spuse.

Niciunul dintre noi nu scoase un cuvânt, timp în care fața lui se crispă și mai mult. Eu mă uitam drept înainte, ca o fetiță care e pe cale să fie exmatriculată de director.

— Am primit un telefon despre o camionetă oprită aici, zise el. Eram în zonă și am venit să văd dacă pot să ajut.

Mi-am dres vocea.

— Hm, păi..., m-am uitat la Archer și am tăcut o clipă, cât l-am sorbit din priviri.

Stătea relaxat, cu o mână așezată pe volanul din fața lui, arătând ca un motan care tocmai mâncase canarul. Iar în cazul de față, fără îndoială, eu am fost canarul.

Simțeam cum un hohot de râs dădea să-mi iasă pe gât, dar l-am tras înapoi și, în schimb, l-am privit printre gene. Privirea lui deveni și mai încrezută.

— Îi dădeam lui Archer o lecție de condus, am spus, întorcându-mă spre Travis.

Travis tăcu un moment.

— Î-hîm. Și are permis pentru asta? întrebă, ridicând din sprâncene și știind foarte bine că nu avea.

Am oftat.

— Travis, suntem aici, în plin câmp. Doar nu îl duc pe șosea.

— Nu contează. Tot are nevoie de permis.

— Haide, Travis, i-am zis cu blândețe, nu vrea decât să învețe să conducă.

Travis mijì ochii și spuse răspicat.

— Poate să facă asta, dar ar trebui să respecte regulile. Se uită spre Archer. Crezi că poți face asta, amice? Ridică o sprânceană.

M-am uitat la Archer și privirea plină de mulțumire de sine fusese înlocuită de una plină de furie și dinții i se încleștară. Își ridică mâinile și făcu semn:

— *Ești un tâmpit, Travis.*

Am început să râd, agitată, și m-am uitat la Travis.

— A spus că sigur, nicio problemă.

L-am auzit pe Archer cum se foia în scaun.

— Oricum, am continuat, ridicând tonul, acum o să plecăm. Îți mulțumesc că ai fost înțelegător, Travis. Vom vedea ce e de făcut pentru permisul acela, înainte de alte lecții. O să conduc eu până acasă.

Am zâmbit, speram eu, dulce. Era o situație cu totul și cu totul jenantă, cu toate că încă eram furioasă pe Travis pentru ceea ce îi făcuse lui Archer cu tot scenariul legat de clubul de striptease.

Travis se îndepărtă de camionetă în timp ce m-am grăbit să trec peste corpul bine clădit al lui Archer. I-am simțit mâna pe spatele coapselor dezgolite când se mută și el pe sub mine și, când m-am uitat în jos la el, am observat că se uita după Travis. Am pufnit și m-am lăsat să cad pe scaun, întorcând cheia în contact.

M-am uitat pe geam la Travis în timp ce am băgat în viteză și avea aceeași privire aspră, aproape furioasă. La rândul lui, și Archer era cu capul întors, uitându-se la el. Am zâmbit și am plecat.

Când am ajuns înapoi pe șosea, m-am uitat la Archer. Se uită și el la mine, apoi ne-am întors privirile. O clipă mai târziu m-am uitat la el și se scutura de râs, de un râs silențios, și zise:

— *Îmi place mult să conduc.*

Am început să râd și am dat din cap.

— *Sigur, te cred că îți place.*

I-am tras ușor una peste braț și i-am zis:

— *Și mie îmi place când conduci. Dar poate că data viitoare ar trebui să conducem într-un loc mai retras,* am spus ridicând din sprâncene.

Râse tăcut, dinții îi străluciră și făcu din nou în obraji acele cute simpatice.

M-am uitat cu atenție la minunatul profil al lui Archer în timp ce el se uita fericit pe geamul de la mașină. Era bucuros de ceea ce se întâmplase între noi, dar era bucuros și pentru că ne surprinsese Travis. Mi-am mușcat buza și m-am gândit la cei doi și la faptul că Archer nu prea avusese motive să jubileze în viața lui. După un minut, i-am zis:

— *Archer, sper că știi că nu este cazul să concurezi cu Travis. Sper că am fost cât se poate de clară când ți-am spus că te-am ales pe tine.* Doar *pe tine.*

Se uită la mine și deveni serios. Se întinse peste scaun, mă prinse de mână și o strânse. Își întoarse din nou privirea la drum.

L-am strâns și eu de mână și nu i-am mai dat drumul, conducând doar cu o mână tot drumul până acasă.

A doua zi la serviciu a fost una dintre cele mai aglomerate din ultima perioadă. Pe la unu și jumătate, când lucrurile începeau, în sfârșit, să se mai liniștească, Melanie și Liza intrară și se așezară acolo unde se așezaseră și prima dată, când le-am cunoscut.

— Salutare! le-am întâmpinat cu un zâmbet când le-am zărit.

Zâmbiră și ele când mă salutară:

— Ce mai faci? întrebă Melanie.

M-am lăsat pe tejghea.

— Uf! O zi de, mi-am coborât vocea și am șoptit, *calvar!* Am alergat încoace și încolo ca o bezmetică.

— Mda, e tot mai aglomerat în perioada asta, fiindcă toți cei care lucrează pe celălalt mal al lacului stau acum mai mult pe aici. Norm spunea că vrea să angajeze pe cineva să lucreze și în schimb de seară, pentru cină, și să țină restaurantul deschis după trei, dar presupun ca s-au hotărât să nu mai facă asta până la urmă. Sigur că din cauza planurilor de extindere nimeni nu mai știe ce se întâmplă, așa că cine îi poate învinui?

— Hm, n-am știut asta, am spus, încruntându-mă ușor.

Liza dădu din cap și mă aduse la realitate.

— Și, ce să vă aduc, fetelor?

Amândouă comandară burgeri și ceai cu gheață, așa că m-am întors spre aparatul din spatele meu și m-am apucat să le pregătesc băutura. Câteva secunde mai târziu am auzit clopoțelul de la ușă și alte câteva secunde după aceea, pe Melanie care chițăi:

— Fir-aș a naibii!

Vocea șoptită a Lizei se auzi din spatele meu:

— Aoleo!

Am pus câte o felie de lămâie în fiecare pahar. Liniștea se revărsă în întreg localul. Ce naiba?

Mi-am coborât ușor privirea și m-am răsucit pe călcâie cu un zâmbet timid și derutat, întrebându-mă ce se petrecea în jurul meu. Acela a fost momentul în care l-am zărit pe *el*... pe Archer. Am tras adânc aer în piept și fața mi se lumină de un zâmbet larg. Nu avea ochi decât pentru mine, cum statea și se uita înăuntru din cadrul ușii, arătând... ah, Dumnezeule, arăta extraordinar. În mod clar își cumpărase haine noi: blugi care îi veneau perfect, scoțându-i în evidență picioarele lungi și mușchiuloase și un pulover simplu, negru, cu mânecă lungă cu un tricou gri ce i se întrezărea de dedesubt.

Era proaspăt bărbierit și părul i se așezase perfect, chiar dacă avusese parte de o tunsoare pe scaunul de bucătărie, făcută de o fată care fusese atât de excitată că abia dacă mai vedea ceva. Am zâmbit și mai mult. Era *aici*.

— Cine e băiatul ăsta?, am auzit-o pe doamna Kenfield întrebând tare de la masa de lângă ușă.

Avea cam o mie de ani, dar totuși. Nepoliticos. Nepoata ei, femeie în toată firea, o reduse la tăcere și șopti tare din colțul gurii:

— E Archer Hale, bunico! Sfinte Sisoie, zise apoi cu glas mai coborât.

— Copilul mut? întrebă ea, iar Chrissy mormăi și încercă să-și ceară scuze din priviri înainte de a se întoarce din nou spre bunica ei.

Dar Archer oricum nu se uită la ea.

Fără să-mi dezlipesc privirea de la Archer, am pus pe tejghea cele două ceaiuri cu gheață pe care le țineam în mână și mi-am șters mâinile de poale, zâmbind și mai tare.

Am ocolit tejgheaua și, când am ajuns la capătul ei, am mărit pasul, râzând din toată inima înainte să-i sar în brațe. Mă

— Aoleo!

Am pus câte o felie de lămâie în fiecare pahar. Liniștea se revărsă în întreg localul. Ce naiba?

Mi-am coborât ușor privirea și m-am răsucit pe călcâie cu un zâmbet timid și derutat, întrebându-mă ce se petrecea în jurul meu. Acela a fost momentul în care l-am zărit pe *el*... pe Archer. Am tras adânc aer în piept și fața mi se lumină de un zâmbet larg. Nu avea ochi decât pentru mine, cum statea și se uita înăuntru din cadrul ușii, arătând... ah, Dumnezeule, arăta extraordinar. În mod clar își cumpărase haine noi: blugi care îi veneau perfect, scoțându-i în evidență picioarele lungi și mușchiuloase și un pulover simplu, negru, cu mânecă lungă cu un tricou gri ce i se întrezărea de dedesubt.

Era proaspăt bărbierit și părul i se așezase perfect, chiar dacă avusese parte de o tunsoare pe scaunul de bucătărie, făcută de o fată care fusese atât de excitată că abia dacă mai vedea ceva. Am zâmbit și mai mult. Era *aici*.

— Cine e băiatul ăsta?, am auzit-o pe doamna Kenfield întrebând tare de la masa de lângă ușă.

Avea cam o mie de ani, dar totuși. Nepoliticos. Nepoata ei, femeie în toată firea, o reduse la tăcere și șopti tare din colțul gurii:

— E Archer Hale, bunico! Sfinte Sisoie, zise apoi cu glas mai coborât.

— Copilul mut? întrebă ea, iar Chrissy mormăi și încercă să-și ceară scuze din priviri înainte de a se întoarce din nou spre bunica ei.

Dar Archer oricum nu se uită la ea.

Fără să-mi dezlipesc privirea de la Archer, am pus pe tejghea cele două ceaiuri cu gheață pe care le țineam în mână și mi-am șters mâinile de poale, zâmbind și mai tare.

Am ocolit tejgheaua și, când am ajuns la capătul ei, am mărit pasul, râzând din toată inima înainte să-i sar în brațe. Mă

sări de la pământ și dezvălui pe chipul lui minunat un zâmbet împăcat, apoi își îngropă nasul în scobitura gâtului meu și mă strânse ușor în brațe.

Nu există vreun sentiment mai bun decât acela de a-i arăta cuiva că este dorit.

La el în brațe, mi-am dat seama că nu toate actele grandioase de curaj sunt vizibile celor care privesc din exterior. Momentul acela îl văzusem, însă, exact așa cum era: un băiat căruia nu i se arătase niciodată că e dorit își făcu apariția, rugându-i pe ceilalți să-l accepte. Acel act de curaj, făcut de Archer Hale, care intră în acel restaurant de oraș mic, făcu să-mi crească inima de mândrie.

Ai fi putut auzi și musca în jurul nostru. Nu-mi păsa. Am început să râd din nou, mi-am lăsat capul pe spate și m-am uitat în ochii lui:

— Ești aici, am șoptit.

El dădu din cap, sorbindu-mă din priviri cu un zâmbet blând pe buze. Mă lăsă jos spunând:

— *Am venit pentru tine.*

Am zâmbit. Erau aceleași cuvinte pe care mi le spusese în ziua în care ne întâlnirăm în parcare, cu câteva săptămâni în urmă.

— Și eu sunt alături de tine, am șoptit, zâmbind din nou.

Cuvintele aveau atât de multe semnificații că nici nu puteam să mă încumet să încep să le înșir măcar.

Ne-am privit în ochi secunde în șir, când mi-am dat seama că în restaurant era încă liniște. Mi-am dres vocea și am privit în jur. Oamenii care se holbaseră la noi, unii zâmbind ușor, alții perplecși, se întoarseră la ale lor. Murmurul discuțiilor începu să crească, iar eu știam exact despre ce vorbeau.

L-am luat pe Archer de mână și l-am condus la tejghea, iar eu m-am întors pe partea mea. Melanie și Liza se uitau la el,

înlocuind expresiile de uşoară uimire de pe feţele lor cu zâmbete generoase.

Melanie îi întinse mâna.

— Eu sunt Melanie. Nu ni s-a făcut niciodată cunoştinţă.

El dădu mâna cu ea şi zâmbi prevăzător.

— Archer, am zis eu, ea este Liza, sora lui Melanie, iar Liza se întinse peste Melanie ca să-i strângă şi ea mâna.

El dădu din cap, apoi se uită din nou la mine.

— *Mă scuzi un minut, te rog, i-am zis? Trebuie să mă ocup de câţiva clienţi şi mă întorc imediat.*

I-am dat un meniu, iar el clătină din cap în timp ce eu am plecat să duc comenzile ce tocmai apăruseră la geam şi să mai umplu câteva pahare. Când m-am întors, era gata şi mâncarea Lizei şi a lui Melanie, aşa că am luat-o şi am aşezat-o în faţa lor, apoi m-am întors spre Archer.

— Ţi-e foame? i-am făcut semn.

— *Nu, mă păstrez pentru cina cu o fată deosebită,* zâmbi... *Poate doar...*

Privi în spatele meu spre maşina de sucuri.

— *Cacao cu un pai răsucit?* am întrebat ridicând dintr-o sprânceană.

Chicoti silenţios.

— *Cafea,* zise, făcându-mi cu ochiul.

— Doamne, cât de sexy a fost chestia asta, zise Melanie. Vorbiţi murdar, aşa, în văzul tuturor?

Archer îi zâmbi, iar eu am început să râd. Am început să dau din cap:

— Poate ar trebui să învăţaţi şi voi două limbajul semnelor, ca să vă alăturaţi.

Liza şi Melanie râseră. M-am întors, am înşfăcat cana de cafea şi i-am turnat lui Archer în ceaşcă, apoi m-am uitat cum îşi punea frişcă.

Maggie veni lângă mine și îi întinse mâna lui Archer.

— Salut!, zâmbi și se uită rapid la mine. Eu sunt Maggie. Mulțumesc că ai venit.

Archer zâmbi timid și îi strânse mâna. Îmi făcu apoi semn:

— *Te rog, spune-i că am zis că îmi pare bine să o cunosc.*

I-am spus, iar ea a zâmbit.

— Te știu de mulți ani, dragule. Mama ta te aducea aici când erai micuț, spuse și privi în depărtare ca și cum își amintea acele momente. Mama ta a fost cea mai drăguță și cea mai grozavă persoană. Și, vai, cât de mult te-a mai iubit. Oftă, revenind în prezent și zâmbi. Oricum, mă bucur că ai venit.

Archer o ascultă cu un zâmbet senin pe față, părând să-i soarbă fiecare cuvânt. Dădu din cap, iar Maggie continuă, uitându-se la mine:

— Așadar, Archer, fata asta a lucrat destul peste program în ultimele zile, așa că și-a câștigat dreptul să plece astăzi mai devreme. Crezi că îți vine vreo idee de activitate pe care să o faceți împreună?

— Doamne, Maggie, e atât de indecent ce spui, pufni Liza.

Archer se străduia să nu pufnească în râs și se uită în altă parte, ridicând ceașca de cafea, iar Maggie își puse mâinile în șold și o fulgeră pe Liza cu privirea printre hohotele noastre de râs.

— E doar mintea ta murdară care face să lucrurile să pară așa, zise, dar în ochi avea o sclipire jucăușă.

Archer se uită la mine.

— *Crezi că ne putem gândi la niște chestii deocheate pe care să le facem în după-masa asta?* mă întrebă rânjind.

Am început să râd, apoi mi-am mușcat buza ca să mă opresc.

— Vezi? zise Melanie. Știam că vorbiți fără perdea. Categoric o să învăț limbajul semnelor.

I-am zâmbit strengărește.

— M-a întrebat doar dacă vreau să merg la un picnic, i-am trântit-o.

— Da, sigur, zise Liza hlizindu-se. Poate unul în piele goală.

Am început să râd, iar Liza pufni și ea, ceea ce îl făcu pe Archer să zâmbească.

— Voi nu sunteți în toate mințile. Gata, acum afară cu voi, zise Maggie, dându-mi un ghiont.

— Bine, bine, dar cum rămâne cu garniturile și cu salatele...

— Mă descurc. Poți să faci salate mâine-dimineață.

M-am uitat la Archer.

— Atunci, să mergem.

Dădu să scoată niște bani din buzunar pentru cafea, dar Maggie îl opri, punându-i o mână pe braț.

— E din parte casei, îi zise.

Am ieșit de după tejghea și mi-am luat la revedere de la Melanie, Liza și Maggie, apoi am ieșit împreună pe ușă.

Când am ajuns afară, am zărit o figură cunoscută. Victoria Hale tocmai ieșea dintr-un magazin cu o femeie mai în vârstă, brunetă. Am prins momentul în care ne observă pe mine și pe Archer... Am simțit cum temperatura aerului parcă scăzu cu zece grade și mă trecu un fior rece. Mi-am încolăcit brațele în jurul taliei lui Archer, el a zâmbit, uitându-se în jos la mine, apoi m-a tras spre el și m-a sărutat pe tâmplă, iar în secunda aceea Victoria Hale a încetat să mai existe pentru noi.

În seara aceea, mai târziu, Archer a aprins un foc mic pe malul lacului și ne-am așezat pe vechile scaune Adirondack, pe care îmi zisese că le făcuse unchiul lui cu ani în urmă. Luasem cu noi o sticlă de vin și pături, pentru că vremea începuse să se răcească, mai ales seara. Archer își puse un pahar mic de vin, iar eu unul mare. Bău tacticos de parcă era tărie. Atâtea lucruri pe care eu le consideram de la sine înțelese, pentru el erau noutăți.

Am rămas tăcuți o vreme, sorbind din vin și urmărind cum străluceau și dansau limbile de foc. Eram fericită și mulțumită, iar vinul îmi intră în sânge. Mi-am lăsat capul pe marginea scaunului din lemn și m-am uitat la profilul frumos, aprins de strălucirea flăcărilor. Pentru o secundă păru un zeu, poate unul al soarelui, aurit și chipeș, propria splendoare umbrind-o pe cea a flăcărilor dansatoare. Am râs în sinea mea... beată doar de la un pahar de Merlot. Îmbătată de el, de seara aceea, de destin, de curaj, de viață. M-am ridicat, și pătura de pe picioarele mele alunecă pe scaun, iar eu am așezat paharul de vin pe nisip. M-am dus spre el, m-am așezat la el în brațe și, când zâmbi, i-am cuprins fața în mâini, privindu-l o clipă, apoi l-am sărutat, gustând din aroma de vin roșu și de Archer, o ambrozie delicioasă ce mă făcu să gem și să îmi las capul într-o parte, ca să îl las pe el să preia controlul și să mi se dăruiască mai mult. Așa și făcu, aplecându-se și stârnindu-mi limba cu a lui, în timp ce eu mă așezam mai bine în poala lui, oftând pe buzele lui. El reacționă imediat, limba alunecându-i în gura mea mimând actul sexual, făcând-mă să vibrez profund pe dinăuntru, iar eu pe loc, umedă și molatică, am fost gata pentru el să-mi umple și să-mi sature nevoia intensă ce mă făcea să tânjesc și să mă zvârcolesc în brațele lui.

Zâmbea în timp ce mă săruta. Știa exact ce îmi făcea și îi plăcea asta. Era atât de ușor să te facă să i te abandonezi cu totul, atenția pe care ți-o dădea, felul în care mă privea, ca și cum mă adora, senzualitatea sa firească și vădită, de care el era atât de puțin conștient. Dar învăța și, într-un fel, am simțit că l-am pierdut pe băiatul nesigur, îmi cerea din priviri să-i arăt *cum să mă facă să mă simt bine, să-i spun că îl doresc.* Cealaltă parte din mine, însă, se bucura de încrederea în sine pe care el o căpătase, de felul în care îmi controla corpul și mă făcea să mă înmoi de plăcere.

După câteva minute, m-am lăsat pe spate, amândoi respirând greu, încercând să ne recăpătăm suflarea. L-am mai sărutat o dată gingaș pe buze.

— Mă faci să mă aprind prea repede, i-am șoptit.

Ridică mâinile ca să facă semne.

— *Și ăsta e un lucru rău?*

Mă măsură din priviri. Era de fapt o întrebare reală, nu una retorică.

Mi-am trecut degetul mare peste buza de jos.

— Nu, am șoptit din nou, dând din cap.

În lumina flăcărilor i-am zărit cicatricea, pielea ridicată înroșită de strălucirea focului, pielea strălucitoare si aurie, întinsă. M-am apropiat de el și i-am sărutat-o, iar el se cutremură puțin, apoi rămase nemișcat. Mi-am trecut limba peste ea și l-am simțit crispându-se și mai mult.

Am rostit ușor, abia dezlipindu-mi buzele de pe gâtul lui:

— Ești frumos peste tot, Archer.

Oftă și își lăsă capul pe spate lin de tot, făcându-mi mai mult loc, dezvăluindu-și cicatricea în fața mea, într-un act minunat de încredere.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am șoptit în timp ce-i dezmierdam cu buzele, în sus și în jos, pielea cutată, inspirându-i mirosul. Povestește-mi despre asta. Vreau să te cunosc, i-am zis lăsându-mă pe spate și uitându-mă la el.

Expresia de pe chipul său era un amestec de tensiune și contemplație. Oftă, apoi își ridică mâinile:

— *M-am simțit... aproape normal astăzi. La restaurant,* zise și se opri. *Nu vreau să-mi amintesc cât sunt de distrus, Bree. Te rog. Nu vreau decât să te țin în brațe aici afară, apoi să te duc în casă și să fac dragoste cu tine. Știu că nu este ușor de înțeles, dar te rog. Lasă-mă doar să mă bucur de tine.*

M-am uitat la el cu atenție. Înțelegeam. Trecusem și eu prin așa ceva. Încercasem din răsputeri să ajung la un grad de normalitate după ce a murit tata. Am încercat din răsputeri să nu mai ratez ieșirile de pe autostrada pe care mersesem de mii de ori, să nu mai fiu absentă la cumpărături, să nu mai stau abulică în fața portocalelor, cu ochii în gol, încercând să simt ceva, altceva decât durere pură. Și indiferent cine mă întreba ce fac, indiferent cât de mult mă iubiseră, nu aș fi fost în stare să vorbesc despre ceea ce simțeam decât dacă eram sută la sută pregătită. Archer trăise cu propria lui durere mult, mult timp și nu ar fi fost cinstit să-i cer să o retrăiască într-un moment care-mi convenea mie. Aveam să aștept. Trebuia să aștept cât avea el nevoie.

I-am zâmbit și i-am aranjat părul de pe frunte pe spate și l-am sărutat din nou. Când m-am tras înapoi, l-am întrebat:

— Îți mai amintești că mi-ai spus că în noaptea în care tatăl meu a fost ucis și eu am fost atacată, eu m-am luptat?

Încuviință cu o mișcare din cap, orbitele întunecate ale ochilor săi fiind departe de scăpărările intermitente ale focului.

— Ei bine, și tu ai făcut același lucru, i-am spus încet. Nu știu ce s-a întâmplat, Archer, și sper că, într-o zi, îmi vei spune. Ceea ce știu, însă, este că cicatricea aceasta îmi spune că și tu te-ai luptat să trăiești.

L-am mângâiat ușor cu degetele peste pielea distrusă a gâtului său și l-am simțit cum înghite în sec. Vindecătorul meu rănit. Archer al meu.

Ochii îi străluciră când mă privi și în câteva secunde mă ridică și apoi mă lăsă jos, cât să arunce niște nisip peste foc. Apoi mă ridică din nou, în timp ce eu am început să râd, agățându-mă de el și mă duse în brațe peste deal, în casa lui și în patul lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Bree

A doua zi, l-am lăsat pe Archer printre așternuturile patului său. O pătură abia dacă îi acoperea rotunjimile musculoase ale fundului, iar brațele strângeau perna de sub capul său astfel încât spatele lui minunat, numai fibră și muchi, era etalat în toată splendoarea. Îmi trecu prin cap să îl trezesc și să explorez din acele fibre și mușchi, dar știam că probabil Phoebe avea nevoie să iasă, iar eu, din păcate, îmi neglijasem complet casa și viața. Totul era un dezastru și nu mai aveam nicio pereche de chiloți curată. Așa că m-am dezlipit cu greu ca să-mi văd de treburile zilnice, lăsând un sărut delicat pe umărul lui Archer. Era obosit, își consumase toată energia cu o noapte înainte. Mi-am strâns coapsele doar la acest gând și mi-am forțat picioarele să iasă din dormitor.

Când am ajuns acasă, am lăsat-o repede pe Phoebe afară și am făcut un duș lung și fierbinte.

După ce m-am îmbrăcat, mi-am deschis telefonul și am văzut că aveam două mesaje, amândouă de la Natalie și amândouă anunțându-mă că detectivul care lucrase la cazul tatălui meu o sunase de câteva ori, căutându-mă pe mine și că ar trebui să-l sun. Am tras adânc aer în piept și m-am așezat pe scaun. Îl sunasem de multe ori în lunile ce urmară uciderii tatălui meu, dar nu găsiseră nici cea mai mică urmă de dovadă. Cum am

plecat, nu mă mai interesase. Nu mă gândisem că era nevoie. Acum, însă, apăruse brusc ceva nou. De ce?

Am format numărul pe care îl știam deja pe de rost și, când detectivul McIntyre răspunse și i-am spus cine eram, mă salută cu multă căldură.

— Bree, ce mai faci?

— Bine, ca să fiu sinceră. Domnule detectiv, știu că nu v-am mai căutat de mult timp și că mi-am schimbat numărul de telefon...

— Nu-i nimic. Mă bucur că mi-ai dat numărul prietenei la care ai stat după crima odioasă.

Am observat că nu a spus omor.

— Și, sunt noutăți? am întrebat trecând direct la subiect.

— Chiar sunt. Avem un suspect în acest caz. Vrem să vii pentru o recunoaștere din poze, zise cu blândețe.

Inima începu să-mi bată mai repede și am oftat.

— Aha, apoi m-am așezat în tăcere.

Detectivul își drese vocea.

— Știu că au trecut atâtea luni, dar noi am obținut această informație de la un traficant de droguri de pe stradă, care a încercat să scape de pușcărie.

— În regulă, i-am zis. Când trebuie să mă întorc?

— Cât mai curând. Cât de repede poți?

Mi-am mușcat buza.

— Păi..., m-am gândit câteva clipe, în trei zile?

— Dacă doar atunci poți veni, atunci cu asta trebuie să ne mulțumim.

Mă simțeam ușor amorțită.

— În regulă, domnule detectiv. Vă sun imediat cum ajung în oraș.

Ne-am luat la revedere și am închis, apoi m-am așe[illegible] pat și am rămas așa o bună bucată de vreme, cu ochii [illegible]

simțindu-mă deziluzionată. Totuși nu eram sigură cum să numesc sentimentul, fiindcă știam că eram fericită că exista posibilitatea unei descoperiri în cazul tatălui meu. Dacă se făcea o arestare... nu trebuia să îmi mai pun tot felul de întrebări... puteam să mă simt în sfârșit în siguranță. Iar tata ar fi primit dreptatea ce i se cuvenea.

Am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Natalie ca să îi spun veștile. După ce am terminat, scoase un oftat din tot sufletul și spuse:

— Doamne, Bree, mă tem să îmi fac prea multe speranțe, zise liniștit.

— Știu, i-am zis. Știu. Și eu.

Tăcu o clipă, apoi spuse din nou:

— Ascultă, am o idee. Ce ar fi să vin acolo cu avionul și să ne întoarcem împreună cu mașina, ca să îți țin de urât?

Am suspinat.

— Ai face tu asta?

— Da, sigur că aș face-o! Și-apoi știi că mama are atâția kilometri bonus din toate călătoriile pe care le face. Nici măcar nu o să mă coste.

Am zâmbit.

— Asta ar... Mi-ar plăcea tare mult. Avem un drum lung în care vom putea povesti și recupera timpul pierdut.

Mi-am dat seama din voce că zâmbea.

— Bine, încep să fac pregătirile. Vei putea să-ți iei liber de la serviciu?

— Da, sunt sigură că va fi în ordine. Cei pentru care lucrez sunt niște oameni minunați și dacă le spun pentru ce am nevoie...

— Bree, ei știu că stai acolo doar pentru o scurtă perioadă de timp, nu-i așa?

Am tăcut și m-am întins pe spate, pe pat.

— Nu le-am spus asta, nu. Mi-am dus mâna la tâmplă. Și chestia e că nu e doar temporar, Nat. M-am... m-am hotărât să rămân aici.

Am închis ochii, așteptând reacția ei.

— Cum? Să rămâi? Tu vorbești serios? Din cauza tipului de care ai pomenit? Părea surprinsă și nedumerită.

— În principal, da. Eu doar... E complicat. O să-ți povestesc totul în mașină, bine? E în regulă?

— Bine, bine, da. Abia aștept să te văd, draga mea. Îți trimit mesaj cu detaliile zborului meu.

— Bine. Îți mulțumesc tare mult. Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Te țin la curent.

Am închis și am rămas întinsă în pat câteva minute, simțindu-mă recunoscătoare că prietena mea cea mai bună venea ca să se întoarcă împreună cu mine acasă. Avea să facă să-mi fie mult mai ușor. Apoi, aveam să mă întorc. Îi spusesem lui Natalie că voiam să rămân acolo pentru totdeauna. Și pentru că spusesem acest lucru, cu voce tare, altcuiva decât lui Archer, mi-am dat seama că era ce trebuia. Nici în ruptul capului nu mă duceam înapoi în Ohio. Viața mea era acum aici. Viața mea era cu Archer. Indiferent ce însemna acest lucru, știam că era adevărat.

În dimineața următoare la servici i-am povestit fără prea multă tragere de inimă lui Maggie despre toată situația din Ohio și că era nevoie să mă întorc. Nu îi împărtășisem detalii despre moartea tatălui meu, dar ea se comportase exact cum mă așteptasem să o facă, înțelegătoare și empatică. Îmbrățișarea ei plină de căldură și cuvintele liniștitoare fuseseră o adevărată alinare pentru mine. Trecuse mult timp de când se purtase cineva ca o mamă cu mine.

Cu toate că eram recunoscătoare că aparuse o informație nouă în caz, deoarece știam că situațiile în care se putea întâmpla

așa ceva erau foarte rare mai ales după ce trecea timpul. Mă temeam că timpul petrecut în Ohio avea să scobească în mine și apoi să scoată la suprafață toate sentimentele de disperare și durere. În Pelion mă simțeam în siguranță. Mă simțeam în siguranță cu Archer. Trebuia să îl pun la curent cu ce intervenise. Cu o zi înainte făcusem niște treabă prin casă și căzusem lată de somn pe la șapte seara, atât fusesem de obosită. Uram că nu aveam un mijloc de comunicare cu Archer când nu eram împreună. Dar știam că ne prindea bine să stăm despărțiți câte o zi, din când în când. În ultima vreme fuseserăm practic inseparabili și puțină distanță era sănătoasă.

Când tura mea tocmai se apropia de sfârșit, am auzit clopoțelul de la ușă și, când am ridicat ochii, l-am văzut intrând pe Travis, îmbrăcat în uniformă și cu ochelari de soare de aviator pe nas. Mai că m-am holbat la el, atât de bine arăta, și nu doar pentru că te făcea să te înfiori, ci pentru că era atât de evident că el știa asta.

— Travis, l-am întâmpinat, ștergând meniurile din fața mea.

— Salut, Bree, răspunse, colțurile buzelor arcuindu-i-se într-un zâmbet ce părea să fie sincer.

— Ce să-ți aduc? am întrebat.

— Cafea.

Am dat din cap și m-am întors să îi dau o ceașcă. I-am turnat cafea, i-am așezat-o în față, apoi am dat să plec.

— Tot supărată pe mine? mă întrebă.

— Nu sunt supărată, Travis. Doar că nu sunt impresionată de felul în care te porți cu vărul tău.

Își țuguie buzele.

— Ascultă, Bree. Face parte din familie și nu am comunicat cu el mulți ani. Îmi dau seama că în mare parte a fost vina mea, dar eu și Archer mereu am... rivalizat în copilărie. Poate că asta a antrenat mai multe chestii decât ar fi trebuit să îngădui când

a venit vorba despre tine. Recunosc asta. Dar nici el nu s-a lăsat mai prejos, crede-mă.

— Rivali, l-am sfidat. Pentru numele lui Dumnezeu, Travis, am ridicat ușor tonul și câțiva oameni se uitară spre noi, dar se reîntoarseră la ale lor după ce le-am zâmbit crispat înainte să mă uit din nou la Travis. Nu crezi că merită să aibă pe cineva de partea lui o dată în viață? Nu crezi că merită ca cineva să țină *cu* el, în loc să fie împotriva lui? Nu ai putea încerca să fii tu acea persoană?

— Deci asta e pentru tine? Milă?

Am închis ochii și am inspirat adânc ca să nu arunc în el cu cana de cafea.

— Nu, nu are nevoie de mila nimănui. Este... este un tip incredibil, Travis.

Chipul lui îmi apăru în minte, privirea blândă și felul în care zâmbetul său îi lumina fața atunci când era cu adevărat fericit.

— Este un tip incredibil..., mi-am coborât privirea, simțindu-mă brusc puțin rușinată.

Travis rămase tăcut o clipă. Deschise gura să spună ceva când clopoțelul sună din nou și m-am uitat să văd cine era. Am făcut ochii mari.

Natalie stătea în cadrul ușii, iar prietenul nostru, Jordan, era și el în spatele ei, cu mâinile în buzunar, părând ușor stingherit.

Am lăsat meniul din mână și am ieșit în fugă de după tejghea.

— Ah, Dumnezeule! Ce faci aici? am țipat.

Încă așteptam mesajul în care îmi spunea când ateriza avionul cu care venea. Natalie veni iute în întâmpinarea mea și ne îmbrățișarăm, râzând.

— Surpriză, zise ea, îmbrățișându-mă încă o dată cu putere. Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine, i-am spus, în timp ce zâmbetul îmi pieri de pe față când m-am uitat la Jordan care încă nu se mișcase de lângă ușă.

Natalie își aruncă privirea spre el, apoi spre mine.

— Practic m-a implorat să-l aduc aici ca să își ceară personal iertare.

Am oftat și i-am făcut semn lui Jordan să intre. I se citi ușurarea pe față și veni spre mine ca să mă strângă la piept.

— Îmi pare atât de rău, Bree, zise cu voce gravă.

L-am îmbrățișat și eu. Și mie îmi fusese dor de el. Jordan fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Eu, Jordan, Natalie și prietenul nostru, Avery, fusesem inseparabili din școala generală. Crescuserăm împreună. Dar Jordan fusese ultima picătura care mă făcu să-mi arunc lucrurile în rucsac și să plec din oraș.

În momentul în care durerea și chinul meu emoțional atinseseră apogeul, mă încolțise și mă sărută, insistând, chiar dacă eu mă opusesem, spunându-mi că era îndrăgostit de mine și rugându-mă să-l las să aibă grijă de mine. Fusese mult prea mult și era ultimul lucru de care aveam nevoie în momentul acela.

Natalie ne cuprinse pe amândoi de după gât și am început să râdem cu toții, despărțindu-ne unul de celălalt până la urmă. Am aruncat o privire în jurul meu. În restaurant mai erau doar câteva persoane, iar Maggie era în spate cu Norm și închidea bucătăria.

— Vino și stai la tejghea până termin, am zis zâmbind.

Natalie se așeză lângă Travis, care se uită spre ea, luând o înghițitură de cafea.

— Ei, pe cine avem aici? Salut, îi zise Natalie, dându-și părul blond pe spate și așezându-se picior peste picior, în timp

ce se învârti pe scaunul înalt de la tejghea, ca să îl privească doar dintr-o parte.

Etala cel mai minunat zâmbet al ei pe care îl folosea când flirta. Am pufnit în râs. Mă ignoră și la fel făcu și Travis.

— Travis Hale, îi zise zâmbind și întinzându-i mâna.

Am dat ușor din cap și i-am făcut cunoștință lui Travis cu Jordan.

Se salutară, apoi Travis se ridică și lăsă o bancnotă de cinci dolari pe tejghea.

— Bree, zise el, aruncându-mi o privire. Natalie, Jordan, să vă simțiți bine în Pelion. Mi-a părut bine să vă cunosc. Bree, spune-i, te rog, lui Maggie că o salut.

Se răsuci apoi pe călcâie și ieși din restaurant.

M-am întors spre Natalie care încă se uita după fundul lui, urmărindu-l cum se îndrepta spre mașina de poliție. Se uită la mine.

— Păi nu mă mir că vrei să rămâi aici.

Am început să râd.

— Nu el e motivul pentru care vreau să rămân aici.

Natalie îi aruncă o privire lui Jordan care se uita la meniu. Am devenit serioasă și am schimbat subiectul. Avusesem o oarecare idee că Jordan era îndrăgostit de mine, dar nu credeam că el se gândea că era îndrăgostit de mine. Și eu îl iubeam, dar nu în felul acela și știam că nu aveam să o fac niciodată. Nu speram decât că vom regăsi acea prietenie care ne legase până atunci. Chiar îmi era dor de el.

— Ați mâncat? am întrebat.

Bucătăria se închidea, dar puteam să le fac niște sandvișuri.

— Da, ceva de la fast-food, acum vreo oră. Natalie se uită la Jordan care era cu ochii în meniu. Doar nu ți-e foame din nou.

El se uită la ea.

— Nu, doar mă uitam. Lăsă meniul jos, evident încă stingherit.

Mi-am dres vocea.

— Bine, atunci. Staţi să mă duc să-i spun lui Maggie că plec şi să-mi iau lucrurile.

Cincisprezece minute mai târziu eram în maşina mea, îndreptându-ne spre căsuţă.

L-am instalat pe Jordan în camera din faţă, iar Natalie îşi aduse bagajul la mine în dormitor şi am făcut duş pe rând, apoi ne-am aşezat în camera din faţă ca să povestim şi să râdem de poveştile lui Natalie care se întâlnea cu şeful ei. Jordan părea deja să se simtă mai relaxat, iar eu eram atât de fericită să îi am acolo.

— Vreţi să mergem să mâncăm în oraş? i-am întrebat. O să fug să-l întreb şi pe Archer dacă nu vrea să vină şi el cu noi până vă pregătiţi.

— De ce nu îi dai un telefon? întrebă Natalie.

— Păi, nu prea vorbeşte, am spus încet.

— Cum? ziseră amândoi în acelaşi timp.

Le-am povestit despre Archer şi despre cum fusese crescut, puţin despre unchiul lui şi despre ce ştiam de accident, cu toate că el, personal, nu îmi spusese nimic despre asta.

Mă priveau amândoi cu ochii cât cepele.

— Sfinte Sisoie! zise Natalie.

— Ştiu, dragilor, le-am zis. E o poveste de necrezut şi nici măcar nu o ştiu pe toată încă. Dar staţi să îl întâlniţi. E atât de dulce şi pur şi simplu... minunat. Va trebui să interpretez pentru voi, dar foloseşte fluent limbajul semnelor.

— Ca să vezi! exclamă Jordan. Şi dacă ani de zile chiar nu a ieşit de pe proprietate şi dacă nu vorbeşte, ce are de gând cu viaţa lui?

Am privit în jos.

— Încă încearcă să-şi dea seama, le-am spus, simţind brusc că îi luam apărarea. O va face. Încă îşi lămureşte unele chestii importante.

Se uitară la mine, iar eu m-am simţit stânjenită fără să ştiu din ce cauză.

— Oricum, am continuat, mă duc să-i spun ce planuri avem şi să sperăm că vine şi el.

M-am ridicat şi m-am dus să mă încalţ şi să-mi iau haina.

— Bine, zise Natalie. Deci, este un loc în care poţi să mergi în blugi şi în tricou sau trebuie să mă pun la patru ace?

Am început să râd.

— Categoric blugi şi tricou.

— Crezi că Travis va fi acolo? mă întrebă ea.

Am mârâit.

— Ah, dragilor. Avem atâtea de recuperat. Va dura ceva până vă voi pune la punct cu tot ce se petrece pe aici. Mă întorc repede, bine?

— Bine, îngână Natalie şi se ridică.

Jordan cotrobăia prin valiza lui mică după ceva.

— Bine, zise şi el, privind peste umăr.

Am ieşit pe uşă, am sărit în maşină şi am întors ca să merg spre strada lui Archer.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Archer

Stăteam lângă chiuveta din bucătărie, dând pe gât un pahar cu apă, cu înghiţituri mari. Tocmai intrasem în casă, după ce alergasem cu câinii pe malul lacului. Nu aveam să mai fac asta pentru mult timp pentru că se schimba vremea.

Stăteam acolo gândindu-mă la ce voiam să fac în ziua aceea, cu un gol în stomac pe care nu ştiam sigur cum să îl controlez. Mă simţisem la fel şi înainte de alergare şi m-am gândit că mişcarea mă va ajuta să îmi limpezesc gândurile. Ei bine, nu.

Pur şi simplu, nu aveam stare. Era evident că nu era o nelinişte fizică. Era o nelinişte mentală. Dimineaţă, când mă trezisem înconjurat de mirosul lui Bree printre cearşafurile şifonate, mă simţisem fericit si mulţumit. După ce mi-am dat seama că plecase, m-am trezit şi am încercat să hotărăsc cu ce să-mi umplu ziua. Aveam câteva proiecte la care aş fi putut să lucrez, dar niciunul dintre ele nu îmi stârnea interesul. Mă chinuia o vagă impresie că exista un subiect căruia trebuia să îi dau atenţie sporită. *Ce o să faci cu viaţa ta, Archer?* Bree îmi tulburase universul şi deocamdată nu simţeam altceva decât nelinişte interioară. Nu m-am aşteptat niciodată să apară cineva în viaţa mea şi să-mi deschidă în faţa ochilor o lume întreagă, dar asta era exact ceea ce făcuse ea. Iar acum aveam posibilităţi la care

nici nu visasem vreodată. Toate, însă, se învârteau în jurul ei. Iar asta mă speria. Mă speria ca naiba.

Am auzit un ciocănit în poartă și am lăsat paharul jos. Să fi plecat Bree mai devreme?

Am ieșit din casă și, îndreptându-mă spre poartă, l-am văzut pe Travis coborând pe alee spre mine.

M-am oprit așteptând ca el să se apropie, întrebându-mă ce naiba voia.

Ridică mâinile în semn de „nu mă împușca", iar eu mi-am lăsat capul într-o parte, așteptându-l.

Travis scoase o bucată de hârtie din buzunarul din spate al pantalonilor și mi-o înmână în momentul în care ajunse lângă mine. Am luat-o, dar nu am deschis-o.

— Formularul pentru permis, zise el. Mai ai nevoie doar de certificatul de naștere și de o dovadă a adresei. O factură de apă, de exemplu.

Am ridicat din sprâncene, aruncându-mi privirea pe hârtie. Ce mai avea de scos din mânecă? Cu ce scuză mai venea?

— Îți datorez scuze pentru ce s-a întâmplat la clubul de striptease. A fost... imatur și aiurea. Și chiar mă bucur să văd că tu și Bree v-ați rezolvat problemele. Cred că te place cu adevărat, amice.

Am vrut să îl întreb cum de știe că Bree mă plăcea; știam și eu că mă place, poate chiar mai mult decât atât, dar muream să aflu ce îi povestise lui Travis despre mine, asta în caz că îi spusese ceva. Bineînțeles, că și dacă aș fi putut să îl întreb ceva legat de chestiunea asta, poate ar fi fost mai bine să nu încerc; cu siguranță doar și-ar fi bătut joc de mine. Însă nu știam cum să vorbesc cu Bree despre toate sentimentele mele. Știam că sexul nu e totuna cu dragostea, așa că de unde să știu că mă iubea dacă nu îmi spunea? Și dacă nu îmi spunea nimic, oare asta

însemna că nu mă iubea? Treaba era foarte încurcată, iar eu nu aveam cu cine să discut despre asta.

Treaba era că eu o iubeam — cu patimă și cu fiecare frântură din inima mea, chiar și cu frânturile sfărâmate, chiar și cu cele pe care le simțeam nedemne și lipsite de valoare. Și, poate, chiar cu acele frânturi o iubeam cel mai mult.

— Așadar, continuă Travis, facem pace? În dragoste și în război totul e permis și așa mai departe? Ai câștigat tu; ai câștigat fata. Dar nu poți da vina pe un alt tip că a încercat, nu? Fără supărare?

Travis îmi întinse mâna.

I-am privit mâna. Nu aveam încredere în Travis nici până la ușă și înapoi, dar care era rostul unui război neîncetat între noi doi? Avea dreptate: am câștigat. Bree era a mea. Doar la gândul acesta o posesivitate feroce începu să urle înăuntrul meu. Am întins mâna și am dat noroc cu el, măsurându-l din ochi cu neîncredere.

Travis își sprijini degetele mari de cureaua pistolului.

— Presupun că știi deja că prietenii lui Bree sunt în oraș, prietenii ei de-acasă.

M-am încruntat și mi-am dat ușor capul înapoi, dându-mă astfel de gol. Lui Travis îi apăru pe față o expresie de „la naiba".

— Rahat, nu ți-a spus nimic? mă întrebă.

Își întoarse privirea, apoi o ațintì din nou asupra mea.

— Ei bine, sunt sigur că trebuie să-i fie foarte greu. Acum e aici, îi place de tine, dar, la un moment dat, va trebui să se întoarcă înapoi acasă, la viața ei adevărată. E o postură foarte dificilă cea în care se află ea.

Acasă? La viața ei *adevărată*? Despre ce naiba vorbea?

În timp ce mă privea atent, Travis suspină și își trecu mâna prin păr.

— La naiba, prietene, doar nu te amăgești că o să stea aici să lucreze într-un restaurant de oraș mic toată viața, nu? Sau că poate o să vină să stea în baraca asta acoperită cu șindrilă pe care tu o numești casă și o să faceți mulți copii pe care nu o să aveți cu ce să îi creșteți?

Începu să râdă, dar pentru că eu nu râdeam, zâmbetul i se ofili pe buze și îl înlocui cu o expresie compătimitoare.

— Pe naiba, de fapt este exact ceea ce tu nădăjduiești, nu-i așa?

Simțeam cum mi se urcă sângele în cap. Nu îmi imaginasem chiar toate astea, dar numai gândul că ea ar putea să plece făcea să îmi înghețe sângele în vine.

— Rahat! Ascultă, Archer, când ți-am zis că ai câștigat-o, am vrut să spun că ai câștigat-o pentru câteva nopți și pentru câteva flirturi în camioneta ta. Adică bravo ție, meriți asta, frate. Dar nu cred că-ți imaginezi mai mult de atât. S-ar putea să-ți spună că rămâne cu tine și poate chiar va crede asta o vreme. Dar o fată ca Bree, educată, care a fost la facultate, o să vrea să aibă la un moment dat o *viață* adevărată. E aici doar ca să evadeze pentru o perioadă, ca să își vindece o rană și apoi o să plece. Și de ce nu ar face-o, la urma urmei? Ce îi poți oferi tu cu adevărat? Bree e frumoasă; mereu se va găsi un bărbat care să o placă și care poate să îi ofere mai mult, zise și se clătină de pe un picior pe altul. Ce îi poți oferi tu, Archer? Cu adevărat?

Am rămas stană de piatră în fața tâmpitului ăstuia. Nu eram chiar atât de tâmpit cât să nu-mi dau seama ce încerca să facă. Își juca o carte. Însă, din nefericire pentru mine, cartea pe care o juca era adevărată. Avea o mână câștigătoare și știa asta. De fapt pentru asta venise: să mă distrugă folosindu-se de adevăr. Să îmi aducă aminte că sunt un nimeni. Dar poate că asta era o trezire la realitate.

Nici nu mai era sigur dacă măcar o mai dorea. Se putea foarte bine să nu. Ideea era să nu o am nici eu. Avea să câștige într-un fel sau altul. Mi-am dat seama de asta; știam asta. Mai văzusem o dată aceeași privire pe fața unui bărbat. Îmi aminteam ce înseamnă.

Mai trase o dată adânc aer în piept, părând ușor stânjenit sau poate doar voia să lase impresia că era stânjenit. Își drese glasul.

— Oricum, zise arătând către bucata de hârtie din mâna mea, baftă cu permisul. Nu ar trebui să mergi pe jos oriunde te duci. Mă salută dând din cap. Ai grijă de tine, Archer.

Se întoarse și urcă pe alee, ieșind pe poartă. Am rămas acolo un timp îndelungat, simțindu-mă neînsemnat, închipuindu-mi-o pe ea plecată și încercând să îmi amintesc ce trebuia să fac ca să respir.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Bree

M-am dus cu maşina până acasă la Archer şi de când am intrat pe poartă am început să-l strig. Niciun răspuns, aşa că m-am dus la uşa din faţă unde am bătut, strigându-l încă o dată. Tot niciun răspuns. Uşa era deschisă, aşa că am intrat şi am aruncat o privire. Ca de obicei, era ordine şi curăţenie, dar nici urmă de el. Să se fi dus pe undeva prin zonă, dar prea departe ca să mă audă când l-am strigat? Sau poate s-a dus în oraş?

Am luat o bucată de hârtie şi un pix şi i-am scris un bilet că prietenii mei veniseră în oraş şi că aveam să-i povestesc totul când ne întâlneam. I-am scris unde aveam de gând să mergem la cină şi l-am invitat să vină cu noi. Speram să o facă. Speram că ieşirea lui până la restaurant îl făcuse să se simtă mai încrezător şi că era dispus să iasă din nou. Îmi doream să îl prezint prietenilor mei. Îmi doream să facă parte din fiecare aspect al vieţii mele.

M-am dus înapoi acasă şi m-am aranjat pentru ieşirea în oraş, după care, împreună cu Natalie şi Jordan, am condus până la pizzeria din oraş pentru o cină cât se putea de destinsă.

Am comandat o pizza mare, am dus-o la una din mesele de lângă jocul de *darts* şi am început să jucăm.

Am băut jumătate din bere în momentul în care mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Archer în cadrul uşii.

Zâmbetul care mi se întinse pe față a fost instantaneu; am lăsat săgeata de *darts* din mână, am alergat către el, aruncându-mi mâinile pe după gâtul lui și l-am sărutat.

A scos un oftat adânc de parcă îl ținuse în el toată ziua. M-am dat înapoi, privindu-i fața pe care zărisem o încordare cu care nu eram obișnuită.

— *Ești bine?* l-am întrebat.

Dădu din cap că „da", iar fața i se relaxă. M-am dat înapoi ca să poată vorbi.

— *Nu mi-ai spus că vin prietenii tăi.*

— De fapt, nici eu nu am știut până ieri, după ce am plecat de la tine. Au venit cu un zbor de dimineață. Archer, au un suspect în cazul tatălui meu. Ieri am vorbit cu detectivul care se ocupă de caz și vrea să mă duc să mă uit la o serie de fotografii. S-ar putea să aresteze pe cineva, am spus, uitându-mă direct în ochii lui, simțind cum mă cuprinde emoția doar pomenind despre această posibilitate „în gura mare".

— *Bree, e minunat,* a spus el. *Chiar e minunat.*

Am aprobat dând din cap.

— Va trebui să merg câteva zile acasă. Natalie și Jordan vor merge cu mine cu mașina, dar apoi mă voi întoarce.

M-am încruntat din nou, imaginându-mă la cum aveam să mă simt odată ajunsă înapoi în Ohio. Când m-am uitat la Archer, am observat că mă privea foarte atent, cu aceeași expresie tensionată pe care o avusese înainte.

— Ai putea veni cu noi, i-am zâmbit.

Calmul îi inundă privirea pentru o secundă, dar apoi oftă.

— *Nu cred, Bree. Mai bine... Ai atâtea de vorbit cu prietenii tăi.*

— Hei, Bree, nu ne face să te așteptăm aici. E rândul tău, strigă Natalie.

Am zâmbit și l-am tras pe Archer de mână.

— Vino să-mi cunoști prietenii, i-am spus, după care am continuat cu vocea scăzută: o să te iubească.

Archer nu părea convins, dar zâmbi blând și mă lăsă să-l conduc la masa la care aveam pizza.

I l-am prezentat lui Natalie și lui Jordan și băieții au dat noroc, însă Natalie clătină din cap și zise:

— Ce *naiba* e în apa de aici? Minerale care-i fac pe băieți ridicol de atrăgători? Mă mut aici.

Am râs și m-am apropiat de băiatul meu atrăgător, umplându-mi plămânii cu mirosul lui și zâmbindu-i ascunsă în gâtul său. Jordan își întoarse privirea și se albi la față. Doamne, nu îmi plăcea deloc că nu se simțea în largul lui să mă vadă cu un băiat. Poate ar fi trebuit să vorbim mai mult. M-am uitat la Archer și ochii lui erau ațintiți asupra lui Jordan; nu îi scăpase nici lui reacția. Bineînțeles că nu; Archer Hale nu rata nimic, niciodată. De când îl cunoscusem, mi-am dat seama că este uimitor câte lucruri minunate am putea vedea și auzi doar dacă am tăcea mai mult și nu am mai fi atât de obsedați să ne auzim propriile voci.

Am jucat *darts*, am pălăvrăgit și am mâncat pizza. Archer zâmbea la poveștile Nataliei atunci când era cazul, dar părea mai tăcut decât de obicei. Am încercat să îl scot din starea mult prea rezervată, însă părea că ducea o luptă în interiorul lui, ceva ce nu împărtășea cu mine.

Natalie îi punea întrebări, iar eu interpretam pentru el. A fost un drăguț și îi răspunse la tot ce îl întrebă, însă tot simțeam că ceva nu era în regulă cu el și nu știam ce anume. Trebuia totuși să îl întreb mai târziu despre asta. Acolo în bar, în fața prietenilor mei, nu era nici locul și nici momentul potrivit.

Am mai comandat o halbă de bere, Archer bău un pahar, apoi se scuză ca să meargă la toaletă. Cum plecă, Jordan veni la mine.

— Pot să vorbesc cu tine un minut? întrebă el.

Am dat din cap, gândindu-mă că probabil chiar avea nevoie de asta. Îl săgetase pe Archer din priviri toată seară și eu una mă cam săturasem de asta.

Mă trase într-o parte, undeva unde Natalie nu putea auzi ce vorbeam și trase aer adânc în piept.

— Ascultă, Bree, îmi pare foarte rău pentru ceea ce am făcut în Ohio. M-am purtat ca un tâmpit. Știam că ești... fragilă și că te confruntai cu multe probleme, iar eu am profitat de acest lucru. Nici nu am de gând să mint și să spun că nu am făcut-o. Oricum, ți-ai dat seama, spuse și își trecu mâna prin părul său blond închis, zburlindu-l într-un mod seducător. Știu că nu mă vezi decât ca pe un prieten, dar pentru mine e de ajuns. Pe bune, chiar e. De aceea am venit aici, pentru a vorbi cu tine, însă, din nou, m-am purtat ca un tâmpit. Nu îmi este ușor să te văd cu altcineva... niciodată nu mi-a fost ușor. Dar o să mă străduiesc să trec peste asta. Prietenia ta înseamnă pentru mine mai mult decât orice, la fel și fericirea ta. Asta e tot ce am vrut să îți spun. Vreau să fii fericită și, ca prieten, vreau să fac tot ce pot ca să te ajut. Mă ierți? Vrei să fii domnișoară de onoare la nunta mea atunci când o să găsesc pe cineva mai grozavă chiar și decât tine?

Am început să râd, dar am scos un sunet care mai degrabă semăna a chiot și am dat din cap.

— Da, Jordan, te iert. Și chiar vei găsi pe cineva mai bun decât mine. Sunt cam... pretențioasă și extrem de prost dispusă când lucrurile nu ies cum vreau eu.

Râse mânzește.

— Minți. Dar mersi, oricum. Prieteni? întrebă și îmi întinse mâna.

Am dat din cap, luându-i mâna și trăgându-l spre mine pentru o îmbrățișare.

— Prieteni, i-am șoptit în ureche, și nu-i mai arunca priviri ucigătoare iubitului meu. Dacă ai fi fost mai atent și la altceva

în jurul tău, ai fi observat-o pe blonda atrăgătoare de la masa de lângă noi, care numai că nu te ronțăie din priviri.

M-am lăsat pe spate și i-am făcut cu ochiul.

Jordan începu să râdă și aruncă o privire spre masa la care stătea fata, după care se uită din nou la mine. Își drese vocea și își luă o față serioasă.

— Ce? Nu crezi că e atrăgătoare? am întrebat, uitându-mă intenționat în altă direcție, ca fata să nu își dea seama că vorbeam despre ea.

— Ah, e bună, răspunse el, iar iubitul tău e cu capsa pusă. Se uită la mine de parcă ar vrea să mă omoare.

M-am uitat către masa noastră, acolo unde Archer se întorsese și l-am văzut dând pe gât încă un pahar de bere.

— Mă duc să vorbesc cu el. Mersi, Jor, am zâmbit și m-am întors la masa noastră.

I-am zâmbit lui Archer după ce am ajuns și m-am aplecat către el.

— Bună, i-am spus, în timp ce l-am sărutat pe gât.

L-am prins de talie și l-am strâns. Nu era nimic mai mult acolo decât mușchi și piele tonifiată. M-am desfătat cu mirosul lui. Doamne, mirosea atât de bine, a săpun și a bărbat. Bărbatul *meu*. Îmi zâmbi așa cum o făcea de obicei, în colțul buzelor, stângaci, cu ochii ațintiți asupra mea, apoi privi în altă parte.

— Hei, i-am șoptit. Ți-am spus oare cât de mult mă bucur că ești aici?

I-am zâmbit, încercând să îi schimb proasta dispoziție. M-am gândit că era puțin tensionat din cauză că Jordan se comporta atât de stingher în preajma lui, însă nu era chiar momentul potrivit să îi explic întreaga situație. Am încercat să îl liniștesc pe Archer, dându-i toată atenția mea. Nu avea niciun motiv să fie îngrijorat, Jordan nu reprezenta o amenințare pentru el.

Archer se ridică brusc în picioare, mă luă de mână și mă trase spre toaletele din spate. M-am dus după el, picioarele lui lungi obligându-mă aproape să alerg ca să pot ține pasul cu el.

Ne-am întors în holul unde se aflau toaletele și el privi în jur, căutând ceva, nu știam ce anume.

— Unde mă duci, Archer? l-am întrebat, râzând ușor. Parcă era într-o misiune secretă.

Nu îmi răspunse, ci mă duse către capătul întunecat al holului acolo unde era un cadru de ușă, făcut mai adânc în zid. Mă împinse în firidă, lipindu-se de mine și acoperindu-mi gura cu un sărut profund și posesiv în același timp. Am suspinat, lipindu-mă de corpul lui bine făcut. Descopeream o nouă latură a lui Archer și nu eram prea sigură ce se petrecea. Ardoarea lui era derutantă. Dar chiar și așa, mă excita. Cred că mă provoca totul la bărbatul ăsta.

Își coborî mâna, îmi cuprinse sânul în palmă și începu să se joace cu sfârcul prin materialul fin al bluzei. Mi se tăie respirația și mi-am dus mâinile în părul lui, trăgându-l ușor. Își dezlipi buzele de ale mele și i-am simțit respirația o secundă înainte ca eu să îmi las capul pe spate, sprijinindu-l de ușa din spatele meu. Coborî spre gât și începu să-l sărute ușor și să-l guste cu limba.

— Archer, Archer, am gemut.

Deodată, am tresărit ușor în timp ce el îmi sorbea pielea gâtului, frecându-și dinții de zona ce acum devenise sensibilă. Mi-am îndreptat capul, ceața poftei carnale risipindu-se când m-am uitat la el și i-am sorbit din priviri expresia provocatoare.

Mi-am dus mâna la gât.

— Tocmai mi-ai... *făcut semn* intenționat?

Se uită la gâtul meu, apoi din nou la mine, cu ochii scânteind. Se trase un pas înapoi și mă întrebă:

— *Câți bărbați din viața ta vor să fie cu tine? Presupun că eu, Travis și tipul ăsta, Jordan, nu suntem singurii? Câți mai sunt?*

Îi zvâcnea falca.

Am rămas cu ochii pironiți la el pentru o secundă, fără să fiu în stare să-mi găsesc cuvintele.

— Eu nu... Glumești? l-am întrebat. Niciunul. Dar... de ce contează câți bărbați își doresc să fie cu mine? Am lămurit deja că te-am ales pe tine. De ce ar mai conta? l-am întrebat, cu atât de multă mâhnire în voce, de o puteam auzi chiar și eu.

O privire confuză îi traversă aproape imperceptibil fața, apoi deveni din nou serios și spuse:

— *Da, contează. Cum dracu' să nu conteze*, zise în timp ce falca începu să-i zvâcnească din nou.

Am făcut ochii mari. El nu înjurase niciodată, așa că mă luase prin surprindere. Trase adânc aer în piept și, fără să vrea, începu să pară vulnerabil.

— *Nici măcar nu le pot spune să nu se apropie de tine, Bree. Nu pot decât să stau și să privesc, fără să fiu în stare să fac nimic altceva.*

În momentul acela fugi de lângă mine și, în ciuda faptului că era nervos și că nu îmi plăcea deloc acest lucru, am simțit pierderea căldurii din privirea lui ca și cum cineva ar fi aruncat o găleată plină cu gheață pe mine. Își trecu mâna prin păr și se uită la mine, dezvăluindu-și pe chip inima întreagă.

— *Nici măcar nu sunt bărbat. Nu pot lupta pentru tine.*

— Oprește-te, am strigat la el. Nu trebuie să lupți pentru mine. Nu ai niciun motiv ca să lupți cu cineva. Sunt a ta. Sunt deja a ta, am zis și am făcut cei câțiva pași care mă îndepărtau de el și l-am cuprins de talie.

Nu se împotrivi, dar nici nu îmi răspunse la îmbrățișare. După un minut, am făcut un pas înapoi.

— *Mereu o să existe un tip*, spuse el.

M-am uitat la el, apoi m-am îndepărtat, trăgând adânc aer în piept. Exact în momentul acela, apăru Jordan de după colț, oprindu-se și bâjbâind pe holul întunecat. A început să strige:

Eşti bine, Bree?

Am observat cum, imediat, corpul lui Archer se încordase, am închis ochii şi mi-am îndreptat privirea în pământ, apoi mi am ridicat din nou privirea chiar când Archer pleca de lângă mine, mergând de-a lungul holului, pe lângă Jordan.

— Archer! am strigat, dar nici măcar nu se întoarse.

— Doamne, am oftat şi mi-am dus mâna la tâmplă în timp ce mă apropiam de Jordan.

— Îmi pare rău, Bree. Nu am ştiut că întrerup ceva. Eu am venit la baie şi v-am văzut încordaţi.

Am dat din cap.

— Nu era nimic. Doar că Archer, care..., nici nu ştiu de fapt ce-a fost. Trebuie să mă duc după el. Sunteţi gata de plecare?

— Natalie e gata. Eu cred că mă descurc să vin acasă, spuse zâmbind sfios.

În ciuda faptului că eram supărată din cauza celor întâmplate cu Archer, i-am zâmbit şi l-am împins uşor.

— Ăsta e Jordan pe care îl cunosc şi pe care îl iubesc, am spus eu. Eşti sigur că eşti în siguranţă?

Izbucni în râs.

— Mda. Cred că pot să o dovedesc, dacă se ia de mine, îmi răspunse făcându-mi cu ochiul.

Am râs şi am dat aprobator din cap.

— Bine.

L-am îmbrăţişat, iar el a spus:

— Te rog încă o dată să mă ierţi. Apropo, mişto semn. Nu te-am mai văzut cu unul din ăsta de când aveai 15 ani.

Am pufnit.

— Cred că ăsta e modul în care un anumit tip îţi transmite ţie şi oricărui alt tip de aici că sunt luată, am oftat eu.

Jordan zâmbi.

— Ei bine, du-te și liniștește-l. Spune-i că nu e nevoie. Noi, bărbații, putem să fim niște adevărați măgari atunci când avem nevoie de afecțiune și suntem nesiguri pe noi.

Am ridicat din sprânceană.

— Zici?

Râse și mă strânse ușor de braț.

— O să găsiți voi o soluție. Vin acasă mâine-dimineață.

Am dat din cap și l-am mai strâns o dată de braț, după care m-am întors la bar, acolo unde mă aștepta Natalie.

— Hei, zise ea, băiatul tău tocmai a ieșit val-vârtej pe ușă.

Am oftat adânc.

— Nu e de glumă, Nat. Nu știu ce se întâmplă cu el.

Natalie ridică din sprâncene.

— Ei bine, dacă ai nevoie de opinia unui expert, aș zice că e îndrăgostit și că nu știe cum să reacționeze.

— Crezi? am întrebat eu.

Natalie dădu din cap.

— Mda. Toate semnele indică asta. Încleștatul fălcii, priviri scăpărătoare aruncate altor bărbați care sunt lângă tine, îi tună tot timpul, e impredictibil, te marchează. Arătă către urma lăsată pe gât. Ai de gând să te duci să-l ajuți să-și lingă rănile?

Am râs ușor și apoi am mormăit. Am rămas nemișcată câteva secunde, gândindu-mă la toată situația asta, apoi i-am spus:

— Sper. Ești gata?

Ne-am îndreptat spre mașină și i-am dat cheile lui Natalie întrucât ne înțeleseserăm să fie ea șoferul la întoarcere. Când porni mașina, îmi spuse:

— Apropo, știu că pentru tine nu e de glumă. Am văzut cum te uiți la el. Și pot să înțeleg de ce îl placi... iar cicatricea aceea, ultimul cuvânt îl spuse oftând, mă face să îmi doresc să îl leagăn în brațe și apoi să îl ling.

Am început să rad.

— Hopa! Ai grijă, că dacă faci asta, îmi încleştez falca şi o să-mi tune tot drumul până acasă.

Râse, dar când m-am uitat spre ea părea gânditoare.

— Mă întreb, dacă vezi în el o relaţie serioasă, de lungă durată? Cum crezi că vor fi lucrurile între voi? spuse cu un ton blând.

Am oftat adânc.

— Nu ştiu. Totul e nou şi pentru mine. Şi da... situaţia lui e foarte diferită... sunt multe provocări. Dar vreau să încerc. Ştiu asta. Indiferent ce înseamnă... Este ca şi cum viaţa mea a început în secunda în care l-am văzut. În secunda în care am început să îl iubesc, toate s-au aşezat la locul lor pentru mine. Oricât de confuză ar fi situaţia noastră, în adâncul meu simt că toate au un sens.

Natalie rămase tăcută pentru o secundă.

— Ei bine, draga mea, sună ca o poezie tot ce zici şi cred fiecare cuvinţel pe care îl spui, dar viaţa nu e chiar întotdeauna poezie. Şi ştiu că tu ştii asta mai bine ca mine. Doar te încurajez să fii şi realistă în legătură cu toată situaţia asta, bine?

Îmi aruncă o privire, apoi continuă:

— Draga mea, el e distrus, şi nu mă refer doar la corzile vocale. Adică, Iisuse, înţeleg din tot ce mi-ai povestit că el a crescut într-un mediu abuziv, unchiul lui l-a împuşcat, amândoi părinţii au murit *chiar în faţa lui*, iar după aceea unchiul lui nebun l-a ţinut singur şi izolat până la vârsta de nouăsprezece ani, ca să nu mai spun că are o rană care îl ţine închis în propria-i minte... Toate astea trebuie să lase o urmă adâncă, iubito. E, oare, de mirare că e *distrus*?

Am oftat îndelung, lăsându-mi capul pe tetiera scaunului.

— Ştiu, am spus în şoaptă. Şi dacă e să vezi lucrurile astfel, e o nebunie să crezi că e posibil ca noi să putem fi împreună, ca el să fie împreună cu *cineva*, dar, cumva, eu chiar cred că e posibil.

Nici nu știu cum să îți explic altfel decât că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care tocmai le-ai pomenit, el încă e bun și blând, curajos și inteligent, chiar amuzant uneori. Am zâmbit. Gândește-te ce tărie de caracter trebuie să ai ca să treci prin ce a trecut el și să nu o iei complet razna și să îți păstrezi și inima blândă.

— Ai dreptate, încuviință ea. Totuși, oamenii cu probleme fac anumite lucruri pentru că nu pot să aibă încredere sau pentru că nu cred în nimic bun. El nu a avut niciodată parte de ceva bun în viața lui. Unde va lucra, ce va face cu viața lui, astea sunt floare la ureche față de ce-i în sufletul lui.

M-am uitat la ea, mușcându-mi buza.

— Totuși, și eu am suferit, Natalie. Și eu sunt distrusă. Nu suntem cu toții?

— Nu în aceeași măsură, draga mea. Nu în aceeași măsură.

Am dat din cap și m-am lăsat pe spate.

— Când ai devenit o cunoscătoare atât de fină a spiritului uman? am întrebat-o zâmbind.

— Sunt un suflet bătrân, draga mea, dar tu știi deja asta.

Îmi făcu cu ochiul, iar eu am zâmbit.

Am parcat în fața căsuței mele, iar eu am îmbrățișat-o pe Natalie de noapte bună înainte ca ea să sară din mașină cu cheia mea, făcându-mi cu mâna peste umăr. Am ocolit mașina și m-am urcat pe locul șoferului. Mă simțeam în stare să conduc încă doi kilometri până la casa lui Archer. Deja mă simțeam complet trează.

Când am ajuns, am intrat pe poartă și am mers până în fața ușii. Am ciocănit ușor, iar el mi-a deschis câteva secunde mai târziu, îmbrăcat doar în blugi și ștergându-și părul ud cu un prosop.

L-am privit cum stătea acolo, în fața mea, al naibii de frumos și al naibii de nesigur.

Am râs înfundat.

— Bună! i-am zis și am oftat când am intrat în casă, apoi m-am întors către el și am auzit ușa închizându-se în spatele lui.

— *De ce râzi?* mă întrebă.

Am dat din cap și mi-am ridicat mâinile ca să-i explic:

— *Pentru că mi-aș dori să te poți vedea prin ochii mei. Mi-aș dori să poți să-mi citești gândurile ca să înțelegi cât de mult te vreau pe tine și pe nimeni altcineva. Să mă dorească în momentul acesta trei sute de bărbați și tot n-ar conta. Pentru că niciunul dintre ei nu e Archer Hale.*

Mi-am lăsat mâinile în jos o clipă, dar le-am ridicat imediat înapoi.

— *Niciunul dintre ei nu e bărbatul pe care îl iubesc.*

Am dat ușor din cap, după care am continuat:

— *Și aveam de gând să încerc să aștept până când ai fi fost și tu pregătit să o spui, dar... nu pot. Pentru că pur și simplu cuvintele stau să explodeze din mine. Și e în regulă dacă tu nu mă iubești sau dacă nu ești sigur că mă iubești. Dar eu sunt sigură. Și nu mai suport să treacă nici măcar un minut fără să spun că te iubesc pentru că eu chiar te iubesc. Te. Iubesc. Te iubesc foarte mult.*

Rămase nemișcat în timp ce eu băteam câmpii, dar când am rostit ultimele patru cuvinte, veni spre mine și parcurse spațiul care ne separa cu o așa repeziciune încât mi se tăie respirația și mâinile îmi căzură letargice pe lângă corp. Mă trase lângă el și mă lipi de corpul lui atât de tare încât am țipat, un sunet care părea cumva râset și suspin în același timp.

Mă luă în brațe și își îngropă fața în gâtul meu, iar când l-am cuprins cu mâinile, m-a strâns și mai tare la pieptul său. Mi-am lăsat capul pe umărul lui și i-am simțit mirosul. Am rămas nemișcați pentru câteva clipe.

Într-un târziu, m-am tras din îmbrățișarea lui și l-am dus de mână până la canapea și ne-am așezat amândoi.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la bar. Mă lași să îți explic?

Dădu din cap, ţuguindu-şi uşor buzele, aşa că am continuat:

— Jordan e doar prietenul meu, întotdeauna a fost prietenul meu, niciodată nu a fost mai mult de-atât. Am crescut împreună... Îl știu de când aveam doisprezece ani. Mi-am dat seama de ceva timp că e îndrăgostit de mine, dar i-am explicat foarte clar că eu nu am decât sentimente de prietenie față de el.

M-am oprit puțin, înainte de a continua:

— El a forțat nota după moartea tatălui meu, iar asta a fost ultima picătură care a umplut paharul și m-a determinat să plec. Am zâmbit uşor. *Deci, cred că s-ar putea spune că ar trebui să îi mulțumești lui Jordan că m-a scos în calea ta.*

Zâmbi şi Archer şi îşi privi mâinile aşezate cuminţi în poală. Când am început să vorbesc din nou, se uită din nou la mâinile mele.

— În fine, asta e ceea ce ai văzut tu în seara asta... Pe el încercând să înțeleagă faptul că nu vom fi niciodată mai mult decât prieteni, iar apoi ai văzut armonia dintre doi prieteni care s-au împăcat cu situația. Atât.

Archer dădu din cap, îşi trecu mâna prin păr şi spuse:

— Îmi pare rău. Câteodată simt că totul mă depășește. Asta mă face să mă simt un om... slab și furios și nedemn de tine. Nedemn de nimic.

I-am luat cu repeziciune mâinile într-ale mele, după care le-am dat drumul.

— Nu. Nu trebuie să te simți așa. Te rog să nu te simți așa. Doamne, fii mai îngăduitor cu tine! Uită-te la tot ce ai realizat deja. Uită-te la cine ești tu în ciuda a tot ceea ce ți s-a întâmplat.

L-am mângâiat pe obraz, iar el a închis ochii şi s-a lăsat în voia mea.

— Ți-am spus și că te iubesc? i-am șoptit. Și că nu am obiceiul să iubesc oameni nedemni?

Am zâmbit blajin.

Deschise ochii și mă studie atent câteva clipe, cu o expresie aproape solemnă pe față, după care a spus:

— *Și eu sunt îndrăgostit de tine. Oftă. Sunt cu disperare îndrăgostit de tine.*

Făcu ochii mari de parcă vorbele „spuse" fuseseră o surpriză chiar și pentru el. Buzele îi erau întredeschise și parcă mă întreba cu mâinile: *E, oare, suficient, Bree?*

Am oftat și am zâmbit, îngăduindu-mi un moment să mă bucur de faptul că acest bărbat frumos, sensibil și curajos care era în fața mea mă iubea. După o secundă, i-am răspuns:

— *E un început bun.*

Am clătinat ușor din cap, privind în jos:

— *O să o scoatem la capăt și cu restul, bine?*

I-am luat mâinile într-ale mele.

Sentimentul de slăbiciune îi inundă, însă, chipul în timp ce dădea aprobator din cap, expresia de pe față transmițându-i toate îndoielile. Mi se făcu inima cât un purice.

— *Ce s-a întâmplat, Archer?*

După câteva secunde, se aplecă și îmi prinse fața în mâini, mă sărută cu tandrețe pe gură, buzele lui zăbovind pe ale mele în timp ce își sprijini fruntea de a mea și închise ochii. Se aplecă și îmi spuse:

— *Te iubesc atât de mult încât mă doare.*

Și, într-adevăr, arăta de parcă se lupta cu o durere.

I-am zâmbit și l-am mângâiat pe obraz, iar el a închis ochii pentru un moment înainte ca eu să îmi îndepărtez mâna.

— *Nu trebuie să doară.*

Oftă.

— Totuși, doare. Doare pentru că îmi este frică să te iubesc. Îmi este teamă că vei pleca și că voi rămâne din nou singur. Numai că de data asta ar fi de o sută de ori mai rău pentru că voi ști ce îmi lipsește. Nu pot...

Respiră adânc, tremurător.

— Vreau să pot să te iubesc mai mult decât îmi este teamă că te pierd și nu știu cum să fac asta. Învață-mă, Bree! Te rog, învață-mă! Nu mă lăsa să distrug asta, mă imploră și se uită la mine stăruitor, cu durerea întipărită adânc în fiecare trăsătură a chipului său.

„Dumnezeule, Archer", m-am gândit, simțind cum mi se strânge inima în piept. Cum să înveți un bărbat care a pierdut tot să nu se teamă că va pierde totul din nou? Cum înveți o persoană să aibă încredere în ceva ce nimeni nu poate garanta? Acest bărbat pe care îl iubeam părea atât distrus. Stătea în fața mea arătându-și dragostea pentru mine. Exprimându-și devotamentul. Îmi doream din inimă ca acest lucru să fie unul bun pentru el..., dar, în același timp, înțelegeam de ce îi provoca suferință.

— Când iubești pe cineva, asta nu înseamnă că nu există loc și pentru suferință. Nici eu nu vreau să sufăr mai mult decât am suferit deja, dar nu crezi că merită? Nu crezi că merită să ne oferim o șansă? am întrebat eu.

Îmi cercetă privirea și dădu din cap, dar erau chiar ochii săi cei care îmi dezvăluiră că nu asta credea cu adevărat. Am tras aer adânc în piept. Va fi treaba mea de acum înainte să îl fac să creadă. Dacă va fi nevoie, voi crede eu suficient de puternic, cât să fie de ajuns pentru amândoi. L-am luat în brațe, după care l-am împins ca să pot să mă urc în poala lui și să mă ghemuiesc cu nasul în el.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc, i-am șoptit, zâmbind, încercând să transform momentul acesta într-unul fericit.

Îmi zâmbi și el, își lipi buzele de ale mele și mimă cuvintele „Și eu te iubesc". Spuse asta lipit de buzele mele, ca și cum ar fi vrut să sufle dragoste în corpul meu.

Am continuat să respir lipită de el și, după un timp, începu să se tărăie, așezându-mă mai bine la el în brațe. Pulsul începu să mi se accelereze deoarece corpul meu reacționa la apropierea de el, la mirosul lui, la corpul lui mare, tonifiat, lipit de al meu și în mod special la ceva tare și fierbinte ce mă apăsa pe șold.

Am întins mâna și am început să frec încet umflătura din partea din față a blugilor și i-am zâmbit, nedezlipindu-mi buzele de gâtul lui.

— Ești tot timpul așa de tare? am întrebat eu, cu buzele lipite de pielea lui.

L-am simțit chicotind, lipit de pieptul meu și am zâmbit la gândul că tristețea și tensiunea de acum câteva minute păreau să se fi dizolvat pe măsură ce corpurile noastre se încălzeau. M-am lăsat pe spate și l-am privit; blândețea și dorința i se citeau în ochi. Își ridică mâinile.

— *Da, atunci când ești în preajmă... de aceea tu mă chinui tot timpul.*

Mimă o expresie plină de durere.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Și eu care credeam că așa ești tu în general.

— *Da, și asta.*

Am râs și când am pus mai multă presiune pe umflătura care îl făcea să se schimonosească, închise ochii și întredeschise ușor buzele.

Când deschise ochii, mă întrebă:

— *Îți lipsesc sunetele pe care le-aș fi putut scoate în timp ce facem sex?*

Mă fixă cu privirea în timp ce eu mă gândeam la întrebare.

I-am dat la o parte o șuviță de păr de pe frunte, după care am dat ușor din cap.

— *Nu, nu mă gândesc la asta. Nu sunetele pe care le ai scoate m-ar ajuta să-mi dau seama. Îți privesc expresia feței și ochii.*

M-am aplecat spre el, i-am atins ușor buzele cu buzele mele, apoi m-am ridicat la loc.

— *Îți ascult respirația și o simt din felul în care îți înfigi degetele în coapsele mele când ești aproape de orgasm. Sunt atâtea feluri în care te pot citi, Archer Hale. Și le iubesc pe toate și pe fiecare în parte.*

Ochii îi scânteiară înainte de a sări dintr-odată asupra mea, prinzându-mi fața în mâinile lui și întinzându-mă pe spate pe canapea, înainte de a se întinde peste mine. Am bănuit atunci că timpul pentru conversație se sfârșise. Simțeam fluturi ce se zbăteau să iasă prin capul pieptului, iar abdomenul mi se crispă. Am gemut, o răsuflare profundă ce îmi urcă pe gât și l-am lăsat pe el să preia controlul, arcuindu-mă în el, cele mai lăuntrice părți din mine începând să zvâcnească insistent. Cum se făcea că bărbatul ăsta făcea sex de doar două săptămâni, doar cu mine, iar eu îi încredințam corpul meu cu mai multă încredere decât o făcusem cu alții cu care fusesem înaintea lui? Un tip cu realizări peste așteptări, ăsta era Archer. I-am zâmbit lipită de gura lui, iar el îmi răspunse tot cu un zâmbet, deși nu se lăsă pe spate să mă întrebe de ce zâmbesc. Mi-am împins limba în gura lui, iar gustul mă făcu să simt că iau foc... Cum se făcea că interiorul gurii unei persoane era atât de delicios încât te amenința de dorință? Trecuseră câteva ore de când băusem ultima gură de bere, dar corpul lui mă făcea să mă simt beată... beată de iubire, de dorință, beată de ceva indescriptibil, pe care nici măcar nu îl puteam numi și care totuși mă poseda, trup și suflet. Un gen de conexiune primitivă care trebuie să fi fost acolo înainte ca eu să exist, înainte ca el să existe, înainte ca noi să respirăm același aer, ceva scris în stele.

Îl simțeam până în măduva spinării, făcându-mă să gâfâi și să-mi despart gura de a lui, gemând în timp ce îmi lăsam capul pe spate, plăcerea intensă vibrându-mi prin vene.

— Archer, Archer, am murmurat, pentru mine nu va mai fi nimeni altul.

Vorbele mele păreau să îl stârnească și respira sacadat în timp ce îmi ridică tricoul și îmi deschise sutienul cu o singură mișcare, eliberându-mi sânii în aerul răcoros.

Îmi prinse un sfârc cu gura-i caldă, în timp ce eu gemeam și îi strângeam șuvițe de păr între degetele mele și stimuli electrici se descărcau din sfârcuri până la clitorisul meu înfierbântat. Mi-am ridicat bazinul, împingându-mă în erecția lui, iar el respiră, șuieră și se retrase, privindu-mă cu ochii pe jumătate închiși. Doar i-am privit chipul și am simțit cum mai multă umezeală începu să apară în miezul dornic și gura mi se deschise. Intensitatea și dorința îi conturau vizibil expresia feței, totodată cu dragostea ce mi-o purta. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Puterea acelei expresii era atât de surprinzătoare, încât tot ce am putut să fac a fost să fac ochii mari de mirare pentru câteva secunde în timp ce sângele curgea cu repeziciune tot mai jos, înnebunindu-mă de dorință. Îmi simțeam întregul corp ca pe un fir sub tensiune... la fel și inima mea. Și aproape că era prea mult.

Dintr-odată, Archer se ridică în picioare și îmi făcu semn să-mi ridic mâinile deasupra capului. M-am conformat, iar el îmi scoase tricoul, apoi trecu la blugi, desfăcându-le nasturii și trăgându-i în jos pe picioare. Îmi scoase pantofii, apoi blugii, aruncându-i pe podea. Rămase deasupra mea pentru câteva secunde, respirând greu, excitat, cu pieptul său minunat deschis privirii mele, străbătându-mi corpul cu privirea. Am făcut ochii mari, sângele pulsându-mi în clitoris doar la vederea lui. Nu m-am putut abține, așa că mi-am coborât mâna printre picioare

și mi-am vârât un deget în deschizătura umedă și dornică. Am gemut de plăcere. Ochii lui Archer scăpărară când îmi văzu mâna, după care se lăsă în jos și mă întoarse cu burta pe canapea și am tresărit surprinsă. M-am uitat peste umăr și l-am văzut cum își scoase blugii dintr-o mișcare și veni din nou deasupra mea, lăsându-se în jos doar cât să îi simt căldura, dar nu și pielea.

M-am uitat din nou peste umăr și avea aceeași privire intensă. Mintea mi se tulbură de atâta poftă trupească, dar am recunoscut că, deși îl iubeam pe Archer cel minunat și blând, îl iubeam și pe Archer care prelua controlul. Indiferent ce trezise la viață această latură, o acceptam și chiar îmi doream mai mult.

— Te rog, i-am șoptit ușor, iar ochii îi zburară către mine, limpezindu-se pe margini ca și când ar fi ieșit dintr-o transă.

Își luă penisul tare în mână și începu să îl frece de deschizătura fundului meu, sus, jos, sus, jos, iar eu gâfâiam și mă împingeam în pernele canapelei.

Își aduse penisul în fața deschizăturii mele și împinse cu blândețe înăuntru, încet, centimetru cu centimetru, iar eu am gemut de ușurare. Nu puteam să îmi deschid picioarele din cauza felului în care se apăsa în mine, atingerea lui penetrantă era aproape prea intensă, prea densă și grosimea lui greu de cuprins din acel unghi. El se opri o clipă, lăsându-mi corpul să se adapteze și, când am expirat ușurată, începu să mă penetreze, înăuntru și afară, cu mișcări lente, îndelungi.

Mi-am băgat mâinile sub perna pe care îmi sprijineam capul și mi-am întors capul într-o parte. El se aplecă și îmi prinse buzele într-un sărut mistuitor, limba alunecându-i lin peste a mea, sugând-o în același ritm în care penisul lui aluneca înăuntrul și în afara mea. Când întrerupse sărutul și se trase puțin înapoi, am văzut reflecția noastră în fereastra mare de vizavi de canapea... Oricine ar fi putut să ne vadă, dar, desigur, nimeni nu putea să pătrundă pe proprietatea asta împrejmuită de garduri

și izolată, așa că nu mi-am făcut griji. Am privit reflecția noastră, hipnotizată de imagine și de sentimente.

Archer ținea un genunchi pe canapea, iar un picior îi rămăsese pe podea, cu genunchiul îndoit în timp ce mă penetra pe la spate. Priveliștea avea ceva primitiv, însă era minunat ceea ce simțeam când penisului lui mare, excitat se izbea de mine și clitorisul mi se freca de canapea de fiecare dată când el se lăsa în jos. Era ca și cum își dorea să mă dețină, să mă posede, să contopească trupurile noastre într-unul singur. Nu mă puteam mișca, așa că îl urmam, încredințându-i corpul și inima mea. Chiar asta am făcut. Aveam încredere în el cu fiecare fărâmă a ființei mele.

Mi-am ascuns fața în pernă și am mușcat din ea, nedorind încă să ajung la orgasm, stăpânită de dorința ca momentul acesta să continuie la nesfârșit, la infinit. Mă iubește, îmi cânta inima. Și eu îl iubesc și sunt a lui trup și suflet. Nu-mi pasă de nimic altceva. Toate se vor aranja de la sine. Și, în acel moment, am crezut asta cu fiecare fibră a ființei mele.

Archer începu să se miște mai repede, izbindu-mă mai tare, aproape pedepsindu-mă, iar mie îmi plăcea, îmi plăcea la nebunie, așa că nu am putut opri orgasmul care mă cuprinse pe neașteptate, strecurându-se prin toți mușchii cu o încetineală dulce aproape chinuitoare, împrăștiindu-se în toată ființa mea, cuprinzându-mi abdomenul și coborând apoi până în picioare. Am țipat în pernă și mi-am îngropat fața în ea în timp ce corpul mi se contracta și era zdruncinat de extaz.

Mișcările lui Archer deveniră tot mai rapide și sacadate, respirația îi deveni mai zgomotoasă și am simțit că mă cutremur până în măduva oaselor știind că eram aproape de orgasm.

Mă pătrunse de trei ori, prelung, expirând cu putere de fiecare dată în timp ce se apăsa în mine, mâinile coborând pe canapea, pe lângă corpul meu, ca să-și susțină greutatea. L-am

simțit mai mare în mine, lărgindu-mă, chiar înainte să simt căldura eliberării sale, apoi se prăbuși, pe jumătate deasupra mea, pe jumătate lângă mine, astfel ca cea mai mare parte a greutății lui se sprijinea de marginea canapelei.

Minute întregi nu am făcut altceva decât să respirăm, lăsând pulsul să revină la ritmul normal. Archer își vârî nasul în ceafa mea și mă sărută pe șira spinării până unde ajungea fără să își miște corpul. M-am liniștit la atingerea gurii sale calde, închizând ochii și oftând mulțumită. Își frecă nasul de pielea mea, după care i-am simțit buzele din nou în timp ce gura lui forma cuvintele: „te iubesc, te iubesc, te iubesc".

Puțin mai târziu, după ce ne-am dus în pat, m-am trezit singură. M-am ridicat amețită și m-am uitat în jur, dar nu îl vedeam nicăieri pe Archer. M-am ridicat din pat, mi-am înfășurat într-un cearșaf corpul meu dezbrăcat și am plecat să îl caut. L-am găsit stând pe scaun în camera din față, îmbrăcat doar în perechea de blugi, cu pielea aurie strălucind în lumina lunii ce pătrundea prin fereastră, arătând frumos, dar distrus, cu coatele pe genunchi și masându-și ceafa cu o mână, ținând privirea în pământ.

M-am dus la el și m-am așezat în genunchi în fața lui.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Se uită la mine și îmi zâmbi dulce, un zâmbet care îmi amintea de bărbatul care apăruse cu fața proaspăt rasă, privindu-mă atât de nesigur. Îmi aranjă o șuviță de păr de pe față și mă întrebă:

— *Bree, tu îți dorești copii?*

M-am încruntat și mi-am lăsat capul ușor pe spate în timp ce am început să râd încet.

— *La un moment dat, da. De ce mă întrebi asta?*

— *Mă întrebam doar. M-am gândit că vrei.*

Eram nedumerită.

— Tu nu vrei copii, Archer? Eu nu...

Scuturâ din cap.

— Nu este vorba de asta. Doar... cum aș putea eu întreține o familie? Nu aș putea. Abia mă întrețin pe mine aici. Mai am ceva bani rămași din polița de asigurare a părinților mei, dar pe majoritatea i-am cheltuit pe servicii medicale. Unchiul meu ne-a întreținut aici cu ajutorul financiar pentru invaliditate pe care îl primea de la Armată și acum, mai am polița de asigurare pe care mi-a lăsat-o... Îmi ajunge atâta timp cât nu trăiesc până la o sută zece ani... dar asta e tot.

Își întoarse privirea departe de mine, spre fereastră.

Am oftat, iar umerii mi se lăsară în jos.

— Archer, ai putea să îți găsești o slujbă, să faci ceva ce îți place. Crezi că oamenii care au o dizabilitate, indiferent care ar fi, nu pot avea o carieră? Pot...

— Vrei să îți povestesc despre prima dată când am ieșit singur din casă? mă întrebă, întrerupându-mă.

I-am studiat fața și am dat din cap că „da", cuprinsă deodată de tristețe fără să știu sigur din ce cauză.

— Unchiul meu a murit în urmă cu patru ani. Și-a făcut propriile aranjamente și a fost incinerat. Personalul de la morgă a venit și i-a luat corpul, iar o săptămână mai târziu i-a adus cenușa. Din acel moment, nu am mai văzut pe nimeni vreme de șase luni. Unchiul meu avea rezerve de mâncare în pivniță, făcea parte din paranoia lui, care mi-au ajuns pentru șase luni. Mi-am lăsat părul și barba să îmi crească... La momentul respectiv, nu știam cu siguranță din ce cauză, dar acum cred că era un alt mod de a mă ascunde de oamenii pe care știam că trebuia să îi întâlnesc la un moment dat. Nebunesc, nu-i așa?

Ochii lui îi întâlniră din nou pe ai mei.

Am dat din cap cu putere.

— *Nu, nu e nebunesc deloc,* am spus cu blândețe.

Făcu o pauză, se uită la mine, după care continuă. Mi-am ținut respirația. Era prima dată când mi se destăinuia de bunăvoie, fără ca eu să încep să-i pun întrebări.

— *Prima dată când am mers la supermarket, mi-a luat două ore să parcurg o secțiune de rafturi, Bree,* zise el cu inima frântă. *Două ore.*

— *Of, Archer,* am oftat, cu ochii plini de lacrimi, și m-am prins cu mâinile de coapsele lui. *Totuși, ai reușit; a fost greu, dar ai reușit.*

Dădu din cap.

— *Da, am reușit. Oamenii mă priveau, șușoteau. Am pus mâna rapid pe niște pâine și unt de arahide cu care am trăit o săptămână, timp în care mi-am făcut curaj să ies din nou.*

Răsuflă ușor, fața trădându-i durerea:

— *Nu mai ieșisem de pe această proprietate de la vârsta de șapte ani, Bree.*

Se uită în gol pentru un minut, amintirile apărându-i clar în minte.

— *Totuși, după un timp, a fost mai bine. Eu îi ignoram pe oameni, iar ei mă ignorau pe mine..., cred că începusem să mă încadrez în peisaj. Dacă cineva îmi vorbea, mă uitam în altă parte. După asta, totul a fost în regulă. Mi-am găsit mici chestii de făcut pe aici și așa mi-am ocupat timpul. Am fost singur, al naibii de singur.*

Își trecu mâna prin păr cu o expresie torturată.

— *În cele mai multe zile lucram până la epuizare...*

Cu lacrimile pâlpâind în ochi, am înțeles și mai profund de cât curaj avusese nevoie Archer ca să facă primul pas în afara zonei lui de confort.

— *Apoi ai ieșit cu Travis... și ai venit să mă vezi la restaurant,* am spus eu. *Tu ai făcut asta, Archer! Și a fost incredibil de curajos!*

Oftă.

— Da, dar la momentul acela trecuseră deja patru ani. Mi-a luat patru ani să fac următorul pas... și nici măcar nu mi-a făcut plăcere.

— Nu ți-a plăcut cu Travis pentru că a fost persoana greșită, în care nu puteai să ai încredere, dar cu mine ți-a plăcut, nu-i așa? Cu mine a fost în regulă?

Se uită la mine cu ochii plini de blândețe și îmi puse mâna pe obraz o secundă, apoi o lăsă jos.

— Da, mereu e bine când sunt cu tine.

M-am apropiat de el.

— Nu te voi părăsi, Archer, am șoptit, uitându-mă la el printre lacrimi.

Ochii i se înflăcărară și mai mult, în timp ce mă privea.

— E o povară mare, Bree. Să simți că dacă părăsești o persoană, viața ei se va preface în praf. La asta mă gândeam stând aici. Că aș putea ajunge o povară pentru tine și câtă presiune ai putea simți doar pentru că mă iubești.

Am dat din cap.

— Nu, am spus, însă inima îmi bubuia în piept pentru că și eu înțelegeam ce voia să spună.

Nu eram de acord cu el și, în ceea ce mă privea la momentul respectiv, nu exista niciun motiv pe lumea asta pentru ca eu să îl părăsesc, însă, nesiguranța lui mă lovi direct în suflet pentru că avea sens.

Archer întinse mâinile și îmi aplecă puțin capul într-o parte, uitându-se pe gât acolo unde aveam semnul pe care mi-l făcuse el, care eram sigură că încă era vânăt și inflamat. Se trase înapoi și îmi dădu drumul, apoi își ridică mâinile.

— Nu știu cum să fac toate astea. Meriți mai mult decât nimicul pe care ți-l ofer eu. Dar mă doare chiar mai tare ideea de a te lăsa să pleci. Încă încerc să înțeleg cum să fac și sunt atâtea lucruri împotriva noastră...

Își ridică o mână și o trecu prin păr, cu fața împietrită de durere.

— Mă doare sufletul numai gândindu-mă la toate astea.

— Atunci hai să nu ne mai gândim la asta pentru moment, am spus eu cu blândețe. Hai să luăm fiecare zi pe rând și o să ne lămurim pe parcurs, bine? Totul pare copleșitor pentru că te gândești la toate deodată. Hai să o luăm încet.

Mă privi pătrunzător câteva secunde, apoi dădu din cap. M-am ridicat, m-am așezat la el în poală și l-am îmbrățișat strâns, îngropându-mi fața în gâtul lui. Am rămas așa câteva minute, după care m-a luat în brațe și m-a dus înapoi în pat. În timp ce somnul mă ispitea în brațele lui, m-am gândit, ca prin vis, la faptul că deși eu crezusem că dacă ne spunem unul altuia că ne iubim, asta ne va face mai puternici..., dar pentru Archer nu însemnase decât că miza fusese ridicată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Bree

În dimineaţa următoare, m-am trezit devreme ca să mă duc la muncă, şi Archer se trezi odată cu mine şi mă sărută când mă conduse la uşă. Părea somnoros şi sexy, şi am zăbovit pe buzele lui mai multe minute decât ar fi trebuit, dezmierdându-i-le cu ale mele. Trebuia totuşi să merg acasă, să fac un duş şi să îmi iau uniforma. Speram că Natalie o scosese afară pe Phoebe şi că îi dăduse să mănânce. După ce m-am dezlipit din braţele lui Archer, i-am spus prin semne:

— *Natalie şi Jordan mă vor lua direct de la muncă, aşa că ne vedem când mă întorc de acasă, bine?*

Încuviinţă din cap, devenind foarte serios.

— *Hei,* am glumit eu, *profită de săptămâna asta ca să dormi ca lumea. Gândeşte-te ca la o pauză de la neîncetatele mele pofte sexuale.*

Zâmbi somnoros şi îmi zise prin semne:

— *Ador neîncetatele tale pofte sexuale. Întoarce-te repede la mine!*

Am râs uşor şi am oftat.

— *Aşa am să fac. Te iubesc, Archer.*

— *Te iubesc, Bree.*

Îmi zâmbi dulce, iar eu am zăbovit în faţa uşii, nedorind să îmi iau la revedere. Într-un final, mă lovi jucăuş peste fund şi îmi spuse:

— *Du-te!*

Am râs încet și i-am făcut cu mâna în timp ce mergeam pe alee, trimițându-i săruturi înainte de a închide poarta în urma mea. El rămase acolo, în blugi, fără tricou, cu mâinile în buzunarele din față și cu un zâmbet pe față. Doamne, cât de dor avea să-mi fie de el.

A fost o zi aglomerată la restaurant, însă a fost bine pentru că ziua a trecut repede și nu am avut prea mult timp să mă gândesc la cât de mult aveam să îi duc dorul lui Archer... La naiba, aveam să duc dorul întregului oraș. Nu eram acolo de foarte mult timp, dar deja mă simțeam ca acasă. Îmi era dor de prietenii mei din Ohio, dar știam că viața mea era, acum, aici.

Natalie și Jordan au venit după mine exact la ora trei, iar eu m-am schimbat repede în baie într-o pereche de blugi și un tricou și le-am spus rapid „la revedere" lui Maggie și lui Norm. După care am urcat grăbiți în mașina mea și am pornit la drum, cu Jordan la volan și Phoebe pufăind din cușca ei.

— Ce-ați făcut toată ziua? i-am întrebat, încercând să-mi abat gândurile de la nodul care mi se pusese în gât de emoție, odată ce începurăm să gonim pe autostradă și să ne îndepărtam de Pelion.

— Ne-am plimbat puțin pe lângă lac, răspunse Natalie. Dar a fost atât de frig, că nu am stat foarte mult. Am condus până pe partea cealaltă a lacului, unde am luat prânzul și am intrat prin câteva magazine. A fost chiar drăguț, Bree. Înțeleg de ce îți place atât de mult aici.

Am aprobat din cap.

— Vara e frumos, dar toamna e...

În acel moment îmi sună telefonul, întrerupându-mă. M-am încruntat. Cine ar fi putut să fie? Poate Avery? Toți ceilalți oameni care ar fi putut să îmi dea mesaj erau în mașină cu mine.

Am luat telefonul și am deschis mesajul care era de la un număr necunoscut. M-am încruntat în timp ce îl deschideam. Scria așa:

E prea devreme să-mi fie dor de tine? Archer

Am făcut ochii mari și m-am tras surprinsă în spate. Am tras adânc aer în piept. „Archer? Cum naiba?"

M-am uitat spre scaunul pasagerului din dreapta, unde stătea Natalie.

— Archer îmi trimite mesaje, am spus. Cum de îmi trimite Archer mesaje?

Natalie zâmbi cu subînțeles. Am rămas cu gura căscată!

— Doamne, Dumnezeule! I-ai cumpărat un telefon mobil?

Natalie dădu din cap, zâmbi și arătă către Jordan. El mă privi prin oglinda retrovizoare, făcând pe prostul.

— I-ai luat lui Archer un telefon mobil? am șoptit, cu ochii în lacrimi.

— Alo, alo! Nu începe să te smiorcăi. E doar un telefon mobil. Cum altfel să comunicați cât timp ești plecată? Sunt surprins că nu te-ai gândit chiar tu la asta.

Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji și mi-am înăbușit un râs, dând din cap.

— Ești... nu pot..., am bolborosit, uitându-mă din nou la Natalie care acum râdea și plângea în același timp, ștergându-și ea lacrimile de pe obraz.

— Nu-i așa că e? întrebă ea.

Am încuviințat cu o mișcare din cap și mă podidi un nou val de lacrimi, în timp ce râdeam și mi le ștergeam de pe obraz. Eram varză amândouă... Râdeam și plângeam în același timp.

M-am uitat la Jordan în oglinda retrovizoare, iar el își freca cu pumnul un ochi, bătând puțin în retragere și spunând:

— Mă deranjează ceva în ochi. Gata, încetați cu smiorcăiala. Sunteți jenante. Și răspunde-i odată. Sunt sigur că așteaptă.

— Ce a spus când i l-ai dus? l-am întrebat eu, cu ochii mari cât cepele.

Jordan ridică din umeri și îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— S-a uitat la mine de parcă voia să știe ce motive ascunse aveam. Dar eu i-am arătat doar cum să îl folosească și am plecat.

Ridică iarăși din umeri ca și cum nu era mare scofală.

— Te iubesc, Jordan Scott, am spus, aplecându-mă spre el și dându-i un sărut ușor pe obraz.

— Știu că mă iubești, zise rânjind în oglinda retrovizoare. Și faptul că mi-am tras-o cu o blondă atrăgătoare mă pune într-o dispoziție bună, așadar, „cu plăcere".

Am râs, trăgându-mi nasul și ridicând telefonul.

Eu: sper că nu, pentru că mie mi s-a făcut dor de tine încă înainte de a pleca. Suntem cam la douăzeci de minute în afara orașului. Ce faci?

Am așteptat răspunsul lui cam un minut.

Archer: Citesc. Afară a început să plouă. Sper că te îndepărtezi de ploaie.

Eu: Așa cred. În față, cerul pare senin. Aș fi vrut să stau acum cuibărită lângă tine. Ce citești?

Archer: Și eu mi-aș fi dorit să fii aici. Dar ceea ce faci tu e foarte important. Citesc „Ethan Frome" de Edith Wharton. Ai citit-o?

Eu: Nu. E bună?

Archer: Da. De fapt, nu. E scrisă bine, dar probabil că e una dintre cele mai depresive cărți scrise vreodată.

Eu: LOL. Așadar, ai mai citi-o? De ce o citești din nou dacă e depresivă? Despre ce e vorba?

Archer: Ce înseamnă LOL?

Am făcut o pauză și am zâmbit, dându-mi seama că era prima dată când Archer scria mesaje. Bineînțeles că nu avea de unde să știe ce însemna LOL.

Eu: *Laughing out loud.* E argou.

Archer: Ah, bine. Nu știu sigur de ce am ales cartea asta astăzi. Cred că unchiului meu îi plăcea. Este vorba despre un bărbat amărât, prins într-o căsnicie lipsită de dragoste și care se îndrăgostește de verișoara soției lui și încearcă să se sinucidă împreună, dar sfârșesc paralizați, distruși și la fel de amărâți.

Eu: O, Doamne. E... e îngrozitoare. Lasă cartea aia depresivă din mână, Archer Hale!

Archer: LOL.

Am râs cu poftă când i-am văzut răspunsul.

— Mai încet acolo în spate, mormăi Natalie, cu ochii închiși, însă zâmbind în timp ce își lăsă capul pe scaunul din spate.

Telefonul îmi sună din nou, încet, anunțând un alt mesaj scris de la Archer.

Archer: Nu, pe bune, este o carte despre izolare și despre o fată care reprezintă fericirea pentru un bărbat ce nu a cunoscut-o niciodată. Mă regăsesc în unele teme.

Am înghițit în sec și mi s-a strâns inima pentru bărbatul pe care îl iubeam.

Eu: Te iubesc, Archer.

Archer: Și eu te iubesc, Bree.

Eu: Oprim la o benzinărie. Îți scriu în scurt timp.

Archer: Bine.

Eu: Ce e pe lista ta de fericire?

Archer: Ce este o listă de fericire?

Eu: Doar o listă scurtă care cuprinde câteva lucruri care te fac fericit.

Am făcut o pauză și am zâmbit, dându mi seama că era prima dată când Archer scria mesaje. Bineînțeles că nu avea de unde să știe ce însemna LOL.

Eu: *Laughing out loud.* E argou.

Archer: Ah, bine. Nu știu sigur de ce am ales cartea asta astăzi. Cred că unchiului meu îi plăcea. Este vorba despre un bărbat amărât, prins într-o căsnicie lipsită de dragoste și care se îndrăgostește de verișoara soției lui și încearcă să se sinucidă împreună, dar sfârșesc paralizați, distruși și la fel de amărâți.

Eu: O, Doamne. E... e îngrozitoare. Lasă cartea aia depresivă din mână, Archer Hale!

Archer: LOL.

Am râs cu poftă când i-am văzut răspunsul.

— Mai încet acolo în spate, mormăi Natalie, cu ochii închiși, însă zâmbind în timp ce își lăsă capul pe scaunul din spate.

Telefonul îmi sună din nou, încet, anunțând un alt mesaj scris de la Archer.

Archer: Nu, pe bune, este o carte despre izolare și despre o fată care reprezintă fericirea pentru un bărbat ce nu a cunoscut-o niciodată. Mă regăsesc în unele teme.

Am înghițit în sec și mi s-a strâns inima pentru bărbatul pe care îl iubeam.

Eu: Te iubesc, Archer.

Archer: Și eu te iubesc, Bree.

Eu: Oprim la o benzinărie. Îți scriu în scurt timp.

Archer: Bine.

Eu: Ce e pe lista ta de fericire?

Archer: Ce este o listă de fericire?

Eu: Doar o listă scurtă care cuprinde câteva lucruri care te fac fericit.

Telefonul meu rămase tăcut pentru câteva minute înainte de a suna din nou.

Archer: Mirosul pământului după ploaie, sentimentul pe care îl ai când adormi, aluniţa de pe interiorul coapsei tale drepte. Ce e pe lista ta de fericire?

Am zâmbit şi mi-am sprijinit capul de scaun.

Eu: Serile de vară, când norii se despart şi o rază de lumină aurie pătrunde dintr-odată, să ştiu că eşti al meu.

Archer: Întotdeauna.

M-am lăsat din nou pe spate pe scaun, cu un zâmbet visător pe faţă. După un minut sau două, telefonul sună din nou.

Archer: Pe la ce oră credeţi că ajungeţi în Ohio?

Eu: Probabil pe la opt dimineaţa. Îmi vine rândul să conduc, aşa că aş face bine să mă odihnesc puţin. O să îţi scriu permanent, să-ţi spun ce se întâmplă, bine?

Archer: Bine. Îi mulţumeşti tu lui Jordan pentru telefon din partea mea? Aş vrea să i-l plătesc. Nu m-am gândit să îi ofer bani atunci când a venit la mine.

Eu: Mă îndoiesc că ar accepta. Dar o să îi spun. Te iubesc.

Archer: Şi eu te iubesc.

Eu: Am dormit câteva ore. Te-am visat. Ne oprim pentru cină, apoi e rândul meu la condus pentru vreo cinci ore, aproximativ.

Archer: M-ai visat? Ce ai visat?

Am început să râd.

Eu: Un vis foarte, foarte bun ;) Mai ţii minte seara aceea pe malul lacului?

Archer: Nu o să uit niciodată. O săptămâna întreagă am tot spălat nisipul din zone în care nu ar trebui să fie niciodată nisip.

Eu: Lol. Totuşi, a meritat, nu-i aşa?

Archer: Chiar *foarte mult*. Și îmi e dor de tine. Ghici ce? M-am dus în oraș să iau câteva lucruri, iar acum merg pe stradă și îți scriu mesaje. Cred că doamna Grady aproape a făcut infarct. Odată, când a trecut pe lângă mine în supermarket, am auzit-o referindu-se la mine ca Unibomber[1] Jr. A trebuit să merg la bibliotecă și să caut cine era Unibomber Jr. Mi-am dat seama mai apoi că nu fusese un compliment.

Am oftat, neștiind dacă să râd sau să plâng. Unii oameni pot fi atât de ignoranți. Mi l-am imaginat pe acel adolescent izolat care, cu foarte mult curaj, se luptase să iasă din cochilie pentru prima dată de când era copil, pentru ca mai apoi să aibă parte de o astfel de primire. M-am crispat. Fiecare celulă din corpul meu urla să îl protejez, dar nu aveam cum. Toate acestea se întâmplaseră deja. Nici nu îl cunoșteam încă pe vremea aceea, dar faptul că nu fusesem acolo îmi străpunse oricum corpul cu vinovăție și durere. Nu eram rațională. Așa e dragostea.

Eu: Dacă te-ai hotărî să scrii un manifest, Archer Hale, ți l-aș citi cuvânt cu cuvânt. Pun pariu că ar fi superb.

Archer: Lol, care, dacă tot veni vorba, în cazul meu ar trebui să fie, los[2].

Eu: :D Așa ești tu când vrei să fii amuzant? :D

Archer: Da. Ce se află pe lista ta de lucruri amuzante?

Am zâmbit și m-am gândit pentru o secundă înainte de a scrie.

Eu: Să văd cum merg cățelușii legănându-se pentru că au burțile atât de grăsune, să aud alți oameni râzând (e contagios), eșecuri amuzante. Ce se află pe lista ta de lucruri nostime?

Archer: Domnul Bivens, un vecin cocoșat, cu smocul lui de păr artificial pe chelie, expresia de pe fața unui câine în

[1] În engleză, autorul unui atac cu bombă la universitate.
[2] LOS *laughing out silently*, în engleză, a râde silențios.

timp ce merge în mașină cu capul scos pe geam, oamenii care fornăie când râd.

Eu: Și eu râd acum (poate chiar fornăi) în timp ce intru în restaurant. O să îți scriu dimineață. Te iubesc.

Archer: Bine. Noapte bună! Și eu te iubesc.

— Doamne, Bree, nu trebuie să scrii romane într-un mesaj. Degetele tale mari vor fi prea obosite ca să mai fie în stare să facă ceva după ce te vei întoarce, glumi Natalie.

Am râs și am oftat, poate puțin cam leșinat. Natalie își dădu ochii peste cap.

— Ador să îi scriu mesaje. Simt că în felul ăsta o să-l cunosc și mai bine.

Natalie mă prinse pe după umăr și mă trase lângă ea, după care am intrat în restaurant zâmbind.

Eu: Neața. Te-ai trezit? Mai avem doar o oră de drum. Acum conduce Nat.

Archer: Da, m-am trezit. Mă plimb pe malul lacului cu câinii. Hawk tocmai a mâncat un pește mort. Azi n-are voie în casă.

Am râs, încă puțin adormită. M-am ridicat și mi-am mișcat capul dintr-o parte în alta. Nu era confortabil să dormi pe scaunul din față al unei mașini. Natalie era la volan și sorbea dintr-o cafea de la McDonald's, iar Jordan sforăia pe bancheta din spate.

Eu: Îhh. Bleah! Ce se află pe lista cu lucruri care te dezgustă?

Archer: Unghiile foarte lungi, curbate, botnițele, ciupercile. Pe lista ta ce e?

Eu: Stai așa... nu îți plac ciupercile? Când mă întorc, o să îți gătesc ceva care o să te facă să te răzgândești.

Archer: Nu, mersi.

Am început să râd.

Eu: Duhoarea de tutun, viermii, toaletele din benzinării.

Archer: Mă întorc imediat. Trebuie să fac un duş.

Eu: Lol.

Am râs, apoi am făcut o pauză înainte de a scrie din nou.

Eu: Mulţumesc, aveam nevoie de asta. Sunt puţin stresată în legătură cu ziua de azi.

Archer: Totul o să fie bine. Îţi promit, va fi bine. Poţi să faci asta.

Am zâmbit.

Eu: Crezi că poţi să-mi faci o favoare? Dacă te sun chiar înainte să intru în secţia de poliţie şi îmi pun telefonul în buzunar, crezi că poţi să... fii cu mine?

Archer: Da, da. Sigur că voi face asta. Şi promit să nu spun nimic.

Am râs.

Eu: Amuzant. Te iubesc, Archer.

Archer: Te iubesc, Bree.

Stăteam în secţia de poliţie şi mă uitam la fotografiile aliniate în faţa mea, în timp ce inspectorul era de partea cealaltă a mesei, cu mâinile împreunate, privindu-mă îndeaproape.

Ochii mi se fixară pe faţa pe care nu aveam să o uit niciodată. „Întinde-te pe jos", am auzit în minte. Am închis ochii şi am tras aer adânc în piept, simţindu-l pe Archer pe fir, lipit de corpul meu, simţindu-i prezenţa ca şi cum ar fi fost acolo, ţinându-mă strâns în braţe, şoptindu-mi în ureche, *Poţi să faci asta, eşti curajoasă, poţi face asta.* Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât vocea lui Archer devenea mai puternică, mai răsunătoare. Nu auzeam nimic altceva în afară de vocea lui.

— Acesta, am spus, arătând cu degetul omul de pe pagina din faţa mea. Fără nicio ezitare.

— Eşti sigură? mă întrebă detectivul.

— Sigură, o sută zece la sută, am spus. Acesta este bărbatul care l-a omorât pe tatăl meu.

Detectivul dădu din cap și luă fotografiile din fața mea.

— Mulțumesc, domnișoară Prescott.

— Îl veți aduce la secție acum?

— Da. Vă vom înștiința de îndată ce o facem.

Am dat din cap.

— Mulțumesc foarte mult. Mulțumesc!

Douăzeci de minute mai târziu coboram scările secției de poliție după ce completasem niște acte. Mi-am scos telefonul din buzunar și am spus pe linia încă deschisă:

— Ai auzit tot? L-am recunoscut, Archer. Nici măcar nu am ezitat. L-am văzut în poza din fața mea și am știut că e el din prima clipă. Doamne, Dumnezeule, acum tremur ca varga. Am râs ușor. Mulțumesc că ai fost alături de mine. Tu m-ai ajutat ca lucrurile să fie acum altfel. O să închid acum ca să poți să îmi scrii. Doamne, cât de mult te iubesc. Mulțumesc.

Câteva secunde mai târziu, telefonul anunță un mesaj.

Archer: Te-ai descurcat bine, Bree. Foarte, foarte bine. Știu că e foarte greu. Așa aș vrea să te țin acum în brațe.

Eu: Știu, știu, Archer. Și eu mi-aș dori asta. Huh. Trebuie să respir adânc. Doamne, acum îmi dau lacrimile. Dar sunt fericită. Nu-mi vine să cred. I se va face dreptate tatălui meu.

Archer: Sunt foarte fericit pentru asta.

Eu: O, Doamne, și eu sunt fericită. Ce faci acum? Trebuie să vorbesc despre altceva ca să mă calmez.

Archer: Tocmai am ieșit la alergat.

Am râs și mi-am tras nasul.

Eu: Alergi și scrii mesaje în același timp???

Archer: Sunt tot mai bun la scris mesaje.

Eu: Ca să vezi, supra-calificatule. Cum de nu sunt surprinsă?

Archer: Nici nu ar trebui să fii surprinsă. Tehnologia mă iubește.

Am râs, apoi am mai plâns puțin, copleșită de emoții.

Eu: Mulțumesc că ai fost alături de mine. A contat foarte mult. M-ai ajutat să fiu curajoasă.

Archer: Nu, tu ai fost curajoasă cu mult înainte de a mă cunoaște pe mine. Ce e pe lista cu lucruri care te calmează?

Am tras adânc aer în piept, gândindu-mă la lucrurile care mă calmează, mă alină, îmi mângâie inima.

Eu: Sunetul lacului care lovește țărmul, o cană de ceai fierbinte, tu. Tu ce ai pe lista de lucruri care te calmează?

Archer: Cearșafurile moi, cerul înstelat, tu.

Eu: Hei, Natalie tocmai oprește lângă trotuar. Mergem acasă la tatăl meu să mai împachetăm niște lucruri. Îți scriu mai târziu. Mulțumesc, mulțumesc. Te iubesc.

Archer: Și eu.

Eu: Ghici ce? Sunt pe drum.

Archer: Ce? Cum de...?

Eu: Îmi este dor de tine. Trebuie să vin acasă.

Archer: Asta e casa ta, Bree?

Eu: Da, Archer, casa mea este acolo unde ești tu.

Archer: Ai dormit vreun pic în dimineața asta? Nu ar trebui să conduci dacă ești obosită.

Eu: O să fiu în regulă. O să fac multe pauze de cafea.

Archer: Drum bun. Condu cu grijă. Întoarce-te la mine, Bree. Îmi este atât de dor de tine încât simt că lipsește o parte din mine.

Eu: Și mie, Archer. Archer al meu. Mă întorc la tine. Voi fi acolo în curând. Te iubesc.

Archer: Și eu te iubesc. Întotdeauna.

•

Archer: Să nu îmi scrii în timp ce conduci, dar la următoarea oprire, spune-mi unde ești.

Archer: Bree? Au trecut câteva ore și nu știu nimic de tine...

Archer: Bree? Mă sperii. Te rog să fii bine.

Archer: Bree... te rog... îmi pierd mințile. Te rog, scrie-mi. Te rog să fii bine. Te rog să fii bine. Te rog să fii bine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Archer, şapte ani
Mai

— Archer, mă strigă mama, cu vocea speriată. Puiule, unde eşti?

Eram sub masa din sufragerie, iar faţa de masă greoaie mă ascundea în timp ce stăteam pe podea, în genunchi, cu figurinele mele.

Am ezitat, însă în momentul în care mama mă strigă din nou, de data asta cu vocea mai îngrijorată, m-am târât de sub masă şi m-am dus la ea. Nu îmi plăcea să o aud pe mama speriată, dar, în acelaşi timp, ştiam că ceva nu era în regulă, aşa că eram şi eu speriat.

Mama şuşotise la telefon toată dimineaţa şi de o jumătate de oră era la etaj, îndesând haine şi alte lucruri în valize.

Atunci mă ascunsesem sub masă şi aşteptam să văd ce avea să urmeze.

Ştiam că orice se întâmpla, era din cauză că tata venise seara acasă, mirosind, din nou, a parfumul unei alte femei şi o plesnise pe mama peste faţă când ea îi spuse că cina era deja rece.

Simţisem că, în sfârşit, mama se hotărâse că îndurase destul. Şi dacă era să ghicesc cu cine vorbise la telefon, aş fi zis că era vorba de unchiul Connor.

Mama tocmai apăru în sufragerie de după colț, exact când mă târam de sub masă și scoase un oftat.

— Archer, iubitule, zise ea, punându-mi mâinile pe obraji, lăsându-se în genunchi ca să fie la nivelul meu. M-ai făcut să mă îngrijorez.

— Îmi pare rău, mamă.

Fața i se îmblânzi, îmi zâmbi și îmi dădu părul de pe frunte.

— Nu-i nimic, dar am nevoie să faci ceva pentru mine și este foarte important. Crezi că poți să mă asculți și să faci cum îți spun fără să întrebi nimic deocamdată?

Am aprobat din cap.

— Bine, asta e bine.

Îmi zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru și expresia îngrijorată îi reapăru pe chip.

— Vom pleca departe... eu, tu și... unchiul Connor. Știu că totul e foarte derutant pentru tine acum și sunt sigură că ai întrebări despre tatăl tău, dar...

— Vreau să plec, am spus, îndreptându-mă de spate. Nu mai vreau să trăiesc cu el.

Mama se uită la mine câteva secunde, cu buzele strânse. Oftă și îmi trecu mâna prin păr din nou. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu am fost o mamă bună, zise ea dând din cap dintr-o parte în alta.

— Ești o mamă bună, am zis eu. Ești cea mai bună mamă din lume. Dar vreau să locuiesc cu unchiul Connor. Nu mai vreau ca tati să te mai lovească sau să te mai facă să plângi.

Își suflă nasul, își șterse o lacrimă de pe obraz, apoi dădu din cap către mine.

— Vom fi fericiți, Archer, mă auzi? Tu și eu, vom fi fericiți.

— Bine, am zis eu, fără să-mi iau ochii de pe fața ei frumoasă.

— Bine, zise ea, zâmbind în sfârșit.

Exact în momentul acela ușa se deschise și unchiul Connor intră grăbit. Fața îi părea încordată.

— Ești gata? întrebă el, uitându-se la mama.

Ea aprobă din cap.

— Valizele sunt acolo.

Arătă cu capul în direcția celor patru valize de la capătul scărilor.

— Ești bine? întrebă unchiul Connor, uitându-se atent la mama de parcă ar fi vrut să se asigure că era întreagă.

— O să fiu. Du-ne departe de aici, șopti ea.

Pe fața unchiului Connor se instală o umbră de durere pentru câteva secunde, dar apoi zâmbi și se uită la mine.

— Ești gata, campionule?

Am aprobat din cap și m-am dus după el și după mama afară, pe ușa din față. Amândoi se uitară de jur împrejur, în timp ce unchiul Connor punea valizele noastre în portbagajul mașinii. Nu era nimeni afară, așa că amândoi părură ușurați când se urcară în mașină.

În timp ce ne îndepărtam de Pelion, l-am văzut pe unchiul Connor luând-o pe mama de mână, iar ea se întoarse către el, oftând și zâmbind ușor.

— Eu, tu și băiatul nostru, zise unchiul Connor cu blândețe. Doar noi.

— Doar noi, șopti mama cu aceeași expresie blândă pe față.

Mama se uită în spate la mine și făcu o pauză scurtă înainte de a spune:

— Ți-am împachetat piesele de lego și niște cărți, puiule.

Zâmbi și își lăsă capul pe tetieră, uitându-se în continuare la mine. Pe măsură ce ne îndepărtam de Pelion, umerii i se relaxau.

Doar am dat din cap. Nici nu am întrebat încotro ne îndreptam. Nici nu îmi păsa. Atâta timp cât era departe de aici, putea fi oriunde.

Unchiul Connor se uită la mama.

— Pune și centura, Lys.

Mama zâmbi.

— Asta e pentru prima dată, după mulți ani, când simt că nu sunt legată de ceva împotriva voinței mele, zise ea și râse ușor. Dar bine, siguranța înainte de toate.

Își înclină capul și îi făcu cu ochiul, iar eu am zâmbit. Asta era mama pe care adoram să o văd, cea a cărei ochi străluceau și care avea acel ton dulce, glumeț și care spunea ceva care te făcea să râzi de tine, dar într-un mod pozitiv, într-un mod cald și plăcut.

Mama se întinse după centură și dintr-o dată am simțit o izbitură mare și mașina noastră se clătină nebunește. Mama țipă și unchiul Connor strigă „la naiba!" în timp ce se străduia să țină mașina pe carosabil.

Mașina se învârti, după care tot ce am mai auzit a fost sunetul metalului frecându-se de metal, al sticlei spărgându-se și propriile mele țipete în timp ce mașina începu să se rostogolească pentru ceea ce păru ore, ca într-un final să se oprească cu un scârțâit puternic.

Am intrat în panică și atunci am început să plâng, țipând:

— Ajutor! Ajutați-mă!

Am auzit un geamăt puternic din față, după care unchiul Connor începu să mă strige pe nume, să îmi spună că totul va fi bine, în timp ce îl auzeam cum încerca să se elibereze din centura de siguranță și cum sparse ușa. Eu nu îmi puteam deschide ochii. Parcă erau lipiți cu lipici.

Am auzit cum cineva a încercat să deschidă ușa din spate și apoi am simțit mâna caldă a unchiului Connor prinzându-mă de braț.

— Totul o să fie bine, Archer. Ți-am desfăcut centura. Târăște-te către mine. Poți să o faci.

Într-un final, m-am forțat să îmi deschid ochii și m-am uitat direct la fața unchiului, care îmi întinse mâna. I-am prins mâna și el m-a tras afară, în soarele călduț de primăvară.

Unchiul Connor vorbi din nou și vocea îi suna ciudat.

— Archer, vreau să vii cu mine, dar vreau să te întorci cu spatele atunci când îți spun, bine?

— Bine.

Teroarea și confuzia mă făceau să plâng și mai tare.

Unchiul Connor mă prinse de mână și am plecat de-a lungul șoselei părăsite, ținându-mă puțin în spatele lui. Se tot uita în spate către mașina de care ne izbiserăm, dar când am aruncat și eu o privire scurtă în spate, nu părea ca cineva să iasă din ea. Erau morți? Ce se întâmplase?

— Întoarce-te cu spatele, Archer, și rămâi aici, fiule, zise unchiul Connor cu vocea sugrumată.

Am făcut cum îmi spuse și mi-am lăsat capul pe spate ca să privesc cerul senin, albastru. Cum se făcea că ceva atât de rău se putea petrece sub un cer atât de senin, fără nori și atât de albastru?

Am auzit un țipăt ciudat, de jale în spatele meu și m-am întors chiar dacă am știut că nu urmam instrucțiunile. Nu m-am putut abține.

Unchiul Connor stătea în genunchi pe marginea drumului, cu capul pe spate, plângând în hohote cu fața spre cer. Ținea în brațe corpul inert al mamei mele.

M-am aplecat în față și am vomat în iarbă. Câteva clipe mai târziu, m-am ridicat trăgând adânc aer în piept și clătinându-mă pe picioare.

Atunci l-am văzut pe *el*, venind către noi. Tatăl meu. Cu o armă în mână. Mergea în zig-zag, având pe față o privire de ură pură. Era beat. Am încercat să nu simt că mi-era frică de el, oricum nu avea ce să facă mai mult decât făcuse deja. Eram paralizat de frică și m-am îndreptat spre unchiul Connor.

Unchiul Connor așează cu blândețe corpul mamei pe marginea drumului și se ridică în picioare, acum văzându-l și el pe tata. Unchiul Connor veni spre mine și mă împinse în spatele lui.

— Rămâi pe loc, Marcus, țipă el.

Tata se opri la câțiva metri și se holbă la noi cu ochii injectați. Arăta ca un monstru. *Era* un monstru. Flutura nebunește arma în jur și unchiul Connor mă strânse cu putere, asigurându-se că sunt în spatele lui.

— Lasă dracului arma jos, Marcus, se răsti unchiul Connor. Nu ai făcut deja destule? Alyssa..., urlă și scoase un sunet ca de animal rănit și i-am simțit genunchii înmuindu-se puțin înainte de a se pune înapoi pe picioare.

— Crezi că poți să pleci pur și simplu din oraș cu familia mea? se răsti monstrul.

— Nu au fost niciodată familia ta, nenorocitul dracului. Alyssa... scoase din nou acel sunet sugrumat și nu termină propoziția. Iar Archer e fiul *meu*. E băiatul *meu*. Și tu știi asta la fel de bine ca mine.

Am simțit ca și cum cineva mi-a dat un pumn în stomac și am scâncit în timp ce mâinile unchiului Connor mă prinseră strâns din nou. Eram fiul lui? Mă străduiam să înțeleg, încercam să înțeleg sensul. Nu eram înrudit cu monstrul? Nu eram parte din el? Eram fiul lui Connor. Connor era tatăl meu. Iar Connor era un om bun.

Am aruncat o privire la monstru în timp ce el se uita la noi.

— Alyssa a fost întotdeauna o târfă. Nu am niciun dubiu. Iar băiatul seamănă cu tine, nu pot pune asta la îndoială.

Vorbele îi erau împleticite, ca de obicei când era beat.

Connor strânse pumnii pe lângă corp, iar când i-am aruncat o privire pe furiș, am observat că maxilarul nu i se mișca atunci când vorbea.

— Dacă mama noastră te-ar putea vedea acum și-ar smulge părul din cap, așa un nenorocit ai devenit.

— Du-te dracului, răspunse monstrul, cu și mai multă ură în privire și clătinându-se mai tare. Știi cine mi-a spus că ai de gând să pleci din oraș cu *soția mea*? Soția *ta*. Mda, a venit și m-a luat și mi-a spus că ești pe picior de plecare din oraș, așa că ar trebui să mă grăbesc și să iau ce-mi aparține. Așa că iată-mă, iau ce îmi aparține. Deși văd că, dintr-un punct de vedere, am ajuns cam târziu. Arătă spre mama, care zăcea pe marginea drumului.

O mânie furibundă îmi întunecă judecata. Connor era tăticul meu. El ne ducea, pe mine și pe mama, departe de monstrul acesta — și monstrul stricase totul. Așa cum mereu strica totul. Am țâșnit printre picioarele lui Connor și am început să fug spre monstru cât de repede puteam. Un răcnet puternic ieși din plămânii lui Connor și l-am auzit strigând „Archer!", ca și cum propria lui viață ar fi depins de asta. L-am auzit alergând în urma mea ca să mă prindă, în timp ce monstrul ridică arma să tragă și am țipat. Dar strigătul meu a fost mai mult o bolboroseală, căci ceva ascuțit și fierbinte îmi spintecă partea dreaptă a gâtului ca un cuțit și am căzut în mijlocul drumului. Mi-am pus mâinile la gât și, când mi le-am privit, erau pline de sânge.

Am auzit un alt răcnet și am început să-mi pierd cunoștința, simțind cum mă prăbușeam, dar cum mi-am revenit, m-am gândit imediat, ca prin vis, că unchiul Connor, ba nu, vreau să

spun tatăl meu, *tăticul meu adevărat*, mă legăna în brațe cu lacrimile curgându-i pe obraz.

Privirea mea îl găsi pe monstru, care acum stătea în genunchi în locul în care cu câteva minute mai devreme stătuse în picioare. Sau poate trecuseră ore. Totul se petrecea ca în vis, cu încetinitorul.

— Băiatul meu, băiatul meu, băiatul meu dulce, spunea Connor fără oprire.

Era vorba despre mine. *Eu eram băiatul lui.* Pieptul mi se umplu de fericire. Aveam un tată care era fericit să mă aibă.

— E doar vina *lui*, țipă monstrul. Dacă nu ar fi fost el, Alyssa nu s-ar mai fi ținut de fundul tău. Dacă nu ar fi fost *el*, Alyssa nu ar mai fi zăcut acum pe marginea drumului, cu gâtul rupt.

Vorbea ca un nebun, dar mă cuprinse tristețea și voiam ca cineva să îmi spună că nu era adevărat. Era, oare, vina *mea?* Connor, adică *tăticul meu*, am ținut să-mi reamintesc, nu îi spunea că nu era vina mea, doar mă apăsa cu ceva pe gât, cu o expresie sălbatică pe față.

Mă uitam în continuare ca prin vis la tatăl meu și, dintr-odată, am văzut cum fața i s-a golit de orice expresie și am simțit cum a întins mâna, într-o parte, după ceva. Oare nu își ținea arma acolo? M-am gândit că da. De obicei o avea cu el, chiar și când era în afara serviciului. Îl rugasem de vreo două ori să mă lase să mă uit la ea, dar nu îmi dădu voie și îmi spusese că atunci când aveam să fiu mai mare, avea să mă ducă la poligonul de tragere și să mă învețe cum să folosesc armele în siguranță.

Își scoase mâinile de sub mine și ținti către monstru. Ochii mei se îndreptară cu încetinitorul spre el și l-am văzut exact în clipa care își dădu seama ce voia tatăl meu adevărat să facă. Monstrul ridică și el arma.

Ambele arme se descărcară și l-am simțit pe tatăl meu adevărat zvâcnind sub mine. Am încercat să țip, dar eram atât de

obosit, atât de rece, atât de amorțit. Ochii mi se îndreptară din nou către monstru și l-am văzut zăcând pe jos, într-o baltă de sânge ce se împrăștia tot mai mult în jurul lui.

Simțeam că mi se închid ochii și corpul tatălui meu apăsa atât de greu peste mine. Dar cum era posibil așa ceva, pentru că îl vedeam stând în picioare, deasupra mea, cu mama lângă el? Păreau atât de liniștiți. „Luați-mă cu voi", am strigat în mintea mea. Dar ei se uitară doar unul la celălalt și mama zâmbi cu blândețe, dar și cu tristețe și spuse: „Nu încă. Încă nu, băiatul meu drag..."

După care au dispărut.

Undeva, în depărtare, am auzit, o mașină frânând brusc și niște pași alergând spre mine. În cele zece minute în care viața mea, așa cum o știam, luase sfârșit, nu auzisem nicio altă mașină trecând pe lângă noi.

Un țipăt ascuțit brăzdă aerul și corpul meu tresări.

— Tu! țipă o voce de femeie.

Era mătușa Tori. I-am recunoscut vocea.

— Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Este numai vina *ta*!, urla și arăta cu degetul direct spre mine, iar ochii îi erau plini de ură. E vina ta!

Apoi am auzit-o țipând din nou, și din nou, și din nou în timp ce lumea din jurul meu începu să dispară și cerul albastru de deasupra mea se făcu negru.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Bree

Era dimineață foarte devreme — soarele nici nu răsărise încă pe cer când am deschis fără zgomot poarta lui Archer, i-am dat drumul lui Phoebe din cușcă și am pornit pe alee până la casa lui.

Am încercat ușa și era deschisă, așa că am intrat tiptil ca să nu îl trezesc. Am tras adânc aer în piept și am înghețat. Toată sufrageria era devastată, toate cărțile erau pe jos, mobila și lămpile erau răsturnate, ramele foto erau rupte și aruncate pe jos. Am simțit că îmi îngheață sângele în vene. Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule! Ce se întâmplase aici?

Lumina de la baie era aprinsă și ușa întredeschisă, luminând holul mic cât să văd pe unde merg spre dormitorul lui Archer, simțind că mi se taie picioarele și chinuită de o senzație acută de vomă.

Am intrat în dormitor și l-am văzut imediat zăcând în pat, îmbrăcat. Avea ochii deschiși și se uita fix în tavan.

M-am dus grăbită spre el. Avea pielea umedă și lipicioasă și tremura ușor.

— Archer? Archer? Iubitule, ce s-a întâmplat?

Privirea păru să i se limpezească puțin când își îndreptă ochii spre mine. Dintr-odată, cu o mișcare bruscă, se ridică și

mă luă în braţe, pipăindu-mi faţa, părul, umerii. Expresia feţei i se destinse pentru un moment, însă imediat suferinţa îi apăru pe chip şi m-a tras cu brutalitate spre el, făcându-mă să ţip. Îmi ţinu corpul ca într-o menghină, tremurând atât de tare încât am crezut că suferea o criză chiar în braţele mele.

Doamne, Dumnezeule, crezuse că mi se întâmplase ceva rău.

— Doamne, Archer, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Mi-am distrus telefonul. Îmi pare rău. L-am scăpat într-o baltă în faţă la McDonald's. Îmi pare rău.

Am plâns la pieptul lui, încleştându-mi degetele de tricoul lui.

— Îmi pare atât de rău, Archer, iubitule. Nu am avut numărul tău... ce prostie! Trebuia să mi-l fi notat pe ceva. Îmi pare rău, Archer. Sunt bine. Sunt bine. Îmi pare rău.

Am rămas îmbrăţişaţi pentru ceea ce păru să fie ore şi respiraţia îi reveni la normal. Corpul i se opri din tremurat şi intensitatea îmbrăţişării sale slăbi, apoi, în cele din urmă, se aşeză la loc pe pat şi se uită în ochii mei cu o privire chinuită, plină de ceva ce semăna foarte mult a durere.

— Sunt aici, i-am şoptit, dându-i părul de pe frunte. Sunt aici, Archer.

Îşi ridică mâinile ca să spună ceva.

— *Aproape că uitasem cum e*, zise el, părând, dintr-odată, pierdut, ca un băieţel.

Inima parcă îmi bătea în gol, spărgându-mi-se în mii de fărâme pentru bărbatul pe care îl iubeam şi care era atât de îngrozit de pierderea unei persoane iubite, încât mintea lui se deconectase complet de la lumea exterioară ca să poată face faţă astfel fricii agonizante. „Of, Archer", mi-am înăbuşit un suspin. Ultimul lucru de care avea el nevoie acum era să mă pierd şi eu cu firea.

— Ce să fie? am şoptit eu.

— *Cum e să te simți complet singur.*

— Nu ești singur, iubitule. Sunt aici. Nu mă duc nicăieri. Sunt aici.

Se uită la mine și, în cele din urmă, zâmbi.

— *Asta e povara despre care vorbeam, Bree. Așa arată povara iubirii ce o porți pentru mine.*

— Să te iubesc nu e o povară. Să te iubesc e o onoare și o bucurie, Archer.

Îmi foloseam vocea când vorbeam ca să pot să îmi țin mâinile în continuare pe coapsele lui. Contactul părea important — nu doar pentru el, ci și pentru mine.

— Nu m-ai putea convinge să nu te mai iubesc, oricât ai încerca. Pentru mine, nu e o alegere. E un adevăr.

Dădu din cap, părând din nou pierdut.

— *Dacă nu te-ai fi întors, aș fi stat întins aici până când aș fi murit. M-aș fi încăpățânat să mor.*

Am dat din cap.

— Nu, nu ai fi murit. Poate că așa ai fi simțit, dar nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Cumva, ai fi găsit puterea de a merge mai departe. Cred asta despre tine. Dar nu trebuie să îți găsești acea putere, pentru că sunt aici.

Dădu din cap.

— *Nu. M-aș fi prefăcut în praf, chiar aici. Cum te face asta să mă vezi? Îți par un tip puternic? Sunt eu genul de bărbat pe care îl cauți?*

Se uită în ochii mei, implorându-mă parcă să îi spun ceea ce voia să audă, dar nu știam ce anume voia el să audă. Voia să îi spun că e imposibil de iubit? Voia să îi spun că nu eram suficient de puternică pentru a-l iubi? Că reasigurarea de care avea tot timpul nevoie din partea mea era prea mult?

Mă trase lângă el și după câteva minute ne-am mutat și ne am întins pe pat. Mi-am scos pantofii și am tras cuvertura peste noi.

Îi ascultam respirația liniștită ce-mi încălzea urechea și, după câteva minute, am închis și eu ochii. Am adormit față în față, cu mâinile și picioarele încolăcite și inimile bătând într-un ritm lent, regulat.

Mai târziu, pe când soarele de după-amiază lumina marginile jaluzelelor de la fereastra dormitorului lui Archer, m-am trezit când îmi trase blugii în jos pe picioare și îmi dădu tricoul peste cap. Îmi dezmierdă pielea, închise ochii și mă sărută, ca și cum ar fi avut nevoie de contact fizic permanent ca să fie sigur că sunt acolo cu adevărat, cu el. Când mi-am încolăcit picioarele pe coapsele lui și l-am strâns cu putere, expresia de ușurare ce îi apăru pe chip parcă îmi smulse inima din piept. Mă pătrunse cu apăsări adânci, puternice, iar eu mi-am lăsat capul pe spate, lăsându-mă în voia plăcerii.

Plăcerea crescu în intensitate tot mai mult și mai mult, până când am pierdut complet controlul și am început să-i strig numele în timp ce corpul mi se cutremură de spasmele eliberării. Câteva secunde mai târziu mă urmă, după două ultime alunecări spasmodice, mă penetră adânc, cu fața îngropată în gâtul meu, unde rămase pentru câteva momente.

L-am mângâiat pe spate, șoptindu-i cuvinte dulci în ureche iar și iar.

După câteva minute, se rostogoli într-o parte, mă luă în brațe din nou și adormi aproape instantaneu.

Am rămas acolo culcată în lumina obscură a camerei lui, ascultându-l cum respira. Trebuia să merg la toaletă și coapsele îmi erau lipicioase din cauza ejaculării lui, însă am refuzat să mă mișc.

Instinctiv, știam că avea nevoie de mine exact acolo unde eram. După un timp, am adormit și eu, cu fața lipită de pieptul lui neted, respirând peste pielea lui, cu picioarele încolăcite cu ale lui.

M-am trezit mai târziu și eram singură în pat, iar soarele era sus pe cer. Lumina din jurul jaluzelelor era acum pală și aurie. Dormiserăm toată ziua? M-am ridicat și m-am întins, mușchii mei protestând dureros din cauza poziției. Cred că nu mă mișcasem deloc — am stat doar învelită în îmbrățișarea puternică a lui Archer.

Mi-am ridicat privirea când intră în dormitor, cu un prosop în jurul mijlocului, frecându-și părul care deja îi crescuse puțin mai lung, căci începu să i se cârlionțeze puțin la spate și să îi treacă puțin peste frunte. Îmi plăcea așa.

— Salut, i-am spus răgușită, zâmbind și trăgându-mi cearșaful peste sâni.

Îmi zâmbi și el, timid și se așeză pe marginea patului. Continuă să își frece absent părul cu prosopul încă un minut, apoi lăsă prosopul lângă el pe pat și se uită la mine.

— Îmi pare rău pentru aseară. M-am pierdut cu firea, Bree, eram atât de speriat și nu știam ce să fac. M-am simțit singur și neputincios din nou.

Făcu o pauză, încercând, în mod evident, să-și adune gândurile.

— Mi-am... pierdut cumpătul, cred. Nici măcar nu îmi amintesc să fi făcut ceea ce am făcut în sufragerie.

I-am luat mâinile în ale mele și am dat din cap.

— Archer, îți mai amintești cum am reacționat când m-am prins în plasa aceea de afară? Am arătat cu mâna către geam. Uneori, frica scoate totul din tine. Sunt ultima persoană căreia trebuie să îi ceri iertare în legătură cu asta. Tu m-ai ajutat să mă adun, acum e rândul meu să fac asta pentru tine. Așa merg lucrurile, bine?

Dădu din cap, privindu-mă foarte solemn.

— *Problema e, Bree, că simt că totul devine mai ușor pentru tine și mai greu pentru mine.*

— Sunt pregătită pentru provocare, am spus, ridicând din sprâncene și zâmbindu-i ușor, încercând să scot un zâmbet și de la el.

Zâmbi, după care oftă și dădu din cap.

— *Ți-e foame?*

— *Mor de foame.*

Zâmbi din nou, dar zâmbetul îi era încă puțin trist. L-am privit o clipă, după care m-am apropiat de el și l-am luat în brațe.

— Te iubesc, i-am șoptit în ureche, iar el se încordă puțin, dar mă cuprinse de talie și mă strânse și el tare în brațe.

Am rămas așa, acolo, pentru câteva minute, apoi i-am spus cu buzele lipite de gâtul lui:

— Am nevoie de un duș... rău de tot. Cu disperare, ca să zicem așa.

Râse puțin, în sfârșit, în timp ce mă luă pe sus și mă puse pe podea, după care se ridică și își îndreptă prosopul.

— *Îmi place când ești murdară de mine,* zise el.

— *Ah, da, știu.*

I-am făcut cu ochiul, încercând să mai scot un zâmbet de la el în drum spre ușă, după care m-am întors către el și mi-am folosit vocea:

— Poți să mă murdărești din nou, mai târziu. Acum, o să mă spăl, iar tu o să-mi dai de mâncare.

— *Da, să trăiți,* zise el, zâmbindu-mi.

I-am zâmbit și eu, apoi am ieșit din cameră și am mers pe hol până la duș. Am închis ușa de la baie în urma mea și am rămas de partea cealaltă pentru un minut, încercând să îmi dau seama de ce eram încă îngrijorată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Bree

A doua zi m-am întors la serviciu, la Maggie care mă întâmpină cu o îmbrăţişare zdravănă, strângându-mă cu putere la pieptul ei generos în timp ce eu rădeam şi încercam să respir şi la Norm, care îmi aruncă un sec, „Bree", dar care îmi oferi un zâmbet foarte rar din gama Norm şi un gest din cap înainte de a-şi întoarce atenţia înapoi spre grătarul unde învârtea clătite. Nu ştiu de ce, dar atât îmbrăţişarea uriaşă, cât şi gestul din cap îmi umplură în egală măsură sufletul de căldură. Eram acasă.

Am stat la taclale cu localnicii pe care ajunsesem să îi cunosc în timpul programului, m-am descurcat de minune printre mesele din local, am dus porţile de mâncare şi m-am ocupat de clienţi.

Cât timp am lucrat, m-am gândit şi la Archer şi la cât de dificil era pentru el să devină atât de ataşat de o altă persoană. Mă gândisem la asta şi înainte de a pleca în Ohio, dar nu mi-am dat seama la ce nivel erau lucrurile pe care doar acum le înţelesesem cu adevărat. Îl iubeam, şi aveam să fac tot ceea ce era nevoie ca să îl conving că nu aveam să plec nicăieri. Dar înţelegeam lupta ce se dădea în el. Am înţeles că din cauză că ştiam cât de dependent era de mine, el începuse să se simtă tot mai slab.

Se purtase cu mine aproape timid cu o zi înainte, plecându-şi ochii atunci când observase că îl priveam în timp ce făceam împreună curăţenie în sufragerie. Ridicasem cartea „Ethan Frome" de pe podea când am recunoscut titlul şi am deschis-o ca să citesc un pasaj, punându-mi teatral o mână pe piept şi simulând un şoptit scăzut, plin de durere: „Vreau să întind mâna şi să te ating. Vreau să fac totul pentru tine şi să am grijă de tine. Vreau să fiu lângă tine când eşti bolnav şi singur". Mă oprisem apoi, lăsându-mi mâna să cadă de pe piept. Am lăsat cartea jos şi i-am spus prin semne:

— *De fapt, e foarte frumos.*

Îmi zâmbise înainte să-mi răspundă simplu:

— *Mă gândesc că dacă n-ar fi frumos, tragedia nu ar fi în ultimă instanţă tristă.*

Căzuse apoi într-o pasă şi mai proastă, părând aproape ruşinat în preajma mea. Am încercat să îl scot din starea aceea glumind cu el şi încercând să mă comport normal, dar păru să fie închis în sine chiar şi atunci când l-am sărutat de „la revedere" în seara respectivă. Am luat-o pe Phoebe şi m-am dus acasă ca să despachetez şi să mă pregătesc pentru a doua zi. Am presupus că avea să îi ia o zi sau două ca să se simtă mai bine.

Îşi mai veni în fire în următoarele zile şi singura diferenţă pe care încă o mai puteam observa era intensitatea profundă cu care făcea dragoste, o intensitate pe care nu o mai simţisem până atunci. Era ca şi cum încerca să ne îmbine într-o singură persoană. Pasiunea lui era aproape brută. Totuşi, nu mă deranja; de fapt, îmi plăceau toate personalităţile lui Archer din dormitor. Însă nu puteam să explic cu exactitate schimbarea şi tânjeam ca el să-şi deschidă sufletul în faţa mea şi să îmi spună ce simţea. Când totuşi l-am întrebat, el a ridicat din umeri şi a zâmbit, spunându-mi că îi fusese dor de mine cât timp am fost plecată şi că încerca să recupereze timpul pierdut. Bineînţeles că nu

l-am crezut, dar, ca întotdeauna, Archer Hale avea să se dea pe brazdă în momentul în care simțea că era bine ceea ce făcea și că era momentul potrivit, niciun minut mai devreme. Învățasem lecția repede: insist și nu ajung nicăieri sau aștept și sper să aibă suficientă încredere în mine ca să mi se destăinuie mai devreme sau mai târziu, în stilul lui. M-am gândit că poate avea legătură cu faptul că îi plăcea să își înțeleagă propriile sentimente înainte de a le împărtăși cu mine, iar în acel moment, nici el nu știa unde se află.

La patru zile de la întoarcerea mea din Ohio, am bătut la ușa lui Annie, iar ea îmi răspunse îmbrăcată în halat de baie.

— Of, Bree, draga mea, exclamă ea, ținând ușa deschisă. Te rog să mă scuzi, azi e o zi în care trândăvesc, m-am simțit foarte obosită în ultima săptămână. Dădu din cap. E nasol să îmbătrânești, să știi.

Am zâmbit și am intrat în casa ei caldă și primitoare. Ca întotdeauna, mirosul reconfortant de eucalipt se simțea în aer.

— Tu? Bătrână? am dat din cap. Nici vorbă.

Râse și îmi făcu cu ochiul.

— Știi să minți frumos, dar astăzi mă simt foarte bătrână. Poate m-a prins vreun virus.

Dădu din cap și îmi făcu semn să mă așez pe canapea. I-am întins plăcinta mică, în cutie, pe care i-o adusesem.

— Ți-am făcut plăcintă cu mere. Am început să fac prăjituri și chiar îmi place.

— Ah! Minunat! Iar faptul că faci din nou prăjituri e grozav!, zise și îmi acceptă plăcinta, cu un zâmbet. O să mănânc puțin mai târziu, la ceai. Fiindcă veni vorba de ceai, vrei o ceașcă?

Am refuzat și am făcut câțiva pași până la canapea pentru a mă așeza.

— Nu, de fapt nu pot să stau decât un minut. Mă întâlnesc cu Archer și mergem să vizităm niște peșteri despre care mi-a povestit.

Anne dădu din cap și lăsă plăcinta pe măsuța de cafea, după care se așeză pe fotoliul micuț din partea stângă a canapelei.

— Peșterile Pelion. O să-ți placă. Sunt și câteva cascade... sunt minunate. Am fost acolo cu Bill de câteva ori.

— Sună frumos.

— Chiar sunt frumoase, iar drumul până acolo este și el foarte frumos, mai ales acum, că frunzele își schimbă culoarea.

Am zâmbit.

— Sper să fie o zi frumoasă. Avem nevoie de așa ceva, i-am spus eu, oftând.

Anne a rămas tăcută pentru un moment.

— Ți-a spus Archer că l-am vizitat cât ai fost plecată în Ohio?

— Nu, i-am răspuns, surprinsă. Chiar așa?

A aprobat din cap.

— M-am gândit la băiatul ăsta încontinuu, de când m-ai întrebat despre tatăl și despre unchii lui. Ar fi trebuit să îl vizitez acum mulți ani. Oftă și dădu ușor din cap. I-am dus niște brioșe, am folosit ultimele afine pe care le mai aveam congelate. Dădu din mână, respingându-și propriul comentariu. În fine, la început a părut... rezervat și nu pot spune că-l învinuiesc pentru asta, dar am început să sporovăim și și-a mai revenit, chiar m-a invitat în casă. Nici nu aveam idee că proprietatea e atât de frumoasă. I-am spus și lui asta și fost foarte mândru.

Am dat din cap și, nu știu de ce, dar mi-a venit să plâng.

— Muncește din greu.

— Într-adevăr.

Mă studie pentru o clipă.

— I-am spus câteva lucruri pe care mi le aminteam despre mama lui, Alyssa, și i-a plăcut.

Mi-am înclinat ușor capul într-o parte, dorindu-mi să continue.

— Am vorbit și despre tine și asta i-a plăcut cel mai mult. Mi-am dat seama după expresia de pe chipul lui. Anne zâmbi cu blândețe. Privirea lui Archer la auzul numelui tău, ah, Bree, dragă, nu am mai văzut pe cineva să-și pună astfel inima pe tavă. Privirea îi era plină de blândețe. Mi-a amintit de cum mă privea Bill uneori, spuse și zâmbi din nou și am zâmbit și eu, inima bătându-mi cu putere.

— Te iubește, dragă.

Am dat din cap și am lăsat privirea în pământ.

— Da, și eu îl iubesc pe el. Mi-am mușcat buza. Din păcate, cred că pentru Archer, iubirea e complicată.

Îmi zâmbi trist.

— Acum că știu tot ce știu despre viața pe care a dus-o, cred că simte că dragostea pentru tine este plină de riscuri.

Am aprobat din cap, cu ochii plini de lacrimi. I-am povestit despre ce s-a întâmplat când m-am întors din Ohio și ea mă ascultă cu durere întipărită pe față.

— Ce ar trebui să fac, Anne? am întrebat-o când am terminat.

— Cred că cel mai bun lucru pe care ai putea să îl faci pentru Archer...

Se opri la mijlocul propoziției, cu o expresie de spaimă pe față și își duse mâna la piept.

— Anne! am strigat, sărind în picioare și grăbindu-mă spre ea. Nu avea aer și căzuse pe spate pe canapea.

— Doamne, Dumnezeule! Anne!

Mi-am scos telefonul din buzunarul hanoracului și am tastat 112 cu mâinile tremurând.

I-am dat operatoarei adresa și i-am spus că bănuiam că vecina mea suferise un infarct, iar fata de la celălalt capăt al liniei mă asigură că ambulanța era deja pe drum.

M-am întors lângă Anne, spunându-i din nou și din nou că ajutoarele erau pe drum. Se ținea în continuare cu degetele încleștate de piept, însă ochii îi erau ațintiți spre mine și aveam impresia că înțelegea ce îi spuneam.

— Doamne, Dumnezeule, m-am gândit. Dacă nu aș fi fost aici?

După zece minute lungi cât o eternitate, ambulanța intră pe strada noastră în sunete stridente și lacrimile îmi curgeau necontenit pe față în timp ce îi priveam cum se ocupau de Anne care zăcea întinsă pe canapea. Respiram lung, sacadat, încercând să îmi readuc propriile bătăi ale inimii la normal.

— O să fie bine? l-am întrebat pe paramedic în momentul în care au adus o targă pentru a o transporta.

Avea o mască de oxigen pe față și deja parcă părea să se simtă mai bine, culoarea revenindu-i în obraji.

— Arată bine, zise el. E conștientă și am ajuns la timp.

— Bine, am dat din cap și m-am luat în brațe. Ea nu are pe nimeni. Să vă aștept la spital?

— Sunteți binevenită să o însoțiți în ambulanță.

— Aha! Bine! Da, vă rog, dacă se poate, am zis, plecând după ei și închizând ușa de la casa lui Anne în urma mea.

În drumul spre ambulanță, m-am uitat în partea dreaptă și l-am văzut pe Archer alergând spre mine, cu o privire pe față pe care nu puteam să o descriu altfel decât sălbatică. Inima mi se duse în genunchi. O, Doamne, alergase până aici... trebuie să fi auzit sirenele ambulanței de la el de acasă. M-am îndreptat rapid spre el. Se opri brusc atunci când mă văzu și nu mai făcu niciun pas înainte, rămase pe loc cu ochii mari și holbați și cu pumnii strânși. Am alergat ultimii metri către el și i-am spus:

— Archer! Anne a suferit un infarct. Acum e bine, cred, dar o să merg la spital cu ea. E în regulă. Totul e în regulă. Sunt bine.

Își puse mâinile în cap și scrâșni din dinți ca și cum se lupta să țină în frâu ceva. Se învârti în cerc, după care se întoarse către mine dând o dată din cap, cu aceeași expresie sălbatică pe față.

— Vin direct la tine după ce aflu că o să fie bine, i-am zis.

M-am uitat înapoi și chiar atunci roțile din spate ale târgii dispărură în ambulanță.

— Vin cu un taxi direct la tine.

Archer dădu din cap, același chip șters, după care se întoarse fără să spună un cuvânt și se îndepărtă de mine.

Am ezitat doar o clipă înainte de a alerga înapoi către ambulanță și am sărit înăuntru chiar pe când se închideau ușile.

Am rămas la spital până când am știut cu siguranță că Anne va fi bine. Când doctorul ieși într-un târziu să îmi spună că era stabilă, mă asigură că dormea, dar că ea știa că eram acolo. Îi sunaseră și o soră, al cărei număr de telefon îl primiseră de la Anne când fusese adusă la spital pentru prima dată și avea să ajungă în Pelion a doua zi dimineață. Asta mă făcu să mă simt mult mai bine și când, în cele din urmă, am sunat după un taxi, am simțit cum o greutate imensă mi se ridică de pe suflet.

Totuși, eram îngrijorată în legătură cu Archer. Îi scrisesem un mesaj când am ajuns la spital și apoi încă unul după ce doctorul ieșise să vorbească cu mine, însă nu-mi răspunse. Eram nerăbdătoare să ajung la el.

Mi-am mușcat buzele tot drumul de treizeci de minute făcut de taxi până la mine acasă. Îi spusesem lui Archer că aveam să mă duc direct la el, dar voiam să o iau pe Phoebe înainte să ajung la el. Eram sigură că se calmase deja. Știa că eram bine, chiar dacă sperietura inițială îl afectase. Totuși, nu știam sigur de ce nu îmi răspundea la telefon și simțeam un gol în stomac.

L-am plătit pe șofer și am sărit din mașină, am intrat val-vârtej în casă, strigând-o pe Phoebe care veni în fugă zgâriind cu unghiile podeaua din lemn.

Câteva minute mai târziu, am parcat mașina în fața porții lui Archer și am intrat împreună cu Phoebe. Am mers până la ușă și am ciocănit ușor înainte să o deschid și să o las pe Phoebe jos. Afară tocmai începuse să burnițeze, cerul fiind acoperit de nori grei.

Casa lui Archer era cufundată în întuneric cu excepția unei veioze cu picior care era aprinsă în colțul sufrageriei. Archer stătea pe un scaun în colțul opus. Nu l-am observat de la început, așa că atunci când îmi apăru în fața ochilor, am tresărit și mi-am dus mâna la piept, după care am râs ușor. Avea o expresie sumbră și ochii îi erau grei. M-am dus imediat la el, am îngenuncheat în fața lui și mi-am pus capul în brațele lui, apoi am oftat.

Când mi-am dat seama, după câteva secunde, că nu avea de gând să se miște, am ridicat privirea către el, întrebătoare.

— *Cum se simte Anne?* întrebă el.

Mi-am ridicat mâinile.

— *O să-și revină. Sora ei va fi aici mâine-dimineață,* i-am zis oftând. *Îmi pare rău că tot episodul ăsta te-a speriat. Nu am vrut să te las acolo, dar nici nu am vrut să o las singură pe Anne.*

Archer ridică mâinile.

— *Înțeleg, zise el, cu ochii închiși.*

Am dat din cap, mușcându-mi buza.

— *Ești bine? La ce te gândești?*

Rămase tăcut atât de mult timp încât am crezut că nu îmi va răspunde, dar într-un târziu ridică mâinile și gesticulă:

— *La ziua aceea.*

Mi-am lăsat puțin capul într-o parte.

— *Ziua aceea?* am întrebat, derutată.

— În ziua în care am fost împușcat, unchiul meu venise să ne ia pe mine și pe mama și să ne ducă departe de tata.

Am făcut ochii mari, dar nu am spus niciun cuvânt, m-am uitat doar la el și am așteptat să continue.

— Tata era într-un bar... Cică avea puțină treabă.

Făcu o pauză, uitându-se în gol, în spatele meu, pentru o secundă înainte ca privirea lui să mă caute din nou.

— Nu fusese mereu așa cum ajunsese să fie spre sfârșit. Era amuzant și plin de farmec atunci când își dorea asta. Dar apoi, a început să bea și, din acel moment, lucrurile au început să fie din ce în ce mai rele. O lovea pe mama și o acuza de lucruri pe care le făcea el de fapt. Oricum, mama iubea un singur bărbat și acela era unchiul Connor. Știam asta, tatăl meu știa asta, tot orașul știa asta. Și adevărul era că și eu îl iubeam mai mult decât pe tata.

Rămase din nou tăcut pentru un minut, privind în gol. Într-un târziu, continuă:

— Așa că, atunci când a venit să ne ia în ziua aia și eu am aflat că eram de fapt fiul lui și nu al lui Marcus Hale, am fost fericit. Eram în culmea fericirii.

Mă privi cu foarte puțină emoție, ca și când era ascuns adânc înăuntrul lui.

— Unchiul meu m-a împușcat, Bree. Marcus Hale m-a împușcat. Nu știu dacă a făcut-o intenționat sau arma pur și simplu s-a descărcat în timp ce eu fugeam plin de mânie către el. Oricum ar fi, m-a împușcat și gata.

Își duse mâna la gât și își mângâie cicatricea.

— Asta a făcut din mine.

Am simțit că rămân fără cur.

— Of, Archer, am oftat.

El continuă să mă privească. Era aproape paralizat.

— Ce s-a întâmplat cu ei? Cu mama ta? am întrebat, privindu-l și încercând să înghit nodul care mi se pusese în gât.

Făcu o pauză doar pentru o secundă.

— *Marcus ne lovise din spate cu mașina încercând să ne scoată de pe șosea. Mașina s-a răsturnat. Mama a murit în accident.*

Își închise ochii pentru un minut, făcând o pauză, după care îi deschise și continuă:

— *După ce Marcus m-a împușcat, a avut loc o ceartă între el și Connor, în mijlocul drumului.*

Rămase din nou tăcut, cu ochii ca două lacuri adânci, pline de amărăciune.

— *S-au împușcat unul pe celălalt, Bree. Chiar acolo, în mijlocul drumului, sub cerul albastru de primăvară, s-au împușcat unul pe celălalt.*

Groaza îmi înghiți și ultima picătură de vlagă.

Archer continuă:

— *La un moment dat, a apărut Tori și apoi îmi amintesc vag că a mai trecut o mașină pe lângă noi la un minut după aceea. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit la spital.*

Un suspin dădea semne să iasă din gât, dar mi l-am înghițit.

— *Toți anii ăștia,* am dat din cap, incapabilă să înțeleg chinul pe care îl trăise, *toți anii aceștia ai trăit cu povara asta, de unul singur. Of, Archer!*

Am oftat adânc, încercând să-mi țin în frâu emoțiile.

Se uită la mine, în sfârșit, cu un licăr de emoție în priviri, dar imediat privi în altă parte. M-am tras mai aproape de el și l-am prins cu degetele de tricou, în timp ce mi-am lăsat capul pe abdomenul lui, lacrimile curgându-mi pe obraji în timp ce îi șopteam din nou, și din nou:

— Îmi pare atât de rău.

Nu știam ce altceva aș fi putut să spun ca răspuns la amploarea groazei pe care un băiețel trebuie s-o fi îndurat.

Dar am înțeles, în sfârșit, profunzimea durerii lui, a traumei lui, a poverii pe care o dusese în sufletul lui. Și am înțeles de ce

Victoria Hale îl ura atât de mult. Ea nu intenționase să îi fure doar vocea, ea căutase să îi fure încrederea în sine, stima de sine, identitatea. Pentru că Archer era întruchiparea faptului că soțul ei iubise o altă femeie mai profund și mai puternic decât o iubise vreodată pe ea și pentru că îi oferise acelei femei nu doar inima lui, ci și întâiul său fiu. Iar acel fiu avea puterea să îi ia totul.

Am continuat să îl țin pe Archer strâns în brațe.

După un timp, ce păru să fie îndelungat, m-am lăsat înapoi pe spate.

— *Tu deții pământul pe care e construit acest oraș. Tu ești fiul cel mare al lui Connor.*

Mă aprobă dând din cap, fără să se uite la mine, părându-i să nu îi pese câtuși de puțin.

— Nu îl vrei, Archer? l-am întrebat, ștergându-mi lacrimile de pe obrajii umezi.

Se uită în jos la mine.

— *Ce naiba să fac cu el? Nici măcar nu pot să comunic cu altcineva în afara de tine. Cu atât mai puțin să conduc un oraș întreg. Oamenii s-ar uita la mine ca la o glumă proastă.*

Am dat din cap.

— *Nu e adevărat. Ești bun în tot ceea ce faci. De fapt, te-ai descurca de minune.*

— *Nu îl vreau,* zise el, cuprins de suferință. *Lasă-l pe Travis să îl ia. Eu nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Nu sunt doar incapabil, nici nu îl merit. A fost vina mea. Au murit în ziua aceea numai din cauza mea.*

M-am dat în spate, trăgând adânc aer în piept.

— *Vina ta? Erai doar un copil! Cum ar fi putut să fie vina ta?*

Archer își îndreptă privirea către mine, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— *Simpla mea existență le-a cauzat morțile.*

— Propriile lor alegeri le-au adus moartea, nu un copil de numai șapte ani. Îmi pare rău, dar nu o să mă convingi niciodată că porți măcar o fărâmă de responsabilitate pentru ceea ce s-a întâmplat între cei patru adulți în ziua aceea.

Am dat cu vehemență din cap, încercând să pun, fizic, accentul pe vorbele pe care le „rosteam".

Se uită peste umărul meu, în gol, la ceva ce numai el putea să vadă. Am avut răbdare și l-am așteptat.

— Într-un timp, am zis că sunt blestemat, interveni cu un zâmbet trist în colțul gurii, care se transformă apoi într-o grimasă, după care își trecu una dintre mâini peste față înainte de a și le ridica din nou pe amândouă. *Părea imposibil ca cineva să aibă parte de atâta amărăciune într-o singură viață.* Dar, *după aceea, am realizat că, probabil, nu sunt blestemat, ci pedepsit.*

Am dat din cap.

— Lucrurile nu funcționează așa, i-am zis.

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei și am oftat adânc.

— Și eu gândeam așa într-un timp, Archer. Dar... mi-am dat seama că dacă gândeam așa, asta ar fi însemnat că tatăl meu a meritat să fie împușcat în propriul restaurant și știu că asta nu e adevărat.

Am făcut o pauză, încercând să îmi amintesc cum era atunci când și eu credeam că sunt blestemată.

— Lucrurile rele nu li se întâmplă oamenilor pentru că le merită. Lucrurile nu funcționează așa. Așa e... viața. Și nu contează cine suntem, noi trebuie să acceptăm lucrurile, așa mizerabile cum or fi ele și să încercăm să trecem mai departe orice ar fi, să iubim oricum ar fi și să continuăm să sperăm... să avem încredere că există un scop al călătoriei noastre.

I-am prins mâinile într-ale mele pentru o secundă, apoi le-am dat drumul ca să pot continua.

— *Și încearcă să crezi că poate cei care au mai multe fisuri au parte și de mai multă lumină.*

Archer se uita în continuare atent la mine, apoi își ridică mâinile și zise:

— *Nu știu dacă pot. Încerc din răsputeri, dar nu știu dacă pot.*

— *Poți,* i-am confirmat, cu gesturi apăsate, ca să subliniez ceea ce spuneam. *Poți.*

Făcu o pauză un moment înainte să intervină din nou:

— *Totul pare atât de încurcat.* Își trecu o mână prin părul scurt. *Nu înțeleg nimic din toate astea, trecutul meu, viața mea, iubirea mea pentru tine.*

M-am uitat la el, privind emoțiile ce i se întretăiau pe chip. După o secundă, am ridicat mâinile.

— *Nu-mi amintesc foarte multe despre mama,* i-am zis, după care am dat ușor din cap. *A murit de cancer, iar eu eram foarte mică atunci când s-a întâmplat.*

Mi-am umezit buzele, făcând o pauză.

— *Dar mi-o amintesc cum făcea goblenuri.*

Archer îmi urmărea mâinile, mai aruncându-mi câte o privire printre cuvinte.

— *În fine, într-una din zile am luat un goblen lucrat de ea, era plin de fire, cu noduri și ațe de diferite mărimi care atârnau peste tot. Nici nu îmi dădeam seama ce ar fi trebuit să reprezinte.*

Nu mi-am dezlipit ochii de Archer și l-am strâns de mână înainte să o ridic din nou pe a mea.

— *Dar a apărut mama, mi-a luat bucata de material din mână și a întors-o pe partea cealaltă... era o operă de artă.*

Am oftat, apoi am zâmbit.

— *Îi plăceau păsările. Îmi amintesc imaginea: era un cuib plin de pui a căror mamă tocmai se întorcea la ei.*

Am făcut o pauză, gândindu-mă la imagine.

— Uneori, atunci când viața devine foarte complicată și greu de înțeles, mă gândesc la bucățile acelea de material. Încerc să închid ochii și să cred că, deși nu văd cealaltă față, că cea la care mă uit e urâtă și încurcată, există totuși o operă de artă, țesută din toate acele noduri și ațe atârnate. Încerc să cred că din ceva foarte urât și încurcat poate ieși ceva foarte frumos și că va veni un moment când îmi voi da seama despre ce este vorba. Archer, tu m-ai ajutat să mă văd pe mine. Lasă-mă să te ajut să te descoperi și pe tine.

Archer se uită fix la mine, dar nu zise nimic. Mă trase cu blândețe de brațe lângă el și mă ținu strâns, lipită de corpul lui, răsuflarea lui caldă dezmierdându-mi gâtul...

Am stat așa câteva minute, apoi i-am șoptit în ureche:

— Sunt atât de obosită. Știu că e devreme, dar du-mă în pat, Archer. Ține-mă în brațe. Lasă-mă să te țin în brațe.

Ne-am ridicat amândoi și ne-am dus în dormitor unde ne-am dezbrăcat încet și ne-am băgat sub așternuturi. M-a tras aproape și m-a ținut strâns în brațe, dar nu a încercat să facem dragoste. Părea că se simte mai bine, însă era tot distant, ca și cum ar fi fost pierdut undeva înăuntrul lui.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus povestea ta, am șoptit în întuneric.

Archer doar a dat din cap și m-a tras mai aproape.

CAPITOLUL TREIZECI

Bree

A doua zi, în Pelion, era parada de Ziua Poliției. Am stat la fereastra restaurantului și am urmărit, ca prin ceață, mașinile și dubele trecând, oamenii aliniați pe trotuar, fluturând stegulețe. Mă simțeam amorțită, cu inima împietrită, îndurerată.

Nu dormisem prea bine. Îl simțisem pe Archer zvârcolindu-se și întorcându-se de pe o parte pe alta toată noaptea. Când îl întrebasem de dimineață dacă a putut să doarmă, făcu doar un semn din cap că „nu", fără să ofere vreo explicație.

Nu spusese mare lucru la micul dejun pe care l-am servit împreună, iar eu m-am pregătit să merg acasă pentru a-mi lua uniforma de lucru și pentru a o lăsa pe Phoebe. Părea căzut pe gânduri, încă pierdut în propriul tumult interior, dar când să plec, tot mă trase către el și mă strânse tare în brațe.

— Archer, iubitule, vorbește cu mine, i-am spus, fără să-mi pese că asta m-ar fi putut face să întârzii la muncă.

El clătinase doar din cap, oferind un zâmbet doar din colțul buzelor, nu și din priviri, și îmi spusese că avea să mă vadă după lucru și că aveam mai multe de vorbit.

Și iată-mă acum în fața ferestrei, îngrijorată. Restaurantul era aproape gol din moment ce aproape toată lumea era la paradă, așa că mi-am permis câteva minute să mă cufund în propriile gânduri, fără să fiu întreruptă.

Urmăream cum treceau prin fața geamului mașinile clasice de poliție, mulțimea întâmpinând cu mai multă căldură mașinile *vintage*, când, deodată, am simțit cum mă cuprinde o amărăciune. Archer ar fi trebuit să fie aici. Archer ar trebui să ia parte la cina comemorativă a tatălui său. Și nici măcar nu fusese invitat. Ce naiba era în neregulă cu orașul ăsta? Victoria Hale, scorpia asta odioasă, asta era în neregulă cu orașul ăsta. Cum putea cineva ca ea să se suporte? Ruinase atâtea vieți... și, pentru ce? Bani? Prestigiu? Putere? Mândrie? Doar ca să iasă învingătoare?

Iar acum întreg orașul i se închina de frica repercusiunilor.

Stând acolo, gândindu-mă la tot ceea ce îmi povestise Archer aseară, mi-a venit să vomit. Realitatea a ceea ce trebuie să fi simțit un băiat de numai șapte ani în ziua aceea era înfiorătoare. Îmi doream să mă întorc înapoi în timp, să îl iau în brațe, să îl alin, să fac totul să dispară. Dar acest lucru nu era posibil și mă durea.

Șirul gândurilor mi-a fost întrerupt de vibrația telefonului din buzunarul uniformei. L-am scos repede din buzunar și am văzut că era un apel din Ohio. M-am îndepărtat de tejgheaua unde stăteau câțiva clienți și am răspuns.

— Alo, am spus, încet.

— Bree, bună, sunt inspectorul McIntyre. Te sun pentru că am niște vești.

Am aruncat o privire înapoi către tejghea și părea că toți clienții aveau tot ce le trebuia, după care m-am întors cu spatele.

Vag, am auzit clinchetul clopoțelului de la intrare, dar nu m-am întors. Maggie se putea ocupa de clienții noi până terminam de vorbit.

— Aveți noutăți, inspectore?

— Da. Am făcut o arestare.

Am tras adânc aer în piept.

— Ați făcut o arestare? am șoptit eu.

— Da. Numele lui e Jeffrey Perkins. E bărbatul pe care l-ai identificat. L-am adus la secție pentru interogatoriu și amprenta lui se potrivește cu cea găsită la locul faptei. Și-a luat un avocat, așa că refuză să vorbească. Tatăl lui deține o imensă companie, *Fortune Five Hundred* aici în oraș.

Am făcut o pauză, mușcându-mi buza.

— Jeffrey Perkins? am întrebat. Tatăl lui e Louie Perkins, nu-i așa? am întrebat cu ochii închiși, recunoscând numele de familie al individului care deținea una dintre cele mai mari companii de asigurări din Cincinnati.

Detectivul făcu o pauză.

— Da.

— De ce un om ca Jeffrey Perkins ar jefui un magazin mic, de cartier? am întrebat, complet paralizată de uimire.

— Aș vrea să îți pot răspunde, zise el. Eu bănuiesc că e legat de droguri.

— Hmm, am zis, amintindu-mi ochii foarte lucioși și dilatați, precum și nervozitatea criminalului.

Un băiat bogat, dependent de droguri? M-am cutremurat, scuturând puțin din cap ca să mă aduc în prezent.

— Și ce o să se întâmple acum, inspectore?

— Ei bine, a ieșit pe cauțiune. Trimiterea în judecată va avea loc peste câteva luni, așadar trebuie să așteptăm.

Am făcut o pauză pentru o clipă.

— A ieșit pe cauțiune. Deci așteptăm din nou.

Am oftat.

— Știu. E greu. Dar, Bree, avem niște dovezi foarte clare împotriva lui. În plus de asta, avem și identificarea ta. Sunt foarte optimist.

Din nou am tras aer adânc în piept.

— Vă mulțumesc foarte mult, inspectore. Vă rog să mă țineți la curent cu orice apare nou.

— Absolut, așa am să fac. Să ai o zi bună.

— La fel și dumneavoastră, inspectore. La revedere.

Am închis telefonul și am rămas cu spatele la tejghea. Erau vești bune, așa că de ce nu simțeam bucuria și ușurarea pe care ar fi trebuit să le simt? Am început să-mi mușc unghia de la degetul mare, încercând să înțeleg. Într-un târziu, am inspirat adânc și m-am întors. Victoria Hale și Travis Hale stăteau la unul dintre colțurile tejghelei, în partea mea dreaptă.

Am făcut ochii mari și am observat privirea ca de gheață a Victoriei Hale și pe cea încruntată a lui Travis.

M-am întors pe vârfuri și am strigat:

— Maggie! Fac o pauză scurtă. Nu mă simt prea bine.

Maggie se întoarse către mine cu o privire îngrijorată.

— Bine, scumpo, strigă ea în timp ce eu m-am grăbit să ajung în spate, unde am rămas până când Travis și Tori au plecat din local.

La puțin timp după aceea, tocmai ștergeam o masă de lângă fereastră când l-am văzut pe Archer de partea cealaltă a străzii. Inima începu să îmi bată cu putere.

— Maggie! am strigat. Mă întorc imediat!

— Ah, bine, am auzit-o pe Maggie răspunzând, nedumerită, de la masa unde se așezase să ia o pauză, citind o revistă. Probabil că se întreba ce era cu mine.

Am ieșit pe ușa din față și l-am strigat pe Archer. Stătea pe marginea străzii și privea mașinile de poliție cu o expresie încordată pe față. Oare se gândea la același lucru la care mă gândeam și eu?

Când să trec de bordură, o mână mă prinse de braț, așa că m-am oprit, m-am întors încet și l-am văzut pe Travis. Am privit mai în stânga lui și am văzut-o pe Victoria Hale care se prefăcea că nu exist, cu ochii ațintiți către parada ce se desfășura în fața ei, cu un zâmbet prefăcut pe față și cu nasul pe sus.

M-am uitat peste umăr la Archer care acum trecea strada și se îndrepta către noi.

— Trebuie să plec, Travis, i-am spus, încercând să mă trag din strânsoarea lui.

— Hei, așteaptă, zise el, refuzând să îmi dea drumul. Ți-am auzit convorbirea telefonică. Sunt îngrijorat. Voiam doar să...

— Travis, lasă-mă să plec, i-am spus, simțind cum îmi crește pulsul.

Ăsta era ultimul lucru de care Archer avea nevoie acum.

— Bree, știu că nu sunt persoana ta preferată, dar dacă pot să te ajut cu ceva...

— Lasă-mă să plec, Travis, am strigat, smulgându-mi mâna.

Mulțimea din jurul nostru păru să tacă dintr-odată, toate perechile de ochi ignorând parada și îndreptându-se lent spre noi.

Până să mă răsucesc pe călcâie, un pumn zbură către fața lui Travis și acesta căzu, stropii de sânge părând să se miște cu încetinitorul prin aerul din fața mea. Mi se tăie respirația, la fel și lui Tori Hale și câtorva oameni din apropierea noastră.

M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Archer stând acolo, respirând greu, cu ochii mari, închizând și deschizând pumnii pe lângă corp.

M-am uitat la el uluită, după care m-am întors către Travis care tocmai se ridica. Ochii îi erau plini de furie când urlă către Archer, scrâșnind printre dinți:

— Nenorocitule!

— Travis, exclamă Tori cu o expresie ce nu era chiar atât de crispată încât să îi ascundă alarmarea.

Am ridicat mâinile să îi despart, dar era prea târziu. Travis ieși la atac de după mine și sări la Archer și se rostogoliră amândoi la pământ în timp ce oamenii începeau să-și piardă cumpătul și se împingeau în spate, unii dintre ei împiedicându-se de

Archer îi dădu un pumn lui Travis înainte ca acesta să îl dea de pământ, Archer izbindu-se cu spatele de caldarâm cu o bufnitură. Răsuflă cu putere și scrâșni din dinți. Travis își pregăti o lovitură cu pumnul și îl lovi în maxilar.

Am început să plâng în hohote, simțind cum frica îmi cuprindea corpul precum flăcările ce pârjolește pădurea.

— Opriți-vă! am strigat. Opriți-vă!

Travis ridică din nou mâna și se pregătea să îl lovească iarăși pe Archer. Doamne, Dumnezeule, o să îl facă praf acolo, pe pământ, în fața tuturor, în fața mea. Totul în mine începu să clocotească, inima îmi bătea zgomotos în piept, iar pulsul mi-o luă razna.

— Opriți-vă! am țipat, cu vocea înecată de plâns. Sunteți frați! Opriți-vă!

Timpul păru să înghețe, când pumnul lui Travis se opri în aer, iar ochii lui Archer se îndreptară direct spre mine. Am auzit-o pe Tori inspirând brusc.

— Sunteți frați, am spus din nou, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Vă rog, nu faceți asta. Ziua aceasta este despre tatăl vostru. El nu ar fi fost de acord cu toate astea. Vă rog. Vă rog să încetați.

Travis îl apăsă pe Archer pe piept, dar apoi se dădu de pe el și se ridică în picioare. Archer se ridică și el rapid în picioare, frecându-și maxilarul și uitându-se în jur la oamenii care priveau înmărmuriți. Expresia de pe fața lui era o combinație de confuzie, furie și teamă, toate trei lucind pe rând în ochii lui brun-aurii.

O altă pereche de ochi căprui-aurii se opri asupra mea în timp ce Travis îl împinse pe Archer la o parte, nu foarte dur.

— Nu suntem frați. Suntem veri, zise el, uitându-se la mine de parcă aș fi fost nebună.

Am dat din cap cu ochii ațintiți asupra lui Archer, care nu se uita la mine.

— Îmi pare rău, Archer, am spus. Nu am vrut să-mi scape asta. Îmi pare rău, am șoptit. Mi-aș dori să retrag ce am spus.

— Ce dracu' înseamnă asta? întrebă Travis.

— Să mergem, strigă Tori către Travis. Ăsta e un animal, se răsti către Archer. Sunt nebuni amândoi. Nu am de gând să mai ascult nebunia asta nici măcar o secundă în plus.

Încercă să îl tragă pe Travis de braț, dar el se retrase cu ușurință.

Se uită cu atenție la ea, și, după privirea din ochii săi, ceva începea să se lege în mintea lui, începea să înțeleagă.

— Ei bine, lucrurile de genul ăsta sunt ușor de demonstrat cu un simplu test de sânge, zise Travis, sec, uitându-se la mama sa.

Tori se albi și își întoarse capul. Travis o urmări cu privirea.

— Iisuse, zise el. E adevărat. Tu știai asta.

— Nu am știut nimic de așa ceva, zise ea cu o voce isterică.

— M-am gândit eu, zise o altă voce din mulțime și când mi-am întors capul am văzut-o pe Mandy Wright venind către noi. În clipa în care ți-am văzut ochii privindu-mă din brațele mamei tale, am știut. Ăștia sunt ochii lui Connor Hale, ochii tatălui tău, șopti Mandy, cu privirea ațintită asupra lui Archer.

Mi-am închis ochii, în timp ce și mai multe lacrimi îmi inundară obrazul.

Doamne, Dumnezeule.

— Gata, strigă Tori. Dacă nu pleci tu, plec eu. Vorbești despre soțul meu. Și dintre toate zilele în care puteați să îi întinați memoria... Ar trebui să vă fie rușine.

Ne arătă pe fiecare dintre noi cu degetul ei osos, dat cu ojă roșie, cu aceeași privire de gheață pe față. Și cu asta, se întoarse și își făcu loc prin mulțime.

I-am aruncat o privire scurtă lui Travis, dar ochii mi se îndreptară înapoi spre Archer. Archer se uită la mine, apoi la Mandy, apoi la Travis, apoi la oamenii din jurul nostru, ai căror ochi erau toți ațintiți asupra noastră. Panica îi apăru pe față și am realizat că oamenii îl priveau cu uimire și șușoteau. Inima mi se frânse în două și am făcut un pas către el, dar el se dădu un pas înapoi, cu ochii fugindu-i din nou prin mulțime.

— Archer, am zis eu, încercând să îl ating.

El se întoarse cu spatele și începu să își facă loc prin mulțimea care rămăsese nemișcată. M-am oprit, lăsându-mi mâna să-mi cadă pe lângă corp și lăsând capul într-o parte.

— Bree? întrebă Travis și l-am străfulgerat din priviri.

— Nici să nu te gândești, i-am spus printre dinți, după care m-am îndepărtat de el și am fugit înapoi în restaurant.

Maggie stătea în ușă.

— Du-te după el, scumpo, zise ea cu blândețe, punând mâna pe umărul meu.

Evident că văzuse întreaga scenă. Tot orașul o văzuse.

Am dat din cap.

— Are nevoie să fie singur, am zis eu.

Nu eram sigură cum de știam asta. Pur și simplu, am știut.

— Bine, zise Maggie, dar măcar du-te acasă. Oricum azi e o zi moartă.

Am dat din cap că așa era.

— Mulțumesc, Maggie.

— Nu ai pentru ce, scumpo.

— O să ies prin spate. Am mașina pe alee, așa că o să pot să ies fără să dau de străzi blocate.

Maggie dădu din cap, ochii ei licărind plini de empatie.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, zise ea.

Am reușit să surâd.

— Așa am să fac.

Am condus acasă ca un porumbel voiajor; nici măcar nu mi-am dat seama când am ajuns. M-am târât înăuntru și m-am prăbușit pe canapea, iar când Phoebe îmi sări în poală și începu să mă lingă pe față, lacrimile începură să îmi curgă pe obraz. Cum de o luaseră toate razna atât de tare în doar câteva zile?

Aveam impresia că Archer e o bombă cu ceas, gata să explodeze în orice minut. Voiam să îl ajut să treacă peste toate astea, dar nu știam cum să fac. Mă simțeam neajutorată, fără arme. Mi-am șters lacrimile de pe obraz și am rămas acolo un timp, încercând să găsesc o soluție.

Poate că aveam nevoie să plecăm departe de orașul acesta, pur și simplu să ne aruncăm câteva lucruri în mașină și să plecăm într-un loc nou. Doamne, cât de cunoscut suna asta. Nu era asta exact ideea pe care o avusese și Connor Hale? Și uite cum i-a ieșit. Deloc bine.

Și oricum, cum avea asta să îl facă pe Archer să se simtă? El deja se lupta cu ideea că nu se simțea un bărbat adevărat. Cum avea să se simtă în momentul în care eu aveam să îmi găsesc de lucru într-un loc nou și el avea să stea închis într-un apartament? Măcar aici avea terenul lui, proiectele lui, casa lui, lacul...

Cu toate că, acum, dădusem probabil totul peste cap. Chipul mi se întuneca tot mai mult pe măsură ce eram cuprinsă de vinovăție. Îi luase atâta timp să se simtă suficient de sigur pe el încât să iasă din casă, iar acum avea să se ascundă pe proprietatea lui din nou, îngrijorat că oamenii aveau să șușotească și să se holbeze la el, să îi judece dizabilitatea, făcându-l să se simtă un nimeni.

După câteva minute m-am ridicat, obosită, și am dus-o pe Phoebe afară, după care m-am întors în casă și am făcut un duș, cu mintea încă la ce se întâmplase la paradă. Trebuia să mă duc la el și să îmi cer scuze. Nu dorisem să dezvălui secretul pe care

o lună mai târziu. Dar o făcuseră. Iar acum, el era cel ce trebuia să anunțe veștile proaste, dacă asta mai era de făcut.

M-am întâlnit cu ei într-o bârlogă grecească, neștiind în seara aceea de luni că ne priveam pentru ultima oară la cină și nu am mai văzut niciodată.

M-am întors în pat și m-am lăsat din nou cuprinsă de tristețe. Eram deznădăjduită și nu voiam să văd nicio dovadă de optimism în viața asta, în afară de faptul că îl aveam pe Archer cu siguranță. M-am gândit că poate mă simt așa din cauza oboselii. Poate că aveam nevoie de câteva minute de odihnă...

Am dormit o oră, cel mult două. Am reușit doar câteva minute și m-am urcat la volan. Dormeam. Dormeam mereu. Dormeam două ore. M-am ridicat ca fulgerul și mi-am netezit părul.

Trebuia să merg la Archer. Probabil că se întreba de ce nu mă întorsesem. Dintr-o dată, mi-am dorit cu disperare să-l văd. Voiam să-i simt brațele în jurul meu, să-i simt respirația în ureche. Voiam să-mi spună că totul va fi bine. Voiam să mă ia în brațe și să mă ducă în pat. Voiam să mă facă să uit de tot.

Am pornit motorul și am demarat. Știam că mă aflu la câțiva kilometri de Kandahar. Am văzut un indicator spre aeroport și am urmat direcția. Am trecut de câteva mașini parcate în lateral, de câteva camioane și de câteva tancuri. Am văzut un avion de luptă decolând. Am văzut un elicopter aterizând. Am văzut un grup de soldați în uniforme de camuflaj. Am văzut un steag american fluturând în vânt.

Am văzut un steag american fluturând în vânt.

Am văzut un steag american fluturând în vânt.

*

Bree,

Te rog să nu te învinuiești, ceea ce s-a întâmplat astăzi la paradă nu a fost din vina ta. A fost vina mea, doar a mea.

Plec, Bree. O să iau camioneta unchiului meu. Încă nu știu unde mă duc, dar trebuie să plec undeva. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri și poate chiar să înțeleg puțin mai bine care mi-ar putea fi locul în lumea asta, dacă pot avea unul. Numai gândul ăsta mă face să îmi fie teamă, dar să rămân aici, simțind ceea ce simt, pare să fie varianta și mai înspăimântătoare. Știu că e greu de înțeles. Nici eu nu mă înțeleg.

De două ori am crezut că te-am pierdut și numai posibilitatea asta m-a distrus. Știi ce am făcut când ai întârziat doar câteva minute și am auzit ambulanța îndreptându-se spre casa ta? Am vomat pe gazon, după care am luat-o la fugă spre tine. M-a speriat de moarte. Și problema e că întotdeauna o să fie ceva, nu doar o ambulanță, ci o zi în care o să întârzii de la serviciu sau un tip care îți face avansuri sau... un milion de alte scenarii pe care nici nu mi le pot închipui acum. Mereu o să fie ceva care o să amenințe să mi te ia, chiar dacă e un lucru mărunt, chiar dacă e doar în mintea mea. Și, în cele din urmă, va fi lucrul care ne va distruge. O să încep să te urăsc pentru că tu nu o să poți să mă pui pe picioare, niciodată nu vei putea să mă reasiguri îndeajuns. O să ajungi să nu mă suporți pentru că întotdeauna va trebui să ne cari pe amândoi în cârcă. Nu pot permite asta. Te-am rugat să nu mă lași să distrug ceea ce există între noi, însă nu cred că pot să fac mai mult de atât.

Aseară, după ce ai adormit, nu am putut să încetez să mă gândesc la povestea pe care mi-ai spus-o despre goblenurile pe care le făcea mama ta. Și m-am gândit la asta și astăzi și chiar vreau să cred că ceea ce ai spus este adevărat, că ceva frumos poate ieși din atâta urâțenie și mizerie, din atâta durere, din lucrurile care m-au făcut cine sunt azi. Vreau să văd ce se află pe partea cealaltă. Dar cred că pentru a putea face asta, eu sunt cel care trebuie să întoarcă

broderia pe partea cealaltă. Eu sunt cel care trebuie să facă paşii aceştia. Eu sunt cel care trebuie să înţeleagă cum se leagă toate, cum toate au un sens, cum arată broderia mea.

Nu îţi cer să mă aştepţi, nu aş putea fi atât de egoist. Dar te rog să nu mă urăşti. Nu vreau să te rănesc niciodată, dar nu sunt suficient de bun pentru tine. Nu sunt suficient de bun pentru nimeni în momentul acesta şi vreau să aflu dacă aş putea fi.

Te rog să înţelegi. Te rog să ştii că te iubesc. Te rog să mă ierţi.
Archer

Mâinile îmi tremurau acum ca frunzele şi lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Am început să plâng în hohote, am lăsat scrisoarea să cadă şi mi-am dus mâna la gură.

Sub scrisoare erau un set de chei, telefonul mobil şi o factură pentru un hotel de cătei fără limită de timp. Am suspinat din nou şi m-am prăbuşit pe canapea, aceeaşi canapea pe care Archer mă legănase în braţele lui după ce mă salvase din capcana unchiului său, aceeaşi canapea unde mă sărutase întâia oară. Am plâns în pernă, vrând ca el să se întoarcă, dorindu-mi cu atâta disperare să îi aud paşii intrând pe uşa din spatele meu, încât fiecare celulă a corpului meu tânjea după asta. Dar casa rămase tăcută, liniştea fiind întreruptă doar de suspinele mele înecate.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Bree

Zilele treceau cu greu. Simțeam că inima mi se rupe în două și zace greoaie în piept și eram tot timpul pe punctul de a plânge. Îmi era atât de dor de el încât în majoritatea zilelor aveam impresia că mă scufundam, mă uitam la lumea din jurul meu și mă întrebam de ce nu mă pot conecta la ea, de ce toți și toate erau atât de neclare și de distante, inaccesibile.

Eram și îngrijorată. Oare ce făcea? Unde dormea? Cum comunica cu cei cu care era nevoit să comunice? Îi era teamă? Am încercat să nu mă gândesc la asta, pentru că era unul dintre motivele pentru care plecase. Nu se simțise suficient de bărbat pentru că depindea atât de mult de mine pentru atâtea lucruri din lumea exterioară. Nu îmi spusese asta folosind aceste cuvinte, dar știam că era adevărat. Nu voia să se simtă ca și cum aș fi fost mama lui, dar el, de fapt, era egalul meu, protectorul meu, cel pe care *eu* mă bazam uneori.

Am înțeles. Încă mă durea inima la gândul că soluția lui pentru asta a fost să mă părăsească. Oare avea să se întoarcă? Oare când? Iar atunci când avea să se întoarcă, dacă avea să facă asta, oare ar fi continuat să mă iubească?

Nu știam. Dar aveam să aștept. Aveam să aștept pentru totdeauna dacă era nevoie. Îi spusesem că nu o să îl părăsesc niciodată. Aveam să fiu aici când se întorcea.

Lucram, o vizitam pe Anne, care își revenea rapid, mă plimbam pe lângă lac, îi făceam curățenie lui Archer acasă și îmi era dor de el. Zilele mele se prelungeau, trecând, goale, una după cealaltă.

Orașul bârfi cu fervoare pentru o perioadă și, din câte îmi ajunse pe la urechi, nimeni nu a fost prea surprins că Archer era fiul lui Connor atunci când totul a ieșit la iveală. Oamenii construiau scenarii dacă Archer avea să se întoarcă și dacă avea să ceară ceea ce era, de drept, al lui sau dacă nu avea să se mai întoarcă vreodată. Dar mie nu îmi păsa de toate astea. Eu îl voiam doar pe el.

În mod surprinzător, în ziua ce a urmat paradei, nu am auzit nimic despre Victoria Hale. Îmi trecu la un moment dat prin cap că nu era un semn bun; nu părea genul de femeie care să stea în umbră și să se dea bătută, dar eram prea îndurerată pentru a face ceva în legătură cu asta. Poate că avea impresia că Archer nu reprezenta o amenințare pentru ea. Și poate că nici nu era. Inima îmi era îndurerată.

Travis încercă de câteva ori să vorbească cu mine după paradă, dar i-am tăiat-o scurt și, din fericire, nu a insistat. Nu îl uram, dar ratase atât de multe oportunități să fie o persoană mai bună cu Archer. În loc de asta, încercase să își bată joc de cineva care deja ducea atâtea lupte interioare. Nu aveam să îl respect niciodată. Era fratele lui Archer doar cu numele.

După toamnă, veni iarna. Frunzele colorate viu se veștejiră și căzură, temperatura scăzu dramatic și lacul îngheță.

Într-o zi de noiembrie târziu, la câteva săptămâni de la plecarea lui Archer, Maggie veni la mine în timp ce refăceam stocul din spatele tejghelei și își puse mâna pe umărul meu.

— Bree dragă, ai planuri să mergi acasă de Ziua Recunoștinței?

M-am ridicat și am dat din cap.

— Nu. Rămân aici.

Maggie se uită la mine cu tristețe.

— Scumpo, dacă se întoarce cât timp ești plecată, o să te sun.

Am dat din cap și mai vehement.

— Nu, trebuie să fiu aici dacă se întoarce.

— Bine, scumpo, bine, zise ea. În cazul ăsta, vii la noi de Ziua Recunoștinței? Fiica noastră va veni cu familia. Și vin și Anne și sora ei. O să ne simțim foarte bine.

I-am zâmbit.

— Bine, Maggie. Îți mulțumesc.

— Bine, zâmbi ea, părând totuși tristă.

Puțin mai târziu în aceeași zi, când am închis după ultimul client, Norm se așează cu mine la măsuța noastră de pauze cu o bucată din plăcinta mea cu dovleac în față și luă o înghițitură mare.

— Faci cea mai bună plăcintă cu dovleac pe care am mâncat-o vreodată, zise el, și eu am început să plâng, chiar acolo, la măsuța unde făceam pauză, pentru că știam că era modul lui Norm de a-mi spune că mă iubește.

— Și eu te iubesc! am început să plâng în hohote și Norm se ridică în picioare, încruntat.

— Of, Doamne, Maggie, strigă el. Bree are nevoie de tine.

Poate că prea mi-am dat frâu liber sentimentelor.

Noiembrie se transformă în decembrie și Pelion avu parte de prima ninsoare ușoară. Totul a fost acoperit cu o pătură de zăpadă, aruncând o lumină magică peste oraș, făcându-l să pară chiar mai demodat, ca dintr-un tablou de Thomas Kinkade.

Pe 2 decembrie era ziua de naștere a lui Archer. Mi-am luat liber în ziua aceea și mi-am petrecut-o în fața șemineului de la el de acasă, citind „Ethan Frome". Nu a fost cea mai bună alegere, a avut dreptate, era cea mai depresivă carte scrisă vreodată.

Dar era ziua lui de naștere și îmi doream să îl simt aproape de mine. *La mulți ani, Archer!* i-am șoptit în seara aceea, punându-mi o dorință. Întoarce-te la mine!

O săptămână și ceva mai târziu, într-o sâmbătă răcoroasă, stăteam cuibărită pe canapea alături de Phoebe, cu o pătură și o carte când am auzit un ciocănit ușor la ușă. Inima îmi sări din piept și m-am ridicat repede, aruncând o privire pe fereastră, imaginea unui băiat stând ud leoarcă în ploaie revenindu-mi imediat în minte.

Melanie stătea pe veranda mea, îmbrăcată într-o geacă largă, lungă, un fular roz aprins și o pălărie. Dezamăgire. O iubeam pe Melanie, dar, pentru o secundă, îmi îngăduisem să sper că era Archer care se întorcea la mine. M-am dus să îi deschid.

— Bună.

Melanie zâmbi.

— Intră, i-am spus, tremurând din cauza aerului rece ca gheața ce pătrundea prin deschizătura ușii.

Melanie intră și închise ușa în urma ei.

— Am venit să te iau la ceremonia de aprindere a luminițelor din bradul de Crăciun. Haide, îmbracă-te! îmi ordonă ea.

Am oftat.

— Melanie...

Dădu din cap.

— Îhî. Nu accept niciun „nu". Refuz să te las să devii doamna cu pisici a Pelionului.

Am râs, deși nu îmi prea ardea.

— Doamna cu pisici a Pelionului?

— Îhî. O privire tristă îi brăzdă trăsăturile frumoase. A plecat de mai bine de două luni deja, Bree. Și știu că îți este dor de el, știu. Dar nu o să te las să stai închisă în casă și să te stingi de dorul lui. Nu e sănătos. Tonul vocii îi deveni mai dulce. A ales să plece, draga mea. Și știu că a avut motivele lui. Dar încă ai

viața ta. Încă ai prieteni. Ai voie să îți fie dor de el, dar te rog să nu încetezi să trăiești.

O lacrimă îmi alunecă tăcută pe obraz, dar am șters-o și mi-am tras nasul. Am dat din cap în timp ce o altă lacrimă aluneca pe celălalt obraz. Melanie mă luă în brațele ei și mă strânse la piept. După o clipă, se dădu un pas înapoi.

— E frig. Va trebui să te înfofolești. Să-ți iei ceva fără păr de pisică.

Am râs ușor și mi-am șters și ultima lacrimă de pe obraz.

— Bine, i-am șoptit și m-am dus să mă îmbrac.

Luminile de Crăciun străluceau peste tot în drumul nostru spre centrul orașului. Pentru prima dată de când plecase, am trăit un sentiment foarte apropiat de liniștea interioară, uitându-mă de jur împrejur la orășelul pe care ajunsesem să îl iubesc atât de mult, plin de oameni care acum făceau parte din inima mea.

Ne-am întâlnit cu Liza în mulțimea din centrul orașului și am zâmbit mai mult decât o făcusem în ultimele două luni. Fetele mă serviră cu cele mai noi povești legate de ultimele lor întâlniri și mă luară de mâini în timp ce bradul se aprinse în urale și fluierături.

Am tras în piept aerul înghețat de decembrie, m-am uitat în sus la cerul plin de stele și am șoptit în mintea mea „Întoarce-te la mine!". Mă cuprinse un sentiment de pace și am privit în jurul meu, mi-am strâns prietenii mai aproape și am început să zâmbesc fără niciun motiv.

Crăciunul veni și trecu. În ciuda faptului că Natalie mă implora să mă duc la ea și să îl petrecem împreună, am refuzat și mi-am petrecut încă o sărbătoare alături de Maggie și de Norm. Mă simțeam mai bine, încercând să-mi trăiesc viața, dar

trebuia să fiu în Pelion. Trebuia să fiu acasă, acolo unde Archer ar fi știut unde să mă găsească.

Oare era bine? Am stat la fereastră privind lacul înghețat, am privit zăpada căzând ușor și m-am întrebat dacă îi era cald, dacă avea suficienți bani. Oare mai funcționa cum trebuia mașina aia veche? Oare îi era și lui dor de mine la fel de mult pe cât îmi era mie dor de el? Întoarce-te la mine! am șoptit pentru a mia oară de când plecase.

În ajunul Anului Nou, restaurantul a fost deschis doar până la orele amiezii. Melanie și Liza mă rugaseră să merg cu ele la o petrecere mare, pe malul celălalt al lacului, acasă la un tip pe care îl cunoșteau și care locuia acolo tot timpul anului. Acceptasem invitația, dar acum, în timp ce mă îmbrăcam cu rochia neagră pe care mi-o cumpărasem pentru acea ocazie de la buticul lui Mandy, m-am gândit să le sun pe fete și să mă scuz. Pur și simplu nu aveam chef de petrecere. Dar știam că aveau să insiste și că nu aveau să accepte un refuz, așa că am oftat și am continuat să îmi aranjez părul și să mă machiez.

M-am străduit să îmi prind părul într-un coc ce mi se păruse că arăta drăguț și m-am machiat cu atenție. Mă simțeam drăguță pentru prima dată de când plecase Archer, luând cu el acea privire de dorință pură și de adorație, cea care mă făcea să mă simt cea mai dorită femeie de pe pământ. Am închis ochii și am tras adânc aer în piept, înghițind nodul ce mi se pusese în gât.

Liza și Melanie m-au luat de acasă la ora opt și am ajuns la petrecere o jumătate de oră mai târziu, la o vilă imensă din afara orașului. Mi s-a tăiat respirația când am ajuns pe aleea ce ducea la intrare.

— Fetelor, nu mi-ați spus că mergem la vila unui star de cinema.

— Drăguț, nu-i așa? Gage Buchanan. Tatăl lui deține stațiunea din zonă. E cam măgar când vrea să fie, dar organizează niște petreceri grozave și noi suntem de obicei invitate pentru că suntem prietene cu sora lui, Lexie.

Am dat din cap, admirând casa frumos luminată și mașinile care erau parcate în fața ei. Când am oprit mașina, un valet îmbrăcat într-o haină roșie ne-a deschis ușile, iar Melanie i-a dat cheile.

Am trecut pe lângă fântâna imensă din fața casei și am ajuns la ușă, acolo unde ne aștepta, foarte serios, un majordom, care ne-a făcut semn să intrăm. Liza începu să chicotească în timp ce ne îndreptam spre garderobă.

Interiorul casei era și mai amețitor, o scară impresionantă, chiar din hol, multă marmură și candelabre strălucitoare peste tot, cu mobilă clasică având un aer foarte elegant și destul de mare încât să umple camerele imense. Totul părea grandios și extraordinar de mare. Cum am traversat holul larg, cu portrete și cu ferestre ce ajungeau până în tavan, fiecare conducând către un balcon, m-am simțit exact ca Alice în Țara Minunilor.

Am colindat toată casa, eu clătindu-mi ochii cu tot ce vedeam în jurul meu, Liza și Melanie pălăvrăgind, fără ca să le ascult cu tragere de inimă.

Casa era frumos decorată cu panglici negre și aurii, cu baloane peste tot și cu mese pline cu fluiere și cu confetti de aruncat când ceasul bătea doisprezece. Oamenii râdeau și vorbeau, dar eu nu reușeam să intru în atmosferă. Eram neliniștită, nerăbdătoare, ca și cum ar fi trebuit să fiu altundeva exact în secunda aceea, dar nu știam exact unde sau de ce. M-am învârtit puțin în cerc, privind oamenii din jurul meu, căutând ceva, dar... nu știam exact ce.

Când am ajuns în sala de bal, o femeie veni cu o tavă spre noi și ne oferi un pahar de șampanie. Am luat fiecare câte unul și am început să mă uit distrasă în jur.

— Bree? Pământul către Bree, râse Liza. Unde ești?

I-am zâmbit și am revenit cu picioarele pe pământ.

— Scuze, locul ăsta este copleșitor.

— Ei bine, ia și bea! Trebuie să dansăm.

— Bine. Am râs, încercând să scap de sentimentul acela.

Am băut șampania și ne-am îndreptat spre ringul de dans și pe măsură ce dansam și râdeam, șampania îmi intră în sânge și am reușit să mă întorc în prezent.

Când să plecăm de pe ringul de dans după ce se termină cântecul rapid pe care dansasem, începu unul lent.

— Oh, hei, uite-i pe Stephen și pe Chris, zise Melanie uitându-se către doi tineri ce stăteau pe marginea ringului de dans și vorbeau.

Le observară și ei pe Liza și pe Melanie, le zâmbiră și le făcură semn să se apropie.

Mi-am pus mâna pe umărul lui Melanie.

— Duceți-vă să vorbiți cu ei. Eu, oricum, am nevoie de o gură de aer.

Melanie se încruntă.

— Ești sigură? Putem să venim cu tine dacă vrei.

Am dat din cap.

— Nu, nu, pe bune, sunt bine. Promit.

Ezitară puțin, dar apoi spuseră:

— Bine, o să venim să te căutăm dacă o să lipsești prea mult. Zâmbi și îmi făcu cu ochiul. Și dacă te găsim într-o cameră goală, mângâind pisica familiei, o să ai parte de o *intervenție.*

Am râs.

— Promit să nu stau mult.

Am străbătut camera de bal spre balconul mare pe care îl văzusem la intrare și chiar când am păşit afară, am tras adânc aer în piept. Aerul era rece, dar nu înghețat și după cât dansasem, îmi făcea bine aerul rece pe piele.

M-am plimbat de-a lungul balconului, lăsându-mi mâna să alunece pe balustradă. Afară, totul părea magic; de-a lungul exteriorului casei erau copăcei în ghivece împodobiți cu luminițe strălucitoare, iar printre ei erau aranjate băncuțe mici, intime, suficient de mari cât să încapă două persoane. M-am aplecat peste balustradă, privind oaspeții care vorbeau și râdeau în balconul de dedesubt, după care m-am îndreptat și am rămas acolo câteva minute, inhalând aerul rece și privind stelele.

Aveam senzația stranie că cineva mă urmărea. M-am învârtit ușor, în cerc, cuprinsă din nou de același sentiment pe care îl simțisem și înăuntru. Am clătinat ușor din cap și m-am readus în prezent.

Un cuplu ieși pe balcon, râzând, bărbatul încercând să o pipăie pe femeie în timp ce ea îl ațâța împingându-l înainte de a-l trage înapoi pentru un sărut.

Am privit în altă direcție și inima mi se strânse când am văzut intimitatea dintre ei. „Te rog, întoarce-te la mine", mi-am spus în minte.

M-am îndreptat spre ușă, pe lângă cei doi, lăsându-i să aibă parte de intimitate și am intrat din nou în casă. Odată ajunsă în hol, am rămas nemișcată și am tras din nou aer adânc în piept înainte de a mă îndrepta spre salon. Am tresărit când am simțit o mână pe brațul meu, respirația mi s-a oprit și m-am întors încet. În spatele meu stătea un tip înalt, frumos, cu părul negru cărbune și ochii albastru închis. Mă privea fix.

— Dansezi? zise el direct, după care își întinse mâna către mine ca și cum acceptul meu era de la sine înțeles.

— Hmm, bine, am răspuns încet, respirând din nou și prinzându-l de mână.

Mă conduse pe ringul de dans și se opri exact în mijloc, trăgându-mă aproape de el.

— Cum te numești? îmi șopti el în ureche cu o voce gravă, de mătase.

M-am lăsat ușor pe spate și am privit direct în ochii lui albaștri.

— Bree Prescott.

— Îmi pare bine să te cunosc, Bree Prescott. Eu sunt Gage Buchanan.

M-am tras puțin în spate.

— Ah, asta este casa ta. Mulțumesc că m-ai invitat. Sunt prietena Lizei și a lui Melanie Scholl. Ai o casă foarte frumoasă.

Gage zâmbi și mă învârti cu ușurință, unduindu-și corpul pe ritmul muzicii. Era ușor de urmat deși, trebuia să recunosc, nu sunt o bună dansatoare.

— Și cum de nu te-am cunoscut până în seara asta? Îmi vine greu să cred că o fată atât de frumoasă ca tine nu a fost subiect de bârfă pentru oraș. Aș fi creat un motiv. Îmi făcu cu ochiul.

M-am dat în spate.

— Locuiesc în Pelion, i-am spus. Poate că...

M-am oprit busc din vorbit, căci zarva din jurul nostru păru să se liniștească, discuțiile fiind acum doar un murmur încet ce străbătea mulțimea în timp ce muzica, melodia „In My Veins" părând să se audă din ce în ce mai tare pe măsură ce vocile din jur se estompaseră complet. Gage se opri din dansat și la fel am făcut și eu, uitându-ne în jur, complet derutați.

Și atunci l-am văzut. Stătea pe marginea ringului de dans, cu ochii lui superbi, de culoarea whiskey-ului ațintiți asupra mea și cu o expresie de nepătruns.

Mi-am simțit inima în gât, surprinsă, am scos un țipăt scurt și mi-am dus mâna la gură, fericirea răspândindu-se în fiecare celulă din corpul meu. Stând așa, acolo, părea un zeu, parcă mai înalt, mai bine făcut, cu un aer de autoritate pe care nu-l avusese înainte, dar păstrând aceeași blândețe minunată în ochi. Am clipit, complet vrăjită. Părul lui închis la culoare era mai lung, ondulat peste guler și purta un costum negru cu cravată și o cămașă deschisă la culoare. Umerii îi păreau mai largi, întreaga siluetă părea mai bine făcută, frumusețea îi era și mai evidentă. L-am sorbit din priviri cu inima bătându-mi de trei ori mai repede decât în mod normal.

Am observat ca prin ceață că oamenii ne urmăreau în timp ce am făcut un pas către el și el a făcut un pas către mine, ca și cum am fi fost doi magneți ce erau atrași reciproc de o forță pe care niciunul dintre noi nu o putea controla. Am auzit o femeie din mulțime murmurând cu voce delicată, visătoare:

— E copia fidelă a lui Connor Hale, nu-i așa?

Oamenii de pe ringul de dans se dădură într-o parte ca să îi facă loc, iar eu stăteam acum nemișcată. Luminile străluceau în jurul meu și muzica se auzea din ce în ce mai tare atunci când Archer ajunse lângă mine pe ringul de dans, uitându-se undeva în dreapta mea.

Am simțit o mână pe brațul meu și când mi-am dezlipit privirea de la Archer, l-am văzut pe Gage, de care uitasem complet că era acolo, care îmi zâmbi, se aplecă spre mine și șopti:

— E evident că ești deja luată. Mi-a părut bine de cunoștință, Bree Prescott.

Am oftat și i-am zâmbit.

— Și mie mi-a părut bine de cunoștință, Gage.

Am avut impresia că Gage Buchanan era un tip mai drăguț decât mi-l prezentaseră Liza și Melanie. Îl salută pe Archer, după care plecă, dispărând în mulțime.

VOCEA LUI ARCHER

M-am uitat din nou către Archer și, pentru câteva momente, nu am făcut nimic altceva decât să ne privim lung unul pe celălalt, apoi am ridicat mâinile și i-am spus:

— *Ești aici...*, în timp ce lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji și bucuria mă învălui ca o adiere de primăvară.

Oftă, privindu-mă cu căldură și își ridică mâinile.

— *Am venit pentru tine,* zise el.

Și chiar în momentul acela cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată îi apăru pe față și m-am aruncat în brațele lui, plângând și suspinând la gâtul lui, ținându-mă strâns, cu toată puterea, de bărbatul pe care îl iubeam.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Archer

O țineam în brațele mele, mirosindu-i parfumul frumos, cu inima exaltată de ușurarea pe care o simțeam să o am din nou aproape de mine. Bree a mea. Îmi lipsise atât de mult, încât am crezut că mor fără ea în primele săptămâni. Dar nu murisem. Aveam atâtea să îi spun, atâtea să îi împărtășesc.

M-am lăsat pe spate, privind adânc în ochii ei ca de smarald, cu pupilele aurii, pe care îi iubeam atât de mult care licăreau și mai strălucitor, scăldați în lacrimile ei sclipitoare. Era superbă. Și mă rugam la Dumnezeu să mai fie încă a mea.

— *Nu prea știu să dansez,* i-am spus, neputând să îmi iau ochii de la ea.

Oftă și zâmbi discret.

— *Nici eu nu prea știu.*

Am luat-o oricum în brațele mele și am ținut-o strâns de mine, apoi am început să ne legănăm în ritmul muzicii. Aveam să ne descurcăm noi.

Mi-am trecut mâna peste pielea de pe spatele ei gol și am simțit cum se cutremură în brațele mele. Ne-am uitat amândoi cum, cu cealaltă mână mi-am împletit degetele cu ale ei, în timp ce o sorbeam din priviri. Când îmi întâlni privirea, înghiți în sec și își întredeschise buzele.

Am tras-o mai aproape de mine și i-am lipit corpul de al meu, simțind cum mă cuprinde un sentiment de liniște.

Când se termină cântecul, ne-am tras în spate și Bree mă întrebă:

— *Se întâmplă cu adevărat?*

I-am zâmbit.

— *Nu știu. Așa cred. Dar am impresia că totul e un vis.*

Râse ușor, apoi mă privi de jos în sus.

— *De unde ai știut că sunt aici?*

— *Am fost la tine acasă*, am gesticulat. *Anne m-a văzut și mi-a spus unde ești.*

Ridică mâna și mă mângâie pe obraz ca și cum ar fi vrut să se asigure că eram cu adevărat acolo, iar eu mi-am închis ochii și m-am aplecat către ea. După o secundă, își lăsă mâna jos și spuse:

— *Unde ai fost, Archer? Unde ai fost?*

Mi-am pus mâinile în jurul ei, oprindu-i cuvintele și se uită surprinsă la mine. I-am dat apoi drumul și am ridicat mâinile.

— *Am atâtea să îți spun, avem atâtea lucruri de vorbit.*

— *Mă mai iubești?* mă întrebă ea, uitându-se la mine cu o privire vulnerabilă, înecată din nou în lacrimi.

Își deschidea complet inima și sufletul, iar eu o iubeam cu atâta disperare încât simțeam asta până în măduva oaselor.

— *Nu voi înceta niciodată să te iubesc, Bree*, i-am spus, sperând ca ea să o vadă în ochii mei, să vadă că i-o spuneam din adâncul sufletului, cu fiecare fibră din care eram făcut.

Îmi studie fața pentru câteva secunde, apoi își lăsă ochii în pământ și când îi ridică din nou, își ațintă privirea în pieptul meu, spunând:

— M-ai părăsit.

— *Am fost nevoit*, i-am răspuns.

Se uită la mine, studiindu-mă cu atenție.

— *Du-mă acasă, Archer,* zise ea și nu a fost nevoie să mă roage a doua oară.

Am luat-o de mână și am condus-o prin mulțimea de a cărei prezență și uitasem.

Când am pășit în aerul răcoros al nopții, Bree spuse:

— *Așteaptă, Melanie și Liza...*

— *M-au văzut,* i-am spus printr-un semn, *vor ști că ai plecat cu mine.*

Aprobă din cap.

Valetul îmi aduse camioneta ce făcea notă discordantă printre atâtea BMW-uri și Audi-uri. Dar nu mă deranja. O aveam pe Bree Prescott la brațul meu și nu aveam de gând să îi mai dau drumul.

I-am zâmbit și am pornit camioneta. Chiar când să plecăm, aceasta dădu un rateu, făcând mulțimea din jurul nostru să sară în sus de spaimă și să țipe, o doamnă îmbrăcată cu blană de nurcă chiar aruncându-se la pământ. Probabil avură impresia că cineva deschise focul. Am ridicat din umeri și le-am făcut un semn cu mâna, cerându-mi scuze.

După ce am demarat, mi-am aruncat privirea către Bree care își mușca buzele, încercând, în mod evident, să se abțină din râs. Ea se uită la mine, eu m-am uitat la ea, apoi ne ne-am uitat amândoi în față. Câteva secunde mai târziu, mă privi din nou, își lăsă capul pe spate și începu să râdă zgomotos. Am făcut ochii mari, dar nu m-am mai putut abține, așa că am izbucnit și eu în râs odată cu ea, încercând în același timp să nu îmi iau privirea de la drum.

Râdea atât de tare încât începură să-i curgă lacrimi, iar eu m-am prins de piept, încercând să controlez criza de râs care ne cuprinsese.

Câteva secunde mai târziu, mi-am aruncat din nou privirea spre ea și, din senin, criza de râs se transformă în plâns. Îmi

pieri și mie râsul și mă uitam la ea, neliniștit, fără să îmi dau seama ce naiba se întâmpla.

Mi-am pus mâna pe piciorul ei, dar mi-o dădu la o parte cu putere, plângând și mai tare, părând să nu mai aibă aer. Mă cuprinse panica. Ce se întâmpla? Nici nu știam ce să fac.

— Ai fost plecat trei luni de zile, Archer. Trei luni! Vocea i se înecă rostind ultimele cuvinte. Nu mi-ai scris. Nu ți-ai luat telefonul. Nici măcar nu am știut dacă mai trăiești. N-am știut dacă îți este cald. Nu am știut cum comunici cu cei cu care erai nevoit să comunici. Izbucni într-un nou hohot de plâns.

M-am uitat la ea și am tras mașina pe marginea drumului, pe un petic de pământ de pe malul râului. M-am întors către Bree chiar când deschise ușa și sări din mașină, fugind pe marginea drumului în rochia ei neagră. „Ce naiba făcea?" Am sărit și eu după ea, fugind ca să o prind din urmă, cu pietrele sărind sub picioarele mele în timp ce Bree alerga clătinându-se pe tocuri în fața mea.

Luna plină de deasupra noastră lumina noaptea, așa că o puteam vedea clar în fața mea.

Când în sfârșit am ajuns-o din urmă, am prins-o de braț, iar ea se opri și se întoarse, lacrimile încă șiroindu-i pe obraji.

— *Nu fugi de mine,* i-am spus. *Nu pot să te strig. Te rog, nu fugi de mine.*

— *Tu ai fugit de mine,* zise ea. *Tu ai fugit de mine și am murit câte puțin în fiecare zi. Nici măcar nu mi-ai dat un semn că ești bine. De ce?*

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt și am simțit cum inima mi se strânse în piept.

— *Nu am putut, Bree. Dacă ți-aș fi scris, dacă te-aș fi contactat, nu aș fi putut să stau departe. Și trebuia să stau departe, Bree. Trebuia. Tu ești siguranța mea și trebuia să fac asta fără să mă simt în siguranță. Trebuia.*

Rămase acolo tăcută pentru câteva clipe, privindu-mi fix mâinile, fără să se uite la mine. Tremuram amândoi şi scoteam aburi pe gură.

Dintr-odată, am înţeles. Timp de trei luni, Bree blocase în ea toate emoţiile şi sentimentele provocate de absenţa mea, iar acum, reîntoarcerea mea rupse zăgazurile. Ştiam cum era când emoţiile se precipitau şi ieşeau la suprafaţă şi ţi se făcea rău şi nu le puteai controla, ştiam asta mai bine ca oricine. De aceea şi plecasem. Dar acum eram din nou acasă. Şi era rândul meu să fiu puternic pentru Bree. Acum eram în sfârşit în stare să fac asta.

— Întoarce-te în camionetă. Te rog. Lasă-mă să te încălzesc şi după aceea, vorbim.

— Au existat alte femei?

Am dat din cap şi am oftat, lăsându-mi privirea în pământ la picioare, apoi ridicând-o pentru a o privi pe ea. M-am aplecat şi i-am „vorbit" cu mâinile lipite de corpul ei, privind-o direct în ochi în timp ce ea se uita când la faţa mea, când la mâini.

— Nu a fost nimeni în afară de tine. Întotdeauna. Vei. Fi. Doar. Tu.

Închise ochii şi lacrimi i se scurseră pe obraji. Îi deschise apoi şi rămaserăm tăcuţi, răsuflările noastre încălzite, disipându-se înspre cer.

— M-am gândit, dădu ea uşor din cap, că aşa cum erai, cuprins de singurătate, te-ai fi putut îndrăgosti de oricare alta, sau măcar poate că te-ai gândit că asta ar putea fi o posibilitate.

Îşi lăsă privirea în jos.

I-am prins bărbia între degete şi i-am ridicat faţa în sus, către mine. Mi-am lăsat mâna în jos şi am spus:

— Nu era nimic de aflat. Ceea ce ştiu e că ai păşit pe poartă în ziua aceea şi inima mea a fost pierdută. Dar nu pentru că ar fi

nu-i. Dar nu mă, a spus că ai fost tu. Tu mi-ai furat inima. Și, știi, n-aș vrea să o mai vreau niciodată înapoi.

Închise din nou ochii, apoi îi deschise și i-am văzut ochii umezindu-se.

— Ce ai făcut tot timpul ăsta? întrebă încet, împreunându-și mâinile goale.

— *Te-am luat-o să te plimbe*, i-am repetat, întinzând mâna către ea.

Nu mi-a răspuns nimic, dar mă luă de mână și ne-am întors împreună la mașină. Când am ajuns, am ajutat-o să se urce, apoi m-am dus pe partea mea și am intrat și eu înăuntru, întorcându-mă către ea.

M-am uitat pentru o secundă pe geamul din spatele ei, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le făcusem în ultimele trei luni, răspunzându-i la întrebarea pe care mi-o pusese afară.

— *Am mers prin restaurante, cafenele... am fost chiar și la film odată.*

I-am zâmbit blând și privirea i se întoarse rapid asupra mea. Se uită la mine clipind și lacrimile începuseră să-i mai cadă pe obraji.

— Chiar așa? șopti ea.

Am dat din cap.

Ochii ei îmi căutară fața pentru câteva secunde înainte de a mă întreba:

— *Ce film ai văzut?*

— *Thor*, i-am spus pe litere.

Râse ușor, râsul ei fiind muzică pentru urechile mele.

— Ți-a plăcut?

— *La nebunie. Am rămas să-l văd de două ori. Mi-am comandat chiar și popcorn și suc, chiar dacă era coadă în spatele meu.*

— *Cum ai făcut asta?* se uită la mine cu ochii mari.

— A trebuit să arăt cu degetul și să gesticulez puțin, dar pușiul a înțeles. A fost drăguț.

M am oprit pentru o clipă.

— Am înțeles asta cam la o lună după ce am plecat. De fiecare dată când mergeam undeva și trebuia să comunic cu cineva, iar oamenii îmi vedeau cicatricea și înțelegeau de ce gesticulam, fiecare reacționa diferit. Unii se simțeau stânjeniți, alții erau amabili, săritori, erau și unii care nu aveau răbdare și erau mai iritați.

Mă privea înduioșată, dar îmi sorbea cuvintele.

— Am înțeles că reacțiile oamenilor aveau legătură cu cine erau ei, cu felul lor de a fi, nu aveau de-a face cu mine. Bree, parcă mă lovise un fulger.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, veni spre mine și îmi atinse piciorul, lăsându-și mâna să se sprijine pe piciorul meu.

Dădu din cap.

— Exact așa s-a întâmplat și cu tatăl meu. Altceva, ce ai mai făcut? întrebă ea.

— Am obținut o slujbă, i-am zâmbit, în timp ce o privire surprinsă îi apăru pe față. *Da, m-am oprit într-un orășel din statul New York și am văzut un anunț că se caută băieți pentru a descărca camioane de marfă la aeroport. Am scris o scrisoare despre situația mea în care explicam că aud și că înțeleg instrucțiuni și că muncesc mult, dar nu pot să vorbesc. I-am înmânat-o direct tipului cu anunțul, a citit-o și m-a angajat pe loc.*

Am zâmbit amintindu-mi sentimentul de mândrie ce mă cuprinsese în acel moment.

— Era o muncă plictisitoare, dar acolo am cunoscut un tip, Luis, care vorbea fără oprire și care mi-a spus toată povestea vieții lui. Cum venise el din Mexic fără să vorbească limba, cum încă se zbătea să își ajute familia, dar că erau fericiți pentru că se aveau unul pe celălalt. Vorbea foarte mult. Parcă nu-l ascultase nimeni vreodată.

Am zâmbit, amintindu-mi de primul meu prieten adevărat în afară de Bree.

M-a invitat la el acasă pentru cina de Crăciun și fetița lui învățase câteva semne înainte de a veni cu și am învățat-o și eu alte câteva.

Am zâmbit, gândindu-mă la micuța Claudia.

— *M-a întrebat care e semnul pentru iubire și i-am arătat mușchiul tău.*

Bree scoase un sunet scurt, ceva între râs și plâns.

— Și acum o să umble peste tot și o să gesticulezе „Te Bree-esc?" întrebă ea, zâmbind ușor.

Am dat din cap.

— *Aha.*

M-am întors mai mult către ea, concentrându-mă pe fața ei.

— *Totuși, îmi susțin logica. Eu cred că iubirea este un concept și că fiecare persoană are o altă denumire care o înglobează. Cuvântul meu pentru iubire este Bree.*

Am rămas cu privirile lipite unul de celălalt pentru câteva momente și i-am sorbit din ochi frumusețea și compasiunea atât de dulce pe care mi le arăta. Știam toate astea despre ea și înainte, dar nu la nivelul la care știam acum.

În cele din urmă, întrebă:

— Ce te-a determinat să te hotărăști că e momentul să te întorci acasă?

Am privit-o câteva secunde, gândindu-mă la întrebare.

— *Acum câteva zile stăteam într-o cafenea și am văzut un bătrân la masa de peste drum de mine. Părea atât de singur, de trist. La fel mă simțeam și eu, dar dintr-odată am înțeles că unii oameni trec prin viață fără să fie iubiți sau fără să iubească atât de profund cum te iubesc eu pe tine. Mereu va exista riscul să te pierd în viața asta. Dar fix în acel moment am decis că sunt mai*

interesat să mă concentrez asupra privilegiului care mi-a fost dat, acela de a te avea.

Din nou îi licăriră lacrimi în ochi și șopti:

— Și dacă nu aș mai fi fost aici când te-ai fi întors?

— *Atunci te-aș fi căutat. Aș fi luptat pentru tine. Dar, nu înțelegi? Întâi a trebuit să lupt pentru mine. Trebuia să simt că sunt o persoană care merită să te câștige.*

Se uită fix la mine pentru o secundă, și mai multe lacrimi începură să-i șiroiască pe obraz.

— Când te-ai făcut atât de deștept? întrebă ea, râzând scurt și trăgându-și nasul.

— *Eram deja deștept. Doar că am avut nevoie de niște experiență în lumea largă. Am avut nevoie de Thor.*

Râse din nou și se încruntă către mine.

— *Așa ești tu când vrei să pari amuzant?*

M-am strâmbat și eu la ea, observând că în sfârșit își folosea mâinile pentru a vorbi.

— *Nu, eu nu glumesc niciodată despre Thor.*

Râse, după care se uită către mine, tăcută, cu o privire foarte serioasă.

Am devenit și eu serios și am întrebat-o:

— *De ce ai rămas, Bree? Spune-mi.*

Oftă, privindu-și, pentru o secundă, mâinile așezate în poală. Într-un târziu, și le ridică și-mi zise:

— *Pentru că te iubesc. Pentru că te-aș aștepta o veșnicie.*

Se uită adânc în ochii mei, frumusețea ei tăindu-mi din nou respirația.

— *Du-mă acasă, Archer,* zise ea.

Îmi crescu inima când am pornit camioneta și am ieșit din nou pe șosea. Restul drumului l-am parcurs într-o liniște profundă. Când eram aproape de casă, Bree întinse mâna după a mea și restul drumului l-am făcut ținându-ne de mână.

Am parcat în fața casei, am intrat pe poartă și am ajuns în fața ușii fără să spunem un cuvânt.

Când am intrat și s-a întors spre mine, i-am spus:

— *Ai păstrat casa curată.*

Se uită în jur ca și cum abia atunci își amintea și dădu din cap.

— *De ce?* am întrebat-o.

Părea că stă să se gândească la răspuns.

— *Pentru că dacă făceam asta aveam impresia că o să te întorci, era ca și cum urma să ajungi curând acasă.*

Inima mi se strânse.

— *Îmi pare rău, Bree.*

Dădu din cap și se uită la mine cu ochii mari, vulnerabili.

— *Să nu mă mai părăsești niciodată, te rog.*

Am dat din cap și m-am apropiat de ea.

— *Niciodată,* i-am spus, după care am luat-o în brațe.

Și-a ridicat gura către a mea și mi-am lipit buzele de ale ei, gemând fără sunet la gustul ei atunci când mi-am strecurat limba în gura ei. Nu mi-am putut controla tremurul ce îmi cuprinse tot corpul la gustul de piersici și de Bree ce îmi explodă pe limbă. Penisul mi se întări imediat și mi l-am presat de corpul ei. Oftă și, fără să vreau, m-am întărit și mai mult. Simțeam că trecuse o veșnicie de când nu mai fusesem înăuntrul ei.

Își dezlipi gura de a mea și spuse:

— Mi-a fost atât de dor de tine, Archer. Atât de dor.

Am lăsat-o jos o secundă și i-am spus prin semne:

— *Și mie mi-a fost dor de tine, Bree. Foarte tare.*

Mi-am aplecat din nou gura către a ei, când își ridică o mână și o trecu prin părul meu și spuse:

— A crescut. Va trebui să te tund din nou. Zâmbi. Poate că de data asta nu o să mă mai dai afară din casă atunci când o să încerc să te molestez.

Am chicotit fără zgomot, după care am zâmbit și mi-am ridicat mâinile:

— Sunt șanse mari să nu fac asta. De asemenea, Bree, o să încetez să îmi folosesc mâinile pentru a vorbi și o să le folosesc pentru alte lucruri, bine?

Făcu ochii mari, își desfăcu ușor buzele și șopti:

— Bine.

Am ridicat-o și am dus-o în brațe pe holul scurt până în dormitorul meu și am așezat-o în picioare chiar lângă pat.

Mi-am aruncat pantofii din picioare, mi-am desfăcut cravata și am început să-mi desfac nasturii de la cămașă în timp ce ea își scoase pantofii cu toc și se întoarse cu spatele la mine ca să-i desfac fermoarul de la rochie.

I-am tras încet fermoarul, lăsând la iveală tot mai multă piele. Dungile bronzate îi dispăruseră acum și pielea îi era mai catifelată și mai deschisă decât fusese ultima dată când o văzusem. Era frumoasă. Și era a mea. Toată a mea. Mă cuprinse un sentiment profund de satisfacție și disperarea de a fi înăuntrul ei atinse cote și mai înalte.

Se întoarse către mine și își lăsă rochia neagră să îi alunece la picioare. Penisul îmi sălta nerăbdător când am văzut-o cum mă privea printre genele acelea mari, iar buzele roz întredeschizându-se ușor.

M-am aplecat și mi-am scos ciorapii, apoi m-am ridicat din nou, mi-am desfăcut cureaua, mi-am descheiat pantalonii și i-am lăsat să cadă pe podea, apoi i-am dat într-o parte. Bree își linse buzele și se uită la penisul meu în erecție, apoi îmi privi fața. Ochii ei erau strălucitori și dilatați.

M-am întins către ea și i-am desfăcut sutienul fără bretele și l-am lăsat să cadă pe podea. Am simțit o picătură de lichid seminal pe vârful piciorului în timp ce îmi desfătam privirea cu sânii ei, deja cu sfârcurile întărite, cerșind după gura mea.

Am privit în spatele ei şi am dat din cap, indicând patul, iar Bree se aşează şi se lăsă pe spate în timp ce eu m-am pus peste ea, piele pe piele. Căldura ei mă mângâia, trimiţând scânteie de pură excitare pe şira spinării; ochii ei îmi spuneau că eram iubit. Eram iubit de femeia frumoasă de sub mine, care era gata să mă invite înăuntrul ei.

De câte ori făcusem dragoste cu ea înainte, auzisem un strigăt disperat în capul meu care spunea „E a mea!", dar acum era doar o confirmare tandră, un adevăr reconfortant. A mea, a mea, întotdeauna doar a mea.

Mi-am aplecat capul în jos şi i-am prins un sfârc între buze, umezindu-l cu limba în timp ce Bree gemea şi îşi presa coapsele în penisul meu excitat. Doamne, cât de bine era. Gustul ei, pielea ei caldă şi mătăsoasă sub mine, ştiind că aveam să mă scufund în strânsoarea ei în curând..., dar nu prea curând. Voiam ca toate astea să dureze.

I-am supt şi lins sfârcurile clipe în şir în timp ce ea îşi trecea mâinile prin părul meu, trăgând uşor. Corpul meu se apăsa în pântecul ei fără să vreau, încercând să se elibereze de intensitatea ce pulsa în penisul meu.

Bree se arcui de spate şi gemu adânc.

— Archer, Doamne, Dumnezeule, te rog, oftă ea.

Mi-am întins mâna în jos, între picioarele ei şi am simţit lichidul alunecos care îmi spunea că e pregătită pentru mine, mai mult decât pregătită pentru mine. I-am umezit clitorisul cu puţin lichid şi am început să i-l masez uşor, cu mişcări circulare, în timp ce Bree gâfâia.

— Ah, Doamne, Archer, te rog, o să am orgasm şi nu vreau. Vreau să am orgasm în timp ce eşti înăuntrul meu. Te rog.

M-am aplecat spre ea şi i-am sărutat gura şi limba ei parcă dansa împreună cu a mea, moale şi umedă şi incredibil de

delicioasă. Nu mă puteam sătura de gura ei, nu mă puteam sătura de ea.

Mi-am luat penisul în mână și i-am apropiat capul tensionat de deschizătura ei, apoi am împins înăuntru, scufundându-mă adânc dintr-o singură apăsare. Mi-am închis ochii la atingerea intensă și cuprinzătoare a interiorului ei și am rămas nemișcat pentru câteva momente.

Bree se apăsă în mine, rugându-mă tăcută să mă mișc și am ascultat-o, umezeala ei extremă făcându-mă să alunec înăuntru și afară cu ușurință. Fricțiunea strânsă ne ducea la un nivel de extaz ce nu putea fi explicat în cuvinte.

La început m-am mișcat încet, căci ușurarea ce o simțeam cauzată de simplul fapt că eram înăuntrul ei mă făcea să îmi doresc ca acest moment să nu se termine niciodată. Dar după numai câtva timp, propriul meu corp îmi ceru să mă mișc mai repede, așa că am accelerat ritmul mișcărilor.

Bree gemu și zise cu răsuflarea tăiată:

— Ah, da, apoi închise ochii, lăsându-și capul din nou în pernă.

„A mea, a mea, a mea" pe vecie, îmi suna în minte în timp ce mă avântam în ea, privindu-i expresia frumoasă, plină de plăcere, părul împrăștiat în jurul ei pe fața albă de pernă, ca o zeiță, un înger, și sânii mici ce vibrau odată cu mișcarea.

Am continuat să mă mișc înăuntrul ei, ținându-mi penisul în mână, în timp ce ea gâfâia și scâncea de plăcere. Mi-am așezat una dintre mâini sub genunchiul ei drept și i-am ridicat piciorul în sus pentru a putea pătrunde mai adânc și ea gemu din nou, zgâriindu-mi fesele cu unghiile. Doamne, cât îmi plăcea asta.

Câteva minute mai târziu, fața i se îmbujoră, semn al unui orgasm iminent, după cum știam din experiență, și deschise ochii.

Mâinile i se mutară pe bicepşii mei tensionaţi, unde şi le plimbă de sus în jos, cu ochii înceţoşaţi şi buzele formând un „O" mut chiar înainte de a-i simţi muşchii cum se încordară şi mai mult în jurul penisului meu şi începură să se strângă spasmodic. Gâfâi şi se arcui sub mine cu acea expresie de satisfacţie pe faţă, apoi gemu uşor în timp ce corpul i se relaxă.

Se uită la mine cu ochi pierduţi în timp ce eu continuam să apăs înăuntrul ei şi îmi spuse blând *Te iubesc.*

— Te iubesc, i-am spus pe buze şi am închis ochii, simţind primele furnicături pe şira spinării.

M-am ridicat în genunchi şi mi-am băgat mâinile sub Bree, prinzând-o de fund şi înclinându-i coapsele ca să pătrund şi mai adânc decât înainte. Acum apăsam înăuntrul ei cu putere şi repede, plăcerea intensificându-se ameţitor.

— Oh, Doamne, gemu Bree, apăsându-se tot mai tare în mine în timp ce eu devenisem martorul unui nou orgasm ce îi cutremură tot corpul.

Deschise ochii mari şi mă privi plină de uimire. În mod normal, aş fi zâmbit să o văd atât de plină de uimire, însă plăcerea ce mi se învârtea în abdomen, întărindu-mi testiculele, făcându-mi penisul să mi se încordeze şi să mi se întărească datorită orgasmului iminent, era atât de intensă încât aproape pierdusem controlul.

Am apăsat înăuntrul ei o dată, de două ori, apoi lumea îmi explodă într-un milion de fascicule de lumină, chiar şi aerul din jurul meu părând să sclipească, în timp ce extazul profund şi iminent îmi străbătea corpul, penisul tresărindu-mi înăuntrul ei la atingerea orgasmului.

Când mi-am revenit în fire, Bree încă mă privea insistent cu o expresie de mirare pe faţă. Nu-mi puteam imagina decât că şi eu aveam exact aceeaşi expresie. Am ieşit din ea, luându-mi penisul semi-întărit în mână, folosind-o pentru a elimina

sperma ce acum se scurgea din ea, acoperindu-i clitorisul și atingându-i fesele.

Nu știam sigur de ce am făcut asta, a fost aproape instinctiv, nici nu m-am gândit la asta. Dar eram fascinat de ceea ce tocmai experimentaserăm împreună și imaginea ei și a mea împreună și dovada că simțeam plăcerea când era deasupra mea mă entuziasmau și mă făceau să simt o posesivitate pașnică pe care o iubeam, pur și simplu.

M-am uitat din nou către Bree, expresia de pe fața ei fiind liniștită, părând somnoroasă și satisfăcută, cu o privire caldă plină de iubire.

Mi-am luat mâna de pe penis și am gesticulat:

— *Te iubesc.*

Îmi zâmbi, își întinse mâinile și mă trase către ea, plimbându-și degetele de-a lungul spatelui meu până când am simțit că aproape adorm chiar acolo, peste ea. Am sărutat-o repede pe buze, m-am ridicat și am tras-o după mine la baie unde am făcut duș și ne-am spălat unul pe celălalt, fără nicio tentă sexuală, doar drăgăstos și delicat.

După ce am terminat, ne-am uscat și ne-am întors în pat, unde ne-am băgat sub așternuturi, dezbrăcați. Am tras-o spre mine și am ținut-o așa, simțindu-mă mulțumit și mai fericit decât fusesem vreodată în viața mea.

Am întors-o cu fața la mine și i-am spus:

— *Într-o bună zi, când vom fi bătrâni și cărunți, o să te privesc întinsă în pat, lângă mine, exact ca acum, o să mă uit în ochii tăi și o să știu că întotdeauna ai fost doar tu. Și aceea va fi marea bucurie a vieții mele, Bree Prescott.*

Zâmbi și ochii i se umplură de lacrimi de fericire. Am tras-o aproape de pieptul meu, îmbrățișând-o strâns, respirându-i întreaga ființă.

Puțin mai târziu, am tresărit auzind artificii în depărtare. Mi-am dat seama, adormit fiind, că era miezul nopții, un nou an, un nou început. Am tras fata frumoasă mai aproape de mine și ea oftă în somn, apoi am închis și eu ochii. Eram acasă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Bree

În următoarele două zile, am ieșit din casa lui Archer doar de două ori; spre norocul nostru, în săptămâna aceea am avut două zile libere la rând. Ne-am dus o dată la cumpărături a doua zi dimineață și pe drumul de întoarcere am luat-o și pe Phoebe de la mine de acasă. Apoi seara am ieșit la cină pe partea cealaltă a lacului. Sentimentul de încântare pe care l-am ghicit în ochii lui Archer când comandă un pahar de vin pentru mine și o cola pentru el mă făcu să-i zâmbesc și să-i fac cu ochiul. Era o încântare să îl privesc cum începea să se regăsească și mă simțeam privilegiată să fiu martora acestei schimbări. Îmi venea să oftez și să mă pierd în șarmul degajat și zâmbetul frumos și am văzut că la fel simțea și ospătărița care ne servi, căci toată seara aruncase priviri spre cicatricea lui și se alintase pe lângă el. Totuși, nu m-a deranjat, chiar îmi plăcea. Îmi plăcea la nebunie. Cum aș fi putut să o învinovățesc? După cum spusese și Natalie, avea puterea de a face femeile să își dorească să îl alinte și după aceea să îl devoreze. Dar el era al meu. Și eram cea mai norocoasă fată din lume.

Am vorbit foarte mult despre ceea ce făcuse în cele trei luni în care fusese plecat, despre oamenii pe care îi cunoscuse, despre camerele pe care le închiriase, despre cum singurătatea pe care o simțise nu fusese mai puțin intensă decât înainte, doar că de

data asta fusese diferită. Ajunsese la concluzia că diferența consta în faptul că de data aceasta se avea pe *sine* și era mai capabil decât știuse sau crezuse vreodată să fie.

— *Trebuie să îmi iau permisul,* zise el în timp ce mâncam.

Am dat din cap.

— *Da, știu, șofer în ilegalitate ce ești tu,* i-am spus, ridicând o sprânceană.

Zâmbi.

— *Dacă mă prinde Travis, mă închide și aruncă cheia.* Ridică amândouă sprâncenele. *Apropo de Travis, l-ai văzut în tot acest timp? A încercat să vorbească cu tine?*

Părea îngrijorat. Am dat din cap.

— *Da, de câteva ori, dar l-am evitat. I-am tăiat-o scurt și nu a insistat. Și Victoria Hale s-a făcut nevăzută.*

Mă studie pentru o secundă, după care dădu din cap.

— *Te-am lăsat cu toată încurcătura asta pe umeri și îmi pare rău pentru asta. Eu sunt cel pe care îl urăște Tori, nu tu. Cred că m-am gândit că o să fie mai ușor pentru tine cât timp o să fiu plecat, cel puțin din punctul ăsta de vedere.*

Se uită într-o parte pentru o secundă, apoi se întoarse către mine:

— *O să vorbesc cu Travis și cu Tori. Mă întrebam dacă ai fi de acord să vii să interpretezi pentru mine?*

Am clipit rapid.

— *Sigur că o să vin, Archer, dar ce ai de gând să le spui?*

— *Mă gândesc să preiau controlul asupra pământurilor... asupra orașului.*

Îmi susținea privirea, așteptându-mi reacția. Am rămas cu gura căscată, apoi mi-am revenit.

— Te simți pregătit pentru asta? i-am șoptit.

— *Nu știu,* zise el, îngândurat. *Poate că nu sunt pregătit..., dar totuși simt că aș putea fi. Simt că sunt câțiva oameni în orașul ăsta*

care m-ar putea ajuta... Maggie, Norm, Anne, Mandy... și câțiva alții. Și asta va conta. Asta mă face să mă gândesc că poate ar trebui să încerc.

Luă o gură din mâncare și continuă:

— *Părinții mei au făcut foarte multe greșeli până în ultimul moment. Dar au fost oameni buni. Au fost oameni iubitori. Unchiul meu, Marcus, nu a fost o persoană bună. Travis nu inspiră nici el multă încredere. Și Victoria e cea mai rea dintre toți. Nu merită să câștige. Și poate că nici eu nu merit. Sau poate că da. Dar numai posibilitatea că aș merita mă determină să încerc.*

M-am întins și l-am strâns de mână, mândria inundându-mi venele.

— *Sunt alături de tine cu orice ai avea nevoie. Absolut orice.*

Îmi zâmbi și am mâncat în liniște pentru o vreme, după care mi-am adus aminte de telefonul primit de la inspector în ziua paradei și i-am povestit lui Archer despre el. Părea îngrijorat.

— *A ieșit pe cauțiune? Ai putea fi în pericol?*

Am dat din cap.

— *Nu, nu, nu cred. Tipul nu are nicio idee unde mă aflu și e înconjurat de avocați. Poliția știe cine e. Doar că e... dezamăgitor că procesul durează atât de mult. Vreau doar ca toată chestia asta să se termine și probabil că o să fie un proces mare... O să trebuiască să merg în Ohio,* am zis și am dat din nou din cap.

Archer se întinse și mă prinse de mână. Mi-o strânse, apoi și-o retrase pe a lui și gesticulă:

— *În cazul acesta, o să merg cu tine. Și îl vor condamna. O să se termine totul. Și între timp, ești în siguranță aici, cu mine, lângă mine.*

Am zâmbit, simțind cum cuvintele lui mă umplu de căldură.

— Nu există niciun alt loc în care mi-aș dori să fiu, i-am șoptit.

— *Nici pentru mine.*

Am terminat cina și am condus înapoi acasă la Archer unde ne-am petrecut restul nopții și mare parte a zilei următoare în pat, redescoperindu-ne unul altuia corpurile și absorbind prezența celuilalt. Eram înconjurați de fericire. Viitorul părea luminos și plin de speranță și, pentru moment, lumea noastră era perfectă.

Dimineața următoare m-am trezit devreme, m-am dezlipit de Archer și l-am sărutat ușor de „la revedere" în timp ce încă dormea. Își scoase mâna de sub așternut și mă trase înapoi lângă el în timp ce eu am început să râd tare, apoi schiță un zâmbet somnoros. Inima îmi tresări la vederea acelui zâmbet de dimineață, ridicol de frumos, așa că m-am aplecat și i-am spus:

— Rămâi aici, exact așa cum ești. Mă întorc cât pot de repede.

Chicoti, își deschise un ochi și dădu din cap în semn de aprobare. Am râs din nou, m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă înainte să mă hotărăsc să trag chiulul de la serviciu.

Tocmai când mă pregăteam să ies din cameră, m-am întors încă o dată în spate și i-am aruncat o privire. Îmi zâmbi din nou, își ridică mâinile și gesticulă:

— *Mă faci atât de fericit, Bree Prescott.*

M-am oprit în ușă, am înclinat capul și i-am zâmbit. Ceva din momentul acela părea să fie foarte important. Ceva îmi spunea să rămân acolo și să îl absorb, să îl prețuiesc. Nu știam de ce simțeam asta, dar m-am sprijinit de tocul ușii și am lăsat acel sentiment să mă pătrundă.

— *Voi continua să te fac fericit, Archer Hale.*

După aceea, am zâmbit și am ieșit pe ușă.

Ne făcuserăm planuri ca Archer să se întâlnească cu mine la restaurant pentru un prânz mai devreme, înainte ca localul să se aglomereze, așa că știam că o să îl văd curând. Nu trebuia să-mi fie prea dor de el.

Restaurantul era foarte aglomerat în dimineața aceea, așa că orele parcă zburară. Pe la zece patruzeci și cinci am servit ultimul meniu special de mic-dejun și am început să strâng după iureș.

— Hei, Norm, am strigat. Cum au mers brioșele roșii ca de catifea cât timp am fost plecată?

Făcusem o tură în ajunul Anului Nou, înainte de a pleca de la restaurant. Doamne, mi se părea că trecuse un milion de ani de atunci. Plecasem din locul acesta încă tânjind după Archer până în măduva oaselor și mă întorsesem lăsându-l în pat. Bărbatul meu puternic, frumos, tăcut. Eram mândră de el la nebunie.

— Mi s-a părut că oamenilor le-a plăcut, zise Norm. Poate că ar trebui să mai coci o tură.

Am zâmbit. Asta însemna că fuseseră un succes și că ar fi apreciat ca eu să mai coc câteva. Recent învățasem că, de multe ori, dragostea însemna să vorbești pe limba unei persoane.

— Bei cu mine o cafea? întrebă Maggie în timp ce uneam două sticle de ketchup. Cred că îmi ești datoare cu vreo trei ore de noutăți. Dar accept și versiunea de cincisprezece minute. Râse.

I-am zâmbit.

— De fapt, Maggie, Archer trebuie să apară în vreo cincisprezece minute. Ce zici de versiunea de treizeci de minute chiar după prânz?

Pufăi.

— Bine. Cred că trebuie să mă mulțumesc cu ce primesc.

Simulă o privire enervată, însă am început să râd pentru că privirea ei din dimineața aceea și lacrimile ce îi curgeau pe obraji îmi spuseseră tot ceea ce trebuia să știu. Era încântată pentru mine și ușurată că Archer se întorsese cu bine.

Clopoțelul de deasupra ușii sună doar câteva minute mai târziu și apăru bărbatul în discuție, zâmbindu-mi. M-am dus cu gândul în urmă cu câteva luni, la ziua în care își adunase pentru prima dată curajul să treacă pragul acestui restaurant, iar acum nu-mi mai puteam lua ochii de la el. Când văzu că mă uitam la el, zâmbi și am observat aceeași expresie dulce și blândă pe față, însă acum avea o postură care îmi spunea că știa că avea încredere în el și că era binevenit.

Mi-am îngăduit câteva momente să îl sorb din priviri, după care m-am grăbit să ies de după tejghea și i-am sărit în brațe. Mă învârti în timp ce eu râdeam, după care mă lăsă jos, uitându-se cu timiditate către Maggie.

Maggie își flutură mâna.

— Nu vă abțineți din cauza mea. Nimic nu mă face mai fericită decât să vă văd împreună. Bine ai venit acasă, Archer.

Archer își aplecă capul și zâmbi, după care se uită la Norm care venea din spate.

— De ce nu vă opriți voi din a vă da în spectacol și nu vă duceți să vă așezați la masa aia din spate? E destulă intimitate acolo.

Se uită la Archer și fața i se îmbună puțin.

— Archer, zise el, arăți bine.

Archer îi zâmbi și se întinse să îi strângă mâna, după care îmi zâmbi mie și eu lui, inima cântându-mi în piept.

— Mergem? l-am întrebat.

Ne-am așezat la masa din spatele restaurantului și Maggie strigă:

— Ce să vă aduc?

— Suntem în regulă, Maggie, i-am răspuns. O să comand imediat.

— Bine, răspunse ea, așezându-se din nou la masa la care luam pauza.

M-am întins și i-am luat mâna lui Archer într-a mea chiar când clopoțelul de la ușa de la intrare sună din nou. Mi-am ridicat privirea; sângele îmi îngheță în vene, mi se făcu pielea de găină și am scos un țipăt răgușit. Era *el*.

„Nu. Doamne, Dumnezeule. Nu, nu, nu." Urechile îmi țiuiau și înghețasem, pur și simplu.

Ochii lui sălbatici mă găsiră aproape imediat și pe față avea împietrită o expresie plină de ură.

„Nu se poate. Nu se poate", mi-am spus în sinea mea și îmi veni să vomit. Mi-am oprit impulsul și am țipat din nou.

Capul lui Archer se întoarse în direcția privirii mele și imediat se ridică în picioare când văzu bărbatul din spatele lui. M-am ridicat și eu, însă picioarele îmi tremurau atât de tare încât nici nu știam dacă stăteam dreaptă, simțind cum adrenalina îmi acaparase dintr-odată tot corpul.

Individul era atât de concentrat asupra persoanei mele încât părea că nici nu-l văzuse pe Archer stând în fața mea, mai la dreapta.

— Mi-ai distrus viața, târfă, scrâșni el printre dinți. Știi cine sunt eu? Tata urma să îmi lase *mie* compania înainte ca tu să pui degetul pe fotografie. Chiar crezi că o să te las să scapi cu toate astea în timp ce eu pierd totul?

Mintea îmi urla, sunetul pătrunzător al sângelui învolburându-se, nepermițându-mi să înțeleg vorbele lui.

Avea ochii împăienjeniți de sânge și mult prea strălucitori, exact cum îi avea data trecută. Era drogat. Ori asta, ori era nebun.

— Te rog, te rog să suni la poliție, Maggie. Doamne, Dumnezeule, cum e posibil așa ceva?

Și apoi, totul s-a petrecut într-o secundă. Ceva lucea în mâna tipului și în secunda aceea încăperea începu să se învârtească și am realizat că era o armă. O ridică și o îndreptă exact în direcția

mea. Am văzut o scânteie înainte ca Archer să se arunce rapid înainte mea, izbindu-se de mine când ne prăbuşirăm amândoi la pământ, cu ajungând pe jos în spatele lui Archer.

După care, am auzit o altă împuşcătură şi vocea lui Travis urlând în staţia radio:

— Am nevoie de ajutoare.

M-am strecurat repede cu spatele şi am observat imediat că tipul care trăsese către mine zăcea nemişcat pe podea şi că nici Archer nu se mişca. Am început să plâng înăbuşit şi m-am împleticit în faţă, spre el. Zăcea pe o parte, cu faţa la pământ. L-am întors pe spate şi când am văzut că partea din faţă a tricoului era deja îmbibată cu sânge, am început să urlu.

— Oh, nu, oh, Doamne, nu, nu, nu. Te rog, nu. Te rog, nu.

Hohotele mele se combinau cu celelalte sunete pe care le auzeam acum în jurul meu, paşi, plânsul încet al lui Maggie, vocea gravă a lui Norm şi scaune scârţâind pe podea. Dar nu mi-am luat ochii de la Archer.

L-am tras către mine, legănându-l, mângâindu-i faţa în timp ce îi şopteam iar şi iar:

— Rezistă, iubitule, rezistă. Te iubesc, Archer, te iubesc, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti acum.

— Bree, l-am auzit pe Travis spunând încet, sunetul ambulanţei auzindu-se din ce în ce mai tare în afara restaurantului. Bree, lasă-mă să te ajut să te ridici.

— Nu, am ţipat, trăgându-l pe Archer şi mai aproape de mine. Nu! Nu!

Îl legănam fără oprire, lipindu-mi faţa de a lui, simţindu-i obrazul aspru lipit de al meu, şoptindu-i din nou:

— Nu mă părăsi. Am nevoie de tine, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti.

Dar Archer nu mă auzea; era deja dus.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Ai adus cu tine tăcerea,
Cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată,
Pentru că era acolo unde erai tu.
Dar acum ai luat-o cu tine.
Și toate zgomotele, toate sunetele din lume,
Nu se aud suficient de tare cât să-mi străpungă inima frântă.
Mă uit în sus la stele, fără oprire și pentru vecie, șoptind,
Întoarce-te la mine,
Întoarce-te la mine,
Întoarce-te la mine.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Bree

Tot oraşul se strânse ca să-i aducă un omagiu lui Archer Hale. Locuitorii Pelionului, tineri şi bătrâni, se strânseră împreună pentru a-şi arăta susţinerea lor pentru bărbatul care fusese o parte a comunităţii lor încă din ziua în care se născuse. Suferinşa lui, izolarea lui, acum înţeleasă de toată lumea, şi nu în ultimul rând, inima lui blândă şi actul lui de curaj au fost ceea ce îi inspirase pe toţi să închidă magazinele şi pe cei ce rareori ieşeau din casele lor să se alăture celorlalţi locuitori în cea mai mare adunare de susţinere pe care o văzuse oraşul. Un astru mic, tăcut, întotdeauna ostracizat, aproape neobservat până atunci, strălucise atât de puternic acum încât întregul oraş se oprise să îi privească splendoarea, pentru ca apoi să deschidă ochii suficient de mult ca să îl integreze în mica lor constelaţie.

Din nou şi din nou auzeam că povestea mea şi a lui Archer îi ajutase pe oameni să îşi dorească să fie mai buni, să se îndrepte spre cei pe care nimeni nu îi observă, să se împrietenească cu cei fără prieteni, să fie mai atenţi la cei din jur şi să recunoască durerea atunci când le ieşea în cale şi, dacă puteau, să facă ceva ca să o aline.

Am mers în ziua aceea rece de februarie cu Maggie de un braţ şi cu Norm de celălalt şi ne-am ocupat locurile în timp ce oamenii îmi zâmbeau binevoitor şi îşi aplecau capetele. Le-am

zâmbit și eu și le-am răspuns cu același semn din cap. Aceasta era și comunitatea mea acum. Eram și eu parte din constelație.

Afară, ploaia tocmai începuse să cadă atunci când am auzit un tunet puternic în depărtare. Dar nu m-am speriat. *De fiecare dată când vine o furtună cu fulgere și tunete,* îi spusesem lui, *o să mă gândesc la tine, la nimic altceva în afară de tine.* Și întotdeauna făceam asta. Întotdeauna.

Archer mai fusese plecat odată, trei luni foarte lungi în care îmi fusese cu disperare dor de el în fiecare zi. De data asta, a fost plecat de lângă mine trei săptămâni întregi, dar s-a întors la mine. A fost în comă profundă, iar medicii nu îmi putuseră spune când credeau că avea să se trezească sau dacă avea să se mai trezească. Dar am așteptat. Întotdeauna aveam să aștept. Și m-am rugat și în fiecare noapte am șoptit către ceruri, întoarce-te la mine, întoarce-te la mine, întoarce-te la mine.

Într-o zi ploioasă, de sfârșit de ianuarie, chiar când se auzi tunetul puternic și fulgerul îi lumină camera de spital, a deschis ochii și s-a uitat la mine. Inimă mi-a bubuit în urechi, mult mai tare decât tunetul de partea cealaltă a ferestrei. Am sărit din scaunul în care stăteam și am fugit lângă el, spunând cu vocea tremurândă:

— Te-ai întors.

I-am luat mâinile într-ale mele și le-am dus la buze, sărutându-le iar și iar, cu lacrimile mele alunecându-i pe degete și pe încheieturi, pe mâinile acelea frumoase, care cuprindeau un întreg limbaj, acele mâini care mă lăsau să aflu ce era în mintea și în inima lui. Iubeam mâinile acelea. Îl iubeam pe el. Lacrimile continuau să îmi șiroiască pe obraji.

S-a uitat la mine câteva minute înainte de a-și lua mâinile din ale mele, gesticulând lent, cu degetele țepene:

— *M-am întors pentru tine...*

Am dat să rîd, dar ieşise un plânset sugrumat, după care mi-am pus capul pe pieptul lui şi l-am îmbrăţişat strâns în timp ce asistentele intrau grăbite în cameră.

Iar acum, întregul oraş aştepta liniştit ca Archer să păşească pe podium, rigid de la bandajele ce îi înconjurau toracele şi de la operaţiile pe care le suferise ca să-i fie reparate organele interne.

M-am uitat încă o dată de jur împrejur. Travis stătea în spatele încăperii, îmbrăcat încă în uniformă fiindcă venise direct de la serviciu. I-am întâlnit privirea şi i-am făcut un semn din cap. Mă salută şi el şi zâmbi uşor. Încă nu eram sigură care erau sentimentele mele faţă de Travis, dar cu siguranţă merita respectul meu pentru actul său de eroism din ziua aceea îngrozitoare.

Se aflase recent că omul care mă găsise în acea zi, Jeffrey Perkins, devenise dependent de heroină şi fusese izgonit de familia lui. În noaptea aceea, venise în magazinul nostru în căutare de bani şi de o doză.

Cel care îi procura drogurile lui îi dăduse numele poliţiei ca parte a unei înţelegeri pentru a-şi scăpa propria piele. Se pare că apăruse la întâlnirea cu el mânjit de sânge şi bolborosind că împuşcase un tip într-un magazin de delicatese.

Începuse să se pună pe picioare şi tatăl lui îl acceptase din nou în sânul familiei până când l-am identificat din fotografii.

După arestarea lui, tatăl l-a dezmoştenit din nou şi a revenit la droguri.

Travis îşi confruntase mama. Era un poliţist bun, cu instincte bune şi şi-a dat seama cine era mama lui cu adevărat, o femeie răzbunătoare, atât de plină de ură şi amărăciune încât ar fi fost în stare de orice pentru a păstra ceea ce credea că este al ei de drept: oraşul, banii, respectul, statutul social.

Fusese şi el de faţă atunci când Victoria Hale îmi ascultase convorbirea telefonică legată de arestarea lui Jeffrey Perkins.

A pus informațiile cap la cap. Cum altfel ar fi putut un dependent de heroină în sevraj să mă găsească în restaurant în acea zi îngrozitoare? Îi subestimasem ura față de mine, față de persoana care, în esență, ruinase tot ce clădise ea prin manipulare de-a lungul anilor.

Când Travis îmi povesti despre confruntarea cu ea și despre negarea ei, o negare pe care el nu o credea, îmi spuse că îi ceruse să se mute departe, altfel avea să o supună unei anchete. Deși știa că nu avea suficiente probe pentru a o pune sub acuzare, nu rămăsese absolut nimic pentru ea în Pelion în afară de rușine.

Acum, cu plecarea Victoriei și în lipsa unui executor tutelar, Archer devenise moștenitorul testamentului și al pământului familiei Hale cu un an înainte să împlinească douăzeci și cinci de ani.

Travis era descompus la față, neras și aproape amorțit, de parcă nu dormise deloc. Și el devenise expert în manipulare. Doar învățase de la cei mai buni. Totuși, în adâncul sufletului, nu credeam că Travis dorea cu adevărat răul cuiva. Cu mama lui era altă poveste. Am avut impresia că se schimbase radical după ce văzuse cum era ea cu adevărat și ce era capabilă să facă. În privirea lui se întrezărea o tristețe profundă și îmi livrase informațiile pe un ton monoton, după care mă lăsă în suferința mea, căci asta se întâmpla pe holurile spitalului, înainte ca Archer să își revină.

Sala se cufundă în liniște când Archer începu să urce scările.

Norm, care stătea într-o parte, îi făcu semn: *Dă-i gata...*, și-și ridică bărbia către el foarte serios. Pe fața lui Archer se citi surprinderea, dar îi răspunse apoi lui Norm cu un semn din cap. Mi-am mușcat limba, încercând să țin în frâu un hohot de plâns.

Doamna Aherne, bibliotecara orașului, cea care îi împrumutase lui Archer sute de cărți în ultimii patru ani, de la zidărie

la limbajul semnelor, dar care nu îl întrebase niciodată nimic sau nu încercase să interacționeze cu el în vreun fel, gesticulă și ea:

— *Suntem alături de tine, Archer...*

Îi licăreau lacrimi în ochi, iar expresia de pe fața ei îmi spunea că probabil și-ar fi dorit să se descurce mai bine. Archer îi zâmbi și dădu din cap, răspunzând tot cu limbajul semnelor:

— *Mulțumesc!*

Chiar când ajunse pe scenă și se așeză în spatele podiumului, Archer îl salută pe interpret, care stătea în dreapta lui, un bărbat pe care îl angajase să îl ajute atunci când era nevoie să se adreseze locuitorilor orașului, cum era și ocazia de față.

Archer începu să își miște mâinile și interpretul începu să vorbească. Însă ochii mei îl vedeau doar pe Archer, pe care îl priveam în timp ce mâinile parcă se unduiau în aer, atât de grațioase și de sigure în mișcări. Inima mi se umplu de mândrie.

— *Vă mulțumesc tuturor că ați venit,* zise el, după care făcu o pauză și se uită de jur împrejur. *Pământul pe care este construit acest oraș aparține familiei mele de foarte, foarte mult timp și am de gând să îl conduc așa cum a făcut-o fiecare Hale înaintea mea: cu cunoștința și cu încrederea că fiecare persoană care trăiește aici contează și că fiecare dintre voi aveți un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce se întâmplă sau nu în Pelion.*

Se uită atent la toate fețele din mulțime înainte de a continua:

— *La urma urmei, Pelion nu reprezintă pământul pe care e așezat, ci oamenii care îi străbat străzile și care îi conduc magazinele și care trăiesc și se iubesc aici.*

Se opri din nou.

— *Sper să mă considerați un proprietar agreabil. Mi s-a spus că sunt un bun ascultător.*

Mulțimea râse ușor, iar Archer păru puțin timid pentru o secundă, căci se uită în pământ înainte de a continua:

— *În seara aceasta se va vota pentru dezvoltarea acestui oraș și știu că unii dintre voi sunteți foarte nerăbdători să începem. Dar aș vrea ca toată lumea să știe că, pe viitor, ușa mea vă va fi întotdeauna deschisă pentru orice probleme care vă preocupă sau pentru sugestii.*

Mulțimea îl urmărea, zâmbind și dând din cap aprobator, căutând alte perechi de ochi cu care să-și împărtășească aprobarea.

În cele din urmă, Archer privi mulțimea și murmurul blând, liniștit al ei, murmur ce se opri de tot când ochii lui mă găsiră pe mine. I-am zâmbit încurajator, dar el continuă să se uite la mine înainte de a-și ridica din nou mâinile.

— *Sunt aici pentru tine. Sunt aici datorită ție. Sunt aici pentru că m-ai văzut, nu doar cu ochii, ci și cu inima. Sunt aici pentru că ai vrut să știi ce am de spus și pentru că ai avut dreptate... Toată lumea are nevoie de prieteni.*

Am râs ușor, ștergându-mi o lacrimă de pe obraz. Archer continuă să mă privească, cu ochii plini de dragoste.

— *Sunt aici datorită ție,* zise el, *și întotdeauna voi fi aici datorită ție.*

Am oftat din adâncul sufletului, lacrimile șiroindu-mi acum pe obraji. Archer îmi zâmbi blând și se uită de jur împrejur la mulțime.

— *Vă mulțumesc din nou pentru prezența voastră, pentru sprijinul vostru. Sunt nerăbdător să vă cunosc mai bine pe toți,* încheie el.

O persoană începu să bată din palme de undeva din spatele sălii, după care i se mai alăturară câteva, până când întreaga sală începu să aplaude și să fluiere. Archer zâmbi și își plecă timid privirea în pământ încă o dată, iar eu am mai vărsat niște lacrimi, împletite de data aceasta cu zâmbete. Câțiva oameni se ridicară în picioare, urmați de alți câțiva până când întreaga audiență se ridică în picioare, aplaudându-l frenetic.

VOCEA LUI ARCHER

Și, zâmbind mulțimii, ochii i se fixară din nou asupra mea, ridică mâinile și gesticulă:

— *Te Bree-esc...*

Iar eu am râs și am gesticulat:

— *Te Archer-esc. Doamne, te Archer-esc atât de mult...*

Dădu mâna apoi cu interpretul și coborî de pe podium, iar eu m-am ridicat din scaun, Maggie strângându-mă de mână când am trecut pe lângă ea. M-am îndreptat hotărâtă spre el și când ne-am întâlnit, m-a ridicat în brațe și m-a învârtit, în ciuda bandajelor pe care le avea, râzând tăcut lipit de buzele mele, cu ochii brun-aurii plini de căldură, de iubire.

Iar eu m-am gândit că vocea lui Archer Hale era unul dintre cele mai frumoase lucruri din întreaga lume.

EPILOG

Cinci ani mai târziu

Îmi priveam soția cum se legăna alene în hamac, cu un picior atârnând ușor în iarbă în timp ce se mișca încoace și-ncolo sub soarele verii. Își răsucea o șuviță din părul auriu în jurul unui deget, cu cealaltă mână întorcând paginile unui volum broșat, ce stătea proptit pe burta ei umflată.

Mă cuprinse o aprigă mândrie masculină în timp ce o priveam pe Bree, femeia care mă iubea și la copiii noștri.

Băieții noștri gemeni, în vârstă de trei ani, Connor și Charlie, se zbenguiau prin iarbă prin apropiere, învârtindu-se până amețeau și căzând în iarbă în hohote de râs. Băieți.

Le dădusem numele în amintirea taților noștri, bărbații care ne iubiseră nebunește și care atunci când au fost puși în fața unui pericol de moarte, singurul lor gând a fost să ne salveze. Am înțeles asta. La urma urmei, acum eram și eu tată.

M-am dus încet spre Bree și când mă văzu, întoarse cartea invers pe burtica ei, se întinse pe spate și îmi zâmbi visătoare.

— Ai ajuns acasă.

M-am așezat pe vine pe marginea hamacului și am gesticulat:

— S-a terminat mai repede întâlnirea.

Fusesem la bancă pentru a negocia cumpărarea unei bucăți de teren aflată chiar în afara orașului, așa cum este împărțit acum. Totul mersese bine.

Orașul votase împotriva planurilor de expansiune pe care le propusese Victoria Hale în urmă cu cinci ani, chiar înainte ca eu să preiau pământul. Dar se dovedi mai târziu că rezidenții nu erau împotriva expansiunii sau împotriva ideii de a aduce mai multe afaceri în oraș, ci se opuneau genului de plan pe care Tori Hale îl avea în minte. Așadar, când am propus deschiderea unor pensiuni, care să păstreze atmosfera elegantă, istorică și de tradițională pe care orașul întotdeauna o iubise, rezidenții votară *pentru* într-un număr covârșitor.

Cea de-a patra pensiune avea să fie ridicată pe terenul pe care tocmai îl cumpărasem în acea dimineață.

Orașul prospera, afacerile înfloreau și, după cum se dovedi mai târziu, eram un om de afaceri foarte iscusit.

„Cine ar fi crezut?" o întrebasem eu pe Bree într-o noapte, zâmbind, după primul vot care îmi susținuse planul.

„Eu am știu", zisese ea încet. „Am știut."

Și chiar știuse. Ea îmi spusese că vocea mea conta și că dragostea ei mă făcuse să cred că putea fi adevărat. Și, uneori, nici nu ai nevoie de mai mult, ai nevoie doar de o singură persoană care să îți asculte inima, sunetul pe care nimeni nu a încercat până atunci să îl audă.

Am smuls din iarba de lângă mine o păpădie plină de puf și am zâmbit când i-am oferit-o lui Bree. Ea își înclină capul și mă privi cu duioșie atunci când o luă dintre degetele mele și șopti:

— Toate dorințele mi s-au îndeplinit.

Aruncă o privire către băieții noștri și continuă:

— Asta e pentru ei.

O suflă ușor și puful dansă în aer, apoi fu purtat spre înaltul cerului de vară.

Privirile ni se întâlniră din nou și mi-am pus mâna pe burtica ei, simțind bebelușul nostru care se mișca.

— Să știi că e băiat, zise ea, zâmbind.

— *Probabil*, am rânjit. *Cred că bărbații Hale numai din ăștia știu să facă. Sper că nu te deranjează.*

Zâmbi cu blândețe.

— Nu, nu mă deranjează deloc, zise ea, apoi adăugă, atâta timp cât acolo, înăuntru nu e decât unul singur, din partea mea poate să fie și o capră.

Râse, privind către micuța pereche ce încă se învârtea pe iarbă, gemenii care nu s-au oprit din mișcare din ziua în care au apărut pe lume. Agitatori mici.

Am râs încet, apoi am bătut din palme de trei ori, atrăgându-le atenția. Ridicară căpșoarele și începură să strige amândoi în același timp:

— Tati, Tati!

Alergară către mine și i-am lăsat să creadă că m-au răsturnat, lăsându-mă pe spate în iarbă în timp ce mă placară, râzând, acel clinchet frumos răsunând în toată proprietatea.

M-am ridicat în picioare, luându-i pe băieți cu mine.

— *Care dintre voi, bărbaților, o să mă ajute astăzi cu construcția?*

— Eu! Eu! strigară amândoi.

— *Bine, în regulă. Avem mult de muncă dacă vrem să terminăm camera nouă înainte ca frățiorul sau surioara voastră să sosească.*

Mi-am întins mâna către ei și ei își puseră mânuțele dolofane peste a mea, privindu-mă serioși.

Mi-am tras mâna și am gesticulat:

— *Fraților până la capăt,* apoi gesticulară și ei după mine, cu o privire solemnă.

— *Exact*, am spus. *Acesta e cel mai important pact făcut vreodată.*

Poate că într-o zi voi avea o relație mai apropiată cu propriul meu frate. Aceasta se îmbunătățise de când preluasem orașul,

iar el devenise Șeful Poliției. Știam că Travis își iubea nepoții, dar mai aveam cale lungă de bătut.

Băieții dădură din capetele lor mici, clipind din ochii brun-aurii, parcă prea mari pentru pe fețele lor, fețele acelea identice care arătau exact ca fața mea. Nu puteam nega asta.

— Bine, băieți, fugiți înăuntru. O să intru și eu să pregătesc prânzul în timp ce tati își ia uneltele, zise Bree, ridicându-se din hamac, râzând de ea când căzu înapoi, incapabilă să își ridice propria greutate.

Am prins-o de mână și am ridicat-o în brațele mele, sărutându-i buzele și îndrăgostindu-mă de ea, așa cum încă o făceam de o mie de ori pe zi.

În seara aceea, acum patru ani, în biserica din Pelion, când Bree pășea spre altar la brațul lui Norm, lăsându-mă mut de admirație, mi-am jurat că o voi iubi pe vecie, doar pe ea, și intenționam din adâncul sufletului să fac asta.

Și chiar și acum, cu toată nebunia și tevatura vieții, chiar și cu slujba mea și cu afacerea de catering în plin avânt a lui Bree, în fiecare noapte, înainte să adorm, am grijă să mă întorc către soția mea și să îi spun pe buze: *Doar tu, întotdeauna vei fi doar tu.* Iar dragostea ei alunecă în liniște în jurul meu, ținându-mă strâns, dându-mi sprijin, reamintindu-mi că, dintre toate, cuvintele pe care le rostim cel mai tare sunt cele pe care le trăim.

Sfârșit

MULȚUMIRI

Un mulțumesc deosebit, din adâncul inimii, încă o dată Comitetului Executiv de Editare format din Angela Smith și Larissa Kahle. Primiți amândouă recunoștința mea pentru că v-ați asigurat că gramatica mea este corectă, cuvintele sunt scrise corect, dar, mai mult decât atât, apreciez din suflet faptul că doi oameni care îmi cunosc inima mi-au editat creația. Înțelegeți mai bine decât oricine ce încerc să spun și unde m-am inserat în poveste. Acesta este un dar ce nu se poate măsura și mi-ar plăcea să cred că personajele mele sunt mai puternice, povestea este mai ușor de înțeles și ceea ce am de oferit din mine este transmis. Sunt norocoasă și pentru că am un grup nemaipomenit de beta cititori care nu doar că au fost exigenți, dar și atenți și conectați la povestea lui Bree și a lui Archer și au oferit sfaturi neprețuite, comentarii și îmbărbătări când am avut mai mult nevoie de ele: Elena Eckmeyer, Cat Bracht, Kim Parr și Nikki Larazo — recunoștință imensă! Iubire nesfârșită și eternă soțului meu, prietenul meu cel mai bun, muza mea, bărbatul cu cea mai mare inimă dintre toți cei pe care îi cunosc. Îți mulțumesc că m-ai sprijinit în tot acest proces și că ai avut grijă să nu ne mănânce puricii când eu dispăream să scriu în peștera mea. Tu ai făcut totul posibil.

www.[illegible].ro

ISBN 978-606-8754-23-9

EpicLove